ΘΗΣΑΥΡΟΣ

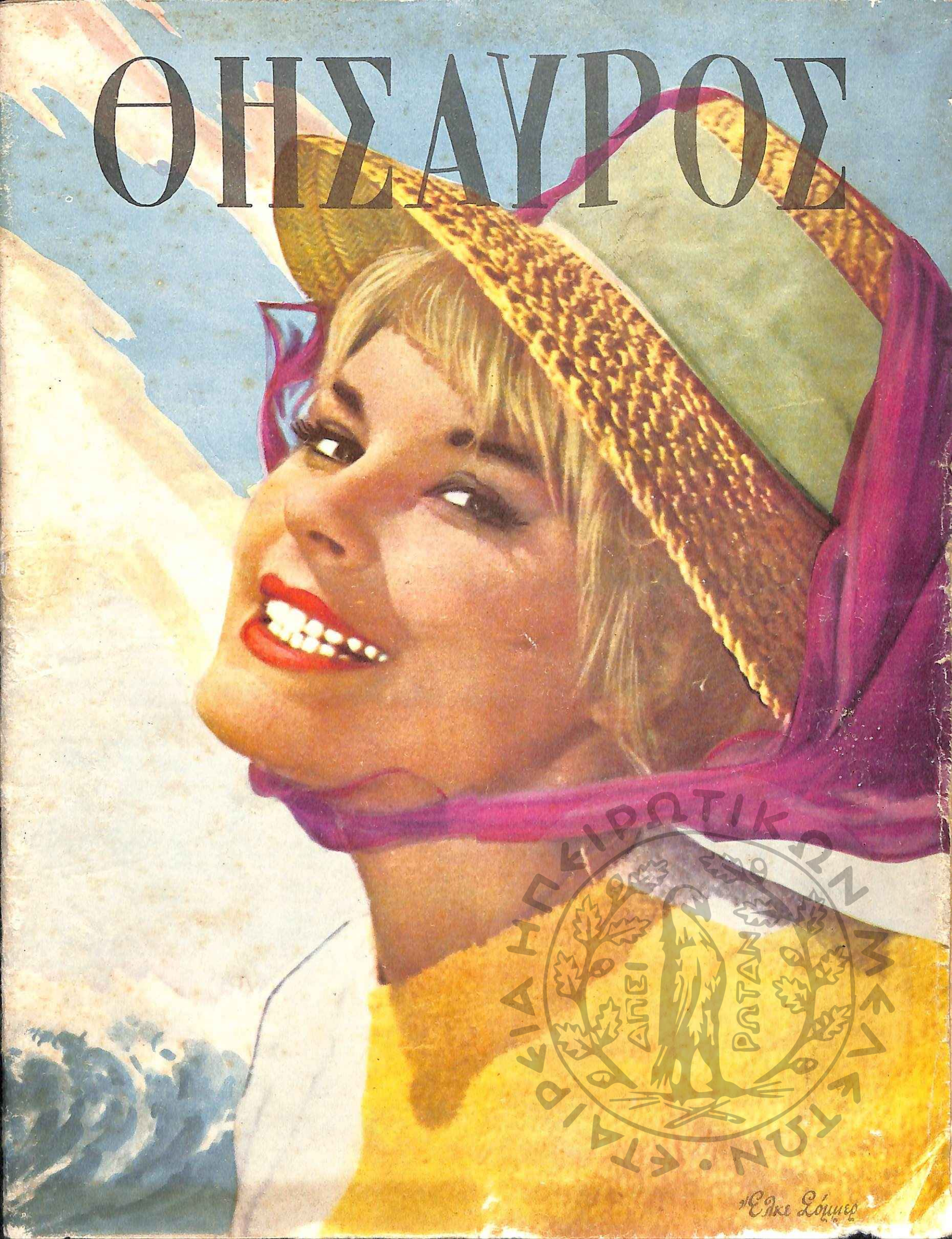

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΤΩΝ

ΚΟΣΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ φιλία. Τί την ἤθελε; Αὐτὴ ἡ φιλία τῆς στοιχίζει τώρα τὴν εὐτυχία. Πῆγε νὰ κάνῃ τὴν ἀνώτερη. Ἄκουε τόσο πολὺ νὰ μιλοῦν γιὰ φιλίες ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τοῦ «νέου κύματος» κ' αὐτό: Φιλίες ἑτεροφυλῶν. Φίλοι στὰ θρανία, φίλοι στὰ γραφεῖα, φίλοι στὶς ἀνώτερες σχολές. Συντροφιὲς στοὺς περιπάτους, στὶς ἐκδρομές, στὰ μπάνια. Σποιδάστρια τοῦ Πολυτεχνείου ἡ κοπέλλα, εἰδοποιεῖ τὴ μητέρα της. «Μαμᾶ, θἄρθῃ σήμερα ἕνα παιδὶ νὰ μελετήσουμε». Δὲν τῆς πολυαρέσουν αὐτὲς οἱ μελέτες τῆς μαμᾶς. Στὸν καιρό της δὲν κουβαλοῦσε ἀγόρια, γιὰ νὰ μελετήσῃ. Ἀλλά, θὰ σπῆτε, οὔτε πήγαιναν τότε στὸ Πολυτεχνεῖο τὰ κορίτσια. Γιὰ νὰ μὴ φανῆ καθυστερημένη, στέργει στὴ συνεργασία ἡ μητέρα. Ἀτιμέλητος, μὲ τὸ πουκάμισο ἀνοχτό, μὲ τὰ μπράτσα γυμνά, μὲ τὰ μαλλιὰ ξεχτένιστα, μὲ τὰ σχέδια στὴ μασχάλη, δυὸ μέτρα ἄντρακλας, κλείνεται στὸ δωμάτιο μὲ τὴ συσπουδάστριά του.

Τρεῖς ὧρες μελέτη. Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκόμα στὸ δωμάτιο. Μελετοῦν. Ἔρχεται ὁ πατέρας.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἀγνή;

— Μέσα. Μελετᾶ μὲ τὸ Μπάμπη.

Τριήμερη ἀπουσία ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κοριτσοῦ.

— Γιὰ ποῦ;

— Ὕδρα.

— Μὲ ποιούς;

— Μὲ τὰ παιδιά.

Συγχατανεύουν οἱ γονεῖς. Ἀφοῦ εἶναι μὲ τὰ παιδιά... Σὰ νὰ εἶναι τὰ «παιδιὰ» θησαυροφυλάκια ἐλβετικῆς Τραπέζης, ὅπου ἐμπιστεύεσαι, μὲ ἀπόλυτη σιγουριά, τὰ τιμαλφῆ σου.

Ἀγγελ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴ βραδυνή της ἔξοδο ἡ κόρη. Μεσάνυχτα περασμένα. Κυττάζει τὸ ρολόϊ του ὁ «γέρος».

Τοῦ ἐξηγεῖ ἡ μητέρα: «Πῆγε μὲ τὰ παιδιὰ στὸ σινεμά. Ὕστερα θὰ ἔπαιρναν ἕνα παγωτὸ καὶ θὰ τὴ φέρῃ μὲ τὸ αὐτοκινητάκι του ὁ Νίκος». Τόσο καλὸς φίλος κ' αὐτός...

Δὲν εἰρωνεύομαι. Πιστεύω, ὅτι ἄρχισαν νὰ διαμορφώνονται στοὺς νέους σχέσεις, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πρῶτα. Οἰκειότητα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φῦλα. Οἱ κοινὲς σπουδές, τὰ κοινὰ ἐπαγγελματικὰ ἐνδιαφέροντα, οἱ κοινὲς πλάζ, δημιουργοῦν σχέσεις, ποὺ δὲν ἀπέχουν ἀπὸ τὴ φιλία. Δὲ βλέπετε μὲ πόση ἄνεση κυττάζονται, μὲ πόση ἀφέλεια κουβεντιάζουν.

Καμμιὰ σχέση ἀνάμεσα στοὺς σημερινοὺς ἀνέμους καὶ τοὺς χτεσινούς. Λιγώτερη ἐπιτήδευση στοὺς τρόπους. Κοκκίνιζε πρῶτα μιὰ νέα ὅταν βρισκόταν ἐμπρός σ' ἕνα νέο. Τὸ θεωροῦσαν ἀπόδειξη συστολῆς, σεμνότητος. Κοκκίνιζαν ἐδῶ τὸ νομίζω. Δὲν τὸ ἀποδείξη ἡ ἐντιμότητα μέσα τους ξυπνοῦσε ἡ πονηρὴ σκέψη καὶ νόμιζαν, ὅτι ἡ σκέψη ἐκείνη ἀντικατοπτριζόταν στὴν ψυχή τους. Μὲ τὴ συσπουδάστριά μου ἔκανα... Γι' αὐτὸ ἔκφρασι, στὸ βλέμμα...

Τώρα τὸ βλέμμα ἀρχίζει — μόλις ἀρχίζει — νὰ γίνεται... εὐρωπαϊκό, ἀμερικάνικο. Δὲν εἴδατε πῶς κυττάζονται οἱ ξένοι; Ἡ ἀθωότητα νηπίου στὰ μάτια τους, κ' ἄς ζοῦνε ὁλοκληρωμένη τὴν ἐρωτικὴ ζωή τους.

Θ' ἀργήσουμε νὰ φθάσουμε σὲ τέτοια ἀπλότητα. Πάντως, ἡ διαφορὰ, ποὺ σημειώνεται καὶ σ' ἐμᾶς, εἶναι μεγάλη. Λασκάρουν οἱ κορσέδες. Λιγώτερος ὁ φαρισαϊσμός, μικρότερη ἡ ὑποκρισία.

Ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται τὸ ἄγχος τῆς φιλίας. Ὅταν ὅμως μιλοῦμε γιὰ φιλία, δὲ θέλουμε νὰ ποῦμε, ὅτι, ὅσο αὐτὴ ἀναπτύσσεται, τόσο συμπτύσσεται τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο καὶ τὸ αἰσθηματικὸ ἐνδιαφέρον.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ὑπάρχουν ὅρια καὶ στὴ φιλία. Θὰ προσθέσω κάτι ἀκόμα: Ὅσο εἰλικρινεῖς κ' ἂν εἶναι μιὰ φιλία, ποὺ ἀναπτύσσεται ἀνάμεσα σὲ δύο πρόσωπα διαφορετικοῦ γένους, ὅλο καὶ στὸ ὑποσυνείδητο ὑπάρχουν κάποιες σπίθες ἐρωτικές. Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ πρόσωπα ἡλικωμένα, ποὺ παρουσιάσθηκαν ἀπὸ τὴ φύσι.

Ἀνοιχτήκαμε ὅμως σὲ γενικότητες εἰς βάρος τοῦ θέματος, ποὺ μᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ στὶς παραπάνω σκέψεις.

«Θῦμα τῆς φιλίας», ὑπογράφεται ἡ νέα, ποὺ κλείνει σὲ φάκελλο τὴν ἀπελπισία της. Ποιός τῆς φταίει; Ἡ ἴδια προκάλεσε τὴ δυστυχία της. Γιὰ ἀγάπη τῆς μίλησε ἐκείνος ὅταν τὴν πρωτογγνώρισε. Χτυπημένος ἀπὸ τὴ γοητεία της, τὴν κάλεσε σὲ ἐρωτικὲς σχέσεις. Τοῦ ἀρνήθηκε τὴν ἀνταπόκρισι. «Δὲ μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι μοῦ ἦταν ἀδιάφορος. Ἀλλὰ μ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί μοῦ ἤρθε καὶ ἀρνήθηκα. Ἡ καρδιά μου μὲ καλοῦσε νὰ δεχθῶ τὸν ἔρωτά του. Εἶναι ἕνα παιδὶ μὲ πολλὰ χαρίσματα. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπηρεάσθηκα ἀπὸ τὴ μόδα. Γιὰ φιλίες μιλοῦν ὅλες. Φίλο χωρὶς ἐρωτικὸ σύνδεσμο ἤθελα νὰ εἶχα κ' ἐγώ...».

Σὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ προγραμματίσης αὐτὰ τὰ πράγματα, σὰ νὰ εἶναι μηχανές, ποὺ ὅταν θέλῃς, τὶς κουρντίζεις καὶ τὶς ξεκουρντίζεις.

Γεμᾶτο ἐρωτικὸ πάθος τὸ παλληκάρι, τῆς ἔστελνε γράμματα, τηλεφωνοῦσε, τὴν παρακαλοῦσε κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε. Ἀρνιόταν ἐκείνη. Στερεότυπη ἦταν ἡ ἀπάντησί της: «Ἂν θέλῃς νὰ μείνουμε φίλοι». Νὰ βλέπονταν, νὰ γυαναν κάποι μαζὶ μὲ συντροφιες ἢ καὶ μόνοι, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς φιλίας.

Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου. Ἔγινε ὅπως τὸ ἤθελε. Παρὰ νὰ τὴ χάση ὁλότελα, προτίμησε νὰ τὴ βλέπῃ, ἂς εἶναι καὶ σὰ φίλοι. Ἀχώριστοι σύντροφοι. Μαζὶ μέσα, μαζὶ ἔξω. Τὶς περισσότερες φορὲς ἦταν στὴν παρέα καὶ ἄλλοι. Συχνὰ ὅμως καὶ μόνοι. Ὁ κόσμος πίστευε, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐρωτικὸ ἰδύλλιο. Τὸ διέψευδαν καὶ οἱ δυό τους. Κι' ἦταν ἀκριβὴς ἡ διάψευσί τους. Οὔτ' ἕνα φιλί, οὔτ' ἕνα ἄγγιγμα χεριοῦ.

Ἕνα χρόνο κράτησε αὐτὴ ἡ φιλία.

Τοὺς πρώτους μῆνες, ὁ νέος παραβίαζε τὴ συμφωνία καὶ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ἐρωτικὸ περιεχόμενο στὶς σχέσεις τους. Τῆς μιλοῦσε γιὰ ἀγάπη. Τῆς ἀποτείνει ἀκόμα καὶ γάμο. Νὰ συνεχίσουν παντρεμένοι τὴ φιλία τους, κ' ἄς μὴν ἦταν ἐκείνη ἐρωτευμένη μαζί του. Οὔτε αὐτὸ τὸ δέχθηκε. «Τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρω, πρέπει νὰ τὸν ἐρωτευθῶ», ἐπέμενε ἡ «φίλη». «Κι' ἐμένα δὲ μ' ἀγαπᾶς;», ρωτοῦσε τὸ παιδί. «Σ' ἀγαπῶ σὰ φίλο», ἦταν ἡ ἀπάντησί της.

Μιά, δυό, δέκα. Τὸ πῆρε ἀπόφασι. Ἔπαυσε νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ ἔρωτα. Δὲ βρισκόταν στὴν ἀνάγκη κ' ἡ ἄλλη νὰ ἐκτελῆ τὸ τροπάριο τῆς φιλίας. Στὰ πλαίσια τῆς φιλίας κυλοῦσαν οἱ σχέσεις τους. Μόνο ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲ βλέπονταν συχνά, ὅπως πρῶτα. Ἔκαναν καὶ τέσσερες καὶ πέντε μέρες νὰ συναντηθοῦνε. Τὸ περίεργο δὲ εἶναι, ὅτι σημεῖα παρουσίας ἔδινε πρώτη ἡ φίλη. Τὸν ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο: «Χαθήκαμε. Τί γίνεσαι;». Χλιαρὲς ἦσαν οἱ ἀπαντήσεις του. Πήγαινε νὰ τὴ δῆ, χωρὶς ὅμως τὴν παλιὰ φλόγα.

«Εἶσαι ἡ καλύτερη φίλη μου, τῆς εἶπε καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθῃς πρὶν ἀπ' ὅλους: Ἀρραβωνιάσματα».

Δὲν ἀδιαφόρησε τὸ κορίτσι γιὰ τὴν ἀλλαγή. Ὑπερήφανη ὅμως, καθὼς εἶναι, δὲν παραπονέθηκε. Ἄλλωστε, μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ παραπονιόταν; Μιὰ ἁπλῆ φίλη... Ἐλεύθερος νὰ κάνῃ τὴ ζωή του ὁ ἄλλος. Ἐνδιαφέρον, ποὺ ἐντεινόταν ἐκ μέρους της, ἀδιαφορία ποὺ αὐξανόταν ἀπ' αὐτόν.

Ὥσπου, σὲ μιὰ πρόσφατη συνάντησί τους, ἔσκασε ἡ μπομπα. Τὸν εἶδε νὰ φθάνῃ χαρούμενος στὴ συνάντησί τους. Ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του. Τῆς κράτησε τὰ χέρια· τόσο φιλικά, ὥστε, ἐνῶ τὶς ἄλλες φορὲς ἐκείνη τὰ ἀπέσυρε, ἐκεῖνο τὸ θράδυ τοῦ τ' ἄφισε.

«Εἶσαι ἡ καλύτερη φίλη μου, τῆς εἶπε, καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθῃς πρὶν ἀπ' ὅλους: Ἀρραβωνιάσματα». Δὲν τῆς εἶχε κάνει λόγο ὡς τότε. Περίμενε νὰ φθάσῃ σὲ ἀποτέλεσμα. Ἕνα εἰδύλλιο μὲ ραγδαία ἐξέλιξι. Σὲ λίγο, θὰ ἀναγγέλλονταν οἱ ἀρραβῶνες.

«...Ἔμεινα ἀπολιθωμένη. Ἐνοιωθα νὰ τρέμω ὁλόκληρη. Τὰ χέρια μου πάγωσαν. Ἔπρεπε νὰ τὸν συγχαρῶ. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσα. Θὰ ἦταν τόσο ψεύτικο... Περιορίστηκα νὰ χαμογελάσω μὲ πίκρα καὶ νὰ τοῦ πῶ: «Καλὰ ποὺ δὲ σὲ πίστευα ὅταν μοῦ ἔκανες τὸν ἐρωτευμένο». Διαματυρήθηκε καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν ἔκανε τὸν ἐρωτευμένο. Ἦταν πραγματικὰ ἐρωτευμένος. Τοῦ μιλοῦσα ὅμως τόσο πολὺ γιὰ φιλία, ὥστε ἀπελπίστηκε».

Δὲν κρατήθηκε. Τὴν πῆραν τὰ δάκρυα. Ἔκλαψε μπροστά του. Προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἀλλὰ πῶς; Παρηγοριὰ θὰ ἦταν ἂν ξαναγύριζε στὸ παλιὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι του. Φαινόταν ὅμως τόσο πολὺ γαντζωμένος ἀπὸ τὴν καινούργια του ἀγάπη... Τὴν παρηγοροῦσε ἐπαναλαμβάνοντας ὅσα τοῦ ἔλεγε ἐκείνη πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες. «Μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ μεινουμε φίλοι. Ὡραία φιλία. Τέτοια φιλία δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Τώρα καταλαβαίνω, ὅτι ἤμουν κ' ἐγὼ ἐρωτευμένη μαζί του. Μιλοῦσα γιὰ φιλία, ἐνῶ στὸ βάθος ἦταν ἔρωτας. Ἂν ὅμως μ' ἀγαποῦσε πραγματικά, ὅπως ἔλεγε, θὰ ἀρραβωνιαζόταν μὲ ἄλλη; Γιατί δὲν ἐπέμενε κ' ἄλλο; Γιατί δέχθηκε τὴ φιλία; Δὲ σημαίνει αὐτό, ὅτι ἡ ἀγάπη του ἦταν χωρὶς ρίζες;».

Δὲν τὸ νομίζω. Ἔχει καὶ ὁ ἔρωτας τὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς του. Οἱ ἐξαιρέσεις δὲ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν κανόνας. Μόνο στὰ μυθιστορήματα τοῦ περασμένου αἰῶνα ὁ ἔρωτας - μονόλογος, ἡ χωρὶς ἀνταπόκρισι ἀγάπη, φθάνει «μέχοι τάφου». Στὴ ζωή, ὁ ἔρωτας, ποὺ δὲ θερμαίνεται κ' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές, κουράζεται. Σὲ ὑμνοῦμε, σὲ προσκυνοῦμε. σὲ δοξολογοῦμε. Ὅταν ὅμως βλέπης ἐσὺ τὶς ἐρωτικὲς φλόγες μου καὶ ρίχνης ἀπάνω του τὸ ψυχρὸ νερὸ τῆς φιλίας, ἐπιτυχαίνεις, μὲ τὸ ἐπίμονο κατάδρεγμα, νὰ σβύσης τὴ φωτιά. Φωτιὰ δὲ σβυσμένη, δύσκολα ξαναφουντώνει. Κι' ἂν ἀκόμη διαλυθῆ τὸ καινούργιο εἰδύλλιο, δὲ θὰ ξαναγυρίσῃ ἐρωτικὰ ὁ «φίλος» στὴν πρώτη του ἀγάπη.

Στὴ φιλία σταθεροποιήθηκε γιὰ πάντα. Ἂν ὑπάρχῃ λάθος — θὰ συμφωνήσῃ ἡ ἐπιστολογράφος — τὸ λάθος δὲν εἶναι διό του. Ἴσως οὔτε διόπ τοῦ. Τὸ λάθος εἶναι στὴν ὑπερβολικὴ χοῆσι τοῦ ὅρου φιλία, ποὺ κάνουμε ὅταν πρόκειται γιὰ τὶς σχέσεις προσώπων, ποὺ ἀνήκουν σὲ διαφορετικὸ φῦλο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1962 — ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1240 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΟ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟ

ΛΕΝΕ πώς, στὴ Φολέγανδρο οἱ κάτοικοι δὲν πληροφορήθηκαν τὴν ἔξωσι τοῦ Ὀθωνος παρὰ ἀφοῦ εἶχε, στὸ μεταξὺ ἀνέβει στὸν ἑλληνικὸ θρόνο ὁ Γεώργιος Α΄. Σήμερα, οἱ λιγοστοὶ κάτοικοι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ νησιοῦ τῶν Κυκλάδων δὲν θἄκαναν, βέβαια, ἕναν ὁλόκληρο χρόνο γιὰ νὰ μάθουν ἕνα νέο τόσο συνταρακτικό, ἴσως, μάλιστα, καὶ νὰ τὸ μάθαιναν αὔθημερόν, πολὺ πρὶν φέρῃ τὶς ἐφημερίδες τὸ πλοῖο, ποὺ ἐκτελεῖ τὸ δρομολόγιο τῆς «ἀγονης γραμμῆς», γιατὶ τὰ ραδιόφωνα μὲ μπαταρία, ποὺ ἔχουν κατακτήσει καὶ τὴν πιὸ μακρυνὴ γωνιὰ τῆς ἑλληνικῆς γῆς, δὲν ἀποκλείεται νὰ χουν φτάσει κι' ὡς τὴ Φολέγανδρο.

Ὅμως, ἀκόμη κι' ἂν ὑποθέσωμε πὼς οἱ κάτοικοί της, χάρις στὴν πολύτιμη αὐτὴ συσκευή, ποὺ δὲ χρειάζεται... τὴ συμπαράστασι τῆς ΔΕΗ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ, ἐνημερώνονται ἀνελλιπῶς γιὰ τὶς ἐξωτερικὲς καὶ ἐσωτερικὲς εἰδήσεις, αὐτὸ δὲ σημαίνει πώς, στὸν ἕνα αἰῶνα, ποὺ μεσολάθησε ἀπὸ τὴν ἔξωσι τοῦ Ὀθωνος, ἀλλάξανε πολλὰ πράγματα στὸ νησί τους. Καὶ τὴν ἀπουσία αὐτὴ σημαντικῶν ἀλλαγῶν ἔτυχε νὰ τὴ διαπιστώσῃ, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἕνας ἄτυχος ἀστυφύλακας, ποὺ πῆγε στὴ Φολέγανδρο γιὰ νὰ περάσῃ τὴν καλοκαιρινὴ ἀδεια του κοντὰ στοὺς δικούς του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ. Μια μετεγχειρητικὴ ἐπιπλοκὴ τὸν ἔρριξε, μὲ σαράντα βαθμοὺς πυρετὸ, στο κρεβάτι, καὶ ὁ ἀστυφύλακας θ' ἀφινε γιὰ πάν-α τὰ κόκκα- -γυ σ' πάτριο χῶμα, ἂν δὲν τὸν παραλάμβανε, ἐπειτα ἀπὸ δραματικὲς ἐκκλήσεις τῆς ὑπηρεσίας του, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ κατεπειγόντως στὸν Πειραιᾶ, ἕνα ἀμερικανικὸ ὑδροπλάνο.

Τὸ ὑδροπλάνο ἔσωσε τὸν ἄρωστο, ποὺ θὰ μποροῦσε, ὡστόσο, νὰ εἶχε νοσηλευτῆ ἐπὶ τόπου καὶ νὰ εἶχε σωθῆ, ἂν ὑπῆρχε γιατρὸς στὴ Φολέγανδρο. Γιατρός, ὅμως, στὴ Φολέγανδρο δὲν ὑπάρχει!...

★

Ἔγραφα, πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, σ' αὐτὴ τὴ στήλη, γιὰ τὰ «τυχερὰ» νησιά, ποὺ δὲν ἔχουν ὑποστῆ ἐπιδρομὲς ἀπὸ στίφη παραθεριστῶν, δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴ λεγόμενη «τουριστικὴ ἀξιοποίησι» κι ἔχουν ἔτσι κατορθώσει νὰ διατηρήσουν, ἀγνὰ κι' ἀνόθευτα, τὸ χαρακτήρα, τὸ ὕφος, τὸ χρῶμα τους.

Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν ἀστυφύλακα καὶ μὲ τὸ ὑδροπλάνο, ποὺ τὸν γλύτωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ἀποκαλύπτει τὴν ἀντίστροφη ὄψι τοῦ νομίσματος. Κακὴ εἶναι ἡ ἐντατικὴ «τουριστικοποίησι» τῶν νησιῶν μας, ποὺ ἐκφυλίζει καὶ τὸ τοπίο καὶ τὰ ἤθη τῶν κατοίκων τους, χειρότερη, ὅμως, ἀναντίρρητα, ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψι ἄλλων, ἀπ' ὅπου λείπουν τὰ βασικὰ καὶ στοιχειώδη: Ὁ γιατρός, τὸ τρεχούμενο νερό, τὰ φάρμακα.

Σώθηκε ὁ ἀστυφύλακας, ἐπειδὴ ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτόν, μὲ ἀξιέπαινο ζῆλο, οἱ προϊσταμένοί του κι ἐπειδὴ εἶχαν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ τὴν προθυμία καὶ τὴ δυνατότητα νὰ στείλουν ἀμέσως ὑδροπλάνο γιὰ νὰ τὸν πάρῃ, μὰ τὸ «εὐτυχισμένο τέλος» αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲ μεταβάλλει, ἐνοεῖται, τὴν κατάστασι: Ἂν, στὴ ἴδια θέσι ποὺ βρέθηκε ὁ ἀστυφύλακας, βρεθῆ μεθαυριο ἕνας ντόπιος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μόνιμους κάτοικους τοῦ νησιοῦ, δὲ θὰ ξαναγίνῃ ἡ ἴδια διαδικασία. Ὁ ἄνθρωπος θὰ πεθάνῃ, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ στὸ νησί του δὲν ὑπάρχει γιατρός, ἐνῶ σ' ἄλλα νησιά, λίγα μίλια πιὸ βόρεια ἢ πιὸ ἀνατολικά, ὑπάρχουν ὄχι μόνο γιατροί, μὰ καὶ ἀνέσεις ἀληθινὰ «εὐρωπαϊκές», ποὺ αὐτός, στὴν παρατημένη καὶ ξεχασμένη Φολέγανδρο, δὲν τολμάει οὔτε νὰ τὶς ὀνειρευτῆ.

Τὴν ἰδανικὴ λύσι, ποὺ δὲ βρίσκεται οὔτε στὸ ἕνα οὔτε στὸ ἄλλο ἄκρο, οὔτε στὴν παραμόρφωσι οὔτε στὴν ἐγκατάλειψι, σὲ λίγα ἀπὸ τὰ νησιά μας τὴ συναντάει κανείς. Ἐκεῖνα, ποὺ ἔχουν τὴν τύχη νὰ τ' «ἀνακαλύψῃ» κάποιος (ὅλα, λίγο - πολύ, ἔχουν τὰ ἴδια θέλγητρα, μὰ τὸ ζήτημα εἶναι νὰ βρεθῆ αὐτός, ποὺ θ' ἀνακαλύψῃ τὰ θέλγητρά τους, θὰ τὰ διαδώσῃ καὶ θὰ τὰ φέρῃ στὴ μόδα!) ἀποκτοῦν, μέσα σὲ λίγο καιρό, ἀκόμη καὶ «σνὰκ μπὰρ» καὶ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα με «αἴρ κοντίσιον». Τὰ ἄλλα, ποὺ μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι ἔχει καθυστερήσει τὴν «ἀνακάλυψί» τους, διατηροῦνται στὴν ἴδια κατάστασι, ποὺ ἐπικρατοῦσε πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰῶνα: Μαζεύουν τὸ νερὸ σὲ ντεπόζιτα ἀπ' τὶς στέρνες καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν μὲ τὸ σταγονόμετρο, ἀνάθυμι, τὸ βράδυ, λάμπες πετρελαίου, καί, ὅταν κάποιος ἀρρωστήσῃ, ἐναποθέτει τὶς ἐλπίδες του στὸ πέρασμα τοῦ βραδυκίνητου πλοίου, ποὺ θὰ τὸν μεταφέρῃ, ἂν ὡς τότε εἶναι ζωντανός ἀκόμη, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προνομιοῦχα γειτονικὰ νησιά, ποὺ διαθέτουν τὴν πολυτέλεια τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως!

★

Ἀπ' ὅλες τὶς ἐλλείψεις, ποὺ κάνουν προβληματικὴ τὴ διαδίωσι στὰ «ξεχασμένα» νησιά, ἡ ἐλλειψι τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, προπαντὸς ὅταν ὑπάρχουν λάμπες ἀσετυλίνης, εἶναι ἡ λιγώτερο σημαντική.

Ὅμως, δὲν ἰσχύει, φυσικά, τὸ ἴδιο, γιὰ τὸ νερὸ καὶ γιὰ τὴν ἰατρικὴ περίθαλψι. Τὸ λαδομάνο μὲ τὸ τενεκεδένιο ντεπόζιτο καὶ τὴ βρυσούλα, ἀπ' ὅπου τὸ λιγοστὸ νερὸ στάζει σὰ δάκρυ, ἐπιδάλλεται νὰ ἐξαφανιστῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ καὶ τὴν ἑλληνικὴ ὑπαιθρο. Καί, παράλληλα, πρέπει νὰ ἐξασφαλιστῆ, στοὺς ντόπιους καὶ στοὺς παραθεριστές, ἡ δυνατότητα νὰ μήν... πεθαίνουν, παρὰ ὅταν δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς! Δηλαδὴ: νὰ μὴν πεθαίνουν ἀπὸ ἔλλειψι γιατροῦ καὶ φαρμάκων.

Βέβαια, τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα στὸ χέρι τῆς πολιτείας. Οἱ περισσότεροι γιατροί, ὅπως βέρομε, δὲ δέχονται, μὲ ὁποιαδήποτε ἀμοιδή, νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ ἀσκήσουν τὸ ἐπάγγελμά τους σὲ ἀπομακρυσμένα νησιὰ ἢ σὲ ὀρεινὰ χωριά, οὔτε ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξαναγκαστοῦν. Ὅμως, ἡ περίπτωσι τοῦ ἀστυφύλακα δείχνει ποιὰ λύσι πρέπει νὰ ἐφαρμοστῆ σὲ τέτοια περιπτώσι. Καὶ ἡ λύσι αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ μόνιμη στάθμευσι ἑνὸς ἢ δύο ἐλικοπτέρων στὸ κέντρο κάθε νησιωτικοῦ συγκροτήματος, ποὺ θὰ σπεύδουν νὰ προσφέρουν τὴ βοήθειά τους, ὅταν παραστῆ μιὰ ἔκτακτη ἀνάγκη.

Αὐτό, ἐννοεῖται, ὥστου ν' ἀναλαβοῦν τὰ ἀγνωστα ἀκόμη νησιὰ οἱ ἐγχώριοι καὶ ξένοι παραθεριστές, Γιατί, τότε, ἡ Φολέγανδρος, ἡ Σίκινος ἢ τ' Ἀντικύθηρα θὰ γίνουν τῆς μόδας καὶ γιὰ τοὺς γιατροὺς, ποὺ δὲ θὰ χρειάζονται παρακάλι γιὰ νὰ πάνε καὶ νὰ ἐγκαταστοῦν ἐκεῖ.

ΦΛΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

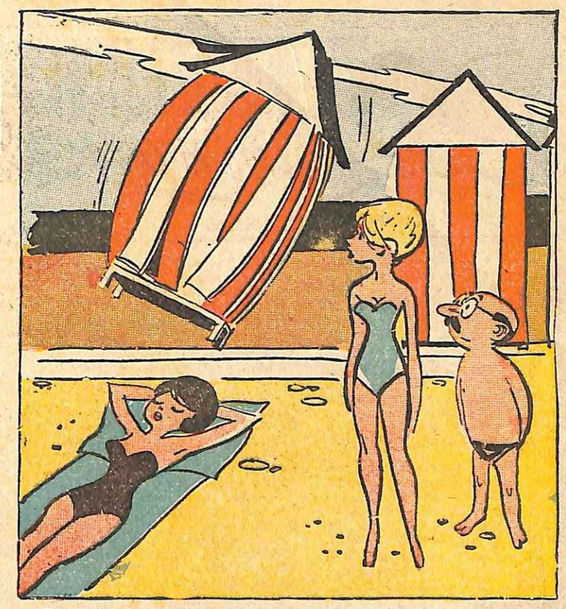

Ζαχαρίας: Φαίνεται πὼς ἡ μαμᾶ σου συναντᾶ δυσκολίες γιὰ νὰ φορέση τὸ μαγιό της.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΒΑΡΑΙΝΕΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΑΣΗ. ΣΕΛ. 5
120 χιλιάδες στρέμματα ἀποτεφρώθηκαν σὲ 2 μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΓΑΛΛΙΑ : ΠΡΟΣ ΝΕΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ » 6
Μετὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλγερίας.

ΓΙΑ ΟΠΟΙΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΝΑΥΤΙΑ » 8
Ποιές εἶναι οἱ προφυλάξεις, ποὺ πρέπει νὰ πάρουν, ὅταν ταξιδεύουν μὲ πλοῖο, αὐτοκίνητο ἢ ἀεροπλάνο.

ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ » 11
Τὸ νέο αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τῆς κ. Ἰωάννας Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΑΧΑΙΝΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ » 20
Πῶς θὰ διατηρήσετε τὴ γραμμή σας.

22 ΜΑΪΟΥ 1972 : ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΟΝ ΑΡΗ! » 22
Συνολικὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ μετ' ἐπιστροφῆς: 454 ἡμέρες.

ΜΑΙΡΗ ΛΩΡΑΝΣ » 32
Ἡ διεθνὴς τραγουδίστρια.

ΓΑΚΗΣ ΒΑΡΛΑΜΟΣ » 33
Ἀστέρια τοῦ χοροῦ.

Ο ΕΡΠΗΣ ΖΩΣΤΗΡ : ΜΙΑ ΚΑΛΟΗΘΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ » 36
Ἀλλὸ πρόκαλεῖ ἀνυπόφορη φαγούρα!...

Η ΚΟΛΟΒΑΚΙΛΛΩΣΙΣ ΕΙΝΕ ΣΟΒΑΡΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ! » 37
Ἡ θεραπεία τῆς ἀπαιτεῖ ὑπομονὴ καὶ αὐτοκυριαρχία.

«ΑΝ ΜΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΟΥΝ, ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ!..» » 40
Θορυβώδεις καὶ παράξενοι γάμοι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ » 41
Ἡ θάλασσα ἔχει τοὺς κινδύνους της.

ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ » 44
Ἡ μαγικὴ πύλη τῆς Ἀνατολῆς.

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ » 53
Πλήρεις καὶ λεπτομερεῖς κατατοπιστικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν παροχὴ μιᾶς ἀπαραίτητης περιθάλψεως σὲ διάφορες περιπτώσεις.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ! » 56
Κάτι ποὺ φαίνεται εὐκολο.

«ΕΙΜΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΧΟΥΣΕΙΝ» » 60
Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ συνεντευξι μὲ τὴ βασίλισσα τῆς Ἰορδανίας Μ. Ἀλ.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ » 63
Σόγκλα κουρασμένη.—Ἡ γραμμὴ στὶς φούστες.—Τὶ θὰ φορέσουμε.—Ἡ γραμμὴ στὶς τσέπες.—Συνδυασμοὶ φαντασίας. Ἐξωτικὸ ὕφος στὶς τσάντες.—Φθινοπωρινὰ ἐπανωφόρια.—Σταμπάτες μπλοῦζες.—Παιδικά.

Ο ΣΤΡΑΤΓΛΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΛΟΥΣΙΑΣ ΧΗΡΑΣ » 81
*Μὲ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

ΜΕΤΑ τὸ φαγητό, ἡ γρηὰ μαρκησία ντὲ Βαλσαὶν πέρασε στὸ διπλανὸ σαλόνι, μαζὶ μὲ τοὺς καλεσμένους της: τὴν κόμη τὰ Ἐρμὸν καὶ τὸ ζεύγος Λ...ουσύ, παληοὺς γνωρίμους της.

Τοὺς πρότεινε νὰ παίξουν κ..., γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ἐκεῖνοι δέχτηκαν εὐχαρίστως. Ἀλλ' ὁ βαρῶνος ἔκανε διαρκῶς λάθη. Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ σκέψι του πετοῦσε κάπου ἀλλοῦ...

— Μὰ τί γυρεύετε; τὸν ρώτησε κάποια στιγμὴ ἡ οἰκοδέσποινα, βλέποντάς τον νὰ κυττάζῃ γύρω. Μήπως τὸ λεύκωμα μὲ τὶς φωτογραφίες μου; Ἐλάτε νὰ τὸ ξεφυλλίσουμε μαζί...

Τὸ παιχνίδι σταμάτησε. Καὶ τὸ δωμάτιο γέμισε ἀναμνήσεις μὲ τὸ ξεφύλλισμα τοῦ λευκώματος...

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ μαρκησία, ὁμολογῶ πὼς ἤθελα ἀπὸ χρόνια νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐρώτησι... κάπως ἀδιάκριτη: Ἐσεῖς, ὁ τόσο αἰσθηματίας, πῶς δὲν παντρευτήκατε;

Ὁ κόμης κύτταζε μπροστά του, σκεπτικός, σὰν ν' ἀντίκρυζε κάποια ὀπτασία...

— Ἄ, δὲν μαντέψατε ποτὲ τὸ λόγο;... μουρμούρισε. Σήμερα, ποὺ εἶναι ἡ ἐπέτειος, μπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἀπλὴ κι' ἀγνὴ ἱστορία... ἀφοῦ ἄλλωστε ἀνακατευθήκατε κεἰ σεῖς σ' αὐτήν.

— Ἐγώ;

— Ναί, στὸ σπίτι σας γνώρισα τὴ γυναίκα, ποὺ ἡ εἰκόνα της γέμισε καὶ γεμίζει ὧς τώρα τὴ ζωή μου...

»Ἂν δὲν παντρεύτηκα, δὲν ἦταν ἀπὸ ἐγωϊσμό, οὔτε γιατὶ ἤθελα νὰ μείνω ἐλεύθερος. Μεγάλωνα μὲ τ' ὄνειρο ἑνὸς μεγάλου αἰσθήματος, μὲ τὴ συνεχῆ ἀναζήτησι καποιου ὑπερκοσμιου πλάσματος! Ὡς τὰ 25 χρόνια μου, τὸ γύρευα τοῦ κάκου...

— Κι' ὕστερα τὸ βρήκατε;

— Ναί, στὸ σπίτι σας... Ἦταν μιὰ φίλη σας... Σὲ κεινο τὸ λεύκωμα ἔχετε ἀκόμα τὴ φωτογραφία της. Γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποὺ τ' ἀνοίγω, χτυπάει ἡ καρδιά μου, παρ' ὅλα τὰ 70 χρόνια μου.

— Μὰ ποιὰ ἦταν λοιπόν;... Ἄ, ναί, τὸ βρῆκα! Ἡ Καμίλ, δίχως ἄλλο...

— Ἀκριβῶς, ἡ Καμίλ ντ' Ἐρβουά. Τὴ λάτρευα! Καὶ τὸ ἀξίζε... Ἦταν ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό, χαριτωμένη, καλή, ἔξυπνη, ὄμορφη... Τὸ πάθος μου γι' αὐτὴν μεγάλωνε, μέρα μὲ τὴ μέρα.

— Καὶ δὲν τῆς εἴπατε ποτὲ τίποτα;

— Ὄχι. Ἦταν τόσο ἀνώτερή μου, τόσο τέλεια! Τὴν ἔβλεπα μὲ θαυμασμό, σὰν Παναγία... Μιὰ μέρα, ἔμαθα πὼς ἀγαποῦσε ἄλλον! Ὡστόσο, ἐξακολούθησα νὰ τὴ λατρεύω σιωπηλά, κι' ἀφοῦ ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸ Σεραλιέ...

— Ποῦ ὅμως τὴν ἔκανε ὅμως εὐτυχισμένη,παρατήρησε ἡ μαρκησία.

— Ναί, κι' αὐτὸ μεγάλωνε τὴ θλῖψι μου... Ποτὲ δὲ ζήτησα νὰ ξερριζώσω ἀπ' τὴν καρδιά μου τὸ αἴσθημά μου. Ἡ εἰκόνα τῆς Καμίλ μὲ συνώδευε σ' ὅλη μου τὴ ζωή... μαζὶ μ' ἕνα ἐνθύμιο ποὺ ἀπόχτησα χάρις σὲ σᾶς, μαρκησία.

— Χάρις σὲ μένα;

— Ναί. Τὴ χρονιὰ ποὺ ἀνακάλυψα πὼς ἀγαποῦσε τὸ Σεραλιέ, μᾶς εἴχατε καλέσει γιὰ μερικὲς μέρες στὸ κτῆμα σας, στὸ Σενεβιέ. Ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπ' τὸ φαγητό, εἴχατε βγῆ νὰ περπατήσετε στὸν κῆπο μαζί της... Νομίζω πὼς ἦταν μόλις χτές! Τὰ μάτια της εἶχαν τὸ χρῶμα τῶν μενεξέδων. Κι' ὁλόκληρη ἔμοιαζε μὲ λουλοῦδι, μέσ' στὸ ρόζ φόρεμά της.

»Τόλμησα νὰ σᾶς παρακολουθήσω ἀπὸ μακρυά... Ὤ, τί θαυμάσιο ἀνοιξιάτικο δειλινό, γεμάτο ἀρώματα καὶ γοητεία!..

»Ξαφνικὰ ἀνατρίχιασα.Μπροστά μου, στὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσα, εἶδα πεταμένο ἕνα ἄσπρο γάντι! Τὸ γάντι της ποὺ εἶχε σκεπάσει τὸ κρινόλευκο νέρι της καὶ διατηροῦσε ἀκόμα τὸ ἄρωμά της... Ὥρμησα, τ' ἄρπαξα, τόφερα στὰ χείλη μου...

»Δὲν τῆς τὸδωσα ποτὲ πίσω. Τὸ φύλαξα ζηλότυπα, σὰν πολύτιμο θησαυρό. Κι' ἀκόμα τώρα— γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω; — δὲν τὸ ἀποχωρίζομαι ποτέ. Τόχω πάντα ἀπάνω μου. Νά το...

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη του μιὰ πέτσινη θήκη μὲ χρυσὰ στολίσματα, τὴν ἄνοιξε, ἔδειξε στοὺς ἄλλους τὸ πολύτιμο ἐνθύμιο καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

— Κανεὶς ὧς τώρα δὲν ξέρει τί κλεῖνει ἡ θήκη αὐτή, πρόσθεσε. Θὰ τὴν κρατήσω ... ὧς τὸ τέλος καὶ θὰ παραγγείλω νὰ τὴν θάλουν μαζί μου στὸν τάφο... Καὶ τώρα ποὺ ἀκούσατε τὴν ἱστορία μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω.

— Μὰ εἶναι νωρὶς ἀκόμα.

— Ναί, ἀλλὰ σήμερα ἀκριβῶς εἶναι ἡ τεσσαρακοστὴ ἐπέτειος, ἀπὸ τότε ποὺ ἀπόχτησα τὸ πολύτιμο αὐτὸ κειμήλιο, καὶ θάθελα νὰ περάσω μερικὲς ὧρες μονάχος μαζί του.

— Ἔ, τότε, φίλε μου, καληνύχτα.

Μόλις μείναμε μόνοι, ἡ γρηὰ μαρκησία εἶπε στὸ Μπουσύ:

— Τὸν καϋμένο!.. Εἶναι ἀξιολύπητος!

— Γιατί; Ἐγὼ πιστεύω πὼς κατὰ βάθος ὁ πόνος του θὰ τοῦ ἔχει γίνει ἀγαπητος.

— Ἀκούστε, φίλε μου! Μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ κρατήσετε ἕνα μυστικὸ ποὺ θὰ σᾶς φανερώσω;

— Ἔχετε τὸ λόγο μου!

— Λοιπόν... τὸ κειμήλιο ποὺ λατρεύει ὁ κόμης, δὲν εἶναι αὐθεντικό.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Τὸ γάντι αὐτὸ δὲν ἀνήκει, ὅπως νομίζει, στὴ φίλη μου Καμίλ, ἀλλὰ σὲ μένα! Τὴ μέρα κείνη, φορούσαμε κι' οἱ δυὸ ὅμοια ἄσπρα γάντια. Καθὼς περπατούσαμε στὸν κῆπο, ἔβγαλα τὸ δεξί, γιὰ νὰ τῆς δείξω ἕνα δαχτυλίδι μου. Λίγο πιὸ πέρα, ἕνας κηπουρὸς ἦρθε καὶ μοῦ ζήτησε κάτι ὁδηγίες. Τότε πρόσεξα πὼς εἶχε χαθῆ τὸ γάντι μου. Ἀφοῦ μίλησα μὲ τὸν κηπουρό, γύρισα πίσω γιὰ νὰ τὸ βρῶ. Ἀλλ' εἶχε ἐξαφανιστῆ.

»Τώρα, πρὶν ἀπὸ λίγο, τὸ ξαναεῖδα... Τόσα χρόνια αὐτατατᾶται, ὁ καϋμένος ὁ κόμης!

— Ἔζησε 40 χρόνια σὲ μιὰ ψευδαίσθησι! Ὡστόσο... νομίζω πὼς πρέπει, ἀντὶ νὰ τὸν λυπόμαστε, νὰ τὸν ζηλεύουμε. Τ' ὄνειρο εἶναι πάντα πιὸ ὄμορφο ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

Α. ΡΙΜΠΩ

Η «ΜΙΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗ»

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἔγινε στὸ Λόγκ Μπήτς τῆς Καλιφόρνιας, μπροστὰ σὲ 7.000 θεατὲς ὁ τελικὸς διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Μὶς Διεθνῆς Καλλονῆς». Κατόπιν πολυώρου συσκέψεως, ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἀπένειμε τὸν ἐπίζηλο τίτλο στὴ «Μὶς Αὐστραλίας», δεσποινίδα Τάνια Βέρστακ, ἐτῶν 21, κόρη Λευκορώσων, ποὺ ἦσαν ἐγκατεστημένοι στὴ Βόρειο Κίνα, ἀπὸ ὅπου ἔφυγαν πὸ ἐτῶν καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. «Τρέμουν τὰ πόδια μου», εἶπε ἡ ὡραία Τάνια ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπόφασι τῆς ἐπιτροπῆς.

ΤΟ «ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΧΕΔΙΟ»

Πολλὲς ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Γερμανίας, ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς βοσκότοποι πρόκειται νὰ ὑποστοῦν σημαντικὲς βελτιώσεις, χάρις στὰ προγραμματισθέντα ἀποστραγγιστικὰ ἔργα. Λιμνάζοντα νερὰ καὶ διαρκὴς ὑγρασία ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξι διαφόρων εἰδῶν τριφυλλιοῦ καὶ ἄλλων κτηνοτροφῶν. Τώρα ὅμως οἱ γεωργοὶ θὰ μποροῦν, παίρνοντας μιὰ χρηματικὴ βοήθεια ἀπὸ τὸ «πράσινο σχέδιο», νὰ ἀποστραγγίζουν τὰ βοσκοτόπια τους μὲ κατάλληλα μελετημένες ἐγκαταστάσεις καὶ νὰ ἔχουν ἔτσι ἄφθονο χορτάρι γιὰ τὰ ζῶα τους.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὑπὸ τὸ σελινόφως

Ρομαντικώδεις ἔρωτας ποθήσας σθεναρῶς
ὡς Δόν - Ζουὰν περίοπτος καὶ γόης γλαφυρὸς
μετέδην χθὲς εἰς Ζάππειον μὲ στίλβουσαν σαγήνην
ἀποθαμάζων ἐν νυκτὶ τὴν ἀργυρᾶν σελήνην.
Ἐν τέλει εἰς παγκάκιον, ὦ Ζεῦ! ἐκαθεσάμην
καὶ παριστάνων συναφὼς τοῦ ἔρωτος τὸν βλάμην
μετὰ ποζὸς ἐξωτικῆς πρὸς δὲ καὶ μὲ μεράκιον
τοὺς ἀτραποὺς ἀνιχνευον συστρίβων τὸ μυστάκιον.
Ὅτε ἰδοὺ ἐξαφνικὼς εἰς ὥραν ἐμπνευσμένην
εἶδον μακρόθεν πομπωδῶς γυνὴν διερχομένην
κι' ἀναπηδήσας ἔσπευσον τὰ βήματά μου σύρων
κι' ἀναφωνῶν καθ' ἑαυτόν: «— Ω! Κόρη τῶν ὀνείρων!»
Ἐν ἄλλοις λόγοις ἔσπευσον πρὸς σχετικὴν διπλάρωσιν
κι' εὐελπιστῶν εἰς ἄμεσον καὶ φλογερὰν ζευγάρωσιν.
ἀνέκραξον μελωδικῶς: «—Στῆθι ὡραία Μίς»,
κι' ἐστάθη, ὦ τοῦ θαύματος, ἡ Μοῦσα μου, ἐν τούτοις,
ἀχ! πλησιάσας ἐπαρκῶς: «Ὦ»! εἶπον (μεθ' ὁρμῆς
καθ' ὃ ἡ ἔξοχος θεὰ ἦτο ἐξηκοντοῦτις
καὶ τοιγαροῦν ἀποδυθεὶς εἰς σθεναρὸν (ἀγῶνα
ἐξέλαβον ὡς πέρδικαν δεινὴν καρακ... (δόνα
Ἐφ' ὧ καὶ ἀνεχώρησον κραυγάζων ἐκτε- (νῶς
καὶ προτροπάδην ἔφυγον κατὰ τὰ εἰωθότα
οὐδαμῶδῶς συλλογισθεὶς ὁ βλὰξ κι' οὐ. (τιδανὸς
ὅτι τὸν ἔξοχον ζωμὸν ἔχει ἡ... γραία (κόττα!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

140 ΧΙΛ. ΣΤΡΕΜΜΑΤΑ ΑΠΟΤΕΦΡΩΘΗΚΑΝ ΣΕ 20 ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ.

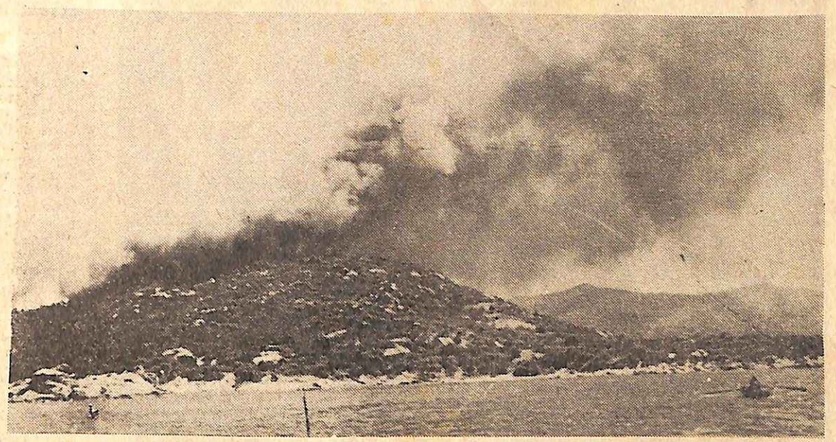

Μιὰ σπάνια φωτογραφία ἀπὸ τὴν πυρκαϊά, ποὺ ξέσπασε τελευταῖα στὸ Ἅγιον Ὄρος, πλησίον τῆς Οὐρανοπόλεως.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

βαραίνει τὰ ἑλληνικὰ δάση

ΤΡΕΙΣ τεράστιες πυρκαϊὲς ποὺ ἐκδηλώθηκαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα σὲ τέσσερις διάφορες δασικὲς περιοχὲς τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταστραφοῦν 100 περίπου χιλιάδες στρέμματα δασικῶν ἐκτάσεων, ξανάφεραν στὸ προσκήνιο τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα εὐεργέτη, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθρὸ τῆς ἀνθρωπότητος: Τὴ φωτιά!

Ποῦ νὰ φανταζόταν ὁ ἀρχαῖος Προμηθέας, ὅταν τὴν ἔκλεβε ἀπὸ τοὺς θεοὺς γιὰ νὰ τὴν προσφέρῃ στὸ ἀνθρώπινο γένος, ὅτι τὸ δῶρο του αὐτὸ θὰ γινόταν μιὰ μέρα κατάρα καὶ βραχνᾶς στὴν πατρώα του γῆ!...

Ἴσως, ἂν τόξερε, νὰ μὴ γινόταν κλέφτης.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ἡ λέξις «κατάρα» γιὰ νὰ ἐρθοῦμε στὸ θέμα μας, δὲν ἀποτελεῖ ἁπλὸ σχῆμα λόγου. Ἡ ὕπαιθρος κάτι γνωρίζει σχετικῶς. Γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ ὕπαιθρος καὶ ἰδίως οἱ ἀφρούρητες δασικὲς ἐκτάσεις εἶναι ἐκεῖνες ποὺ πληρώνουν τὸ μεγαλύτερο φόρο στὴ θεὰ αὐτὴ τοῦ ὀλέθρου, ποὺ ὀνομάζεται Πυρκαϊά.

Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἡ Ζάκυνθος καὶ εἰδικὰ οἱ περιοχὲς Ἐξω χώρα καὶ Ἅγιος Νικόλαος, πλησίον τοῦ χωρίου Ἀγαλῶν, ἔχασαν 90.000 στρέμματα πευκοδάσους, ποὺ ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Περισσότερο τυχερὸ τὸ Ἅγιο Ὄρος, καὶ εἰδικὰ ἡ περιοχὴ Φραγκοΐζρή, κοντὰ στὴν μονὴ Χιλιανδαρίου, ἔχασε ἀπὸ τὸ Μολὼχ τῆς πυρκαϊᾶς 10.000 στρέμματα πευκόφυτης περιοχῆς.

Στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα τῶν 7 ἡμερῶν τρίτη ἑστία πυρκαϊᾶς ἔξω ἀπὸ τὴ Μεγαλόπολι Ἀρκαδίας, στὴν περιοχὴ Τριλόφου, ἀπετέφρωσε ἡμαντικὴ ἔκτασι κατάσπαρτη ἀπὸ βελανιδιές.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ σὰν «Ἑβδομὰς τῆς Πυρκαϊᾶς», κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Ἑβδομάδων Φεστιβὰλ Τραγουδιοῦ ἢ Θεάματος (δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἕνα εἶδος συμφορᾶς ἀποτελοῦν καὶ αὐτὲς) στὸ διάστημα τῶν δυὸ τελευταίων μηνῶν τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἄλλες καταστρεπτικὲς πυρκαϊὲς ἐκδηλώθηκαν σὲ ἄλλες περιοχές, στὴν Εὔβοια, στὴν δόρειο Πελοπόννησο κ.ἀ., μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποτεφρωθοῦν ἄλλες 40 χιλιάδες ἀκόμη στρέμματα δασικῶν ἐκτάσεων.

Ἔτσι, ὁ ἀπολογισμὸς ἑνὸς μόνο διμήνου τοῦ ἐφετεινοῦ καλοκαιριοῦ, φτάνει στὸ ἀστρονομικὸ ὕψος τῶν 140.000 καὶ πλέον στρεμμάτων.

Καὶ ἔχει ὁ Θεός, ἢ μᾶλλον ὁ δαίμονας τῆς καταστροφῆς.

Ποῦ ὀδηγεῖται λοιπὸν ἡ ὕπαιθρος;

ΟΥΤΕ ΦΥΛΛΟ ΓΙΑ ΔΕΙΓΜΑ

Ὁ εἰδικὸς Γάλλος δασολόγος Βινιό, ποὺ μετακλήθηκε πρὸ ἔτους ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ κράτος, γιὰ νὰ μελετήσῃ εἰδικὰ τὸ ζήτημα τῶν πυρκαϊῶν, ποὺ λυμαίνονται τὰ ἑλληνικὰ δάση, εἶχε δώσει μὲ ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰ λόγια τὴν ἀπάντησι στὸ παραπάνω ἐρώτημα.

— Μέσα σὲ πενῆντα χρόνια, εἶχε γνωματεύσει, ὁ ξένος... πυρκαϊολόγος, δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὴν Ἑλλάδα ὄχι μονάχα δάσος, ἀλλὰ οὔτε ἕνα φυλλαράκι δέντρου, ἔστω καὶ γιὰ δεῖγμα. Ἐκτὸς ἂν ληφθοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ χτυπηθοῦν ἀλύπητα οἱ αἰτίες καὶ οἱ αἴτιοι τς συμφορᾶς.

Θὰ βγῆ, ἀρά γε προφήτης ὁ ξένος εἰδικός;

43 ΣΤΑΘΜΟΙ

Ἡ ἀλήθεια, γιὰ νὰ πῆ κανεὶς καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο, εἶναι ὅτι τὸ κράτος, μετὰ τὶς συστάσεις τοῦ ξένου εἰδικοῦ ἔλαβε ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ τὴν περιστολὴ τοῦ δαίμονος αὐτοῦ τοῦ ὀλέθρου, ποὺ λέγεται πυρκαϊὰ τῶν δασῶν.

Ὕστερα ἀπὸ εἰσήγησι τοῦ ὑφυπουργοῦ Γεωργίας κ. Π. Σταυροπούλου, ἵδρυσε τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας, Ἐπιτηρήσεως καὶ Ἀσφαλείας Δασῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βαρελίδη. Ἡ ὑπηρεσία αὐτή, ποὺ ὅπως λέγει καὶ ἡ ὀνομασία της, ἀποσκοπεῖ στὴν ἐλάττωσι τῶν πυρκαϊῶν τῆς ὑπαίθρου μὲ προληπτικὰ μέσα, κατεσκεύασε μέχρι τῆς στιγμῆς 43 παρατηρητήρια, ἢ Σταθμοὺς σὲ ἰσάριθμα δάση, καὶ τὰ ἐπάνδρωσε μὲ εἰδικευμένους πυροφύλακες.

Ἀρκετὰ μέσα τῆς σύγχρονης τηλεπικοινωνίας, ἔχουν διατεθῆ γιὰ τοὺς Σταθμοὺς αὐτούς, ὅπως ἀσύρματοι, τηλέφωνα, κλπ. ἔτσι ὥστε, μόλις ἐκδηλωθῆ πυρκαϊὰ στὰ δάση, νὰ εἰδοποιοῦνται τὰ πλησιέστερα Δασαρχεῖα, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους, θὰ κινητοποιοῦν τὶς ἀρχὲς καὶ τοὺς πολίτες γιὰ τὴν κατάσβεσι τοῦ πυρός.

Παράλληλα πρὸς τοὺς πυροφύλακες αὐτούς, μεγάλος ἀριθμὸς ἀγροφυλάκων, ἔχει στρατολογηθῆ γιὰ νὰ ἀσκῆ καθήκοντα ἐπόπτου... πυρκαϊᾶς.

Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν μάλιστα, οἱ ἀγροφύλακες αὐτοὶ ἐπιδοτοῦνται μὲ μηνιαῖο ἐπίδομα 200 δρχ. Τρίτο καὶ τελευταῖο μέτρο κατὰ τῶν πυρκαϊῶν τῆς ὑπαίθρου εἶναι τὰ ἀντιπυρικὰ ἔργα, δηλαδὴ οἱ ἀραιώσεις τῶν δασῶν, ὥστε καὶ ἂν ἐκδηλωθῆ πυρκαϊὰ σὲ κάποιο ἀπὸ αὐτὰ νὰ εἶναι εὔκολος ὁ ἐντοπισμός της καὶ δύσκολη ἡ μετάδοσί της.

Ὅμως, τὰ παραπάνω μέτρα, κρίνονται ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ γιὰ τὴν νικηφόρο ἀντιμετώπισι τοῦ τεραστόμορφου θεοῦ τῆς φωτιᾶς, ὅταν αὐτὸς ἀποφασίσῃ νὰ δράσῃ.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ φάνηκε φέτος τὸ καλοκαίρι, σὰν ἕνα εἶδος εἰρωνείας τῆς τύχης καὶ χλευασμοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ πυρὸς γιὰ τ' ἀνίσχυρα μέτρα τῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ κάθε χρόνο, σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ δεδομένα, οἱ ἐκτάσεις ποὺ καταστρέφονται ἀπὸ πυρκαϊὲς ἐφταναν τὸν ἀριθμὸ τῶν 150—200 χιλ. στρεμμάτων, φέτος, σὲ διάστημα μισοῦ μονάχα καλοκαιριοῦ, 150 χιλ. στρέμματα ἔχουν γίνει παρανάλωμα τοῦ πυρός, ἂν δὲ ἡ δραστηριότης αὐτὴ τοῦ δώρου τοῦ Προμηθέως συνεχισθῆ μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, οἱ καταστροφὲς θὰ εἶναι διπλάσιες ἀπὸ πέρυσι. Ἀρά...

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ

Γιὰ νὰ ἠτηθῆ ἢ νὰ λιγοστέψῃ ὁ κίνδυνος τῆς πυρκαϊᾶς καὶ νὰ διασωθοῦν τὰ ἑλληνικὰ δάση, ποὺ διανύουν τὰ σημειωτέον καταστρέφονται μὲ διπλάσιο ρυθμὸ ἀπὸ ἐκείνον τῆς ἀναπλάσεως, πρέπει νὰ γίνῃ μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου, τῶν ἐκδρομικῶν σωματείων καὶ τῶν φυσιολατρῶν, μιὰ τεράστια σταυροφορία διαφωτίσεως.

Πρέπει νὰ χτυπηθοῦν τὰ αἴτια τῆς πυρκαϊᾶς τῶν δασῶν, ποὺ συνήθως προέρχονται ἀπὸ τοὺς παραπάνω ἀνθρώπους.

Τὰ αἴτια αὐτὰ (καὶ οἱ αἴτιοι) εἶναι τὰ ἑξῆς:

1ον) Τὰ ἀναμμένα τσιγάρα, ποὺ πετοῦν, ἀπὸ ἀμέλεια οἱ ἐκδρομεῖς ἢ οἱ χωρικοί, στὰ δάση.

2) Οἱ φωτιὲς γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν χωραφιῶν, ποὺ ἀνάβουν οἱ χωρικοὶ πρὶν ἀπὸ τὸ ὄργωμα, καὶ ποὺ πολλὲς φορὲς μεταδίδονται στὰ δάση.

3) Οἱ φωτιὲς ποὺ βάζουν ἐπίτηδες καμμιὰ φορὰ οἱ κτηνοτρόφοι γιὰ νὰ δημιουργήσουν «βοσκὲς» γιὰ τὰ ζωντανά τους.

4) Οἱ σπίθες, ποὺ μεταδίδονται ἀπὸ τὶς ἀτμομηχανὲς τῶν σιδηροδρόμων.

5) Οἱ ἐμπρησμοὶ λόγω ἀντεκδικήσεως μετὰ τῶν χωρικῶν τῆς ὑπαίθρου.

6) Οἱ ἐμπρησμοὶ ποὺ ἀποβλέπουν στὴ δημιουργία χωραφιῶν ἀπὸ τοὺς νομάδες τῆς ὑπαίθρου.

7) Τὸ ὑπαίθριο μαγείρεμα.

Πέραν ἀπὸ τὰ αἴτια αὐτὰ ὑπάρχει καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλων, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προβλέψῃ κανείς. Ὡστόσο, μὲ βάσι τὶς παραπάνω ἑπτὰ περιπτώσεις πρέπει νὰ διεξαχθῆ μιὰ πλατειὰ σταυροφορία διαφωτίσεως μεταξὺ τοῦ κοινοῦ.

Πρέπει μὲ διαλέξεις, μὲ θέσπισι αὐστηρῆς νομοθεσίας, μὲ εἰδικὲς ὁμιλίες, μὲ μαθήματα στὰ σχολεῖα καὶ στοὺς συλλόγους τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ κέντρου, νὰ δοθῆ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ γίνουν σαφεῖς οἱ ὀλέθριες συνέπειες ποὺ ἔχουν οἱ πυρκαϊὲς τῶν δασῶν στὴν ὑγεία τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν ἐθνική μας οἰκονομία.

Τὰ δάση εἶναι οἱ πνεύμονες μὲ τοὺς ὁποίους ἀναπνέει ἡ χώρα μας, πολύτιμοι παράγοντες τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ, ποὺ ὁμολογουμένως δὲν βρίσκεται σὲ τόσο ἀξιοζήλευτο σημεῖο.

Καί, ὅπως πᾶμε, σὲ λίγα χρόνια θ' ἀποτελοῦν ἀνάμνησι γιὰ τοὺς μεταγενεστέρους.

— Κάποτε, ἐδῶ ἦταν ἕνα δάσος... θὰ ἱστορῆ ὁ παπποῦς στὰ ἐγγονάκια του.

Αὐτὰ θὰ τὸν ρωτοῦν τότε ἀπορημένα, γουρλώνοντας τ' ἀθῶα ματαῖα τους:

— Τί θὰ πῆ δάσος, παπποῦ;

Κι' ὁ παπποῦς—ποὺ δὲν θᾶναι πιὰ ὁ σημερινὸς νταρὸς ἀναγνώστης μας — θὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι, ντροπιασμένος.

Τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ μολογήσῃ; Πῶς κι' αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑνόχους καὶ τοὺς αἰτίους τῆς ἀπορίας;

Δ. Α.

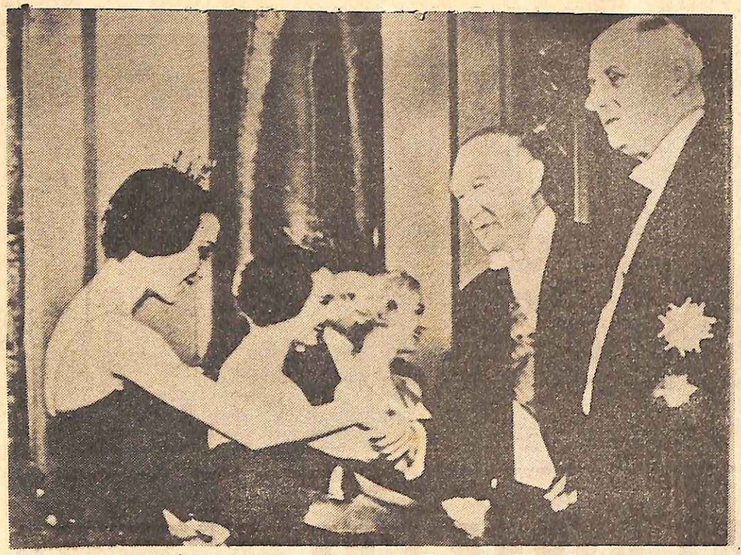

Ὁ Ντὲ Γκὼλ καὶ ὁ Ἀντενάουερ στὴν Ὄπερα τοῦ Παρισιοῦ: Ὑποδοχὲς καὶ πολιτικὴ...

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΝΕΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου, ὁ Ντὲ Γκὼλ θὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Γερμανία, καὶ θὰ ἔλθη σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ γερμανικὸ λαὸ καὶ ἰδιαίτερα τὴ γερμανικὴ νεολαία...

Γιατὶ ὁ Γάλλος Πρόεδρος, ἀφοῦ ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του — στὴν ἱστορία — σὰν ὁ Μπολιβάρ τῆς Ἀφρικῆς, προσπαθεῖ μὲ συνέπεια καὶ πάθος νὰ ὁλοκληρώση τὴ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι, θεμέλιο κι' ἐλπίδα τῆς Εὐρώπης.

Εἶναι τὸ πρῶτο τμῆμα τοῦ νέου τριπτύχου τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς.

Ἡ νέα μοῖρα τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ Εὐρώπη.

Ἡ Αεροναῦς Ἄδρα βέβαια τοῦ Ο.Α.Σ. μπορεῖ νὰ πετάξη ἕνα νέο κεφάλι...

Ἡ ἀδιαφορία ἑνὸς τμήματος τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο...

Τὸ βάρος τῆς ἱστορίας — μιᾶς αἱματηρῆς ἱστορίας — σκιάζει ἀκόμα τὸν ὁρίζοντα. Οἱ ἀναμνήσεις τῆς ἐγκληματικῆς μανίας τοῦ ναζισμοῦ εἶναι — εὐτυχῶς — ζωντανές, σὲ ὅσους ξέρουν νὰ θυμοῦνται...

Ἀλλὰ τὸ παλιὸ ὄνειρο τῆς εὐρωπαϊκῆς ἑνότητος, εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ τὰ πάθη, τὶς ἀντιθέσεις, τὰ μίση καὶ τὰ μικρὰ συμφέροντα.

Ἡ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι καὶ τὸ χτίσιμο τῆς Εὐρώπης, μποροῦν νὰ ἐξορκίσουν ὁριστικὰ τὰ φαντάσματα τῆς βίας καὶ τῆς διαιρέσεως.

Στὸ τέλος Σεπτεμβρίου, στὴ Ρώμη, μιὰ καινούργια διάσκεψις τῶν κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης — μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ντὲ Γκὼλ καὶ τοῦ Ἀντενάουερ — θὰ προωθήση

ΓΑΛΛΙΑ: Πρὸς νέες κατευθύνσεις...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

ΓΙΑ πρώτη φορὰ ἐδῶ καὶ εἰκοσιτρία χρόνια — ἀπὸ τὸ 1939 — ἡ μοῖρα τῆς Γαλλίας δὲ γράφεται στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Μὲ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου τῆς Ἀλγερίας, ἡ Γαλλία ξεπροβάλλει ἀπὸ ἕνα αἱματηρὸ τοὔνελ, σὲ μιὰ πολυσύνθετη, γεμάτη ἀντιθέσεις κι' ἐλπίδες πραγματικότητα.

Στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς Μεσογείου μιὰ καινούργια πατρίδα γεννήθηκε, ἡ νέα Ἀλγερία, ποὺ μὲ ἀβέβαια βήματα ζῆ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς ζωῆς της.

ΜΙΑ ΚΑΙΣΑΡΙΚΗ ΤΟΜΗ

Μόλις ἔφυγε, γιὰ νὰ περάση λίγες ἡμέρες διακοπῶν, στὸ Κολομπέ, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, στρατηγὸς Ντὲ Γκώλ. Ἔφυγε πολὺ λυπημένος, γιατὶ ὁ προσωπικός του γιατρὸς Ἀντρὲ Αἰχβιτς, πέθανε ἀπὸ καρκίνο, σὲ ἡλικία 63 ἐτῶν... Σίγουρα, ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἡ μοῖρα τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν, εἶναι ἡ ἀνανέωσι, ἡ δημιουργία...

Δεκαέξη κιλὰ ἀπὸ φακέλλους μὲ διάφορα βασικὰ καὶ ἐπείγοντα θέματα πῆρε μαζί του στὸ Κολομπὲ ὁ Ντὲ Γκώλ, γιατὶ ἡ Γαλλία, χωρὶς πιὰ νὰ αἰσθάνεται στὸ λαιμό της τὴ θανασιμη θηλειὰ τῶν ἀποικιακῶν πολέμων, προχωρεῖ σ' ἕνα καινούργιο δημιουργικὸ δρόμο.

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλγερίας ἦτανε μιὰ καισαρικὴ τομή, καὶ πάλιστα χωρὶς ἀναισθητικό.

Μόνο ἕνας χειροῦργος θὰ μποροῦσε νὰ τολμήση μιὰ τέτοια ἐπέμβασι: ὁ Ντὲ Γκώλ. Χωρὶς νὰ τρέμουν τὰ χέρια του, χωρὶς νὰ ταράζεται ἀπὸ τὶς κραυγὲς πόνου καὶ ἀγωνίας, κατόρθωσε τὸ ἀκατόρθωτο... Γιατὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἐποτέειναν γιὰ φάσμα, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἐποτέειναν γιὰ φάσμα, ἀκο τὶς ἀσπίδες, ἐκεῖ ποὺ χρειάζοτανε μιὰ ἄμεση χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Οἱ σημερινὲς ἀντιθέσεις τῶν Ἀλγερινῶν ἡγετῶν, θὰ συνεχιστοῦν καὶ θὰ περάσουν ἀπὸ πολλὲς φάσεις... Αὐτὸ βέβαια εἶναι στὴ φύσι τῶν πραγμάτων.

Ἀλλὰ ἡ Γαλλία ἐπέτυχε — μὲ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλγερίας — μιὰ νίκη, τὴ νίκη ἀπάνω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της.

Γιατὶ τὸ «Ἀλγερινὸ» ἦτανε ἀπὸ τὰ πιὸ πολυσύνθετα καὶ δυσεπίλυτα προβλήματα... Καὶ ἕνα τμῆμα τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, μὲ πόνο καὶ ἀπελπισία εἶδε τὴν «ἐγκατάλειψι» τῆς Ἀλγερίας.

Ὁ μῦθος τῆς «Γαλλικῆς Ἀλγερίας» εἶχε συγκινήσει βαθύτατα, πλατιὰ στρώματα τοῦ λαοῦ...

Καὶ ἡ πολιτικὴ πρᾶξι τῆς σημερινῆς γαλλικῆς ἡγεσίας, προηγεῖται πολὺ τῶν αἰσθημάτων ἑνὸς τμήματος τοῦ λαοῦ.

Ἡ Γαλλία, ἡ ἀληθινὴ Γαλλία, μὲ τὸν ὁριστικὸ τερματισμὸ τῶν ἀποικιακῶν πολέμων, ξαναβρῆκε τὸν καλύτερο ἑαυτό της...

Ἐνῶ τὰ συμφέροντα, τὰ πάθη, ἡ ἄγνοια, τὰ ξεπερασμένα αἰσθήματα, ἡ μοιραία ὀδυνηρὴ κρίσι μιᾶς νέας καταστάσεως, προσπαθοῦν — πλὸ τοῦ πένθους καὶ τῆς συμφορᾶς.

τὸ πρόβλημα τῆς πολιτικῆς ἑνότητος τῶν μελῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

ΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ἀλλὰ ἡ εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας δὲ μπορεῖ νὰ στηριχθῆ παρὰ σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ γαλλικὴ ἀναγέννησι: Ὄχι βέβαια μόνο σ' ἕνα δημογραφικὸ ξεπέταγμα — ποὺ συνεχίζεται σταθερὰ ἀπὸ τὸ 1945 μέχρι σήμερα — ἀλλὰ καὶ σὲ πιὸ συγκεκριμένες μεγαλειώδεις τεχνικὲς ἐπιτεύξεις... Κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ τριπτύχου.

Γιὰ τοὺς πολλούς, τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Πιερρελὰτ δὲ σημαίνει ἀπολύτως τίποτα. Κι' ὅμως σ' αὐτὸ τὸ καινούργιο τεράστιο ἀτομικὸ ἐργοστάσιο, ἐτοιμάζεται μὲ σύστημα τὸ καινούργιο γαλλικὸ πεπρωμένο. Ἑκατοντάδες δισεκατομμυρίων γέων γαλλικῶν φράγκων ἔχει στοιχίσει μέχρι τώρα ἡ μεγάλη αὐτὴ πυρηνικὴ βιομηχανικὴ μονάδα, ποὺ θὰ διοχετεύση τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια γιὰ εἰρηνικοὺς σκοποὺς σὲ ὅλη τὴ χώρα, ἀλλὰ θὰ κατασκευάζη καὶ τὶς τρομερὲς βόμβες «Ἄς».

Ὅλοι οἱ Γάλλοι ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες, τὰ καλύτερα καὶ τελειότερα ἐργοστάσια, οἱ ἄσσοι τῆς τεχνικῆς, οἱ πιὸ πεπειραμένοι εἰδικευμένοι ἐργάτες, δουλεύουν γιὰ τὸ Πιερρελάτ...

Ὑπολογίζεται, ὅτι ἤδη τὸ 1965, τὸ ἕνα τρίτο τοὐλάχιστον τοῦ γαλλικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, θὰ εἶναι ἀτομικῆς παραγωγῆς, χάρις στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Πιερρελάτ. Ὑπολογίζεται ἀκόμα, ὅτι στὴν ἴδια περίοδο, ἐργοστάσια, πλοῖα, ἀεροπλάνα, θὰ κινοῦνται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Ἐστεταμένες ἀκόμα περιοχὲς τῆς χώρας θὰ ἀξιοποιηθοῦν, χάρις στὶς νέες πηγὲς ἐνεργείας.

Ἡ παραγωγὴ βομβῶν «Ἄς», θὰ φέρη τὴ Γαλλία σὲ ἴση μοῖρα μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι φίλοι κι' ἐχθροί, προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ πληροφορηθοῦν τί ἀκριβῶς «γίνεται» στὸ Πιερρελάτ... Γιατὶ εἶναι βέβαιο, ὅτι οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ξεπέρασαν σὲ πολλὰ σημεῖα τὴν τεχνικὴ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ρώσων...

Τὸ Πιερρελὰτ προχωρεῖ μὲ ἅλματα... Γιατὶ ἕνας λόγος, ποὺ στοιχίζει ἑλληνιὼδη ποσά, εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ ὑπερνικηθῆ, ὅσο εἶναι δυνατόν, ὁ παράγων χρόνος...

Τὸ σύνολο τῆς βιομηχανικῆς μονάδος τοῦ Πιερρελάτ, ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικὴ τεχνικὴ ἐπανάστασι. Συνολικά, πέντε ἐργοστάσια θ' ἀποτελοῦν τὸ μεγάλο αὐτὸ βιομηχανικὸ κέντρο, ὅταν τελειώση.

Ἤδη, τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο, ποὺ δημιουργήθηκε σὲ πραγματικὸ ρεκόρ χρόνου, λειτουργεῖ... Μιὰ βιομηχανικὴ «Μπραζίλια» ὑψώνεται μέρα καὶ νύχτα στὸ Πιερρελάτ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙ

Ἀλλὰ μιὰ τέτοια πολιτική, ποὺ στρέφεται ὁλόψυχα πρὸς τὸ μέλλον, ἔχει ἀνάγκη ἑνὸς ἰσχυροῦ ἐκτελεστικοῦ πολιτικοῦ ὀργάνου... Μιᾶς Κυβερνήσεως, ποὺ δὲ θὰ ὑπονομεύεται ἀπὸ συνεχεῖς χρίσεις, γιὰ τὰ πιὸ ἀσήμαντα θέματα, μιᾶς Κυβερνήσεως, ποὺ θὰ ἰσορροπήση τὶς ἰσορὲς ἀπαιτήσεις τῆς ἐλευθερίας μὲ τὴ σταθερότητα καὶ τὴ συνέχεια τῶν προσπαθειῶν...

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτο τμῆμα τοῦ τριπτύχου τῆς νέας γαλλικῆς πολιτικῆς.

Οἱ γνῶμες εἶναι πολὺ διχασμένες. Ἡ Γαλλία θὰ υἱοθετήση τὸ ἀμιγὲς προεδρικὸ σύστημα, μὲ ἄμεση ἐκλογὴ ἀπὸ τὸ λαὸ ἑνὸς Προέδρου Δημοκρατίας καὶ ἑνὸς Ἀντιπροέδρου; Θὰ παραμείνη τὸ σημερινὸ σύστημα — συνδυασμὸς κοινοβουλευτικοῦ καὶ προεδρικοῦ συστήματος — μὲ ὡρισμένες ὅμως μεταβολές, ὅπως ἡ δημιουργία τοῦ θεσμοῦ τοῦ Ἀντιπροέδρου, ποὺ θὰ χρησιμεύση, σὲ περίπτωσι, ποὺ θὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν ἐξουσία, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, ὁ Ντὲ Γκώλ;

Μαζὶ μὲ τοὺς φακέλλους, ποὺ πῆρε μαζί του στὸ Κολομπὲ ὁ Ντὲ Γκώλ, εἶναι καὶ ὁ φάκελλος τῆς συνταγματικῆς μεταρρυθμίσεως, μὲ τὶς γνῶμες τῶν προέδρων τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, τοῦ προωθπουργοῦ Πομπιντοῦ, τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, τῶν κομμάτων καὶ ἰδιαίτερα τοῦ πρώην προωθπουργοῦ Ντεμπρέ.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΤΕΣ ΣΤΟ ΑΥΡΙΟ

Πρέπει ἰδιαίτερα νὰ ὑπογραμμιστῆ, ὅτι τὸ τρίπτυχο τῆς νέας γαλλικῆς πολιτικῆς, ἦτανε στὸ πρόγραμμα πολλῶν διαδοχικῶν Κυβερνήσεων τῆς Τετάρτης Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Καὶ ἡ πυρηνικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ δημιουργία τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ συνταγματικὴ μεταρρύθμισις δὲν εἶναι «ντεγκολικὲς ἐφευρέσεις».

Τὰ πρῶτα βήματα εἶχαν ἤδη γίνει, ἀλλὰ δειλὰ καὶ ἀβέβαια... Ὁ Ντὲ Γκώλ, ἁπλούστατα, βαδίζει μπροστά, μ' ἕνα καινούργιο στύλ, μὲ συνέπεια καὶ ρυθμό...

Ἀπὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἡ πολιτική του βάλλεται μὲ πάθος. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ὁ ἀντιντεγκολισμὸς παρουσιάζει ὑστερικὰ φαινόμενα εἶναι ἡ ἄκρα δεξιά... Ἡ στοιχειώδης φρόνησι, τὰ τελευταῖα ἴχνη λογικῆς, τὰ πάντα ἔχουν ἐξαφανιστῆ. «Δὲν εἶναι ἐθνικιστής, γιατὶ παρέδωσε τὴν Ἀλγερία στοὺς ἐχθρούς της!...». «Δὲν εἶναι Εὐρωπαῖος, γιατὶ εἶναι πολὺ ἐθνικιστής!...».

«Δὲν εἶναι Ἀτλαντικός, γιατὶ δημιουργεῖ ἐθνικὴ πυρηνικὴ δύναμι». «Συνεννοεῖται κρυφὰ μὲ τοὺς Ρώσους!...». «Εἶναι ἄνευ ὅρων δεμένος στὸ ἀμερικανικὸ ἅρμα!». «Ἀσκεῖ προσωπικὴ δικτατορία!». «Δὲ συντρίβει τὴν κομμουνιστικὴ συνωμοσία!..».

Ὅλα τὰ ὀργανωμένα συμφέροντα μαίνονται ἐναντίον του, γιατὶ μιὰ μεγάλη πολιτικὴ πρέπει νὰ θυσιάση πολλὰ «ἐπὶ μέρους» συμφέροντα...

Ἀλλά, κάθε καινούργιο δημοψήφισμα, ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ συμπαγὴς λαϊκὴ μάζα εἶναι μαζί του... Κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ πρόσθετη ἀφορμὴ ὑστερίας ἐναντίον του.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ Προέδρου — πολὺ δύσκολος — δὲ διευκολύνει τὴν κατάστασι... Ὡρισμένα λάθη τακτικῆς ἔγιναν, ποὺ δημιούργησαν ὀδυνηρὲς παρεξηγήσεις... Καὶ ἡ σημερινὴ Γαλλία, ἕνα ἀμάλγαμα ἐλλείψεως κάθε πολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ καὶ σκοτεινῶν πολιτικῶν παθῶν, δημιουργεῖ — σὰν ψυχολογία καὶ πολιτικὴ πραγματικότης — πρόσθετες δυσχέρειες...

Οἱ χωρικοὶ τῆς Βρετάνης καίνε τὴν παραγωγή τους, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὶς χαμηλὲς τιμές... Οἱ σιδηροδρομικοὶ ἀπεργοῦν καὶ παραλύουν τὶς συγκοινωνίες...

Γιατὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀχριβῶς ἀνάπτυξι τῆς Γαλλίας, δημιουργεῖ μιὰ ἔντονη ἀνυπομονησία σὲ διαφόρους κύκλους... Ὅλοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος, τὸ ταχύτερο, στὰ νέα κέρδη...

ΑΛΛΑΓΕΣ...

Ἀλλά, γιὰ πρώτη φορά, τὸ γαλλικὸ αἷμα δὲ χύνεται, οὔτε Γάλλοι χρατᾶνε ὑπόδουλους ξένους λαούς... Οἱ βόμβες καὶ οἱ δολοφονίες, ποὺ ἤτανε στὴν ἡμερησία διάταξι στὸ Παρίσι καὶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα γαλλικὰ κέντρα, ἀποτελοῦν ἕναν ἐφιάλτη, ποὺ ἀοχίζει νὰ ξεχνιέται... Κάτω ἀπὸ μιὰ ἐπιφάνεια δυσαρεσκειῶν καὶ ἀντιθέσεων, διαγράφεται μιὰ τολμηρὴ δημιουργικὴ πολιτική...

Οἱ σημαῖες τῶν συνταγμάτων τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀφρικῆς, δὲν κυματίζουν πιὰ στὴν Ἀλγερία ἢ στὴν Τύνιδα, στὸ Μαρόκο ἢ στὸ Καμερούν. Βρίσκονται τώρα στὸ ἱστορικὸ μουσεῖο τῶν «Ἐνδαλίντ», πλάι στὶς σημαῖες τοῦ Μεξικοῦ, τῆς Κοιμαίας καὶ τῆς Ἰνδοκίνας... Στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης, ἡ τρίχρωμη, ποὺ ἀποτέλεσε σύμβολο ἐλευθερίας γιὰ τοὺς δυναστευομένους, βρίσκει τὸν ἀέρα τῶν ἰδανικῶν της καὶ τῆς νέας της ἀποστολῆς.

ΕΠ. ΜΕΤ.

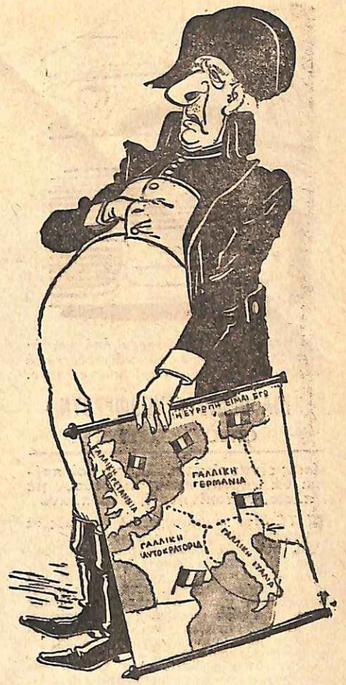

Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀγγλικὴ γελοιογραφία: Ντὲ Γκὼλ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Εὐρώπης....

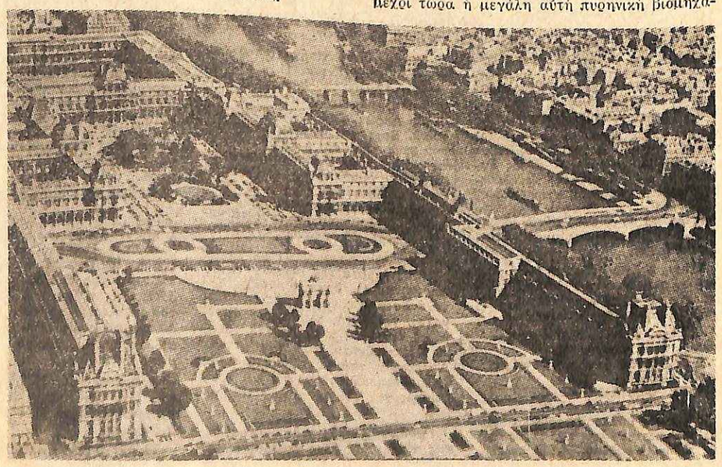

Μιὰ ἄποψι τοῦ Λούβρου. Στὸ βάθος δεξιὰ ὁ Σηκουάνας: Καλλιτεχνικὸ κέντρο τοῦ κόσμου...

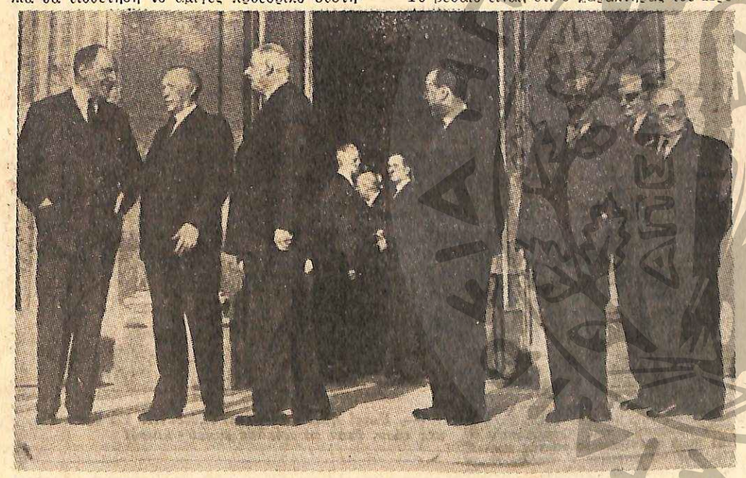

Μιὰ ἱστορικὴ φωτογραφία: Οἱ πρωθυπουργοὶ καὶ οἱ ὑπουργοὶ ἐξωτερικῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης — Κοινὴ Ἀγορὰ —στὰ Ἠλύσια: Ἡ Εὐρώπη προχωρεῖ...

Τὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ναυτία εἶναι προτιμότερο νὰ κάθωνται στὰ μπροστινὰ καθίσματα τοῦ αὐτοκινήτου.

ΓΙΑ ΟΠΟΙΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ἀπὸ ναυτία

Ποιές εἶναι οἱ προφυλάξεις ποὺ πρέπει νὰ πάρουν ὅταν ταξιδεύουν μὲ πλοῖο, αὐτοκίνητο ἢ ἀεροπλάνο

ΕΙΤΕ ὅταν πηγαίνουμε γιὰ διακοπὲς σὲ κάποιο μέρος κάπως μακρυνὸ ἀπὸ τὴν πόλι, ποὺ κατοικοῦμε, εἴτε ὅταν ταξιδεύουμε γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο, εἶναι φυσικὰ ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιοῦμε ἕνα ἀπὸ τὰ τρία σύγχρονα μεταφορικὰ μέσα: αὐτοκίνητο, πλοῖο ἢ ἀεροπλάνο. Ὅμως αὐτὰ τὰ κάπως μακρυνὰ ἢ τὰ ὁπωσδήποτε μακρυνὰ ταξίδια εἶναι λίγο ἐνοχλητικὰ ὄχι μόνο γιὰ τὴν τσέπη, ἀλλὰ ,αὶ γιὰ τὸν ὀργανισμό.

Γιατὶ ὅταν ἀνεβαίνουμε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μοντέρνα μέσα μεταφορᾶς, ὑποβάλλουμε τὸ σῶμα μας σὲ μιὰ συνεχῆ ἀναταραχή, ποὺ ἐλάχιστοι ὀργανισμοὶ κατορθώνουν νὰ ὑπομείνουν, χωρὶς νὰ «ἐπαναστατήσουν».

Οἱ ἰατροὶ καὶ ἡ ἰατρικὴ μεταχειρίζονται γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὴ λέξι «κινητοπάθεια», δηλαδὴ «ἀσθένεια ἀπὸ τὴν κίνησι». ἡ συνηθισμένη δηλαδὴ ναυτία ἀπὸ τὴν ὁποία ὑποφέρουν συχνὰ οἱ ταξιδιῶτες τῶν αὐτοκινήτων, τῶν πλοίων, τῶν ἀεροπλάνων.

Ἀποφύγετε τὸ πολὺ φαγητὸ

Στοὺς «ὡραίους καιροὺς» τῶν παλιῶν αὐτοκινήτων, ὅταν οἱ δρόμοι ἦταν ἀκόμη γεμάτοι ἀπὸ λάκκους καὶ πέτρες, μποροῦσε κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ κωμικοτραγικὲς σκηνὲς αὐτοῦ τοῦ τύπου: Οἱ ταξιδιῶτες στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου ἀναπηδοῦσαν μὲ ἀστεῖο τρόπο κάθε φορὰ ποὺ οἱ ρόδες συναντοῦσαν μιὰ πέτρα ἢ μιὰ λακκούβα. Τὰ τινάγματα ἔρχονταν τὸ ἕνα μετὸ τὸ ἄλλο καὶ οἱ ἐπιβάτες ἀρχίζαν ν' ἀλλάζουν ὄψι. Καὶ κάθε τόσο ὁ ὁδηγὸς ἀναγκαζόταν νὰ σταματήσῃ, γιατί κάποιος ἀπ' αὐτοὺς (συνηθέστερα μιὰ χλωμὴ κοπέλλα), ἔκανε μερικοὺς μορφασμοὺς καὶ παρουσίαζε φανερὴ πρόθεσι γιὰ ἕνα ἀμεσο «ἀδεισμα τοῦ στομάχου». Καὶ ὅλα περνοῦσαν ὅπως ἔπρεπε νὰ περάσουν. Ἡ χλωμὴ κοπέλλα ἀδειαζε στὸ δρόμο τὸ περιεχόμενο τοῦ στομάχου της, ξαναπαίρνε χρῶμα καί... γυναικεία ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ ταξεῖδι συνεχιζόταν πάντα μὲ τὴν προοπτικὴ νέων σταθμῶν.

Ἀπὸ τότε πέρασαν πολλὰ χρόνια. Οἱ περισσότεροι δρόμοι ἔχουν στρωθῆ μὲ τὶς λεῖες κουβέρτες τῆς ἀσφάλτου καὶ οἱ νέες σοῦστες τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ τότε ἦταν ὑποτυπώδεις, ἔχουν τελειοποιηθῆ σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἐξουδετερώνουν καὶ τὰ πιὸ δυνατὰ τινάγματα. Μά, παρ' ὅλα αὐτά, οἱ χλωμὲς κοπέλλες (καὶ ὄχι μόνο οἱ κοπέλλες), ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ναυτία ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν.

Μὲ ἄλλα λόγια καὶ σήμερα ὅπως καὶ χτὲς ἡ «κινητοπάθεια» ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἡ ἴδια καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ δική μας ἐποχὴ εἶναι περισσότερο ἀπὸ ποτὲ «ἐποχὴ τῆς κινήσεως» (γιατὶ ὁ κοσμος χρησιμοποιεῖ συνεχῶς τὰ μέσα μεταφορᾶς), αὐτὸς ὁ τύπος τῆς ἀσθενείας αὐξάνεται, ἀντὶ νὰ μειωθῆ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνάγκασε τοὺς γιατροὺς ν' ἀσχοληθοῦν περισσότερο μ' αὐτὸ τὸ θέμα προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψουν ἀντίδοτα.

Βέβαια, δὲν ὑποφέρουν ὅλα τὰ ἄτομα στὸν ἴδιο βαθμὸ ἀπὸ ναυτία. Τὰ παιδιὰ κάτω τῶν δύο ἐτῶν π.χ. δὲν παρουσιάζουν σχεδὸν ποτὲ τὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἐνοχλήσεως (ἴσως ἐπειδὴ συνήθως ταξιδεύουν ξαπλωμένα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου).

Γενικὰ οἱ γυναῖκες παρουσιάζουν μεγαλύτερη εὐπάθεια στὴ ναυτία. Σ' αὐτό, χωρὶς ἀμφιβολία, συμβάλλει ἡ νευρικὴ εὐαισθησία, ποὺ τὶς χαρακτηρίζει.

Μά, δὲν εἶναι μόνο ἡ εὐαισθησία τοῦ ἀτόμου, ποὺ προκαλεῖ αὐτὴ τὴν ἀδιαθεσία. Ὑπάρχουν καὶ ὡρισμένα ἄλλα αἴτια τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸ νὰ προληφθοῦν.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι καλὸ ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, νὰ μὴ γεμίσετε πολὺ τὸ στομάχι σας, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ ταξιδέψετε μὲ στομάχι ἄδειο.

Στὴν πρώτη περίπτωσι οἱ διάφορες ἀπότομες κινήσεις τοῦ μεταφορικοῦ μέσου, προκαλοῦν ἀρχικὰ τὴ ναυτία καὶ ὕστερα τὸν ἔμετο. Στὴ δεύτερη περίπτωσι οἱ ἴδιες κινήσεις παρακινοῦν τὸ στομάχι στὴν ὑπερπαραγωγὴ γαστρικῶν ὑγρῶν, ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἐμετικὲς τάσεις. Τὸ σωστὸ θὰ εἶναι νὰ ξεκινήσετε ὕστερα ἀπὸ ἕνα μέτριο γεῦμα συμπληρωμένο ἀπὸ ἕνα καλὸ φλυτζάνι καφέ.

Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ διαλε,ε οἱ ταξιδιῶτισσες τὰ κατάλληλα φορεματα. Οἱ πολὺ στενοὶ στηθόδεσμοι, τὰ κορσάζ, ποὺ πιέζουν, τὰ μεγάλα ντεκολτὲ στὸ λαιμὸ εὐνοοῦν τὴν κακὴ ἀναπνοὴ καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ τὴ ναυτία. Τὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ναυτία εἶναι προτιμότερο νὰ κάθωνται στὰ μπροστινὰ καθίσματα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κοντὰ στὸ παράθυρο.

Χάπια μὲ καταπραϋντικὰ

Ἂν ὅλες αὐτὲς οἱ συμβουλὲς δὲ χρησιμέψουν σὲ τίποτα, τότε εἶναι ἀσφαλὲς ἀπαραίτητο νὰ καταφύγετε στὰ εἰδικὰ χάπια, ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ φρακεῖα. Ἕνα χάπι μισῆ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴ ναυτία. Ὅμως ἡ δόσι δὲν εἶναι ὅμοια γιὰ ὅλους καὶ μερικὰ ἄτομα ἰδιαίτερα εὐαίσθητα θὰ πρέπει νὰ παίρνουν ἕνα χάπι κάθε τέσσερις ὧρες (ἂν τὸ ταξεῖδι εἶναι μακρυνό).

Ἡ ναυτία τῆς θάλασσας δίνει σχεδὸν τὶς ἴδιες ἐνοχλήσεις μὲ τὴ ναυτία τοῦ αὐτοκινήτου, ἐδῶ ὅμως κυριαρχοῦν οἱ σκοτοδίνες, γιατὶ ἡ κυματοειδὴς κίνησι τοῦ πλοίου διαταράσσει τὰ νευρικὰ κέντρα τῆς ἰσορροπίας καὶ τῶν αὐτιῶν. Αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο καὶ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κωφάλαλοι δὲν παρουσιάζουν ποτὲ συμπτώματα ναυτίας στὴ θάλασσα.

Τὰ ἄτομα, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ναυτία, ὅταν ταξιδεύουν μὲ πλοῖο εἶναι προτιμότερο νὰ μένουν στὸ κέντρο (οἱ κυματοειδεῖς κινήσεις εἶναι πιὸ ἔντονες στὴν πλώρη, στὴν πρύμνη καὶ στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου). Θὰ πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγουν τὶς δυνατὲς ὀσμές, τὸν καπνό, τὰ βαρεια φαγητά, τὰ δυνατὰ ποτά. Ἀντίθετα, κάνει πολὺ καλὸ τὸ δροσερὸ μεταλλικὸ νερό. Ὁ ταξιδιῶτης θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν προσοχή του σὲ διάδασμα, σὲ συζήτησι, σὲ παιχνίδι. Ἐπίσης, πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τοὺς ἄλλους ταξιδιῶτες, ποὺ ὑποφέρουν ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἴδια ἐνόχλησι, γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεασθῆ ψυχολογικά.

Τὰ χάπια κατὰ τῆς ναυτίας εἶναι καὶ ἐδῶ ἀρκετὰ ἀνακουφιστικά, γιατὶ ἀπαλλάσσουν τὸν ταξιδιῶτη ἀπὸ τὶς ἐμετικὲς τάσεις.

Μία περίοδος πολὺ λεπτὴ

Στὸ ἀεροπλάνο οἱ καλλίτεροι κανόνες εἶναι οἱ ἑξῆς: Ἕνας καλὸς ἐξαερισμός, τροφὲς στερεὲς καί, ἂν τὸ ἀεροπλάνο «χορεύῃ», στερέωσι μὲ τὴν εἰδικὴ ζώνη στὸ κάθισμα.

Παίρνετε βαθεὶς ἀναπνοὲς κατὰ τὴ φάσι τῆς ἀπογειώσεως καὶ τῆς προσγειώσεως, ἀποφεύγετε ν' ἀκουμπᾶτε στὰ τοιχώματα, ποὺ δονοῦνται, καμμιὰ φορὰ κλείνετε τ' αὐτιά σας καὶ ὅταν θὰ κατεβῆτε μὴν παραλείψετε νὰ βάλετε στὸ στόμα σας τὴν καραμέλα, ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ εὐγενικὴ ἀεροσυνοδός.

Καὶ μιὰ τελευταία προφύλαξι: Μιὰ γυναῖκα, ὅταν περιμένῃ παιδί, πρέπει νὰ γίνεται ἐξαιρετικὰ προσεκτική, ἰδίως ἂν ταξιδεύῃ μὲ αὐτοκίνητο. Πολλὲς φορὲς ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, ἰδίως στὴν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ περίοδο τῶν πρώτων τριῶν μηνῶν τῆς ἐγκυμοσύνης, μπορεῖ ν' ἀποβῆ μοιραῖο γιὰ τὸ παιδὶ καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴ μητέρα.

Εὐτυχῶς, ἡ «κινητοπάθεια» γιατρεύεται πάντοτε μόνη της, μόλις ὁ ταξιδιῶτης φτάσῃ στὸν προορισμό του. Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶναι πολὺ προτιμότερο νὰ τὴν προλαμβάνετε, γιὰ νὰ μπορῆτε ν' ἀπολαύσετε τὴν εὐχαρίστησι τοῦ ταξιδιοῦ.

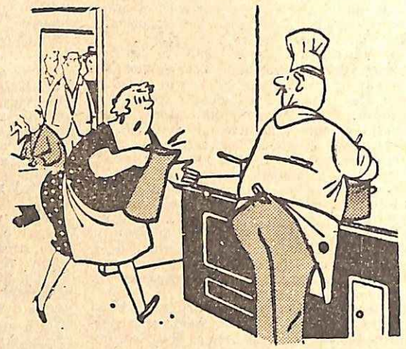

—Ἤρθαν κι' ἄλλοι ξένοι... Βάλε νερὸ στὴ σούπα, ἀλλιῶς δὲ θὰ φτάσῃ!...

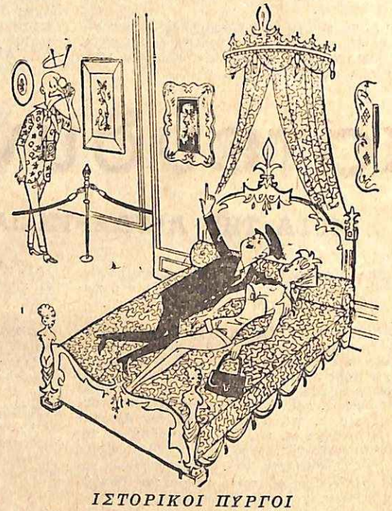

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΥΡΓΟΙ

— Θὰ τελειώσετε καμμιὰ φορὰ μ' αὐτὲς τὶς τοιχογραφίες τῆς δροφῆς;

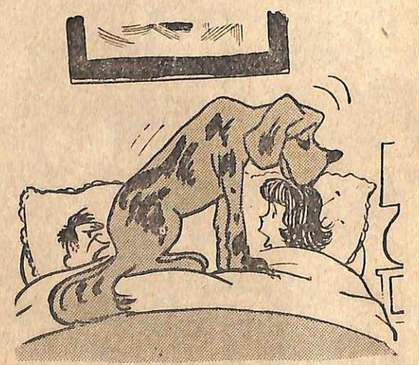

— Γιατὶ διαμαρτύρεσαι, Πέτρο;... Τὸ ἀγαποῦσες τόσο, ὅταν τὸ πήραμε μικρὸ - μικρό!

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΜΟΡΓΟΣ ΚΑΙ ΝΙΟΣ

Δυὸ γραφικὰ νησιὰ τῶν Κυκλάδων μὲ τὶς ὄμορφες κοπέλλες

ΑΝΑΜΕΣΑ στὴ Νάξο καὶ στὴ Σαντορίνη βρίσκονται δύο ἀπὸ τὰ μικρότερα, ἀλλὰ καὶ τὰ γραφικώτερα, νησιὰ τῶν Κυκλάδων: Ἡ Νιὸς καὶ ἡ Ἀμοργός. Ὅταν ταξιδεύοντας στὴ Νιὸ πλησιάζαμε μὲ τὸ βαπόρι, ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ δύσει καὶ τὸ ψηλόδουνο καὶ δραχῶδες αὐτὸ νησί, μὲ τὶς δυο κορυφες του: τὸν Γιοργο καὶ τὸ Μεγάλο Βουνί, εἶχε πάρει ἕνα ἐξαίσιο μενεξεδένιο χρῶμα.

Ἀπὸ τὸ χρῶμα της αὐτό, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ μενεξὲ — τὸ ἴον τῶν ἀρχαίων — ἴσως ἡ Νιὸς νὰ πῆρε τὸ ὄνομά της στὴν ἀρχαιότητα. Ὀνομαζόταν Ἴος, ὅπως εἶναι καὶ σήμερα τὸ ἐπίσημο ὄνομά της.

Ἄλλοι ἰσχυρίζονται πὼς τὸ ὄνομά της τὸ ὀφείλει στοὺς ἀφθονους μενεξέδες τοῦ νησιοῦ καὶ ἄλλοι στοὺς Ἴωνες, ποὺ τὴν κατοικοῦσαν στὰ ἀρχαῖα χρόνια.

Ἀλλὰ ἡ Ἴος στὴν ἀρχαιότητα λεγόταν καὶ Φοινίκη, πιθανὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φοίνικες, ποὺ εἶχε τότε καὶ διατήρησε καὶ σὲ νεώτερα χρόνια. Οἱ σύγχρονοι μάλιστα Ἀθηναῖοι γνωρίζουν τοὺς φοίνικες τῆς Ἴου ἀπὸ τὸν Ἐθνικὸ Κῆπο. Μπαίνοντας ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας βλέπουμε κάτι πελώριους φοίνικες, ποὺ τοὺς ἔφερε ἀπὸ τὴ Νιό, πρὶν ἀπὸ 120 χρόνια, καὶ τοὺς φύτεψε ἐκεῖ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία. Εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ γραφικὸ αὐτὸ νησί, μαζὶ μὲ τὸν Ὄθωνα, στὰ 1840. Καὶ τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τοὺς ὡραίους φοίνικες τῆς Νιός, ὥστε ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἔστειλε ἕνα πλοῖο τοῦ στόλου νὰ τοὺς φέρῃ.

Ἡ πρωτοβουλία ὅμως αὐτὴ τῆς Ἀμαλίας, ποὺ λάτρευε τὰ δέντρα κι' εἶχε κάνει τὴν πρώτη σταυροφορία γιὰ τὸ πράσινο τῆς Ἀθήνας, ἔδωσε ἀφορμὴ στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ν' ἀρχίσουν μία σφοδρὴ ἐπίθεσι, γιατὶ ἐστάλη πολεμικὸ νὰ φέρῃ μερικὰ δέντρα, ποὺ συνολικὰ κόστισαν 60 χιλιάδες δραχμές!...

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ φοίνικες τὰ χαρακτηριστικὰ δέντρα τῆς Νιός. Ἡ φύσι ἔχει στολίσει τὸ νησὶ μὲ πλούσια βλάστησι. Κι' ἀνάμεσα στὰ ψηλοδουνα σχηματίζονται πράσινες κοιλάδες καὶ κάμποι κατάφυτοι ἀπὸ ἐλιὲς καὶ ἀμπέλια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μοναδικὴ πολιτεία τῆς Νιός, ποὺ εἶναι χτισμένη στὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου καὶ ἔχει γιὰ κορώνα τὸ παλιὸ φράγκικο κάστρο, σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ νησιοῦ ὑπάρχουν ἀγροτικὰ σπιτάκια σπαρμένα παντοῦ, καθὼς καὶ ὑραφικότατα ἐκκλησάκια.

Ἡ Ἱστορία τῆς Νιὸς δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μεγάλες περγαμηνές. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα δὲν ἔπαιξε ἰδιαίτερο ρόλο. Ἦταν ἀπὸ τὰ φτωχότερα νησιὰ τῶν Κυκλάδων. Καὶ μόνο τὸ μεγάλο φυσικὸ τῆς λιμάνι ἦταν γνωστὸ καὶ χρησίμευε γιὰ καταφύγιο ὅλων τῶν θαλασσοδαρμένων ἀπὸ τοὺς ἀγριους ἀνέμους, ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν περιοχὴ ἐκείνη τοῦ Αἰγαίου. Τὸ μικρὸ αὐτὸ νησὶ ὡστόσο διεκδικοῦσε τὴ δόξα πὼς ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ Ὁμήρου. Μάλλον, φαίνεται, πὼς ἀπὸ τὴν Ἴο καταγόταν ἡ μητέρα τοῦ Ὁμήρου, Κλυμένη καὶ πὼς ἐκεῖ ὑπῆρχε κι' ὁ τάφος της.

Μερικὰ ἀρχαῖα κείμενα μᾶς πληροφοροῦν ἐπὶ πλέον ὡς στὴν Ἴο εἶχε ταφῆ καὶ ὁ μεγάλος ραψῳδός, ταξιδεύοντας ἀπὸ τὴ Σάμο στὴν Ἀθήνα.

Μετὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ κάτοικοι τῆς Ἰου λιγόστεψαν ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν πειρατῶν καὶ τὸ 1558 πειρατικὰ πλοια κατέλαβαν τὸ νησὶ καὶ ἐξανδραπόδισαν ὅλους τοὺς κατοίκους του. Στὴν ἔρημη Νιὸ ἐγκατεστάθηκαν τότε Ἕλληνες τῶν κοντινῶν νησιῶν καὶ ἀρκετοὶ Ἀλβανοί, ποὺ προτίμησαν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ τοὺς πειρατές. Σ' αὐτὸ συντελοῦσε καὶ τὸ μεγάλο φυσικὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ. Ἔτσι ἡ Νιὸς ἔγινε τὸ 18ο αἰώνα ἕνα μεγάλο καταφύγιο κουρσάρων. Καὶ ἀπὸ τὴν πανσπερμία αὐτὴ ξεκαθάρισε μόνον ὅταν ἡ πειρατεία ἔπαψε νὰ κυριαρχῆ στὸ Αἰγαῖο. Οἱ κάτοικοί της καὶ ὅσοι ξένοι ἐγκατεστάθηκαν, γρήγορα ἐξελληνίστηκαν καὶ πῆραν τὸν ἤμερο καὶ καλοκάγαθο χαρακτῆρα, ποὺ ἔχουν οἱ κάτοικοι τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν.

Οἱ Νιῶτες, ὡστόσο, κράτησαν κάποια λεβεντιὰ ἀπὸ τὴν παλιὰ πειρατικὴ παράδοσι, ποὺ ἐκδηλώνεται καὶ στὶς τοπικὲς φορεσιές τους, γιὰ τὶς ὁποῖες ἀποδίδουν ἰδιαίτερη σημασία. Γι' αὐτὸ τὰ γιορτινά τους ροῦχα τὰ λένε λεβεντίστικα, ἐνῶ τὰ καθημερινὰ τσικουδένια. Φημισμένες εἶναι καὶ οἱ φορεσιὲς τῶν γυναικῶν τῆς Νιός, καθὼς καὶ ἡ ὁμορφιά τους. Μαζὶ μὲ τὶς Ἀμοργινὲς θεωροῦνται οἱ ὡραιότερες τῶν Κυκλάδων.

Στὴν Ἀμοργὸ ὁ γυναικεῖος στολισμὸς ἀποτελοῦσε παράδοσι ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Καὶ τὸ νησὶ ἦταν πασίγνωστο γιὰ τὰ περίφημα ὑφαντά του. Κάθε πολυέξοδη ἑταίρα τῆς ἀρχαιότητος φρόντιζε νὰ προμηθεύεται τὰ φορέματά της ἀπὸ τὴν Ἀμοργό. Ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ τόσο λεπτὸ ὕφασμα, ὥστε ὁ Λουκιανὸς νὰ τὰ ὀνομάζῃ «ἐς πρόφασιν ἐσθῆτας». Δηλαδή, φορέματα ποὺ ἦσαν μόνο γιὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς πὼς ὑπῆρχαν ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ βλέπῃ πώς... δὲν ὑπῆρχαν!

Περισσότερο ἀκόμη φημισμένοι ἦταν οἱ πέπλοι τῆς ἀρχαίας Ἀμοργοῦ, ποὺ γινόντουσαν, ὅπως καὶ τὰ ὑφάσματα, ἀπὸ λινάρι. Καὶ ἦταν τὸ ὄνειρο κάθε Ἀθηναίας κορῆς νὰ φορέση στὸ γάμο της ἀμοργινὸ πέπλο, ποὺ μποροῦσε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ δακτυλίδι.

Ἀπὸ τὴν ὡραία αὐτὴ βιομηχανία τῶν ὑφαντῶν, ποὺ τόσο τὴν ἐπαινοῦν, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Πλάτων, ὁ Αἰσχίνης καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι, δὲ διατηρήθηκε σήμερα καμμιὰ παράδοσι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμοργοῦ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικὰ μὲ τὴ γεωργία καὶ τὴ ναυτιλία.

Τὸ μόνο ποὺ ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν ἀρχαία βιομηχανία τῶν ὑφαντῶν εἶναι ἕνα φυκόχορτο μὲ τὸ ὁποῖο ἔβαφαν τὰ ὑφάσματα καὶ ποὺ βρίσκεται καὶ σήμερα ἄφθονο στὸ νησί. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἦταν περιζήτητο στὰ μεγάλα βαφεῖα τῆς Εὐρώπης, προτοῦ τὰ χημικὰ χρώματα ἐκτοπίσουν τὰ φυτικά.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ βιομηχανία τῶν ὑφαντῶν, οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Ἀμοργοῦ ἦταν γνωστοὶ γιὰ ἀτρόμητοι θαλασσοπόροι, ποὺ ταξίδευαν σὲ μακρυνὲς καὶ φουρτουνιασμένες θάλασσες, ἀπάνω σὲ μικρὰ καΐκια, ποὺ δὲν ξεπερνοῦσαν τὸ μέγεθος μιας βάρκας.

Ἡ ναυτικὴ παράδοσι συνεχίστηκε καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια καὶ στὸν καιρὸ τῆς Φραγκοκρατίας καὶ τῆς Τουρκοκρατίας οἱ πειρατές, ποὺ λυμαίνονταν τότε τὸ Αἰγαῖο, δὲ ζύγωναν στὴν Ἀμοργό, ποὺ οἱ ἀντρειωμένοι κάτοικοί της ὄχι μόνο ἀπέκρουαν τὶς πειρατικὲς ἐπιδρομές, ἀλλὰ καὶ κυνηγοῦσαν τοὺς κουρσάρους μὲ τὰ μικρά τους πλοια. Ἡ δημοτικὴ ποίησι τοῦ νησιοῦ τραγοῦδησε τὰ κατορθώματα τῶν Ἀμοργινῶν, ποὺ πολεμοῦσαν:

σὰν φοβερὰ λιοντάρια
καὶ κάνουν τὶς γλυτσοποδιὲς
νὰ τρέχουν στὰ τουπάλια...

Ἂν οἱ νεώτεροι Ἀμοργινοὶ φημίζωνται γιὰ τὴν παλληκαριὰ καὶ τὴ λεβέντικη κορμοστασιά τους — εἶναι οἱ ψηλότεροι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους νησιώτες — καὶ οἱ γυναῖκες τῆς Ἀμοργοῦ δὲν ὑστεροῦν σὲ ὁμορφιὰ καὶ ὡραῖο παράστημα. Περιηγητὲς τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰῶνα μᾶς πληροφοροῦν πὼς οἱ Ἀμοργινὲς εἶχαν τὰ ὡραιότερα φρύδια τῆς Ἑλλάδος καὶ πὼς διακρίνονταν γιὰ τὶς ὡραῖες φορεσιές τους καὶ τὴ φιλαρέσκειά τους. Ἴσως γι' αὐτό, ἀκόμη καὶ στὰ χρόνια μας, οἱ Ἀμοργινές, ὅταν πηγαίνουν στὰ χωράφια τους, ἐργάζονται μὲ γάντια, ποὺ τὰ πλέκουν οἱ ἴδιες, ἀπὸ μπαμπάκι μὲ μιὰ ἀξιοζήλευτη τέχνη. Φοροῦνε ἐπίσης κάτασπρες λεπτότατες μαντήλες, μὲ τὶς ὁποιες σκεπάζουν ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ μὴ τὶς κάψῃ ὁ ἥλιος.

Ποτὲ ἐπίσης δὲν περπατοῦν ξυπόλητες ἀλλὰ πάντοτε φοροῦνε ὄχι μόνο παπούτσια, ἀλλὰ καὶ κάλτσες.

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὰ διατηροῦνται καὶ σήμερα στὸ γραφικὸ νησί, ὅταν ἡ μαυρίλα ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀποτελῆ τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς σύγχρονης γυναικείας ὁμορφιᾶς.

Ἡ Ἀμοργὸς ἔχει ἀκόμα πλούσια λαογραφία, ὡραῖα καὶ περίεργα ἔθιμα. Περίεργος εἶναι καὶ ὁ ἀμοργινὸς γάμος καὶ οἱ στίχοι καὶ τὰ τραγούδια, ποὺ λέγονται ἀπὸ τοὺς καλεσμένους αὐτοσχέδιους ποιητές. Ἐπὶ πλέον ἡ φύσι ἔχει προικίσει τὴν Ἀμοργὸ μὲ πολλὲς ὁμορφιές, ποὺ τὶς συναντᾶει κανεὶς στὰ βουνά της (ὁ Προφήτης Ἠλίας ἔχει ὕψος 725 μ. καὶ ὁ Κρίκελας πάνω ἀπὸ 600) καὶ στοὺς ὁμορφους κάμπους, ὅπου εἶναι χτισμένα τὰ χωριὰ τῆς Ἀμοργοῦ, ὅπως ἦταν καὶ στὰ ἀρχαῖα χρόνια, ποὺ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς πόλεις της, ἡ Μινώα, ἡ Αἰγάλη καὶ ἡ Ἀρκεσίνη εἶχαν καὶ δικό τους κάμπο.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀρχαῖες πολίτεις βρίσκονταν στὸ δυτικὸ μέρος τῆς Ἀμοργοῦ, ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Νάξο. Ἀπὸ αὐτὲς ἐπισημότερη ἦταν ἡ Μινώα, ποὺ τὸ ὄνομά της δείχνει πὼς θὰ χτίστηκε ἀπὸ Κρητικούς, ὅταν οἱ στόλοι τοῦ Μίνωα κυριαρχοῦσαν στὸ Αἰγαῖο. Ἀπὸ τὴ Μινώα σώζονται μερικὰ ἐρείπια κοντὰ στὸ τωρινὸ λιμάνι τῆς Ἀμοργοῦ, ἀπὸ τὴ Καταπόλας καὶ μερικοὶ μεγάλοι θολωτοὶ τάφοι, τοὺς ὁποίους, ὅταν εἶχα ἐπισκεφθῆ τὸ νησί, οἱ πρακτικώτατοι σύγχρονοι Ἕλληνες τοὺς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ... ἀποθήκες τοῦ τελωνείου!...

Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα εἶναι καὶ τὰ μοναστήρια τῆς Ἀμοργοῦ.

Τὸ μοναστήρι τῆς Χοζοβιοτίσσας, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο στὰ «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου», χτίσθηκε στὰ βυζαντινὰ χρόνια. Ἡ παράδοσι ἀναφέρει πὼς τὸ χτίσε στὰ 1088 ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός. Στὸ μοναστήρι αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ μία ὡραία εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορα ζωγραφισμένη σὲ ξύλο. Κλάπηκε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, μὲ ἄλλα σπουδαῖα κειμήλια καὶ περγαμηνές, χωρὶς φυσικὰ νὰ βρεθοῦν οὔτε οἱ κλέφτες, οὔτε τὰ κλοπιμαῖα.

Ἕνα ἄλλο ἀξιόλογο μοναστήρι εἶναι τοῦ Ἁϊ —Γεώργη τοῦ Βαλσαμίτη.

Βρίσκεται στὴν ἴδια θέσι ποὺ ὑπῆρχε στὴν ἀρχαιότητα ἕνα μαντεῖο. Καὶ ἡ μαντικὴ παράδοσι συνεχίστηκε.

Ἐκεῖ καταφεύγουν οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ — καὶ ἀφοῦ πρῶτα ὁ παπᾶς κάνῃ μιὰ εὐχὴ στὸν Ἅγιο — προσπαθοῦν νὰ διαβάσουν τὸ μέλλον μέσα στὰ νερὰ τῆς πηγῆς, ποὺ τρέχει, γάργαρη,

Ἕνα ταξίδι, λοιπόν, στὴν Ἀμοργό, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀπολαύσεις, θὰ δώσῃ ἴσως στὸν ταξιδιῶτη καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ μάθῃ τὴν τύχη του ἀπὸ τὴ μαντικὴ πηγὴ τοῦ Ἁϊ — Γεώργη...

ΕΠΑΜΕΙΝ Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

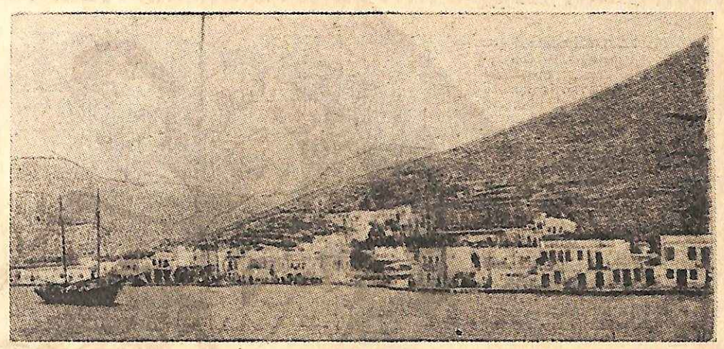

Τὸ σημερινὸ λιμάνι τῆς Καταπόλας στὴν Ἀμοργό.

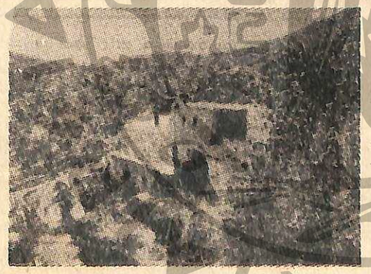

Τὸ μαντεῖο τοῦ Ἁϊ Γεώργη τοῦ Βαλσαμίτη.

Ο ΕΞΙΜΠΙΣΙΟΝΙΣΜΟΣ σὲ ἄντρες καὶ γυναίκες, ἀλλὰ κυριώτερα στὶς δεύτερες, κυριαρχεῖ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον στὶς ἡμέρες μας. Εἶναι συνδεδεμένος ἀρρηκτα μὲ τὴ ζωή μας καὶ ἀποτελεῖ πρωταρχικὸ στοιχεῖο τοῦ ἔρωτα. Ἄλλοτε, τὰ κοριτσάκια ὀνειρεύονταν νὰ ντυθοῦν σὰν τὶς μεγάλες. Σήμερα, ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦν, εἶναι νὰ γδυθοῦν ὅπως οἱ μεγάλες. Δὲν ὑπάρχει φραγμὸς στὸ γδύσιμο. Τὸ στριπ-τὶς μᾶς ἔδειξε, ὅτι πολλὲς γυναίκες δὲ διστάζουν νὰ τὰ πετάξουν ὅλα.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ μορφὴ τοῦ σύγχρονου ἐξιμπισιονισμοῦ; Γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε, πρέπει ν' ἀνατρέξωμε ἀρκετὰ μακρυά.

Στὴ Σπάρτη, στὴ Χίο καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, οἱ νέες ἐμφανίζονταν στοὺς ἀγῶνες ὁλότελα γυμνὲς καὶ ἐκτελοῦσαν διάφορα γυμνάσματα ἢ χόρευαν μαζὶ μὲ νέους, ποὺ ἦσαν γυμνοὶ ἐπίσης.

Πραγματικά, ἡ ἀρχαιότης λάτρευε τὸ γυμνὸ καὶ τὸ ἀπετύπωσε στὸ μάρμαρο ἢ τὸν πηλό, σ' ὅλες του τὶς μορφές. Ὁ Πλάτων ἐπιδοκιμάζει στὴ «Δημοκρατία» του τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνες μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ παρατηρεῖ, ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ καταχρίνουν αὐτὴ τὴ συνήθεια δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ κόβουν πράσινους τοὺς καρπούς ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς γνώσεως, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ ὡριμάσουν. Στοὺς «Νόμους» του ἐπίσης ὑποστηρίζει, ὅτι τὰ ἄγόρια καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ μεγαλώνουν μαζί, γιὰ ν' ἀμβλύνεται ἔτσι τὸ σεξουαλικό τους ἔνστικτο.

Οἱ Ρωμαῖοι, ἀντίθετα, ὑπῆρξαν πιὸ αὐστηροὶ στὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ κατέληξαν στὸ ὅρριο κατὰ τὰ χρόνια τῆς παρακμῆς καὶ τῆς διαλύσεως τῆς αὐτοκρατορίας.

Σὰν ἀντίδρασι σ' αὐτὴ τὴν τάσι, ἤρθε κατόπιν ὁ χριστιανισμός, ποὺ κήρυξε ἀμείλικτο πόλεμο κατὰ τῆς σάρκας. Στὸν πόλεμο αὐτὸ ἔφθασε σὲ ὑπερβολές, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθοῦμε τὴν ἔντασί τους. Ὑπάρχει μιὰ ἰδιαίτερη φιλολογία τοῦ Μεσαίωνα, ποὺ δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἀναθεματίζη τὴ σάρκα καὶ κάθε τι, ποὺ συετίζεται μ' αὐτήν.

Ἔτσι, ὁ ἅγιος Βερνάρδος ἔγραφε: «Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕναν σάκκο μὲ κοπριά, ἀπὸ μιὰ τροφὴ γιὰ τὰ σκουλήκια... Ποτὲ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ δῆτε ἕναν πιὸ βρωμερὸ σάκκο μὲ κοπριά». Καὶ ὁ ἅγιος Ὀντιλὸν τοῦ Κλυνὺ βεβαίωνε πὼς ἡ ὁμορφιὰ τῶν γυναικῶν βρίσκεται μόνο στὸ δέρμα τους καὶ πώς, ἂν μποροῦσαμε νὰ δοῦμε κάτω ἀπ' αὐτό, ἀκόμη κι' οἱ πιὸ ὄμορφες ἀνάμεσα σ' αὐτές, θὰ μᾶς προκαλοῦσαν ἀποστροφή.

«Τὰ στολίδια τους εἶναι καμωμένα ἀπὸ αἷμα, βλέννες καὶ χολή, ἔγραφε. Ἀλλ' ἂν ἀγνίσαστε ν' ἀγγίξωμε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου μας ἕνα σωρὸ κοπριὰς ἢ ἕνα σπυρὶ μὲ πύον, πόσο τότε ἐπιθυμοῦμε γ' ἀγκαλιάσωμε καὶ νὰ φιλήσωμε ἕνα σωρὸ κοπριάς».

Εἶναι ἐὐτύχημα, ὅτι οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς δὲν ἐπεκράτησαν. Γιατὶ ὁ κόσμος θὰ μεταβαλλόταν τότε σὲ κοιλάδα δακρύων καὶ ὀδυνῶν καὶ ἡ ζωὴ θὰ καταντοῦσε ἀηδιαστικὴ καὶ ἀισητή.

Ἐνοοῦτατα, ἄλλωστε, δημιουργήθηκαν μέσα στοὺς κόλπους τοῦ χριστιανισμοῦ ρεύματα ἢ αἱρέσεις ἐναντίον αὐτῆς τῆς τάσεως, ποὺ ἐξαφάνιζε κάθε ἴχνος χαρᾶς ἀπὸ τὴ ζωή. Ἔτσι, οἱ Ἀδαμίτες, κατὰ τὸ 20 μ. Χ. αἰῶνα, προσεύχονταν καὶ ἐκτελοῦσαν ὅλες τὶς θρησκευτικὲς τελετές τους γυμνοί. Ἔβλεπαν δηλαδὴ τὸ γυμνὸ σὰ μέσο καθαρμοῦ καὶ λυτρώσεως. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κατὰ τὸ 13ο αἰῶνα οἱ Γερμανοὶ Ἀδελφοὶ τοῦ Ἐλευθέρου Πνεύματος καὶ, ἀργότερα, οἱ Ἑλλοι Πικαρδοί, ποὺ πίστευαν, ὅτι ὁ ἀρχηγός τους ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ νὰ ξαναφέρη τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο τῆς φύσεως.

Τὸ γυμνὸ δὲν ἐξαφανίσθηκε οὔτε στὰ κατοπινὰ χρόνια, παρὰ τὶς βίαιες καταδιώξεις καὶ τὰ ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἄλδιν Σοὐλτζ π. χ. ἀναφέρει ὅτι πολλὲς Γερμανίδες τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἔπαιραν τὸ λουτρό τους ὁλόγυμνες μ' ἕνα καπέλλο στὸ κεφάλι κι' ἕνα κολλιὲ στὸ λαιμό. Στὴν Ἀγγλία, ὁ Ἰωάννης ντὲ Σαλισμπουρὺ διεμαρτύρετο γιὰ τὴ συνήθεια, ποὺ εἶχαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ ἐπιδεικνύουν στὰ λουτρὰ καὶ σὲ ὡρισμένες γιορτὲς τὸ σῶμα τους γυμνό.

Στὴ Γαλλία, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ 16ο αἰῶνα, οἱ ὡραῖες τῆς ἐποχῆς ἀνταμείβανε τοὺς θαυμαστὲς τους, ἐπιτρέποντάς τους νὰ παρευρίσκονται τὴν ὥρα ποὺ ἔκαναν τὴν τουαλέττα ἢ ἔπαιρναν τὸ λουτρό τους. Δὲ δίσταζαν ἐπίσης νὰ ἐμφανίζωνται γυμνὲς μπροστὰ στοὺς ζωγράφους, ποὺ ἔφτιαναν τὰ πορτραῖτα τους.

Ἄλλ' ἡ γύμνια ἔχει, ἄραγε, σχέσι μὲ τὴν ἀνηθικότητα; Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Τζωρτζ Σκωτ Ἔλλιοτ γράφει σχετικά: «Στὶς ταξίδια μου στὴ Μαδαγασκάρη καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρική, ἔκαμα παντοῦ τὴν ἴδια παρατήρησι: ἡ ἀγνότης ποίκιλλε ἀντίστροφα μὲ τὴν ποσότητα τῶν ἐνδυμάτων. Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ ντύνονταν ἐλαφρότερα ἢ ποὺ περιφέρονταν σχεδὸν γυμνοί (μὲ μία μικρὴ ταινία στὸ κατώτερο μέρος τῆς κοιλιάς) ἦταν πιὸ ἀγνοί. Ἐνῶ ἐκεῖνοι, ποὺ φοροῦσαν πολλὰ ροῦχα, ἔρρεπαν στὴν ἀκολασία».

Στὴν Εὐρώπη, τὸ γυμνὸ εἶχε χαρακτῆρα ἀριστοκρατικό. Δὲν ἐξέπλησσε, δηλαδή, στὶς ἀνώτερες τάξεις, ποὺ διατηροῦσαν σαν ἕνα ἀπὸ τὰ προνόμιά τους, τὴ συνήθεια τῶν μερικῶν ἢ καθολικῶν γυμνικῶν ἐπιδείξεων. Ἐθεωρεῖτο, ὅμως, ἀσυγχώρητο μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τάξεων. Οἱ πληθεῖοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ντύνονταν ὁλόενα καὶ περισσότερο καὶ φρόντιζαν νὰ μὴν ἀφίνουν ἀκάλυπτο οὔτε τὸ παραμικρὸ μέρος τοῦ σώματός τους.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ 19ο αἰῶνα, τὸ γυμνὸ ἔγινε ἐπιλήψιμο γιὰ ὅλους, εὐγενεῖς καὶ πληθείους. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ντεκολτὲ καταργήθηκε, ἐνῶ οἱ φοῦστες ἔφθασαν ὡς τὸν ἀστράγαλο. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ καθολικὴ τάσι ἀποκρύψεως τοῦ γυναικείου σώματος. Οἱ πρῶτοι κολυμβητὲς τῆς γαλλικῆς Ντωβίλ, ἄνδρες καὶ γυναίκες, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἔμπαιναν μέσα στὴ θάλασσα, φορῶντας ὅλα τους τὰ ροῦχα!

Ἀλλά, κάθε ὑπερβολή, ἔχει ὡς συνέπεια μιὰ ἀντίθετη τάσι. Πρῶτος ὁ Ἄγγλος Μπλαίηκ ὕμνησε τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ κατεδίκασε τὰ ἐνδύματα, ποὺ, ὅπως λέει, μεταβάλλουν τὸν ἄνθρωπο σὲ πτῶμα. Ὁ Σκῶτος δικαστὴς λόρδος Μονιπόντο, ἐξ ἄλλου, ἔπαιρνε κάθε προῒ ὁλόγυμνος τὸ ἀερόλουτρό του στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ὑποχρέωνε τὰ κορίτσια του, ποὺ ἦσαν ὡραιότατα, νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλίνος, ἐξ ἄλλου, συνήθιζε νὰ ἐργάζεται ὁλόγυμνος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς βιογράφους του ἀφηγεῖται τὸν τρόμο μιᾶς χαινούργιας ὑπηρετρίας του, ποῦ, μπαίνοντας ἕνα προῒ στὸ γραφεῖο του, τὸν ἀντίκρυσε μὲ ἀδαμιαία περισολή.

Προφήτης τῶν νέων τάσεων, ὁ δόκτωρ Ἰβὰν Μπλὸχ ἔγραψε, κατὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα: «Ἡ ἐποχή μας βαδίζει πρὸς μιὰ καινούργια ἀντίληψη τοῦ γυμνοῦ. Ὅλες οἱ προσπάθειές μας, ὑγιεινές, αἰσθητικές, ἠθικές, μᾶς ὁδηγοῦν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Τὸ γυμνὸ θὰ γίνη πολὺ σύντομα τὸ σύμβολο τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θέλουν νὰ ξαναγνρίσουν σὲ μιὰ φυσικώτερο ἀντίληψη τῆς ζωῆς».

Καὶ ἡ προφητεία του ἐπαλήθευσε στὸ ἀκέραιο. Τὸ γυμνὸ ἐπεβλήθη παντοῦ καὶ τὸ μπικίνι βασιλεύει καὶ προκαλεῖ στὶς πλάζ... Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι, ἄραγε, ἡ βαθύτερη σημασία τοῦ σύγχρονου ἐξιμπισιονισμοῦ; Νὰ τί θὰ τρέπε νὰ ἐξετάσωμε, γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ βαθύτερη σημασία τοῦ στρίπ-τὶς.

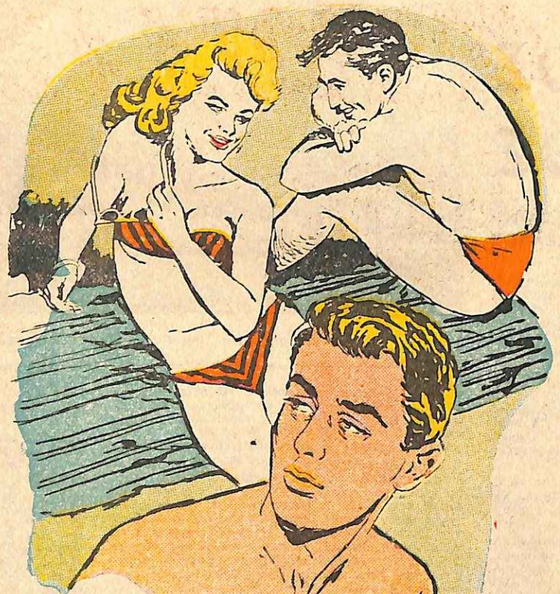

Τὸ γυμνὸ ἐπεβλήθη παντοῦ καὶ τὸ μπικίνι βασιλεύει καὶ προκαλεῖ στὶς πλάζ...

Ὁ ἐξιμπισιονισμὸς στὰ σύγχρονα κορίτσια

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», τὸ νέο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδός μας

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

«ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ»

Ἑπτὰ κορίτσια ἐργάζονται σκυμμένα στὶς γραφομηχανές τους, σ' ἕνα γραφεῖο ἀντιγράφων. Ἑπτὰ κοριτσίστικες καρδιές, ἑπτὰ κοριτσίστικα ὄνειρα... Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες αὐτές, ἄρχισε τὴ δουλειὰ μὲ κάποιο ἰδανικό. Ἡ μιὰ γιὰ νὰ βοηθήση τὴν οἰκογένειά της, ἡ ἄλλη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τυλίξη τὸν καλὸ γαμπρό, ἡ ἄλλη γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς οἰκογενείας της κι' ἄλλη γιὰ νὰ μὴν εἶναι βάρος τοῦ παντρεμένου της ἀδελφοῦ. Μιὰ ἀγαπᾶει φανατικὰ τὴ δουλειά της. Δεκαπέντε χρόνια δὲν ἔχει σηκώσει κεφάλι ἀπὸ τὴ γραφομηχανή. Μιὰ ἄλλη τὴ μισεῖ... Κι' ἡ ζωή, παίρνει ὅλες αὐτὲς τὶς κοπέλλες στὸ πλατύ τὸ ποτάμι της καὶ τὶς ὁδηγεῖ, κάθε μιά, στὸ δρόμο της. Τὶς ὁδηγεῖ ὅμως ὅλες ἡ ζωή;

Δὲ μποροῦνε νὰ ρυθμίσουν μόνες τους τὸ ρεῦμα, δὲ μποροῦνε νὰ γίνουν αὐτὲς ὁδηγοὶ τῆς ἴδιας τους τῆς τύχης;

Γιὰ κάμποσες κοπέλλες αὐτὸ εἶναι τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἄλλες πάλι, ἔμειναν ἔρμαια τῆς τύχης, παιγνιδάκι στὸ μεγάλο κῦμα τῆς ζωῆς... Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μυθιστόρημα θὰ συναρπάση κυριολεκτικὰ ὅλες καὶ ὅλους μὲ τὶς συγκινητικὲς ἐρωτικὲς ἱστορίες του.

ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

— Τὰκ-τάκ!... Τὰκ τὰκ τάκ!... Τὰ δάκτυλα δούλευαν ἀστραπιαστά. Λεπτὰ κοριτσίστικα δακτυλάκια, νυχάκια βαμμένα, χέρια μαλακά, περιποιημένα.

— Τί ὥρα εἶναι, κορίτσια;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῶν γραφομηχανῶν. Ἕξη ζευγάρια μάτια στράφηκαν στὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου.

— Δώδεκα παρὰ δέκα!

— Οὔφ! ἀναστέναξε ἡ Ντόρα. Αὐτὴ ἡ ὥρα δὲν περνάει.

—Πεινᾶς;εἰρωνεύθηκε ἡ Λούση.

—Ὄχι, ἀλλὰ βαρέθηκα.

— Σοὺτ! ψιθύρισε ἡ Θεανώ. Δὲν πρέπει νὰ μιλᾶς ἔτσι, Ντόρα!

Τὰ κορίτσια ἔρριξαν μιὰ γρήγορη, κλεφτὴ ματιὰ τῆς Θεανῶς κι' ἔπειτα κυττάχτηκαν μεταξύ τους μὲ ἀνεπαίσθητα εἰρωνικὰ χαμόγελα.

Ἦταν ἡ μόνη «ἡλικιωμένη» τοῦ γραφείου ἡ Θεανώ. Ἡλικιωμένη; Ὁ λόγος τὸ λέει καὶ σχετικὰ μὲ τὶς ἄλλες. Ἐξ ἄλλου, τὴν ἡλικία της κανεὶς δὲν τὴν ἤξερε. Κοντούλα, λεπτούλα, μὲ πρόσωπο ποὺ ἄλλοτε φαινόταν ἀνθηρό, ἄλλοτε μαραμένο, μὲ μαλλιὰ βαμμένα κατσανόχουσα, μποροῦσε νὰ εἶναι τοιάντα χρόνων, ἴσως ὅμως νὰ εἶχε πατήσει καὶ τὰ σαράντα. Ἦταν ἡ μόνη «παλιὰ» μέσα στὸ γραφεῖο. Πόσα χρόνια ἐργαζόταν ἐκεῖ; Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικό της, ὅπως κι' ἡ ἡλικία της. Πάντως, ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἤξεραν νὰ συνεννοεῖ τὰ κορίτσια, νὰ τοὺς δίνη πληροφορίες, ὁδηγίες, καὶ καμμιὰ φορὰ νὰ τὰ βγάλη σὲ τάξι. Δὲν ἦταν ἐπίσημα ἡ προϊσταμένη, πάντως ὅμως τὴν λογαριάζαν κάπως οἱ νέες κοπέλλες.

— Τὰκ - τάκ...

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἄνοιξε. Τὰ κεφάλια σηκώθηκαν πάλι.

Μιὰ δροσερὴ κοριτσίστικη φωνούλα, κάπως δειλή:

— Συγγνώμην. Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Παντοπούλου;

—Ἐδῶ! ἀποκρίθηκε πάντα πρόθυμη ἡ Θεανώ.

Κύτταξε γύρω ἡ κοπελλίτσα ποὺ εἶχε ἔρθει, σὰν νὰ ρωτοῦσε:

— Ὁ κύριος προϊστάμενος εἶναι μέσα, εἶπε ἡ Θεανὼ πάλι.

— Θὰ μποροῦσα νὰ τὸν δῶ;

— Νὰ ρωτήσουμε. ἂν δὲν εἶναι ἀπασχολημένος.

Ἡ Λούση πετάχτηκε. Αὐτὴ πήγαινε πάντα. ὅταν πρόκειτο νὰ δῆ κανεὶς τὸν Θανάση Παντόπουλο, τὸν προϊστάμενο.

Χτύπησε τὴ μέσα πόρτα. ἄνοιξε ἀμέσως κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἀνοιξε πάλι τὴ πόρτα:

— Πῶς λέγεσθε; ρώτησε τὴ νεοφερμένη:

— Λιάνα! Λιάνα Καμπίνη! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Μπῆκε πάλι μέσα ἡ Λούση Ρόταβα. Ὅλα τὰ μάτια ἦταν τώρα καρφωμένα στὴν κοπέλλα, ποὺ περίμενε κοντὰ στὴν πόρτα.

Δὲ φαινόταν πάρα πάνω ἀπὸ δεκαεννιὰ — εἴκοσι χρόνων. Ἕνα κοριτσάκι, ποὺ δὲ θὰ σούκανε ἐντύπωσι νὰ τὸ δῆς καὶ μὲ τὴν ποδιὰ τοῦ σχολείου.

Καστανή, μέτρια στὸ ἀνάστημα, μέτοια στὸ πάχος, παρουσιάζε ἕνα σεμνό, ἀλλὰ ἀρμονικὸ σύνολο. μὲ τὸ ἁπλὸ της τσίτινο φουστανάκι, (βαλασσὶ μὲ μικρὰ ἄσπρα λουλουδάκια). Τὰ μάτια της ἦταν βελουδένια, καστανά, κι' ἦταν στηλωμένα μὲ συστολὴ στὴν πόρτα τοῦ διευθυντοῦ.

Μετὰ δυὸ λεπτὰ ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα.

—Ὁ κύριος διευθυντὴς σᾶς περιμένει! προφέρε ἡ Λούση Ρόταβα μὲ φωνὴ τσουχτερή, ἀνεπαίσθητα εἰρωνική.

Καὶ καθὼς προχωροῦσε ἡ νεοφερμένη μέσα, πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, τὴν κύτταξε καλά, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Μιὰ ματιά, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤθελε νὰ τὰ ἴδῆ ὅλα μὲ τὸ πρώτο. Κι' ἂν ἦταν δυνατόν, ὄχι μόνον τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τῆς κοπελλίτσας.

Ὅταν ἔκλεισε πίσω της ἡ πόρτα, ἡ Λούση γέλασε. Ἕνα σιγανό, κοφτὸ νοικοὸ γέλιο.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ἡ Θεανώ.

— Καινούργια! ἀποκρίθηκε μὲ τόνο γεμᾶτο δυσαρέσκεια ἡ Λούση.

— Καλά, καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα;

—Ἐμένα;

Ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας ἀκούστηκε τσουχτερή.

—Ἐμένα; Τί νὰ μὲ νοιάζη;

— Γιατί φαίνεσαι νευριασμένη;

—Ἀστεῖο πρᾶγμα! Ἀλλά, νά, κοντεύουμε νὰ γίνουμε στρατὸς ἐδῶ μέσα.

— Δὲν εἴμαστε δὰ καὶ τόσες πολλές... εἶπε ἡ Ντόρα Μεράνδου.

— Ἔξη ὡς τώρα, καὶ μὲ τὴν καινούργια ἑπτά! ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο ἡ Λούση Ρόταβα.

—Ἔ, καλά, ἔκανε ἡ Ντόρα.

— Καλά, ἔ; Πόσες ἤθελες νὰ μαστε; Καμμιὰ εἰκοσαριά;

Ἡ Κάτια Φλέσσα γέλασε:

— Λὲς πὼς δὲ σὲ νοιάζει, κι' ὅμως θυμώνεις, Λούση. Κάθε φορὰ ποὺ σχεται καμμιὰ καινούργια, θυμώνεις.

— Θύμωσε καὶ γιὰ μένα; ρώτησε τρομαγμένη ἡ Σόφη Λάδου καὶ τὸ ρόδινο στοματάκι της ἔμεινε μισανοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἀπορία.

— Σαχλαμάρες; ἀποκρίθηκε ἡ Λούση. Δὲ θύμωσα οὔτε καὶ τώρα θυμώνω. Διαπιστώνω μόνο, ὅτι ὁ κύριος διευθυντής μας ἀποφάσισε, φαίνεται, ν' ἀνοίξη παρδεναγωγεῖο στὸ γραφεῖο του.

Τὰ λεπτὰ τῆς χείλη, βαμένα πολὺ προκλητικά, μόρφαζαν φαρμακωμένα

Τὰ μάτια της, πολὺ μαῦρα, πολὺ γυαλιστερὰ καὶ βαθυλά, σπίθιζαν.

Δὲν ἦταν εὔκολο νὰ χαρακτηρίση κανεὶς τὴν Λούση Ρόταβα. Ἄλλοι τὴν ἔλεγαν ὄμορφη, ἄλλοι ἄσχημη. Πολὺ ἀδύνατη, ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ διατηρήση τὴ «σιλουέττα της». Καμάρωνε γιὰ τὸ λεπτὸ κορμί της κι' ὅταν ἐσφίγγε τὴ μέση της, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ τὴν πιάση μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἔρριχνε ματιὲς γεμάτες περιφρόνησι στὴ Σόφη Λάδου, ποὺ τώρα, στὰ δεκαοχτώ της χρόνια, δὲν εἶχε καταφέρει ἀκόμη νὰ πετάξη ἀπὸ πάνω της κάποιο ὑπόλοιπο παιδικοῦ πάχους. Ὅπως δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πετάξη ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της, κάποια παιδικὴ ἀφέλεια, κάτι ποὺ τὴν ἔδειχνε πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὴν ἡλικία της.

— Τάκ, τὰκ τάκ!...

Ἡ γραφομηχανὴ τῆς Ρίκας Δαρῆ δούλευε. Ἦταν ἡ μόνη σχεδόν, ποὺ δὲν εἶχε σταματήσει. Φτερωτὰ τὰ δάκτυλα τῆς κοπέλλας, ἀρρίδιαζαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ψηφία, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς λέξεις, τὶς γραμμές.

Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν κάποιο ἠλεκτρισμὸ μέσα τους τὰ λεπτά, περιποιημένα αὐτὰ δακτυλάκια. Χωρὶς νὰ σταματᾶ συνήθως τὸ γράψιμο, εἶχε τὴν ἱκανότητα ἡ Ρίκα Δαρῆ, ν' ἀκούη ὅσα ἔλεγαν γύρω της καὶ πετοῦσε κιόλας κομμιὰ φορὰ τὴν κουβέντα της. Ἔτσι καὶ τώρα εἶπε:

— Σόφη... δὲν πιάνεις τὴ δουλειά σου; Θάχουμε πάλι μαλλιοτραβήγματα καὶ κλάματα.

Ἔσκυψε ἡ κοπελλίτσα τὸ κεφάλι της στὴ γραφομηχανή της κι' ἄρχισε νὰ γράφη.

—Ὤχ, μὲ τὴ Σόφη δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξη ἡ κατάστασι! φώναξε ἡ Λούση καὶ τὰ λεπτά της χείλη σγουρήναν εἰρωνικά. Δέκα χρόνια νὰ μείνη ἐδῶ ὑπόσα θὰ κάνη λέθη καὶ θὰ γράφη ἀνορθόγραφα.

— Θὰ συνηθίσω, εἶπε ἡ κοπελλίτσα μὲ τὸ παιδιάτικο θῆρς της.

— Φυσικὰ θὰ συνηθίση! φώναξε ἡ Κάτια Φλέσσα. Γιατί τὸ ἀπογοητεύεις τὸ κορίτσι, Λούση;

— Κύττα κι' ἐσὺ τὴ δουλειά σου καλύτερα! φώναξε τσουχτερὰ ἡ Λούση. Κι' ἐσὺ δὲν τὰ ἔβαλες πίσω...

Τὰ μάγουλα τῆς Κάτιας φλογίστηκαν. Κάτω ἀπὸ τὰ κοκκινόχουσα μαλλιά της, τὰ γουσφιά της μάτια πέταξαν σπίθες.

— Μπᾶ! Ἀπὸ πότε σοῦ ἀνέθεσαν νὰ μᾶς ἐλέγχης;

— Δὲν ἐλέγχω κανένα! ἀποκρίθηκε ἡ Λούση. Ἀλλά, κομμιὰ σας δὲν εἶναι εὐχαριστημένη ν' ἀκοῦη τὴν ἀλήθεια.

— Μήπως θέλεις νὰ τὴν ἀκοῦς ἐσύ; εἶπε ἡ Κάτια, κυττάζοντας ἀπὸ τὸ ὕψος της τὴ συνάδελφό της.

Σούφωσε ἡ Λούση τὰ σμιχτά της φρύδια καὶ κεραυνοβόλησε τὴν

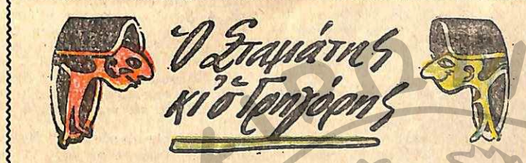

('Ο Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν ..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Τὸν καιρὸ τὸν τελευταῖο, βλέπουν ὅλοι οἱ συμπολῖται, πὼς σὲ πλεῖστες λιμουζίνες φιγουράρει τό... «πωλεῖται», γιατὶ λόγω «τεκμηρίων», τὸ «βολὰν» καὶ ὁ τροχὸς στὸ «γκισσὲ» τῆς ἐφορίας ὁδηγοῦν... ὁλοταχῶς!

★

Στόχο ἔχει βάλει ὁ φόρος, δηλαδὴ τὸ Γιῶτα — Χί καὶ τὸ πιάνει ὅπου νάναι κι' ὅσο κι' ἂν εἶναι... ταχύ, ἐνῶ μπαίνοντας κανένας μέσα στὰ λεωφορεῖα, μ' ὅλη τή... βραδυτητά τους, δὲν τόν... πιάνει ἡ ἐφορία!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Τὸ «τεκμήριον» τῆς ρόδας ἀρκετοῦς θ' ἀναστατώσ καὶ πολλὲς ἀδρὲς ὑπάρξεις φοβεραὶ θὰ βαλαντώσ, γιατὶ θ' [illegible] τὴν κομψὴ τους λιμουζίνα καί, στὴν κυριολεξία, θὰ καοῦν χωρίς... βενζίνα! Ἀλλὰ κι' ἄπειροι δανδῆδες ἀπ' τὴ λύπη τους βουρκώνουν καὶ περίπου σὰ σαμπρέλλα ἀπ' τὰ νεῦρα τους φουσκώνουν, γιατὶ ἀν μείνουν δίχως ρόδα καὶ τιμόνι, — ὠϊμένα! — ἀπ' τὴ φίλη τους θ' ἀκούσουν: «Κόβε... ρόδα μορωμένα»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Ὅμως πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους θὰ πληγοῦν, σὲ λίγους μῆνες, ὡρισμένες ψιλομύτες καί... σουσουδοσωφερίνες! Κι' εἶναι βέβαιος κἀθ' ὅλα καὶ πιστεύω, ἤγουν ἤτοι, πὼς θὰ σκάσουν μερικές τους, ἂν τὶς πιάσης ἀπ' τὴ μύτη, γιατὶ πρέπει ἐδῶ καὶ πέρα ἢ νὰ μπλέξουν μ' ἐφορίες ἢ νὰ γίνουν ἴσες κι' [illegible] μὲ «πῶδο ὀμ» καὶ... τσοκαρίες!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ὅλοι ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅσοι ἔχουν Γιῶτα — Χί σὲ λαχτάρα βρίσκονται, ἤδη καὶ σὲ ἀνησυχία... Ὅλοι βράζουν, κατὰ βάθος, ἢ σὲ δάκρυα ξεσπάνε, γιατὶ οἱ κοῦρτες τους θὰ λείψουν καὶ «περίπατο» θὰ πάνε κι' ὅταν σκέπτωνται τοὺς φόρους, ποὺ «καλοῦνται κι' ἀναμένεις», τὸν ἐξάψαλλο τοὺς ψέλνουν καὶ τοὺς σέρνουν τά... «ἐξ ἀμάξ» (ξης)!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ἄλλη μὲ τὴ βαθουλή· σκοτεινὴ ματιά της.

— Τί μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ πῆ ἐμένα; Τὰ χαρτιά μου βγαίνουν πάντα ἄψογα ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ λὲς μονάχη σου!

— Δὲν τὸ λέω μονάχη μου. Ὁ προϊστάμενος τὸ λέει.

Ἡ φράση ἔφυγε ἀπὸ τὰ λεπτά, σφιχτὰ χείλη τῆς κοπέλλας γρήγορη. Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸν ἀέρα, λὲς κι' ἦταν μιὰ ἀστραπή.

Ἔπειτα ὅλα τὰ κεφάλια ἔσκυψαν. Ἦταν φανερὸ πὼς καμμιὰ δὲν ἤθελε νὰ δώση τὴν ἀπάντησι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ διευθυντοῦ.

Η ΛΙΑΝΑ ΚΑΜΠΙΝΗ

Ψηλός, ἐπιβλητικός, ὄμορφος ἄντρας καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων, ὁ Θανάσης Παντόπουλος προχώρησε μέσα στὸ γραφεῖο τῶν δακτυλογράφων. Πίσω του, ντροπαλή, σαστισμένη ἡ καινούργια.

— Δεσποινίς Θεανώ... θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ κατατοπίσετε λιγάκι τὴ δεσποινίδα. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἐργάζεται, καταλαβαίνετε. Βασίζομαι σὲ σᾶς γιὰ νὰ μὴ χασομεράσω.

— Ἔννοια σας, ἀποκρίθηκε ἤρεμα, πρόθυμα ἡ μεγαλοκοπέλλα.

Ὁ διευθυντὴς στράφηκε στὴ Λιάνα:

— Δεσποινίς... μπορεῖτε νὰ μείνετε σήμερα κιόλας. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσετε νὰ μπῆτε στὸ νόημα τῆς ἐργασίας.

— Θὰ κάνω τὸ πᾶν... ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἡ κοπέλλα.

Τῆς ἔρριξε ὁ Παντόπουλος μιὰ ματιά, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, μιὰ ματιά, ποὺ τὴ μελετοῦσε, κι' ἔπειτα χαμογέλασε.

—'Εν τάξει! Πάντως, ὅπως σᾶς εἶπα: Τὰ χαρτιὰ ποὺ θἄρχωνται στὰ χέρια μου, πρέπει νὰ εἶναι ἄψογα. Οὔτε ἕνα λάθος. Νὰ μὴ λυπᾶστε τὸν κόπο σας.

»Ἄν συμβῆ λάθος, ὄχι διόρθωμα, ἐαναγράψιμο. Πληρώνω καὶ καταλαβαίνετε, τὸ γραφεῖο μου πρέπει νὰ διατηρήση τὴ φήμη του. Δουλειὰ ἄμεμπτη.

— Θὰ προσπαθήσω, πρόφερε πόλι δειλὰ ἡ καινούργια.

Κρύνησε τὸ κεφάλι του ὁ Θανάσης Παντόπουλος καὶ γύρισε βιαστικὸς στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Λιάνα κύτταξε γύρω της μὲ δειλία.

— Ἔλα, κοπέλλα μου, ἐδῶ κοντά μου. Νά, κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα. Θὰ σοῦ δώσω μερικὲς ὁδηγίες.

Κάθησε στὴν ἄκρη τῆς καρέκλας ἡ Λιάνα Καμπίνη. Τὸ προσωπάκι της, ὁλόδροσο, ἀποτελοῦσε χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ μαραμένο πρόσωπο τῆς μεγαλοκοπέλλας.

— Θὰ μείνης μόνιμα ἐδῶ; ρώτησε ἡ Θεανὼ πρὶν ἀρχίση τὴ διδασκαλία.

— Ναί, δηλαδή... ὁ κύριος Παντόπουλος μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μείνω τρεῖς μῆνες δοκιμαστικὰ κι' ἂν εἶναι εὐχαριστημένος...

— Πῶς ἤρθες ἐδῶ; Εἴχες σύστασι; ρώτησε ἡ Λούση, προσπαθώντας ν' ἀκουστῆ φιλικὴ ἡ φωνή της.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλίτσα. Κάποιος θεῖος μου γνωρίζει τὸν κύριο Παντόπουλο...

—'Α, ἔτσι...

— Ναί. Ἐξ ἄλλου, ἔχω μάθει καλὴ γραφομηχανή... ἔχω πάρει δίπλωμα...

Σήκωσε ἡ Λούση τοὺς ὤμους της.

— Μὴ λὲς μεγάλο λόγο. Ἂν δὲν δοκιμαστῆ κανεὶς στὴ δουλειά, δὲν ξέρει τίποτα. Ἄλλο τὸ δίπλωμα κι' ἄλλο ἡ δουλειά.

— Φυσικά, εἶπε σοβαρὰ ἡ Θεανώ. Ἄλλο εἶναι νὰ γράφης σὰ μαθήτρια κι' ἄλλο νὰ πληρώνεσαι γιὰ τὸ γράψιμό σου.

— Ὁ προϊστάμενός μας εἶναι ἀπαιτητικός, εἶπε ἡ Ντόρα Μεράνδου, ἀναστενάζοντας. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο, ἂν ἀνακαλύψη κανένα λάθος!

—Ἔχει δίκηο, εἶπε σοβαρὰ ἡ Θεανώ. Δὲν ἐπιτρέποντ λάθη.

—Ἀχ, ἀναστέναξε ἡ μικρούλα, ἡ Σόφη. Τὸ θέλει κανεὶς ποὺ κάνει καμμιὰ φορὰ λάθος; Δάκτυλο εἶναι αὐτό, ξεφεύγει.

— Τότε νὰ μὴ ζητᾶς θέσι, εἶπε αὐστηρὰ ἡ Λούση. Νὰ καθήσης νὰ μάθης πρῶτα τέλεια κι' ἔπειτα νὰ ζητᾶς θέσι.

— Προπάντων ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο, εἶπε μὲ ὕφος σπουδαῖο ἡ Θεανώ, πρέπει νἄμαστε πραγματικὰ εὐχαριστημένες. Ὁ διευθυντὴς μᾶς ἐπιτρέπει καὶ ἰδιωτικὴ ἐργασία...

— Τὶ σοῦ εἶπε; ρώτησε περίεργη ἡ Σόφη. Θέλω νὰ ξέρω ἂν μᾶς εἶπε τὰ ἴδια, ἐπειδὴ κι' ἐγὼ καινούργια εἶμαι. Μόλις ἕνα μῆνα ἐργάζομαι.

— Μοῦ εἶπε, ὅτι ἐφ' ὅσον συμπληρώσω ἑπτὰ ὧρες ἐργασία τὴν ἡμέρα καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόδοσί μου εἶναι ἱκανοποιητικὴ αὐτὲς τὶς ἑπτὰ ὧρες, δὲν ἔχει ἀντίρρησι ν' ἀναλαμβάνω καὶ ἰδιωτικὴ ἐργασία.

— Τὰ ἴδια μοῦ εἶπε κι' ἐμένα ἀναστέναξε ἡ Σόφη. Ἀλλά, ποῦ εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ ἐργασία;

— Ποῦ μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς ἰδιωτικὴ ἐργασία; ρώτησε,ὄχι χωρὶς ἀρκετὴ ἀγωνία ἡ Λιάνα.

Αὐθόρμητα γέλασαν ὅλες οἱ κοπέλλες.

— Σὰν πολὺ βιάζεσαι! εἶπε ἡ Κάτια Φλέσσα. Ἀκόμη δὲν ἄρχισες τὴν κανονική σου ἐργασία,καὶ σκέπτεσαι γιὰ ἰδιωτική;

— Ναί... γιατί... νά... ὁ μισθὸς εἶναι τόσο λίγος! ψιθύρισε ἡ Λιάνα.

Ἡ Σόφη κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Αὐτὸ συλλογίστηκα κι' ἐγώ, ὅταν πρωτοῆρθα. Κι' ὅλο ποιμένω νὰ βρεθῆ κανένας πελάτης νὰ κερδίσω καμμιὰ δεκάρα παραπάνω...

Ἡ Λούση σήκωσε τὸ κεφάλι της.

—'Εγὼ πάντως δὲ μένω χωρὶς ἐργασία... Κάθε μέρα παρουσιάζεται καὶ κάτι.

— Κι' ἡ Ρίκα τὸ ἴδιο! προφέρε μὲ θαυμασμὸ ἡ Σόφη.

—'Ε, αὐτὲς ἔχουν τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας. ἀναστέναξε ἡ Ντόρα.

— Ὅλες μας θὰ μπορούσαμε νἄχουμε ἐργασία, ἂν τὸ ἐπιδιώκαμε, ἔκανε μὲ ὕφος ἀκατάδεχτο ἡ Κάτια Φλέσσα.

Τῆς ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ ἡ Λούση.

—'Εσὺ δὲν τὸ ἐπιδιώκεις, Κάτια; ρώτησε εἰρωνικά.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, πὼς δὲν τὸ ἐπιδιώκω.

—'Α, συγγνώμην! ἔκανε μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος ἡ Λούση Ρότταβα. Ξέχασα. Ξέχασα ὅτι γιὰ σένα ἡ δουλειὰ εἶναι χόμπυ...

— Μὲ συγχωρεῖς. Δὲν εἶναι διόλου χόμπυ, φώναξε πειραγμένη ἡ κοκκινομάλλα

— Νὰ σοῦ πῶ, νὰ καταλάβης τὶ συμβαίνει, εἶπε ἡ Θεανὼ τῆς Λιάνας.

(Ἦταν εὐτυχὴς νὰ ἐξηγῆ, ὁτιδήποτε. Ἀπὸ τὰ μυστικὰ τοῦ γραφείου, ὡς τὰ μυστικὰ τῶν συναδέλφων της).

— Νὰ σοῦ πῶ, Λιάνα... Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φωνάζω Λιάνα, ἔ; 'Εδῶ δὲν ἔχουμε τύπους. Εἴμαστε σὰ μιὰ οἰκογένεια. Λοιπόν... νά, ἡ δεσποινὶς Κάτια Φλέσσα, δὲν ἐργάζεται ἀπὸ ἀνάγκη σὰν ὅλες μας. 'Εργάζεται, ἔτσι, ἀπὸ ἰδιοτροπία. Εἶναι κόρη τοῦ Γοηγόρη Φλέσσα...Θὰ τὸν ἔχης ἀκούσει... τὸν καπνοβιομήχανο...

Γούρλωσε τὰ μάτια της ἡ Λιάνα.

— Τόχεις ἀκούσει τ' ὄνομα, φυσικά! συνέχισε μὲ ὕφος θριαμβευτικὸ ἡ Θεανώ. Θέλει ὅμως νὰ ἐργάζεται...

— Δεσποινὶς Θεανώ... δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λέτε τὸ γενεαλογικό μου δέντρο ἀμέσως-ἀμέσως, ἔκανε μὲ κάποια δυσφορία ἡ κοκκινομάλλα κοπέλλα.

—"Οχι... τῆς λέω μόνο, γιὰ νὰ κατατοπιστῆ. 'Εξ ἄλλου, φυσικά, τὶ σημασία ἔχει;'Η δουλειὰ εἶναι καλὸ πρᾶγμα γιὰ ὅλο τὸν κόσμο... Πές μας ὅμως ἐσύ, Λιάνα... ἀπὸ ποῦ εἶσαι, 'Αθηναία;

Οἱ γραφομηχανὲς σταμάτησαν, περίμεναν τὶς ἀπαντήσεις. Οἱ κοπέλλες δὲν ἤθελαν νὰ χασομερήσουν. εἶχαν ὅμως καὶ περιέργεια νὰ ξέρουν ποιὰ εἶναι ἡ καινούργια. Μόνον ἡ γραφομηχανὴ τῆς Ρίκας Δασῆ δὲν σταματοῦσε. Μόνον ἡ Ρίκα εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ γράφη χωὶς λάθη καὶ συγχρόνως ν' ἀκούη κουβέντες.

— 'Αθηναία εἶμαι, ἀποκρίθηκε ἡ νεοφερμένη.

— Τώρα τελείωσες τὸ Γυμνάσιο;

— "Οχι... πέρασι, 'Αλλά, ὥσπου νὰ μάθω γραφομηχανή, ὥσπου νὰ βρῶ δουλειά, πέρασε ἀπάνω ἀπὸ χρόνος.

— Καὶ πάλι καλὰ ποὺ ἠῦρες αὐτὴ τὴ δουλειά! εἶπε σοβαρὰ ἡ Κάτια.

— Ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ἔκανε κοκκινίζοντας ἡ καινούργια.

— Τότε, δὲν εἶναι χόμπυ γιὰ σένα ἡ δουλειά; ρώτησε, περίεργη πάντα ἡ Θεανώ. Θἄχης ἀνάγκη, φαντάζομαι.

Τὰ ὡραῖα βελουδένια ματια τῆς Λιάνας, πῆραν μιὰ ἔκφρασι σχεδὸν ἀγωνίας:

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργαστῶ, πρόφερε παράξενα σοβαρά. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἐργαστῶ.

— 'Ο πατέρας σου; ρώτησε ἡ Θεανώ.

— 'Ο πατέρας μου ἦταν συνταξιοῦχος δημόσιος ὑπάλληλος. Κι' εἶμαστε ἕξη παιδιά. 'Εγὼ εἶμαι ἡ μεγαλύτερη, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ἡ Λιάνα.

Κούνησε τὸ κεφάλι της ἡ Θεανώ.

— Κατάλαβα, κατάλαβα... "Ελα, κοπελλίτσα μου.. Φαίνεσαι ἐξυπνη, θὰ τὰ καταφέρης...

Κι' ἄρχισε νὰ τῆς δίνη τὶς συνηθισμένες ὁδηγίες.

ΕΝΑ ΦΤΩΧΟ, ΗΘΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

— Λοιπόν; Λοιπόν; Πῶς πῆγε ἡ δουλειά;

Τὰ πέντε ἀδέλφια της τὴν κύτταζαν μὲ μάτια περίεργα, ὁ πατέρας της τῆς χαμογελοῦσε ἐνθαρρυντικά, ἐνῶ ἡ μητέρα σερβίριζε καὶ τὴν κύτταζε κι' αὐτὴ ἐρωτηματικά.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὰ καταφέρω καλά, ἀποκρίθηκε ἡ Λιάνα κόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστησι.

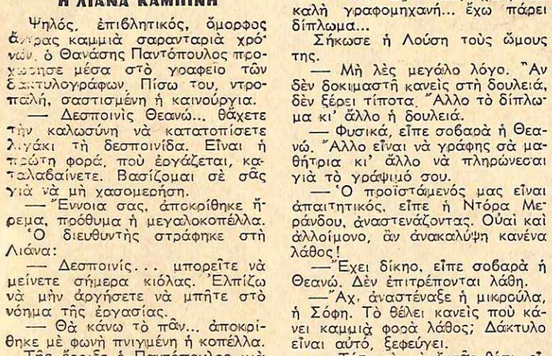

— Μεῖνε ἐδῶ ἐσύ... Θὰ τῆς πῶ ἐγὼ νὰ χαμηλώση τὸ ραδιόφωνό της!...

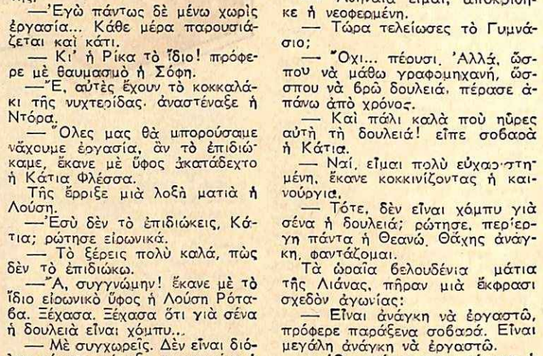

— Μπορῶ νὰ μάθω τί γυρεύετε μέσα στὴν ντουλάπα τῆς γυναίκας μου;

— Φυσικὰ θὰ τὰ καταφέρης, εἶπε ὁ Τρύφων Καμπίνης, ὁ πατέρας. Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ μὴ τὰ καταφέρης. Τί σοῦ λείπει; 'Αρίστη μαθήτρια ἤσουν πάντα...

—'Η πρώτη πάντα! φώναξε μὲ καμάρι ἡ Ἄννα Καμπίνη, ἡ μητέρα.

— Δὲν ἔχει σημασία... ψιθύρισε ἡ Λιάνα.

— Φυσικά, δὲν ἔχει σημασία. φώναξε μὲ τὸ ζωηρὸ του ὕφος ὁ Τάκης. Πολλοὶ μεγάλοι ἄντρες ἦταν ἐλεεινοὶ μαθηταί...

—Πάντως στὴν οἰκογένειά μας, ἔχομε παράδοσι νάμαστε πρῶτοι, εἶπε μὲ καμάρι ὁ πατέρας.

— Ναί, πατέρα κι' ἐγὼ προσπαθῶ νὰ μὴ χάσω τὰ πρωτεῖα, εἶπε ὁ νεαρός. 'Αλλά, δὲν πολυπιστεύω σ' αὐτὰ τὰ πρωτεῖα.

Ἦταν δεκαεφτὰ χρόνων παλληκάρι καὶ τὸ Σεπτέμβριο θὰ πήγαινε στὴ τελευταία τάξι τοῦ Γυμνασίου. Ἦταν ἄσσος στὰ μαθήματα, πρότυπο στὴ διαγωγή, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ στενοχωροῦσε τὴν οἰκογένειά του ἦταν, ὅτι στὶς συζητήσεις του ἔδειχνε πάντα πὼς δὲν πίστευε οὔτε στὰ πρωτεῖα τοῦ σχολείου, οὔτε καὶ στὴ διαγωγή. "Αν τὸν ἀκούγε κανεὶς νὰ μιλᾶη σὰν σκεπτικιστὴς πάντα, θ' ἀναρωτιόταν γιατὶ ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπο ἐρωτηματικὸ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ.

—Ἔλα τώρα, ἄσε τὶς σοφιστικές σου θεωρίες, εἶπε κάπως νευριασμένος ὁ πατέρας.

—"Οχι... μόνο θέλω νὰ πῶ, ὅτι δὲν ἔχει σημασία, ποὺ ἦταν καλὴ μαθήτρια ἡ Λιάνα. Μποροῦσε ἢ μπορεῖ περίφημα, νὰ γίνη κακὴ δακτυλογράφος.

Θὰ γίνη περίφημη, εἶπε μὲ πεποίθησι ὁ Τρύφων. Γιὰ λέγε ὅ μως! Πῶς σὲ δέχθηκε ὁ κύριος Παντόπουλος;

— Καλά! ἀποκρίθηκε χωρὶς ἐνθουσιασμὸ ἡ κοπέλλα. 'Ακόμη δηλαδὴ δὲν ξέρω...

— Πάντως, σοῦ φέρθηκε φιλικά;

— Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἦταν... νά... κάπως μουδιασμένος. 'Εκεῖνο ποὺ μοῦ κόπανησε σαράντα φορές, εἶναι ὅτι ἀπαιτεῖ ἄψογο γράψιμο.

— Φυσικά. 'Εσὺ γράφεις πάντα ἄψογα.

— Θὰ τὰ καταφέρης μιὰ χαρά, εἶπε ἡ μητέρα.

—'Ακου, παιδί μου, πρόφερε σοβαρὰ ὁ Τρύφων Καμπίνης. Πρέπει νὰ δοξάζη τὸ Θεό, ποὺ κατάφερα καὶ σοῦ βρῆκα αὐτὴ τὴ θέσι. Ξέρεις τί γίνεται; "Ολες οἱ πόρτες κλειστές. 'Ελπίζω ὅτι πετύχαμε. Εἶναι βέβαια καλύτερα σὲ μιὰ Τράπεζα, μεγαλύτερη ἐξασφάλισι. 'Αλλὰ σ' ἕνα τέτοιο γραφεῖο ἀντιγράφων, ἔχεις περισσότερη ἐλευθερία. Ἔπειτα, εἶναι καὶ τὰ τυχερά. Κι' ὁ Παντόπουλος, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ θεῖος σου, ποὺ τὸν ξέρει, δὲν εἶναι κακός. Εἶναι ἴσως αὐστηρός, ἀλλὰ εἶναι κατὰ βάθος καλὸς ἄνθρωπος... Ὥστε ἐλπίζω νὰ πετύχαμε.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένη. φώναξε μὲ ξαφνικὴ χαρὰ ἡ κοπέλλα. Ὅσο σκέπτομαι ὅτι θὰ παίρνω μισθό...

— Τί σοῦ κανόνισε; ρώτησε ἡ Ἄννα.

— 'Οχτακόσιες δραχμὲς τὸ μήνα.

— Μόνο; εἶπε στρίβοντας τὰ χείλη του ὁ Τάκης.

— Λίγα εἶναι! ἀναστέναξε ἡ Λιάνα. Κι' ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα. 'Αλλά, μοῦ εἶπε ὅτι μὲ τὰ τυχερά, μὲ τὴν ἰδιωτική μου ἐργασία, μὲ κανένα πουρμπουάρ, ποὺ θὰ μοῦ δίνουν οἱ πελάτες, μπορῶ νὰ κερδίζω ἀκετὰ ἀκόμη.

—Ἄς γίνη ἡ ἀρχή, εἶπε ὁ πατέρας. Ἕνα χιλιάρικο τὸ μῆνα δὲν εἶναι καὶ λίγα...

— Καὶ τί δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε μ' ἕνα χιλιάρικο! φώναξε ἡ Ἄννα.

— Γιὰ τὰ λοῦσα της φτάνουν. Γιὰ τὰ λοῦσα τῆς Λιάνας! πέταξε ἡ 'Αλίκη.

Ἦταν δεκάξη χρόνων κοπελλίτσα, ὄμορφη, στρουμπουλή, ἕνα λουλουδάκι. Εἶχε ἕνα παράξενο εἶδος κοκετταρίας. Ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό της. Γιὰ τὴν Λιάνα. Πάντα ὀνειρευόταν νὰ βλέπη ντυμένη κούκλα τὴ μεγάλη της ἀδελφή.

Ἡ μητέρα ὅμως σούφρωσε τὰ φρύδια της:

—'Αλίκη, δὲν εἶναι σωστὴ ἡ σκέψι σου. Δὲν εἶναι σωστό, μόλις ἀρχίση νὰ ἐργάζεται μιὰ κοπέλλα, νὰ διαθέτη τὰ κέρδη της γιὰ τὰ λοῦσα της, ἐφ' ὅσον ξέρει ὅτι ἡ οἰκογένειά της ὑποφέρει.

— Μὰ ἡ Λιάνα εἶναι ἡ μεγάλη μας, εἶπε τρυφερὰ ἡ 'Αλίκη. Πρέπει νὰ εἶναι πάντα ὄμορφη.

— Εἶναι ὄμορφη, ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασε ὄμορφη, εἶπε μὲ συγκίνησι ἡ μητέρα.

'Αγκάλιασε ἡ 'Αλίκη τὴ μεγάλη της ἀδελφή. Τὴν ἀγαποῦσε τουφερὰ καὶ τὴ θαύμαζε. Γιὰ νὰ διατηρήση τὴν παράδοσι τῆς οἰκογενείας, (ὅπως ἔλεγε ὁ πατέρας), προσπαθοῦσε κι' ἡ 'Αλίκη νὰ εἶναι πρώτη στὴν τάξι της. Δὲν τὰ κατάφερνε ὅμως. Ἦταν ἀπὸ τὶς καλύτερες, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔπαιρνε τὰ πρωτεῖα. Τὴ Λιάνα λοιπὸν τὴ θαύμαζε γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς, γιὰ τὴ φυσική της κομψότητα, γιὰ ὅλα. Κι' ἡ Λιάνα ὅμως ξεχώριζε τὴν 'Αλίκη ἀπὸ τ' ἄλλα της τ' ἀδέρφια. Ἦταν κιόλας φυσικό. Εἶχαν ἀπάνω ἀπὸ τρία χρόνια διαφορά, ἀλλὰ πάντως βρίσκονταν πιὸ κοντὰ στὴν ἡλικία, ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες της ἀδελφές, τὴ δωδεκάχρονη Φανούλα καὶ τὴν ὀκτάχρονη Λενίτσα.

Ὁ Γιαννάκης ἦταν ὁ Βενιαμὶν τῆς οἰκογενείας. Αὐτὸς τοὺς ἔδινε τὶς μεγαλύτερες χαρὲς ἀλλὰ καὶ τὶς μεγαλύτερες πίκρες. Ἑπτὰ χρόνων ἀγόρι, ὄμορφο σὰν ἄγγελος, ὀλόξανθο, ἔξυπνο, εἶχε γεννηθῆ μὲ κάποιο μικρὸ ἐλάττωμα στὴν καρδιά. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποψιαστῆ αὐτό, βλέποντας τὸ ροδομάγουλο παιδί, ἀκούγοντας τὸ κουσταλλένιο του γέλιο ἢ τὰ ἔξυπνα λογάκια του... Οἱ ἴδιοι οἱ δικοί του τὸ ξεχνοῦσαν. Κι' ὅμως, πολλὲς φορὲς ἀπάνω στὴ χαρά τους, ἔβλεπαν τὸ μικρὸ νὰ μορφάζη μὲ πόνο. Ἦταν κάτι ποὺ βαστοῦσε μισὸ δευτερόλεπτο. Ἀρκετὸ ὅμως, γιὰ νὰ νοιώσουν ὅλοι τους μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά.

Ὁ Γιαννάκης εἶχε στοιχίσει χρηματικὰ στὴ φτωχὴ οἰκογένεια, ὅσο ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ μαζί. Καὶ ποὺ δὲν τὸν εἶχαν πάει, καὶ ποιὸν γιατρὸ δὲν εἶχαν ρωτήσει, καὶ σὲ ποιὸ νοσοκομεῖο δὲν τὸν εἶχαν γυρίσει; Ἕνα ταξίδι στὴ Βιέννη, ὅταν ἦταν πέντε χρόνων τὸ παιδί, τοὺς εἶχε φάει καὶ τὴν τελευταία τους οἰκονομία—ἂν μποροῦσε νὰ γίνη συζήτησι γιὰ οἰκονομία σὲ μιὰ τέτοια οἰκογένεια. Τὸ κακὸ ἦταν πὼς τοὺς εἶχε ἀφήσει μὲ χρέος. Καὶ τὸ χρέος, (ὑποθήκη τὸ μικοὸ σπιτάκι στὴ Νεάπολι) δὲν ἔλεγε νὰ βγῆ.

Πάντως οἱ γιατροὶ στὴ Βιέννη τοὺς εἶχαν δώσει σαφεῖς ὁδηγίες: Δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ἐπέμβασι. Ἡ πάθησι εἶναι τέτοια, ποὺ δὲν ἀποκλείεται μὲ τὴν ἡλικία νὰ θεραπευθῆ μόνη της. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ νὰ χειροτερεύση. Ὁποτε, τότε ἡ ἐπέμβασι θὰ εἶναι ἀπαραίτητη. Πάντως, παρακολούθησι, προσοχή, καὶ προπάντων τὸ παιδὶ νὰ τρέφεται καλά, νὰ ζῆ ὑγιεινὰ ν' ἀπφεύγη τὴν ὑπερκόπωσι, σωματικὴ καὶ πνευματική.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκτελοῦσαν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Στὸ σερβίρισμα, ἔβγαινε πάντα ἐκλεκτή, ἡ μερίδα τοῦ Γιαννάκη. Κι' ὅλα τ' ἀδέρφια τὸν λάτρευαν.

—'Αλικάκι, φώναξε ἡ Λιάνα γελώντας, ἔννοια σου, θὰ καταφέρω νὰ εἶμαι ὄμορφη χωὶς νὰ ξοδεύω πολλά. Ἐξ ἄλλου, ὄ,τι κερδίζω θἀρχεται στὸ σπίτι, κι' ἡ μαμὰ θὰ τὰ κανονίζη. Προπάντων δὲν πρέπει νὰ λείψη τίποτε ἀπὸ τὸ Γιαννάκη μας!

Ὁ μικρὸς γέλασε:

—Ἔννοια σου, Λιάνα. Εἶμαι μιὰ χαρά! Δὲ χρειάζομαι πιὰ τίποτε.

— Δόξα νάχη ὁ Μεγαλοδύναμος, πρόφερε μὲ συγκίνησι ἡ μητέρα. Τώρα τελευταία εἶναι καλὰ τὸ μωρό μας.

— Δὲν εἶμαι μωρό, εἶπε ὁ νεαρὸς μὲ καμάρι. Θὰ δῆτε... νὰ τελειώσω μόνο τὸ σχολεῖο, καὶ θὰ πιάσω δουλειὰ ποὺ νὰ κερδίζω λεφτά... καὶ θὰ κάνω δῶρα στὶς ἀδελφές μου.

Ξεκαρδίστηκαν ὅλοι στὰ γέλια καὶ τὸ τραπέζι τέλειωσε σὲ μιὰ διάθεσι γιορτινή. Ἔπειτα ἔφυγαν βιαστικοὶ ὁ πατέρας κι' ἡ Λιάνα. Ὁ Τρύφων Καμπίνης εἶχε βρῆ κάποια ἐργασία, σὲ μιὰ μικρὴ ἐπιχείρησι, γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες: Λογιστής. Πήγαινε καὶ κρατοῦσε τὰ βιβλία. Μισθὸς μικρός, ἐπειδὴ κι' ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν πολὺ σπουδαία. Ἦταν ὅμως γεμάτη εὐθύνες. Ἀπὸ τὰ χέρια του περνοῦσαν ὅλοι οἱ λογαριασμοί. Ἦταν μιὰ μικρὴ οἰκοδομικὴ ἑταιρία. Μιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν στεκόταν καὶ πολὺ καλὰ στὰ πόδια της. Κι' ὅμως, τἀβάγαζαν πέρα, μῆνα μὲ τὸ μῆνα, ἔμενε κάποιο κέδος. Χρειαζόταν ὅμως ὁπωσδήποτε ὁ λογιστής, ἐπειδὴ ἦταν πολλοὶ μέτοχοι, ἀρκετοὶ πελάτες καὶ κάθε βράδυ ὁ Τρύφων ἔνοιωθε τὸ κεφάλι του νὰ πονᾶη ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ βρῆ ἄκρη στὸ λαβύρινθο τῶν ἀριθμῶν.

Κατέβηκαν μαζί, τὴν ἐξωτερικὴ μαρμαρένια σκάλα, ὁ πατέρας κι' ἡ κόρη. Τὸ σπιτάκι τους βρισκόταν σ' ἕνα δρόμο στὴ Νεάπολι. Διώροφο, παλιό, μὲ τὴν ἐξωτερική του σκάλα, μὲ τὴ τζαμαρία του, μὲ τὶς παλιὲς φαγωμένες πλάκες στὴν αὐλὴ καὶ τὶς γλάστρες μὲ τὰ μυριστικά, ποὺ ἔδιναν χαρὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ παλιὸ περιβάλλον. Ἀπάνω κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια Καμπίνη, κάτω μιὰ φτωχιὰ ἐργατική οἰκογένεια μ' ἕνα τσοῦρμο παιδιά.

Κατέβηκαν τὴ σκάλα μαζὶ καὶ πῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὴν πόλι.

Ἡ Λιάνα πετοῦσε. Μόλις καὶ τὴν πρόφταιν ὁ πατέρας της.

— Τί τρέχεις ἔτσι; τῆς παραπονέθηκε γελαστός. Ἔχεις ὧρα.

— Δὲν τὸ θέλω ποὺ τρέχω, ἀποκρίθηκε γελώντας ἡ κοπελλίτσα. Τρέχω ἀπὸ χαρά.

— Σὲ νοιώθω, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ πατέρας. Ἔτσι ἔτρεχα κι' ἐγώ, ὅταν πρωτοδιορίστηκα. Νιμίζω πὼς λίγες φορὲς στὴ ζωή μου ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος ὅ-

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΞΗΡΑ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μία βιομηχανία τοῦ Δ. Βερολίνου κατασκεύασε ἕνα νέο ἀμφίβιο αὐτοκίνητο, στὸ ὁποῖο ἔδωσε τὸ ὄνομα «Ἀμφικάρ». Στὴν ξηρά, τὸ νέο αὐτοκίνητο ποὺ ἔχει ἄφρος 1,3 τόννου, ἀναπτύσσει ταχύτητα 120 χιλιομέτρων, ἐνῶ στὸ νερὸ ἡ ταχύτης αὐτὴ περιορίζεται σὲ 12—13 χιλιόμετρα. Ἡ καροσερὶ τοῦ «Ἀμφικάρ» εἶναι, φυσικά, ὐδαποστεγής καὶ ἔχει ἐκτὸς τῶν τεσσάρων τροχῶν δυὸ ἕλικες οἱ ὁποῖες τὸ προωθοῦν ὅταν ἤρεθῆ στὸ νερό. Οἱ ὁδηγοί, ποὺ ἀγαποῦν καὶ τὰ θαλάσσια σπόρ, μποροῦν ν' ἀποκτήσουν ἕνα «Ἀμφικάρ» μὲ 10.000 μάρκα.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 53) τὴν ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐγκυκλοπαιδικὴ σειρά, χρήσιμη σὲ ὅλους καὶ ἰδιαίτερα σὲ κάθε οἰκογένεια

Οἱ πρῶτες βοήθειες

Πλήρεις καὶ λεπτομερεῖς κατατοπιστικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν παροχὴ μιᾶς ἀπαραίτητης περιθάλψεως στὶς ἑξῆς συνηθεις περιπτώσεις:

Κεντήματα ἐντόμων. — Σκλήθρες καὶ ξένα σώματα. — Ἐπίδεσις τραυμάτων. — Ἐγκαύματα. — Λιποθυμία. — Νευρικὴ κρίσι. — Σπασμοὶ παιδιῶν. — Δηλητηριάσεις. — Κατάγματα. — Στραμπούλημα. — Ἠλεκτροπληξία. — Τεχνητὴ ἀναπνοή. — Τραυματισμοὶ καὶ αἱμορραγίαι. — Φάρμακα, κλπ.

πως τότε, ὅταν ἔπιασα δουλειὰ στὸ ὑπουργεῖο.

— Ἔπειτα, ἤσουν εὐτυχισμένος πάντα μὲ τὴ δουλειά σου; ρώτησε ἡ Λιάνα.

— Ὑπάρχει παντοτινὴ εὐτυχία, παιδί μου; ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας.

— Γενικά, ὄχι, φυσικά. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ δουλειὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μόνιμες εὐτυχίες, εἶπε σκεπτικὴ ἡ κοπέλλα.

— Εἶπες μιὰ σωστὴ κουβέντα! συμφώνησε ὁ Τρύφων μὲ ὕφος ἐπίσημο.

Ἦταν ὅμορφος ἄντρας, λεβέντης, στὰ ἑξηνταπέντε του χρόνια. Ψηλός, λεπτός, εὐθυτενής, μὲ μαλλιὰ σχεδὸν ὁλόλευκα, φαινόταν πιὸ πολὺ ὁ παππούς τῶν παιδιῶν του παρὰ ὁ πατέρας τους. Εἶχε παντρευτῆ ἀργά... Ἄλλη ἱστορία αὐτή... Πάντως, καθὼς κατέβαιναν τὸ στενὸ τῆς Νεάπολις κάτω ἀπὸ τὸ ζεστὸ Αὐγουστιάτικο ἥλιο, τὸ ζῆμα τοῦ πατέρα συναγωνιζόταν μὲ τῆς κόρης του

Στὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας χωρίστηκαν. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν τὸ γραφεῖο τῆς οἰκοδομικῆς ἑταιρίας. Τὸ γραφεῖο τοῦ Θανάση Παντόπουλου βρισκόταν στὴν ὁδὸ Σταδίου.

— Γειά σου, κόρη μου! ἔκανε ὁ Καμπίνης. Καὶ καλορίζικη.

— Εὐχαριστῶ, πατέρα, ἀποκρίθηκε μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο ἡ Λιάνα.

Καὶ τράβηξε μὲ ζῆμα φτερωτὸ πρὸς τὸ γραφεῖο της.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΛΑΤΕΙΑ

— Νὰ μὴ βασκαθῆς! φώναξε ἡ Θεανὼ μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμό. Περίφημα! Τὰ κατάλαβες ὅλα μιὰ χαρά. Δὲν μὲ κούρασες καθόλου, Λιάνα!

Ἡ Λιάνα κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Εἶχε δείξει τὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχε δακτυλογραφήσει στὴ Θεανώ, πρὶν τὰ πάῃ μέσα στὸ διευθυντή. Κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς παλιᾶς αὐτῆς ὑπαλλήλου, τὴ γέμιζε χαρά.

— Τώρα νὰ τὰ πᾶς μέσα, τῆς εἶπε γελαστὴ ἡ Θεανώ.

Μέ κάποιο φόβο χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ διευθυντοῦ ἡ νεαρὴ ὑπάλληλος.

Ὁ Θανάσης Παντόπουλος τὴν κύτταξε πρῶτα καλὰ-καλὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μελετᾶη λεπτομερῶς τὰ ἔγγραφα. Δὲν ἤυρε οὔτε ἕνα λαθάκι. Ὡστόσο, φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἀποφάσιζε νὰ τῆς πῆ μὲ τὴν καρδιά του, μπράβο. Στὸ τέλος πρόφερε, ἀδιάφορα:

— Ναί, δὲν εἶναι ἄσχημα γιὰ πρώτη φορά. Πάντως, χρειάζεται, φυσικά, ἐξάσκησι.

Τὸν κύτταξε ἡ Λιάνα μὲ ἀπορία. Πραγματικὰ δὲν θᾶξερε νὰ πῆ, τὶ καλλίτερο θὰ μποροῦσε νὰ παρουσιάση κι' ἂν ἀκόμα ἐργαζόταν 50 χρόνια σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο.

—Ὡραῖα! εἶπε ὁ Παντόπουλος πάλι. Τώρα εἴσαστε ἐν τάξει ἀπὸ μένα γιὰ σήμερα. Μπορεῖτε ὅμως φυσικὰ νὰ ἐργάζεσθε ἰδιωτικά. Τὸ γραφεῖο κι' ἡ γραφομηχανὴ εἶναι στὴ διάθεσί σας ὡς τὸ βράδυ.

— Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ἡ Λιάνα, ξαλαφρωμένη. Ἀλλά, δὲν προβλέπω ὅτι θᾶχω ἰδιωτική πελατεία.

— Ὦ, γέλασε ὁ Παντόπουλος, κάτι θὰ παρουσιαστῆ. Ὅλες οἱ ὑπάλληλοί μου ἐργάζονται καλά. Πηγαίνετε, θὰ ἰδῆτε. Αὐτὰ εἶναι τυχερά, φυσικά, ἀλλὰ χρειάζεται κι' ἐξυπνάδα... Ἀλήθεια... δὲν ἔχετε γνωστούς, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς φέρνουν τὴν ἐργασία τους ἐδῶ;

— Δὲν πιστεύω.

— Δὲν εἶναι δυνατόν. Μιὰ κοπέλλα τόσο ὄμορφη, τόσο νέα, τόσο ἐλκυστική...

Κατάλαβε ἡ Λιάνα ὅτι κοκκίνιζε. Χαμήλωσε τὰ μάτια της, μάζεψε τὰ χαρτιά της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε. Μόνο, καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα, ἔνοιωθε τὰ μάτια τοῦ διευθυντοῦ καρφωμένα ἀπάνω της καὶ διαισθανόταν πὼς ἡ ματιὰ αὐτὴ περιεῖχε κάποιο ἐρωτηματικό.

Πρὶν προφθάση νὰ φθάση στὴν πόρτα ὅμως, εἶδε τὴ Ρίκα Δαρῆ νὰ μπαίνη μέσα. Κομψή, προχώρησε κουνιστὴ πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ Παντόπουλου, μὲ τὰ ἔγγραφά της στὰ χέρια. Τὰ μπιμπιλωτά της μάτια τὸν κύτταζαν μαγγιόλικα, τὰ σγουρά της χεῖλη τοῦ χαμογελοῦσαν γεμάτα ὑποσχέσεις. Ὁ διευθυντὴς ξέχασε τὴν παρουσία τῆς Λιάνας καὶ ἡ ματιά του ἀνταπέδωσε τὴν τσαχπίνικη ματιὰ τῆς Ρίκας.

— Λοιπόν... περιμένω ν' ἀκούσω τὸ βρισίδι! εἶπε ἡ Ρίκα, πολὺ παιχνιδιάρικα. Ἐλᾶτε, ἀρχίστε πρὶν τὰ ἰδῆτε τὰ χαριτά μου.

Ὁ Παντόπουλος πῆρε ἕνα ὕφος παιχνιδιάρικο κι' αὐτός:

— Ρίκα! Ρίκα!.. Ἂν σ' ἀκούση κανείς, θὰ φανταστῆ πὼς εἶμαι ἄδικος... πὼς μ' ἀρέσει νὰ γκρινιάζω!

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἔκανε πάντα μὲ ὕφος τσαχπίνικο ἡ Ρίκα. Ποιὸς εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; Ἡ Λιάνα δὲν πρόφθασε ν' ἀκούση ἄλλο. Ἔκλεισε πίσω της διακριτικὰ τὴν πόρτα. Ἀναρωτιόταν ὅμως πῶς ἦταν δυνατὸν μιὰ ὑπάλληλος νάχη τόσο θάρρος μὲ τὸ διευθυντή; Τὸν ἔλεγαν μάλιστα κι' αὐστηρό, ἡ Θεανὼ τῆς εἶχε πῆ νὰ τὸν φοβᾶται.

«Ἡ Ρίκα δὲν φαίνεται νὰ τὸν φοβᾶται διόλου, συλλογίστηκε. Ποιός ξέρει γιατί; Πάντως εἶναι εὐτυχισμένη νὰ μὴ τὸν φοβᾶται».

— Ἐν τάξει; τὴ ρώτησε ἡ Θεανώ.

— Ἐν τάξει, ἀναστέναξε ἡ Λιάνα.

Δὲν πρόφτασε νὰ καθήση στὴ θέσι της καὶ χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου. Ἕνας κύριος ὥρμησε μέσα, πρὶν τοῦ φωνάξουν, ἐμπρός.

Ἦταν ἕνας νέος ἄντρας, τὸ πολὺ τριανταδύο ἐτῶν, παχουλὸς μᾶλλον. Ὑπόξανθος, μὲ μάγουλα στρογγυλά, ρόδινα, μὲ ματια πολὺ ἀνοιχτόχρωμα. Χαιρέτησε γελαστός:

— Καλησπέρα σας!..

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ κάπως σαστισμένη γύρω, κι' ἔπειτα ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν στὴν Κάτια.

— Καλησπέρα σας, δεσποινὶς Κάτια... Μήπως ἤρθα νωρίς, μήπως δὲν τελειώσατε τὴν ἐργασία σας;

Δέν τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τὰ σχιστά, χρυσαφιὰ μάτια της, ποὺ φώτιζαν μ' ἕνα παράξενο φῶς τὸ μακρουλό της πρόσωπο μὲ τὴ διάφανη ρόδινη ἐπιδερμίδα, τὸν κύτταξαν, μισόκλειστα. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε ἐπὶ τέλους συρτή:

— Τὴν ἐργασία μου τὴν τελείωσα, κύριε Κοντέ...

— Ὥστε, μπορῶ νὰ μείνω;

— Ἂν ἔχετε πάλι τίποτα γιὰ δακτυλογράφησι.... τοῦ ἀποκρίθηκε.

Τὸ ὕφος της ὅμως φαινόταν σὰν βαρυεστημένο.

— Μά, ἔχω, ὅλο καὶ κάτι ἔχω... Νά... μερικοὺς στίχους.

— Πάλι στίχους; ἀναστέναξε ἡ Κάτια Φλέσσα.

Ὁ ποιητὴς κάθισε πολὺ κοντά της κι' ἄρχισε νὰ τῆς ὑπαγορεύη ψιθυριστά. Ἔγραφε ἡ κοπέλα, κάθε τόσο ὅμως σήκωνε τὰ μάτια της, τ' ἀναποδογύρ.ζε κι' ἔδειχνε μὲ κάθε τρόπο ὅτι αὐτὴ ἡ ἐργασία τὴν ἔκανε νὰ πλήττη ἀφάνταστα.

Ἡ Θεανώ, ποὺ εἶχε κοντά της τὴ Λιάνα, τὴ σκούντησε στὸν ἀγκῶνα:

— Ὁ ποιητής! τῆς ψιθύρισε.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Λιάνα δὲν κατάλαβε, τῆς εἶπε πάλι:

— Ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὸν Φοῖβο Κοντό, τὸν ποιητή;

— Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸ ξέρω. τ' ὄνομα..

— Μιὰ τέτοια ἀπάντησι νὰ τοῦ δώσης, πάει, θὰ σὲ δολοφονήση. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἰδέα, πὼς τὸν ξέρουν κι' ἔξω ἀπ' τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος.

— Κι' ἔρχεται ἐδῶ νὰ τοῦ δακτυλογραφοῦνε τὰ ποιήματά του; ἀπόρησε ἡ Λιάνα.

— Δὲν ἔρχεται μόνο γιὰ τὰ ποιήματα... Εἶναι καὶ πολιτευόμενος... ξέρω κι' ἐγὼ τί κάνει ἀκριβῶς; Ἤξερα ὅτι εἶχε δῆ κάποτε βουλευτὴς στὴν ἐπαρχία του, δὲν εἶχα παρακολουθήσει ὅμως τί ἀπόγινε ἀπὸ τότε. Πάντως, τελευταῖα ἔγινε πάλι βουλευτής, κι' ἑτοιμάζει τὴν ποιητική του συλλογή «Ἀνεμοβρόχι»...

Σὲ λίγο, μπῆκε ἡ Ρίκα ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν ποιητή. τὸν χαιρέτησε εὐγενικά:

— Καλημέρα σας, κύριε Κοντέ!

Σήκωσε αὐτὸς τὰ μάτια του κάπως ξαφνιασμένος. Ἔπειτα τῆς χαμογέλασε φιλικά:

— Καλημέρα, Ρίκα.

— Στίχους πάλι; τὸν ρώτησε πολὺ ἐγκάρδια.

— Ναί, στίχους... δυστυχῶς δὲν βγάζει τὰ γράμματά μου ἡ δεσποινὶς Κάτια κι' ἔτσι ἀναγκάζομαι καὶ τὴν ἀπασχολῶ.

— Ἂν προσπαθούσατε, θὰ μπορούσατε νὰ γράψετε πιὸ καθαρὰ, ἀποκρίθηκε σηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της ἡ Κάτια. Δὲ θέλετε, γι' αὐτὸ ἀναγκαζόσαστε νὰ μοῦ τὰ ὑπαγορεύετε. Ἂν σᾶς εἶναι ὅμως τόσο δυσάρεστο αὐτό...

— Ἴσα- ἴσα, μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστο! διαμαρτυρήθηκε ὁ μεσόκοπος ἄντρας.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ γράφη γρήγορα, χωρὶς νὰ κυττάζη σχεδὸν τὸ κείμενο.

Σκυμένος ἀπάνω στὸν ὦμο της ὁ Φοῖβος, παρακολουθοῦσε τὰ γραπτά. Σίγουρα ὅμως ἡ σκέψι του ἦταν ἀπησχολημένη.

Κάποια στιγμὴ σταμάτησε τὴν ὑπαγόρευσι. Ἡ Κάτια τὸν κύτταξε παραξενεμένη.

— Σκέπτομαι, τῆς ψιθύρισε. Μοῦρθε κάποια ἔμπνευσι...

Ἡ κοπέλλα σούφρωσε τὰ φρύδια της:

— Κύριε Κοντέ... Καλλίτερα εἶναι τὶς ἔμπνεύσεις σας νὰ τὶς ἔχετε στὸ σπίτι σας. Ἐδῶ ἡ ὥρα μας εἶναι πολύτιμη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκαν μέσα τρεῖς πελάτες.

Ὁ ἕνας ἦταν νέος, διαστικός, λαχανιασμένος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πατοῦσε τὸ πόδι του στὸ γραφεῖο. Κύτταξε γύρω κι' οἱ κοπέλες δὲν ἤξεραν ποιὰ νὰ τοῦ πρωτοχαμογελάση. Ἦταν σπάνιο νἄρχεται ἔτσι ἕνας ἄγνωστος πελάτης.

Αὐτὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω μὲ κάποια ἀμηχανία. Ἔπειτα, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ τραπεζάκι τῆς Λιάνας.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

— Δεσποινίς... διάζομαι πολύ ... Ἂν εὐκαιρῆτε...

Ἡ Λιάνα τάχασε. Τὸ μόννο ποὺ δὲν περίμενε, ἦταν ὅτι θὰ τῆς παρουσιαζόταν ἔτσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἕνας πελάτης.

— Εὐχαρίστως!... ἀποκρίθηκε.

— Γράφετε γρήγορα; Πρέπει νἄχω ἕτοιμα αὐτὰ τὰ δικόγραφα σὲ μιὰ ὥρα.

Ἔρριξε ἡ Λιάνα μιὰ ματιὰ στὶς σελίδες, καὶ τρόμαξε:

— Ὅλ' αὐτά;

— Ναί... Σᾶς παρακαλῶ.

Δίσταζε. Στὸ μεταξὺ ἔνοιωθε τὰ μάτια τῶν ἄλλων κοριτσιῶν καρφωμένα ἀπάνω της. Ἦταν φανερὸ πὼς ὅλες ἀποροῦσαν, ἴσως νὰ ζήλευαν κιόλας.

Ἡ πρώτη σκέψι τῆς Λιάνας ἦταν νὰ τοῦ πῆ ν' ἀποταθῆ σὲ κάποια ἀπὸ τὶς συνεδέλφους της. Μάλιστα γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Θεανώ, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴ συμβουλή της. Ἐκείνη ὅμως τῆς ἔκανε ἕνα ἀνεπαίσθητο νόημα ν' ἀρχίση νὰ γράφη.

— Θὰ προσπαθήσω! εἶπε ἡ Λιάνα.

Κι' ἄρχισε νὰ γράφη ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα. Ὁ νεαρὸς δικηγόρος φαινόταν νὰ κάθεται στὰ κάρβουνα. Τῆς ὑπαγόρευε μὲ σιγανὴ φωνή, ἀλλὰ τόσο γρήγορα, ποὺ ἡ Λιάνα πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόταν νὰ τὸν ξαναρωτήση. Ἐκεῖνος, κάθε φορὰ ποὺ τὸν ξαναρωτοῦσε, κοκκίνιζε σὰν νἀφταιγε αὐτός.

— Μὲ συγχωρῆτε! τῆς ἔλεγε. Κι' ἐπαναλάμβανε τὴ φράσι.

Ἀπόρησε μὲ τὸν ἑαυτό της ἡ κοπέλλα, ὅταν ἀκριβῶς μετὰ μιὰ ὥρα εἶδε ὅτι τὰ εἶχε τελειώσει ὅλα. Ὁ νεαρὸς πελάτης της φάνηκε ἐνθουσιασμένος.

— Εὐχαριστῶ, τῆς εἶπε, εἴσαστε καταπληκτική. Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸ πίστευα πὼς θὰ τὰ καταφέρνατε. Τί σᾶς ὀφείλω;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀσφαλῶς θὰ διαπιστώσετε ὅτι διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε μίαν ἀξιοπρεπῆ ἐργασίαν χρειάζεται νὰ σπουδάσετε 14 ἕως 20 χρόνια. Οἱ σπουδὲς αὐτὲς στοιχίζουν ὁλόκληρη περιουσία καὶ οἱ ἀποδοχαί σας θὰ κυμαίνονται ἀπὸ 1200 ἕως 2200 δραχμές.

Ἐνδιαφερθῆτε ν' ἀποκτήσετε τὴν ΧΡΥΣΗ ΚΤΕΝΑ τοῦ μέλλοντός σας.

Ἀπὸ τὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Κομμωτῶν ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

Διότι ὅσοι σπουδασταὶ ἀπεφοίτησαν μέχρι σήμερα δὲν ἐξασφάλισαν μόνον ἕνα προσοδοφόρον ἐπάγ η, ἀλλὰ καὶ μιὰ καλλιτεχνικὴ μόρφωση διὰ τὴν ἐξ των.

- **Καθημερινὴ ἐξάσκησις ἐπὶ ζωντανῶν μοντέλων.**
- **Κινηματογραφικαὶ προβολαὶ ἐξελίξεως τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης.**
- **10 Ἀριστεύοντες σπουδασταὶ κάθε χρόνο μεταβαίνουν μὲ ὑποτροφία στὸ Παρίσι.**

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ 9—1 ΚΑΙ 4—8

Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Κομμωτῶν

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ UNASAS τοῦ Μιλάνου (Διπλωματούχου Σχολῶν Παρισίων)
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ—ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 18.931/1955

ΑΘΗΝΑΙ: Χαρ. Τρικούπη 20 — Τηλ. 626.743 (Διευθύνσεως) 612.588 (Γραμματείας)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
Κουντουριώτου 144 — Τηλ. 43.089 (Γραμματείας) 225.457 (Λογιστηρίου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ
ΠΟΛΙΣ ΟΔΟΣ ΑΡΙΘ. ΕΠΑΡΧΙΑ
Παρακαλῶ ἀπόστειλατε μου τοὺς Κανονισμοὺς τῆς Σχολῆς σας

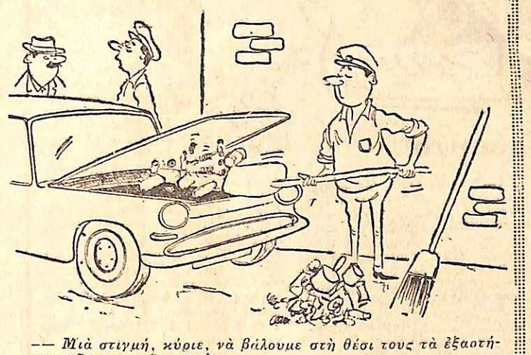

— Μιὰ στιγμή, κύριε, νὰ βάλουμε στὴ θέσι τους τὰ ἐξαρτήματα τῆς μηχανῆς σας!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

«ΤΕΡΜΑ ΤΑ... ΤΑΛΛΗΡΑ»

Σὲ τραῖνα ὁ Κώτσης ἔμπαινε καὶ σὲ λεωφορεῖα
κι' ἀμέσως μόλις εὕρισκε κατάλληλη εὐκαιρία,
τοὺς ἐπιβάτες φρόντιζε, δεόντως νὰ «ξαφρίζη»
καὶ «ματσωμένος», πάντοτε, στὰ κέντρα νὰ γυρίζη...

★

Ἀλλὰ στὰ πράσσα πιάστηκε καί, θέλων καὶ μὴ θέλων,
κλεισμένος ἐπ' ἀόριστον θὰ μείνη στὸ «γκιζντάνι»
κι' ὁ... Κώτσης ὁ πανέξυπνος δὲ θὰ μπορῆ στὸ μέλλον,
κορόϊδα τοὺς συνέλληνες καί... «κότσι» νὰ τοὺς πιάνη!

ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑ...

Πολλοὶ λαοὶ αἰσθάνονται λαχτάρες καὶ φοβέρες
καὶ σὲ ἀγωνία βρίσκονται, τὶς τελευταῖες μέρες,
διότι τὰ πειράματα φουντώνουνε καὶ πάλι
καὶ ἡ... ραδιενέργεια τὰ τρόφιμα προσβάλλει!

★

Πάντως μιὰ τέτοια προσβολὴ ἐμᾶς δὲ μᾶς πειράζει
καὶ τῶν τροφίμων ἡ τιμὴ μονάχα μᾶς ταράζει
γιατὶ πρὸς στὰ οὐράνια μεγάλα σάλτα δίνει
καὶ κινδυνεύει ἡ ἄτιμη... «οὐράνιον» νὰ γίνη!

ΕΙΡΩΝΕΙΑ...

Εἰδήσεις καταφθάνουνε, ποὺ λένε ὀφθὰ καὶ ντρέπα,
ὅτι ἀρρώστησε ἔξαφνα ἡ Χαϊηγουωρθ ἡ Ρίτα
καὶ στοὺς γιατροὺς, ἐνδέχεται, ἐπ' ἀοκετὸν νὰ τρέχη,
γιατ' εἶναι, λέει, ἀδύνατη καὶ ἀναιμίαν ἔχει!

★

Αὐτοί, πάντως, ποὺ τρέφουνε στὴν Ρίτα ἀδυναμία,
τὸ βρίσκουν κάπως σόλοικο νὰ ἔχη... ἀναιμία
μιὰ γόησσα πού, πρό τινος, πετοῦσε δυό τὴς βλέμματα
καὶ τῶν ἀρρένων ἀναβε καὶ φούντωνε τὰ... αἵματα!

ΕΥΣΕΒΗΣ ΠΟΘΟΣ

Μιὰ Πλατυπόδη, εὐλέξαπτη καὶ στριγγλὰ Πατρινιά,
τὸν ἄντρα της ἐτάραξε, προχτές, στὴν δαγκωνιά
κι' ἀπάνω στὴν ἀφάνταση μαγία τῆς αὐτῆ,
τοῦ ἔκοψε τοῦ ἄμοιρου τὸ ἕνα του... αὐτί!

★

Μὰ μ' ὅλο τὸ στραπάτσο του ἐκεῖνο τὸ μεγάλο,
θὰ ἤθελε ὁ σύζυγος, μετὰ πολλῆς χαρᾶς του,
νὰ τοῦ κοβόταν σύρριζα καὶ τὸ αὐτὶ τὸ ἄλλο,
γιὰ νὰ κωφεύη ὁλότελα στὴν... γκρίνια τῆς κυρᾶς του!

ΦΙΓΟΥΡΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΟΥΡΕΣ

Ἐκεῖ πρὸς στὸ Αἰγάλεω καὶ τὴν Ἁγιὰ Βαρβάρα
τὸν κόσμο ἀναστάτωσαν οἱ σφαῖρες καὶ τὰ «σμπάρα»,
γιατὶ ὁ Ἀγγελόπουλος, ὁ «γύφτος» ἀοιδὸς
τοῦ πιστολιοῦ του ἐβρόντησε τὶς σφαῖρες ἀφειδῶς...

★

«Δι' ἀφορμὴν ἀσήμαντον», τουτέστι, ἐπυροβόλησε
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα τὸν Τύπον ἀπησχόλησε,
γιατὶ ἔχει τὴ ρεκλάμα του γιὰ μελημά του πρῶτο,
καὶ μὲ τὰ πιστολίδια του ζητᾶ νὰ κάνη... «κρότο»!

ΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΑ

Ὁ Γιαννακοῦρος ὥρησε μ' ἐξάψεις παραφόρους
καὶ νὰ ξεκάνη, βάλθηκε, καμπόσους κανταδόρους,
γιατὶ φρικτὸ τὸν ὕπνο του τοῦ εἶχαν καταντήσει
καὶ μὲ μπουζουκοτραγουδα τὸν εἶχαν... ἀπαλλοτρίσει!

★

Δικαίως τοὺς ἐχύμηξε, λοιπόν, μὲ τέτοιο μένος,
γιατὶ ἀναμφισβήτητα καὶ ὁμολογουμένως
καὶ τὶς κανάδες σκάρτεψαν οἱ τελευταῖοι χρόνοι
κι' ἡ μουσικὴ τῆς σήμερον τὰ «ἤθη»... ἐξαγριώνει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

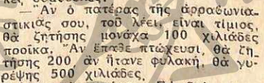

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΨΕΥΤΕΣ

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο κουβεντιάζουν δυὸ ἄρρωστοι, ποὺ ἔχουν τὰ κρεβάτια τους δίπλα - δίπλα.

—Ἐγώ, λέει ὁ ἕνας, ὅταν μπῆκα ἐδῶ μέσα, εἶχα τόσο πυρετό, ποὺ ὁ γιατρός, ποὺ θέλησε νὰ μοῦ πάρη τὸν σφυγμό, ἔκαψε τὰ δάχτυλά του.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα, ἀπάντησε ὁ ἄλος. Ἐμένα ἦταν τόσος ὁ πυρετός μου, ποὺ ὁ γιατρὸς ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ πιάση τὸ σφυγμὸ μὲ τὴν τσιμπίδα, γιὰ νὰ μὴν καῆ!

★

Σὲ Ἀθηναῖο νεόπλουτο ἀνάγγειλαν ὅτι κάποιος γνωστός του ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη του.

— Τὴν ἀγαπᾶει τόσο πολύ, ποὺ εἶναι πρόθυμος νὰ τὴν πάρη χωρὶς νὰ τῆς ζητήση οὔτε φράγκο γιὰ προίκα.

Κι' ὁ νεόπλουτος μὲ περιφρόνησι:

— Ἐτσι; Τὴν παίρνει χωρὶς προίκα; Νὰ πῆτε σ' αὐτὸν τὸν κύριο πὼς δὲ θέλω γιὰ γαμπρό μου ἕναν ἠλίθιο!

★

Μιὰ νεόπλουτη ἤθελε νὰ ἐπιπλώση τὸ σαλόνι της.

— Τί στὺλ τὸ θέλετε κυρία μου: Ἀναγεννησέως; Λουϊ κατόρς;

—Ὄχι, ὄχι, τὸ θέλω... φιλολογικό!

★

Ἕνας νεαρὸς Ἐβραῖος ἔφυγε σὲ ταξεῖδι γιὰ νὰ μυστευθῆ μιὰ κοπέλλα ποὺ τοῦ εἶχαν ἐκθειάσει. Ὁ πατέρας του, πρὶν φύγη, τοῦ δίνει μερικὲς συμβουλές:

— Ἂν ὁ πατέρας τῆς ἀρραβωνιαστικιάς σου, τοῦ λέει, εἶναι τίμιος, θὰ ζητήσης μονάχα 100 χιλιάδες προίκα. Ἂν ἔπεσε πτώχευσι, θὰ ζητήσης 200. Ἂν ἤτανε φυλακή, θὰ γυρέψης 500 χιλιάδες.

Ὁ γυιός φεύγει. Σὲ δυὸ μέρες στέλνει τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα: «Πατέρας ἀπηγχονίσθη. Τί προίκα ζητήσω;»

★

Ἡ κυρία Α. ἔχασε τὸν ἄντρα της καὶ δέχεται τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς φίλης της.

— Καϋμένη μου Μαρία. τί κόκκινα ποὺ εἶναι τὰ μάτια σου!

— Ὦ! ἔκλαψα πολὺ σήμερα, γιατί μοῦ ἤρθανε πολλὲς ἐπισκέψεις!...

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

'Ερωτικὸ ἀπρόοπτο!..

('Η σκηνὴ σὲ κομψὸ γραφεῖο σπιτιοῦ.)

ΕΚΕΙΝΗ: Ψηλή, μελαχροινή, γλυκειά, μὲ βλέμμα φευγαλέο, σὰ νὰ «ντρέπεται» γιὰ τὶς «ὑποσχέσεις», ποὺ ἄθελα δίνει, καὶ κορμί, ποὺ «ζητάει συγγνώμη», μὲ τὶς δειλὲς κινήσεις του, γιὰ τὶς καμπύλες «θρασύτητες» τῆς Φύσεως. Κάτω ἀπ' τὰ τοιαῦτα. 'Ο τύπος τῆς ἀφόρητα προκλητικῆς γυναίκας, ποὺ εἶναι ὅμως... σεμνὴ καὶ σοβαρή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κοινὸς ἄντρας, σαράντα περίπου χρόνων, ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸ «μουστακάκι», τὴ χωριστίτσα, τὸ μικροαστικὸ ὕφος καὶ τὸν καλοδεμένο λαιμοδέτη.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: "Ενας λεπτός, ὀχρός, «εὐγενικὸς» γκριζομάλλης, μὲ βαθειὰ γλυκειὰ φωνὴ καὶ βελουδένιο χαμόγελο.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἀνοίγει ἡ αὐλαία, συνεχίζεται κουβέντα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βάζω στοίχημα, λοιπόν, πὼς ὁ Ντίνος ξέρει ἀπὸ γυναίκες ὅσο ἐγὼ ἀπὸ ἄλογα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Γιατί «ὅσο ἐσὺ ἀπὸ ἄλογα»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὸ ξέρεις; Πάντα γάνω στὸν Ἱππόδρομο.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ωστόσο κάποτε μπορεῖ νὰ κερδίση τὸ «σουπστέϊκ»!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Φυσικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θὰ πῆ αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά! Θὰ πῆ, ὅτι, ἂν ὁ Ντίνος δὲν ξέρη ἀπὸ γυναίκες, καὶ δὲν τὰ καταφέρνει καλά, ὅπως λές, μπορεῖ αὔριο νὰ πάση τὴ Λίζ Ταίηλοο!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (χαμογελαστά): 'Ακοιβῶς, ὄχι αὐτήν, ἀλλά... πιθανὸν καὶ καλύτερη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ανόητος εἶσαι, Ντίνο! 'Εντελῶς! Κοοῦδο!...

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν ἐνοχλημένη): Μὰ γιατί σ' ἀρέσουν αὐτὲς οἱ ἐκφράσεις; Τὶς βρίσκεις τόσο... [illegible] ἢ «πνευματώδεις»;

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Πῶς θέλεις νὰ μιλήσω, ἀγαπητή μου σύζυγος; Σὲ ἕφος... λογοτεχνικό; Τοῦ λέω τὴ γνώμη μου. Τὸν περνᾶν οἱ γυναῖκες γιὰ πάσινο γαβιάρι καὶ «σπάνε πλάκα» μαζί του. Τὸν δουλεύουνε «ψιλὸ γαζί»!... Μοῦρχεται δῶ πέρα, κάθε βράδυ, μελαγχολικός, ἀφηρημένος κ' ἀξιοδάκρυτος, κουφαναστενάζει, καπνίζει τόνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο, πίνει τέσσερα καὶ πέντε κονιάκ, σουλατσάρει νευρικά, καὶ θέλει ὅλο νὰ μιλάη... γιὰ 'Εκείνη! Γιὰ τὴν ἄγνωστη 'Εκείνη! Γιὰ τὸ ἰνδάλμα! Τὸ ὄνειρο!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Θὰ σὲ παραλοῦσα νὰ μὴν εἰρωνεύεσαι. Εἶμαι πραγματικά... ἐρωτευμένος. Δὲ νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι ἠλίθιο, ἀλλὰ κ' ἂν ἀκόμα εἶναι, δὲν εἶμαι ὁ μόνος, ποὺ μοῦ συμβαίνει.

ΕΚΕΙΝΗ (ἁπλᾶ): Κάποτε μπορεῖ ὁ ἔρωτας νὰ εἶναι κουτός. 'Εξαρτᾶται, μοῦ φαίνεται, ἀπ' τὸ πρόσωπο, ποὺ ἐρωτεύεται κανείς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι! 'Εξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἀνταπόκρισι, ἀγαπητή μου. "Οταν ἐγὼ «τσιμπήθηκα» μὲ σένα, σοῦ εἶπα καθαρά, «στὰ ἴσα»: «Τὴ δάγκωσα τὴ λαμαρίνα! Σηκώνει καὶ κουλούρα ἡ ὑπόθεσι»! Καὶ μοῦπες «Ναί» καὶ παντρευτήκαμε. Δὲν παίξαμε τὸ Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα. Τὸ νᾶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴ φαντασία σου καὶ νὰ ξενυχτᾶς νὰ γράφης στίχους — ἀγκαλιά, φιλιά, μαλλιά, πουλιά, φωλιὰ καὶ πράσιν' ἄλογα—εἶναι «ψιλό». Πῶς νὰ τὸ κάνουμε δηλαδή;

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ἤρεμα): Δὲ νομίζω πὼς ἔχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ θὰ μὲ κάνης νὰ βγῶ ἀπ' τὰ ροῦχα μου. Τῆς τὸ εἶπες, χριστιανέ μου;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: "Οχι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δὲν τῆς τὸ λές;

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ἁπλᾶ): Γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ γυναῖκα σου. Πῶς θὰ τῆς τὸ πῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ασε τώρα τὶς ἀηδίες καὶ ἀπάντησέ μου σοβαρά.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σοῦ ἀπάντησα σοβαρότατα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οτι μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ γυναῖκα κάποιου φίλου μας;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ναί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι νὰ τῆς τὸ πῆς!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ συγχωρῆς! Διαφωνῶ! Νὰ μὴν τῆς τὸ πῆ καθόλου. 'Η ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι σὲ μιὰ παντρεμένη γυναῖκα εἶναι καθαρὴ προσβολή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρεις ἐσὺ ἀπ' αὐτά, μὴν ἀνακατεύεσαι. Νὰ τῆς τὸ πῆς, Ντίνο. Καὶ νὰ φανῆς μάλιστα κατάτσος, νὰ τὴν κοψῆς μὲ τὰ λιμὰ καὶ μὲ τὰ τραγουδάκια. Ξέρεις πῶς τὶς «ρίχνει» τὶς γυναῖκες μὲ κάτι τέτοιες σαχλαμάρες; Κι' ἀφοῦ εἶναι μάλιστα καὶ παντρεμένη, δὲ θᾶχης κ' ἔξοδα. Οὔτε περίπατοι, οὔτε ταξιά, οὔτε τραπέζια, οὔτε δῶρα. Πῶς νὰ τῆς κάνης δῶρο; Τί θὰ πῆ στὸν ἄντρα της; Ποῦ τὸ βρῆκε; 'Εχεις δικαιολογία νὰ τὰ γλυτώνης αὐτά, καταλαβες;... Εἶναι φτωχὸς ὁ ἄντρας της ἢ πλούσιος;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Πλούσιος. 'Απὸ τὴν ποείκα, ποὺ πῆρε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ομορφος;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: 'Ασήμαντος... ἀνθρωπάκος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ τῆς τὸ πῆς! 'Εχεις πολλὲς ἐλπίδες.

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς τὸ λὲς αὐτό; Πῶς τὸν παρασύρεις νὰ κάνη κάτι, ποὺ δὲ θᾶπρεπε; 'Αφοῦ σοῦ εἶπε καθαρὰ πὼς εἶναι γυναῖκα φίλου του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ δὲν πάει νὰ εἶναι; Τὶς γυναῖκες τῶν φίλων ἔχουν οἱ ἄνθρωποι. Τὶς γυναῖκες τῶν ἐχθρῶν, ποῦ νὰ τὶς βροῦνε;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Χαριτωμένο τὸ πνεῦμα σου, ἀλλὰ δὲ νομίζω πὼς θὰ τὸ συνέγκλεις, ἂν σοῦλεγα πὼς ἡ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπῶ, εἶναι ἡ δική σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μωρέ, ἄσ' τὶς σαχλαμάρες τώρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... ἐπὶ τέλους, γιατὶ τὸ ἀποκλείεις ἐντελῶς αὐτό; Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἐρωτευθῆ ἐμένα ἕνας ἄντρας;... 'Επειδὴ ἐσὺ μὲ βλέπεις σὰν «οἰκονόμο» τοῦ σπιτιοῦ καὶ γνοίζεις ἔξω μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη;

(Μεγάλη σιγή... Φλύαρες ματιές).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θὰ πιστέψω τ' αὐτιά μου, ἄν...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Νὰ τὰ πιστέψης! 'Ακούω τὴ συμβουλή σου. Θὰ τῆς τὸ πῶ. (Σ' 'Εκείνη). Σ' ἀγαπῶ, Λένα. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἰώνια λέξι κλείνεται ὅλη μου ἡ καρδιὰ καὶ ἡ ζωή. Σ' ἀγαπῶ!

(Σιγὴ κατάπληκτη).

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά): Κι' ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωρα εἶναι νὰ μοῦ προτείνετε νὰ γίνω κουμπάρος!

(Σιγή).

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Δὲν ἤξερες νὰ τὴν κρατήσης τὴ γυναῖκα σου... 'Ηταν μοιραῖο νὰ συμβῆ αὐτό... Δὲν πρέπει νἄχης παράπονο. Σοῦ φερθήκαμε τίμια κ' οἱ δυό... "Αν ἔβλεπα πὼς εἶν' εὐτυχισμένη, δὲ θὰ τῆς τὸλεγα ποτὲ πὼς τὴν ἀγάπησα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔξαλλος): Μὰ τὴ γυναῖκα τοῦ φίλου σου ἀγάπησες;

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ἁπλᾶ): 'Ε, μά... ποῦ νὰ τὴν εὕρισκα τὴ γυναῖκα τοῦ ἐχθροῦ μου;... Νὰ ποὺ ὅρισε... τώρα γίναμε ἐχθροί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυάβει νευρικὰ τσιγάρο): 'Εγὼ ποιῆκα δὲν ἐπιστέφω, κυρία μου!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ναί, ναί, σύμφωνοι! Δὲν τῆς χρειάζεται. "Εγω ἀρνετά!...

ΕΚΕΙΝΗ (πικρὴ ἀηδία): Σύμφωνοι!... (Στὸν Τοίτο). Πῶς; Δὲ μπορῶ νὰ μείνω πιὰ οὔτε λεπτὸ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

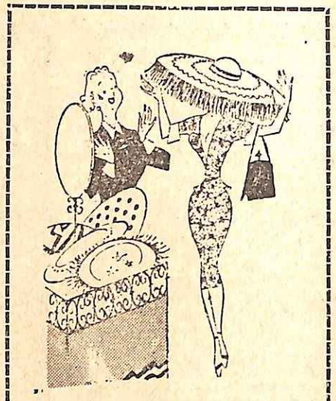

— *Κρίμα, ποὺ δὲ μπορεῖτε νὰ δῆτε πόσο ὄμορφα σᾶς πάει αὐτὸ τὸ καπελλάκι!*

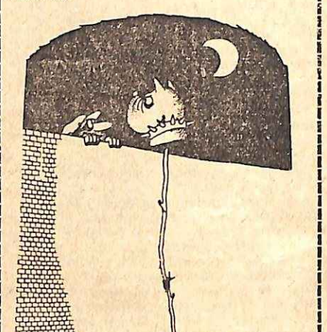

Χωρὶς λόγια.

— *Μπορῶ, κύριε 'Αγανία, νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας;... Πῶς;.. Τί βλέπω;.. "Ας μένη καλύτερα!*

Γιὰ τὸν ἑαυτό σας

'Η συνήθεια σβύνει τὴ γοητεια τοῦ ἔρωτος. Πὼλ Ρεμποῦ.

"Οταν μυρίζης ἕνα ἄνθος κάμποση ὥρα, καταντᾶ στὸ τέλος ἀ μὴν αισθανθεῖς τὸ ἄρωμά του. Γκυγιὸ.

'Ο ἔρως τῆς ἀποκρηᾶς πεβαίνει τὴ σαρακοστή. 'Ιταλικὴ παροιμία.

Τὰ ἐρωτικὰ λάθη μας μᾶς φαίνονται ἀσυγχώρητα μόνον ὅ. ταν πάψωμε ν' ἀγαπᾶμε. Ἐρ. Μπέκ.

'Η ἀγάπη εἶναι σὰν τὴ σοῦπα. Κρυώνει ὅσο ἀθειάζομε τὸ πιάτο μας. Τζόνσον.

Εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ πλέξης δέκα καινούργια εἰδύλλια παρὰ νὰ διαλύσης ἕνα παληό. Ζουμπέρ.

'Υπάρχουν γυναῖκες ποὺ δὲν γνώρισαν ποτὲ τὸν ἔρωτα. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ τὸν γνώρισαν μόνο μιὰ φορά. Λαροσφουκώ.

Δὲν εἶνε παρὰ τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ στοιχίζει σὲ μιὰ γυναῖκα. Γαλλικὴ παροιμία.

'Ο γάμος εἶναι συνάφεια ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ συγκλήρωσις τοῦ βίου παντὸς, θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου καὶ. νομίας. Μοδεστῖνος.

'Ο γάμος εἶνε εὐκταῖο κακὸ στοὺς ἀνθρώπους. 'Αρχαῖο ρητό.

Γάμος διαστικὸς σπανίως ἀποβαίνει εὐτυχής. Σαίξπηρ.

'Οποιος κρυφὰ παντρεύε κι φανερὰ πομπεύεται. 'Ελληνικὴ παροιμία.

'Ο γάμος εἶναι παγίδα, ποὺ μᾶς στήνει ἡ φύσ. Σοπενάουερ.

«Θάλασσα πλατειά...»

„Ένα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία"

Κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔχη κλεισεῖ στὴν καρδιά του ἕνα τραγούδι, ποὺ οἱ νότες του νὰ τὸν συγκλονίζουν, ξυπνῶντας μέσα του χαρούμενες ἢ πονεμένες ἀναμνήσεις, κάνοντάς τον νὰ ξαναζῆ ὁμορφες ἢ θλιμμένες στιγμές, ποὺ θὰ εἶχαν ἴσως λησμονηθῆ, ἂν δὲν ἐρχόταν κάθε τόσο νὰ τὶς ξανασθυμίζη ἐκεῖνο τὸ τραγούδι. "Οσοι ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριες καὶ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Θησαυροῦ» ἔχουν νὰ διηγηθοῦν κάποια ἱστορία τῆς καρδιᾶς τους ποὺ τὸ ἀκουσμα ἑνὸς τραγουδιοῦ τοὺς κάνει νὰ τὴν ξαναζοῦν, μποροῦν νὰ τὴν γράψουν καὶ νὰ τὴ στείλουν στὴ Διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ μας (Δραγατσανίου 4). 'Από τὶς ἱστορίες αὐτές, ὅσες παρουσιάζουν ἐνδιαφέρουσα ὑλοκή, θὰ δημοσιεύωνται μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμο τοῦ ἀποστολέως, μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ συνεργάτου μας Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗ.

ΤΗΝ ἔλεγαν Μαρίνα καὶ τ' ὄνομά της θύμιζε τὴ θάλασσα! Καὶ τὴν ἀγαποῦσε τὴ θάλασσα ἡ Μαρίνα, ἡ κοπέλλα μὲ τὰ γαλαζοπράσινα μάτια καὶ τὰ κατάξανθα μαλλιά, μὲ τὸ κυματιστὸ κορμὶ καὶ τὴν ἀνήσυχη ψυχή.

Στεκόταν ἀντίκρυ στὴ θάλασσα, ὅταν τὴ γνώρισα, καθισμένη σ' ἕνα μικρὸ βραχάκι, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο βαθειὰ στὸν ὁρίζοντα. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της κατρακυλοῦσαν στοὺς ὤμους της καὶ κάτω ἀπὸ τὶς στερνὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐμοιαζαν σὰν ἕνας καταρράκτης ἀπὸ χρυσάφι. Κύτταζε τὴ θάλασσα καὶ σιγοτραγουδοῦσε:

«Θάλασσα πλατειά... σ' ἀγαπῶ γιατὶ μοῦ μοιάζεις, θάλασσα πλατειὰ μιὰ στιγμὴ δὲν ἡσυχάζεις, λὲς κι' ἔχεις καρδιά...».

Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὶς πλάτες της καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Τὸ πάθος, ὅμως, ποὺ ἔκλεινε ἡ φωνή της, καθὼς σιγοτραγουδοῦσε ἐκεῖνο τὸ τραγούδι, μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι βαθειὰ καὶ μοῦ γέννησε τὴν ἐπιθυμία νὰ δῶ τὸ πρόσωπό της.

— Εἶναι ἐπικίνδυνο ν' ἀγαπάη κανεὶς τὴ θάλασσα, τῆς εἶπα, πλησιάζοντας περισσότερο κοντά της.

'Εκείνη γύρισε ξαφνισμένη τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ἔτσι μπόρεσα νὰ δῶ τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ μάτια της. Τὰ μάτια της ἤτανε κι' ὅλας ἡ θάλασσα, μεγάλα καὶ φωτεινὰ γεμάτα κύματα καὶ ὄνειρα, γεμάτα φουρτοῦνες καὶ καταιγίδες.

— Δὲν τὴ φοβᾶμαι τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὴ θάλασσα, τὴν ἀγαπῶ τὴ θάλασσα, γιατὶ μοῦ μοιάζει καὶ γιατὶ γιὰ μένα εἶναι λίγο σὰ μάνα καὶ σὰν ἀδελφή, μοῦ εἶπε ἁπλά.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μοῦ πῆτε ὅτι εἶστε μιὰ νεράϊδα, γεννημένη ἀπὸ τὴ θάλασσα; τὴ ρώτησα, προσπαθῶντας νὰ κάνω τὴ φωνή μου εἰρωνική, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἔνοιωθα μιὰ παράξενη ταραχή.

—"Οχι, χαμογέλασε ἐκείνη μὲ ὕφος ὀνειροπόλο, δὲν εἶμαι μιὰ νεράϊδα γεννημένη ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μὰ γεννήθηκα στὴ θάλασσα. Γεννήθηκα μέσα σ' ἕνα πλοῖο, πρὶν ἀπὸ δεκαεννιὰ χρόνια, ἐνῶ οἱ γονεῖς μου γύριζαν ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Μὲ βάφτισε ὁ καπετάνιος, ἕνας ἡλικιωμένος θαλασσόλυκος καὶ μοῦδωσε τὸ ὄνομα Μαρίνα, ἐπειδὴ εἶναι ἕνα ὄνομα, ποὺ θυμίζει τὴ θάλασσα.

—'Εμένα μὲ λένε Δημήτρη καὶ γεννήθηκα σ' αὐτὸ τὸ νησί, πρὶν εἰσσαιδύο χρόνια, τῆς εἶπα εὐθυμα. 'Αγαπῶ κι' ἐγὼ τὴ θάλασσα, ἴσως ὅσο κι' ἐσεῖς καὶ τ' ὄνειρό μου ἦταν νὰ γίνω ναυτικός. Οἱ γονεῖς μου ὅμως δὲν ἤθελαν οὔτε ν' ἀκούσουν κάτι τέτοιο κι' ἔτσι τώρα σπουδάζω γιατρός.

— Καὶ δὲ θᾶναι δύσκολο νὰ πραγματοποιήσετε τὸ πρῶτο σας ὄνειρο. Θὰ μπορούσατε νὰ γίνετε γιατρὸς σὲ πλοῖο. Ἔτσι τὰ συνδυάζετε ὅλα.

— Νά, λοιπόν, μιὰ θαυμάσια ἰδέα, ποὺ δὲν εἶχα σκεφθῆ ὡς τώρα, φώναξα.

Γελάσαμε κι' οἱ δυό, ἀφίνοντας τὶς ματιές μας νὰ βυθιστοῦν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Τὸ γέλιο ἔσβυσε σιγὰ - σιγὰ στὰ χείλη μας καὶ μείναμε νὰ κυτταζώμαστε γιὰ ἀρκετὲς στιγμὲς βουβοί, νοιώθοντας κάτι πρωτόγνωρο καὶ μαγευτικό.

Ὅταν ἔνοιωσα τὴν πρώτη ἐκείνη παραχὴ νὰ ἡσυχάζη μέσα μου, κάθισα δίπλα της πάνω στὸ βραχάκι καὶ τῆς ζήτησα νὰ μοῦ μιλήση γιὰ τὸν ἑαυτό της.

'Απλᾶ, ἤρεμα μὲ τὸ βλέμα βυθισμένο πάντα στὴ θάλασσα, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάη γιὰ τὴ ζωή της. Ζοῦσε στὴν 'Αθήνα, κοντὰ σὲ μιὰ θεία της, γιατὶ οἱ γονεῖς της εἶχαν ξαναφύγει γιὰ τὴν Ἀμερική, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ μικρότερα ἀδέλφια της.

— Δὲ θέλησα νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, συνέχισε. Τοὺς ζήτησα νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ τελειώσω τὸ γυμνάσιο καὶ ὕστερα θὰ πήγαινα κοντά τους. Τώρα ὅμως τὸ γυμνάσιο τὸ τελείωσα πιὰ ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα προσπάθησα νὰ τοὺς πείσω νὰ μ' ἀφήσουν νὰ σπουδάσω στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἐπιμένουν νὰ πάω κοντά τους.

— Θὰ φύγετε γρήγορα;

Σήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλή.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὕστερα σιγανά. Μερικὲς φορὲς λέω νὰ φύγω, ἀλλοτε πάλι τὸ μετανιώνω. Εἶμαι ξέρετε ἄστατη, ὅπως ἡ θάλασσα.

Τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὰ ξανθὰ μαλλιά της καὶ σηκώθηκε.

— Εἶναι ὥρα νὰ ξαναγυρίσω στὸ ξενοδοχεῖο μου, εἶπε.

— Θὰ θέλατε νὰ συναντηθοῦμε αὔριο τὸ πρωῒ ἐδῶ, στὸ ἴδιο μέρος. γιὰ νὰ κολυμπήσουμε; τὴ ρώτησα.

— Σύμφωνοι, θὰ ἔρθω στὶς δέκα καὶ θὰ πᾶμε κολυμπώντας ὡς ἐκεῖνο τὸ νησάκι.

Εἶχε τὸ πιὸ τέλειο σῶμα, ποὺ μποροῦσε νὰ φανταστῆ κανεὶς καὶ κολυμποῦσε σὰ δελφίνι. Χρειαστήκαμε μισὴ ὥρα γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ ἀντικρυνὸ νησάκι.

— Ἐδῶ εἶναι ὡραῖα, εἶπε. 'Αντιπαθῶ τὶς πολυσύγναστες πλάζ. Ἡ μοναξιὰ μὲ γοητεύει.

Πῆγα καὶ κάθησα δίπλα της, τὴν κύτταξα. Δὲν ἤξερα πῶς ν' ἀρχίσω. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ τῆς πῶ ὅτι

— *Φοβᾶμαι μήπως ἡ ἀγάπη μου σὲ κάνη νὰ πονέσης, Δημήτρη!*

Μ' ἄφισε νὰ τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου. Τὰ χείλη της ἤταν γλυκά καὶ φλογερά.

Πέρασε μιὰ βδομάδα γεμάτη ἐρωτικὴ εὐτυχία. Ἤμαστε πάντα μαζί, κολυμπούσαμε, κάναμε ἐκδρομές, σκαρφαλώναμε στὶς πλαγιὲς τοῦ κοντινοῦ βουνοῦ.

Στὸ τέλος τῆς βδομάδας ἤρθε στὸ πρῶτο ραντεβοῦ μας ἀνήσυχη καὶ χλωμή.

— Λύριο πρέπει νὰ φύγω, μοῦ εἶπε. Σήμερα εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴ θεία μου. Μοῦ γράφει ὅτι οἱ γονεῖς μου ἔχουν στείλει κάποιον, ποὺ ἤρθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ διακοπές, γιὰ νὰ ἔχω συντροφιὰ στὸ ταξίδι.

— Κι' ἐσὺ τί θὰ κάνης; τὴ ρώτησα μ' ἀγωνία.

— Δὲ θὰ φύγω, Δημήτρη. Τώρα ποὺ σὲ γνώρισα καὶ σ' ἀγάπησα, δὲ μπορῶ νὰ φύγω μακριὰ σου. Μὰ αὔριο πρέπει νὰ πάω στὴν Ἀθήνα νὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸν... ἀπεσταλμένο τῶν δικῶν μου καὶ νὰ τοῦ δηλώνω ὅτι δὲ θὰ φύγω μαζί του. Φυσικά, δὲ θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς τὴν ἄλλη βδομάδα οἱ διακοπές μου τελειώνουν. Μὰ σ' ἕνα μήνα θάρθης ἐσὺ στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ εἴμαστε πάντα μαζί...

— Ἔρευε. Καὶ μερικὲς μέρες ἀργότερα πῆρα ἕνα γράμμα της. Τὸ ἀνοιξα μὲ λαχτάρα, μὰ διαβάζοντας τὶς πρῶτες γραμμὲς, ἔνοιωσα σὰ νὰ με χτύπησε κεραυνός.

«Δημήτρη, μοῦ ἔγραφε, θέλω νὰ μὲ καταλάβης καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης γιὰ τὸν πόνο ποὺ σοῦ δίνω. Ἄλλωστε ποτὲ δὲ σοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι ἡ ἀγάπη μου θᾶταν παντοτινή. Ὁ Τζώρτζ, ὁ νέος ποὺ οἱ γονεῖς μου τὸν ἔστειλαν γιὰ νὰ συνταξιδέψουμε, εἶναι πολὺ συμπαθητικός. Μέσα στὶς λίγες μέρες ποὺ τὸν γνώρισα, κάτι ἄλλαξε μέσα μου. Νομίζω ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολύ, γι' αὐτὸ δέχτηκα νὰ φύγω μαζί του γιὰ τὴν Ἀμερική. 'Από τὸν ἔρωτά μας θὰ κρατήσω πάντα μιὰ ὑπέροχη ἀνάμνησι, Δημήτρη. Μ' ἕνα στερνὸ φιλί, Μαρίνα».

Πόσο πόνεσα! Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω μὲ λόγια. Γιὰ πολλοὺς μῆνες ἡ σκέψι της μὲ βασάνιζε νύχτα καὶ μέρα. Δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ συγκεντρωθῶ στὴ μελέτη μου. Νόμιζα πὼς θὰ τρελλαινόμουν. Ὑστερα ὅμως σιγὰ - σιγὰ ἡ ζωὴ νίκησε μέσα μου, ἡ λησμονιὰ ἄρχισε νὰ ἐπιβλώνη τὴν πληγή μου.

Πέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε καί., ξαφνικά, στὴν ἀρχὴ τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ ἔλαβα ἕνα καινούργιο γράμμα ἀπὸ τὴ Μαρίνα, ἀπὸ τὴ μακρυνὴ Καλιφόρνια.

«Δημήτρη, μοῦ ἔγραφε, σοῦ γράφω γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶχα κάνει λάθος τότε. Σ' ἀγαποῦσα. Δὲν εἶχα πάψει ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ! Ἐκεῖνο τὸ πάθος μου γιὰ τὸν Τζώρτζ, ἤταν μιὰ τρέλλα. Τὸ κατάλαβα, ὅταν πιὰ εἶχαμε παντρευτῆ. Κατάλαβα ὅτι ἐσὺ ἦσουν ἡ μοναδικὴ πραγματικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου. Τώρα ἔχω χωρίσει ἀπὸ τὸν Τζώρτζ καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα. Ἂν κι ἐσὺ δὲ μ' ἔχης λησμονήσει, γράψε μου δυὸ λόγια μόνο καὶ θὰ τρέξω κοντά σου. Καὶ θἄναι πάλι ὅλα σὰν καὶ τότε. Σὲ φιλῶ τρελλά, Μαρίνα».

Αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ ἤρθε τόσο ἀναπάντεχα, ἄνοιξε καὶ πάλι τὴν παλιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου. Περασα καὶ πάλι νύχτες γεμάτες ἀγωνία, στριφογυρίζοντας ἄγρυπνος στὸ κρεβάτι μου. Ὑστερα ὅμως ἠρέμησα, ἔσκισα τὸ γράμμα τῆς Μαρίνας καὶ δὲν τῆς ἀπάντησα.

Γιατί, στὸ μεταξύ, εἶχε μπῆ στὴ ζωή μου μιὰ ὄμορφη κοπέλλα. Ἔχει κι' ἐκείνη γαλάζια μάτια, ποὺ δὲ θυμίζουν ὅμως τὴ θάλασσα, ἀλλὰ τὸν οὐρανό. Δὲν κρύβουν φουρτοῦνες, καταιγίδες καὶ ὀστατα ὄνειρα, μὰ εἶναι φωτισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο μιᾶς ἀγάπης σταθερῆς καὶ παντοτινῆς, ποὺ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ μὲ ἀκολουθήση γιὰ πάντα καὶ θὰ φωτίση τὴ ζωή μου ὡς τὸ τέλος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

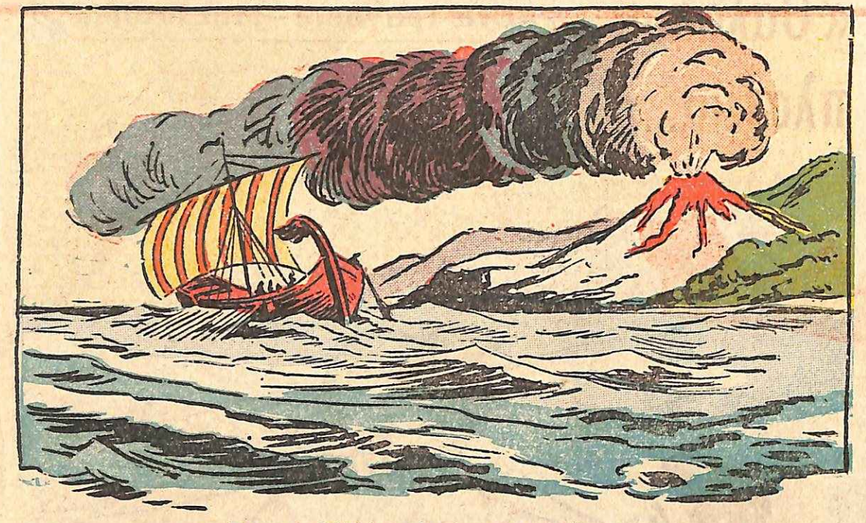

Βιαστικά οἱ Ἕλληνες ξανοίχτηκαν στὸ πέλαγος...

ΙΜΙΛΚΩΝ
ὁ Καρχηδόνιος

ΤΗΝ ἐποχὴ ποὺ ἔζησε ὁ Ἰμίλκων, ἡ Καρχηδόνα βρισκόταν στὸ ἀπόγειο τῆς δόξας της. Γιατὶ οἱ Φοίνικες, ποὺ τὴν κατοικοῦσαν, δὲν ἦταν μόνο λαὸς πολεμικός. Ἦταν καὶ ναυτικός. Ἔτσι γρήγορα κατόρθωσαν νὰ κατακτήσουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου καὶ νὰ ντύσουν τὴ χώρα τους στὸ χρυσάφι. Τὰ παλάτια της ἦταν παραμυθένια. Εἶχε ἀπόρθητα τείχη, ἀπέραντες πλατεῖες, τεράστια πάρκα καὶ ὑπέροχους δρόμους. "Αν πιστεύουμε τοὺς Ρωμαίους συγγραφεῖς καὶ ἰδιαίτερα τὸν Πλίνιο, τότε δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὴ συγκρίνουμε μὲ καμμιὰ ἄλλη πόλι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. «Ἦταν— γράφει— ἕνας ἀτίμητος λίθος ποὺ δὲν ὑπῆρχε δεύτερος σ' ὁλάκερη τὴν οἰκουμένη». Κατὰ τὴν παράδοσι, τὴν Καρχηδόνα τὴν ἔχτισε— στὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ τῆς Μεσογείου— ἡ Διδώ, ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Ἀγήνορος βασιλέα τῆς Τύρου.

"Αν εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄχι ἡ παράδοσι αὐτή, δὲν ἔχει σημασία. Τὸ γεγονὸς εἶναι ἕνα: "Οτι οἱ "Ελληνες ἀφθονοῦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Καρχηδόνα κι' ὅτι πολλοὶ φυγάδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γινόντουσαν εὐπρόσδεκτοι ἀπὸ τοὺς Φοίνικες. "Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Ἰμίλκων. Οἱ πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι ἦταν νησιώτης, ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο. Ἀλλ' ἀπὸ ποιὸ νησί, κανεὶς δὲ μᾶς τὸ λέει. "Ισως ὅμως νὰ ἦταν ἀπ' τὴ Σάμο, ἐπειδὴ τότε ἀκριβῶς κάμποσοι Σαμιῶτες, δυσαρεστημένοι μὲ τὸν τύραννο τῆς πατρίδας τους, πῆραν τὰ μάτια τους κι' ἔφυγαν, «γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φτιάξουν καινούργια ζωὴ σὲ ξένο τόπο». Οἱ Σαμιῶτες αὐτοὶ ἔγῆκαν στὰ παράλια τῆς βορείου Ἀφρικῆς, ἀφοῦ βρῆκαν θερμὴ ὑποδοχὴ κι' ὑποστήριξι ἀπὸ τοὺς Φοίνικες». Ἡ χρονολογία τῆς ἀποδημίας τους, συμπίπτει ἀκριβῶς μὲ κείνη, ποὺ παρουσιάζεται ὁ Ἰμίλκων ὡς «βεινὸς ποντοπόρος».

Φαίνεται, πῶς ὁ περίφημος αὐτὸς "Ελληνας, εἶχε δικό του καράβι καὶ πλήρωμα. Κάτι τέτοιο περίπου μᾶς λένε ὁ Πλίνιος— ποὺ καταπιάστηκε μὲ τὴ ζωή του— κι' ὁ Ἀθηνᾶς, ποὺ τοῦ ἀφιέρωσε ἕνα μεγάλο ποίημα. «Ταξιδεωτὴς — ἀναφέρει ὁ τελευταῖος— μὲ τ' ὡραῖο σου πλοῖο, μὲ δυνατοὺς κι' ἠλιοφημένους ἄντρες, ποὺ μόνο ἐσὺ μποροῦσες νὰ διαλέξῃς. "Ολα δικά σου. Τὸ καράβι, οἱ ἄνθρωποι, ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανὸς καὶ τ' ἄστρα». Τὸ πρῶτο ταξίδι τοῦ Ἰμίλκωνος, κράτησε τέσσερις μῆνες."Εφτασε ὡς τὶς στῆλες τοῦ Ἡρακλέους, τὸ Γιβραλτάρ, τὸ ποοσπέρασε καὶ ἔγῆκε στὸν ἀνοιχτὸ ὠκεανό. Βρῆκε ὅμως τόσες φουρτοῦνες καὶ τόσες θύελλες, ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ βάσι του, ἀπρακτος σχεδόν. "Ενα χρόνο ἀργότερα, ἐπιχείρησε καινούργιο ταξίδι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔφτασε ὡς τὰ εὐρωπαϊκὰ παράλια καὶ μέχρι τὴν Ἀλβιόνα, δηλαδὴ, τὴν Ἀγγλία.

Ὁ Ἰμίλκων, ἀφοῦ ἔγῆκε στὴ στεριὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἄντρες του, ἀποφάσισε νὰ ἐξερευνήσῃ τὸν τόπο. Προχώρησε στὰ ἐνδότερα, περιώντας ἀνάμεσα ἀπὸ γιγάντια δάση, πλουσιώτατες λίμνες καὶ βουνά, χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἄνθρωπο. Ἀλλὰ φτάνοντας σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ ν' ἀνεβαίνῃ πρὸς τὸν οὐρανὸ καπνός. Ἀμέσως τότε κίνησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. "Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσες ὧρες ἀδιάκοπης πορείας, ἀνακάλυψαν κοντὰ στὴν κοιλάδα ἕνα αὐποτυπῶδες χωριό, μὲ ἰθαγενεῖς. Οἱ "Ελληνες ναυτικοὶ τρομοκρατήθηκαν καθὼς τοὺς ἀντίκρυσαν. Ἠσυμένοι μὲ προξὲς κι' ἔχοντας τεράστιες γενειάδες, κρατοῦσαν κάτι κοντόχοντρα ρόπαλα στὰ στιβαρά τους χέρια. Καθισμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ τεράστια φωτιά, ἔτρωγαν ὠμὸ κρέας. Οἱ γυναίκες τους ἦταν ἄσχημες, μὰ εἶχαν ὠραῖα κορμιά.

Οἱ ἐξερευνητὲς δὲν τόλμησαν νὰ παρουσιαστοῦν. Ὁ φόβος ποὺ κυριάρχησε μέσα τους, τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν ἀμέσως πίσω στὸ καράβι τους. Ἀλλὰ μόλις ἔφτασαν σ' αὐτό, εἶδαν πὼς εἶχε λεηλατηθῆ. Οἱ ἰθαγενεῖς πλέοντας πάνω σὲ πρωτόγονες σχεδίες, εἶχαν σκαρφαλώσει στὸ πλοῖο καὶ τ' ἄδειασαν κυριολεκτικά. Σὲ πολλὰ μάλιστα σημεῖα, τὸ εἶχαν κατασταφῆσει. Ὁ Ἰμίλκων βρεθῆκε σὲ δύσκολη θέσι.

— Εἶναι ἀδύνατο πιὰ νὰ φύγουμε ἀμέσως, εἶπε στοὺς φίλους του.Γιὰ νὰ διορθώσουμε τὸ σκάφος μας, θὰ περάσουν τοὐλάχιστον τρεῖς μῆνες. "Ὑστερα μᾶς χρειάζονται τρόφιμα. Πρέπει, λοιπόν, νἄχουμε τὰ μάτια μας τέσσερα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φαίνονται ἐπικίνδυνοι.

Κι' ἦταν ἐπικίνδυνοι πραγματικά. Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τους, δὲν τοὺς ἄφησαν ἥσυχους. Ἡ μιὰ ἐπίθεσι διαδεχόταν τὴν ἄλλη. Στὸ μεταξὺ ὁ καιρὸς χάλασε ἀπότομα. Τὸ κρύο ἔγινε ἀφόρητο κι' ἄρχισε νὰ χιονίζῃ. Ἡ παγωνιὰ αὐτὴ ἔδιωξε τοὺς ἰθαγενεῖς στὶς σπηλιές τους. Οἱ "Ελληνες ἠσύχασαν κάπως, μὰ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ φύγουν. Ὁ ὠκεανὸς ἔβραζε. "Ετσι, ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀγγλίας ὁλάκερο τὸ χειμῶνα καὶ ν' ἀνοίξουν πανιὰ, μόλις ἄρχισε ἡ ἄνοιξι. Καὶ πάλι ὅμως παρασύρηκαν ἀπὸ ἐνάντια ρεύματα. Ἑβδομάδες ὁλόκληρες πάλεψαν μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ξαναμποῦν στὸ δρομολόγιό τους. Ἤποτε δὲν κατάφερναν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βρεθοῦν μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸν προορισμό τους.Προσέγγισαν τὴν «Ὀφιοῦσα», ποὺ πιθανώτατα εἶναι ἡ σημερινὴ νῆσος Μπουβέ, τῆς Νορβηγίας.

Ὁ Ἰμίλκων βέβαια ἦταν εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του. Τὸ ἴδιο κι' οἱ σύντροφοί του, ποὺ ἐλπίζαν νὰ βροῦν στὸ νησὶ «ἕνα κόσμο καινούργιο». Ἡ Ὀφιοῦσα ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ τὸ ἐσφαῖρς της ἦταν ἐξαιρετικὰ εὔφορο κι' εἶχε νερὰ κι' ὁπωροφόρα δέντρα, ἦταν τελείως ἔρημη. Τὸ κυνηγὶ ἀφθονοῦσε. Ὁ Ἰμίλκων προχώρησε στὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ κι' ἄρχισε τὴν ἐξερεύνησι. "Εκπληκτος τότε παρατήρησε πὼς, σὲ πολλὰ σημεῖα, ὑπῆρχαν ἴχνη ἀπὸ πέρασμα ἀνθρώπων. Βρῆκε πρωτόγονα ἐργαλεῖα, ὑπολείμματα φωτιᾶς καὶ διάφορα ἄλλα μικροαντικείμενα, ποὺ ἔδειχναν ὅτι τὸ νησὶ ἦταν κάποτε κατοικημένο. Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς "Ελληνες. Γιατὶ τὸ ἐγκατέλειψαν οἱ ἄνθρωποι; Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ φύγουν; Φυσικὰ τὰ ἐρωτήματά τους ἔμειναν ἀναπάντητα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἐξηγήθηκαν ὅλα μόνα τους.

Οἱ ἐξερευνητές, ἀποφασισμένοι νὰ ξεκουραστοῦν ὅσο περισσότερο μποροῦσαν στὴν Ὀφιοῦσα, ἐγκαταστάθηκαν μέσα στὸ δάσος σὲ μικρὲς καλύβες, ποὺ ἔφτιαξαν μὲ κορμοὺς δέντρων καὶ χαμόκλαδα. Ξαφνικά, ἕνα πρωῒ, λίγο πρὶν ξημερώσῃ, γίνηκε κάτι ἐντελῶς ἀναπάντεχο.Ξύπνησαν μὲ τὴν αἴσθησι πὼς κάποιος ζητοῦσε νὰ ξερριζώσῃ ἀπ' τὰ θεμέλιά του τὸ νησί. Πετάχτηκαν τρομαγένοι. Τὸ ἔδαφος ἔτρεμε. Τὰ καλυβόσπιτά τους τηγανοερχόντουσαν χωρὶς σταματημό. Κάτι τρομερὸ ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ. Ὁ Ἰμίλκων κύτταξε πρὸς τὴ μεριὰ ἑνὸς λόφου, ποὺ ὑψωνόταν στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ καὶ ποὺ δὲν τὸ εἶχαν ἐπισκεφθῆ ἀκόμη. Καὶ τότε κατάλαβε: "Ἐπρόκειτο γιὰ ἡφαίστειο, ποὺ εἶχε ἐκραγῆ. Ὁ τόπος εἶχε σκεπαστῆ μὲ σύννεφα μαύρου καπνοῦ. Τεράστιες γλῶσσες φωτιᾶς ὑψώνεταν πρὸς τὸν οὐρανό κι' ἀνάμεσά τους πυρακτωμένα κομμάτια ἀπὸ πέτρες καὶ χώματα.

Οἱ "Ελληνες ἄρχισαν νὰ τσέχουν πρὸς τὴν παραλία, γιὰ νὰ προλάσουν νὰ μποῦν στὸ καράβι τους. Τὸ βαρὺ ροχαλητὸ ὅμως τοῦ κρατῆρα ἦταν σὰ γὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε. Πρὶν ξημερώσῃ, σκοτείνιασε κιόλας. Οἱ μαῦρες τοῦφες τοῦ καπνοῦ σκέπαζαν τὸν ἥλιο. Κόκκινες ἀνταύγειες ἔλουζαν τὰ δέντρα καὶ τὰ πρόσωπα. Κάθε τόσο στέκονταν τρομαγμένοι. Βαθειὲς ρωγμὲς ἀνοιγαν στὸ ἔδαφος ποὺ τρανταζόταν μπροστά τους. Μικρὰ σύννεφα γεμάτα ὀβρατμοὺς ἔβγαζε ἡ γῆ. Ὁλόκληρο τὸ νησὶ χοροπηδοῦσε καὶ τὰ πουλιὰ ἔφευγαν κοπαδιαστὰ πρὸς τὸν ὠκεανό. Ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσης ὧρας ἔξαλλο δρόμο, ἔφτασαν στὴν παραλία. Τὰ νερὰ εἶχαν μιὰ παράδοξη φούσια. Πάφλαζαν μ' ἕνα περίεργο κυματισμὸ κι' εἶχαν γίνει κόκκινα σὰν τὸ αἷμα.

Τὸ καράβι τους ὅμως ἦταν ἐκεῖ καὶ τοὺς περίμενε. Βιαστικὰ οἱ "Ελληνες ξανοίχτηκαν στὸ πέλαγος. Ἀπὸ κεῖ ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἀσύλλυπτη τραγῳδία τῆς Ὀφιοῦσας, ποὺ εἶχε τυλιχτῆ στὶς φλόγες καὶ τὴ λάβα. Τότε μόνο ἐξήγησαν γιατὶ οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ παραδεισένιο αὐτὸ νησί. Τὸ κακὸ θὰ ἐπαναλήφθῃ κι' ἄλλη φορά, ἂν ὄχι πολλὲς φορές. "Ἦταν ἀδύνατο νὰ ζῆσῃ ἄνθρωπος ἐκεῖ πάνω μὲ τέτοιες συνθῆκες. Ὁ Ἰμίλκων κι' οἱ ἄντρες του περιπλανήθηκαν μῆνες πολλοὺς στὸν ὠκεανό. Βρῆκαν κι' ἄλλα νησιὰ καὶ δοκίμασαν καινούργιες περιπέτειες. Ταξιδεύοντας χωρὶς διακοπὴ ἔφτασαν, ἐπὶ τέλους, στὴν Ταρτησσὸ ἢ Θαρωχίδα, ὅπως μνημονεύεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἡ Ταρτησσός, ἀρχαιοτάτη πόλι τῆς Ἰβηρίας — τῆς Ἱσπανίας δηλαδὴ— ἦταν χτισμένη «ἐκατέρωθεν» τοῦ σημερινοῦ ποταμοῦ Γκουανταλκιβίρ, ποὺ τότε ὀνομαζόταν κι' αὐτὸς Ταρτησσός.

"Οταν ἔφτασαν ἐκεῖ οἱ "Ελληνες δὲ βρῆκαν παρὰ μονάχα τὰ ἐρείπιά της, ὑπολείμματα τῆς βιβλικῆς της ἐποχῆς. Οἱ "Ἰβηρες, ἀν καὶ μεγάλος λαός, ζοῦσαν ἀκόμη στὰ σπάργανα τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀντικρύζοντας ὠστόσο τοὺς "Ελληνες, δὲν ἔδειξαν καμμιὰ ἐχθρότητα ἀπέναντί τους. Ἀντίθετα, τοὺς δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό, ἀνακατωμένο μ' ἕναν ἀόριστο τρόμο. "Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπαν ἀνθρώπους «μὲ ξανθὴ κόμη καὶ χρυσὲς χλαμύδες» καὶ νόμισαν πὼς κατέβηκαν ἀπ' τὸν οὐρανό. Τοὺς περιποιήθηκαν ὅσο καλλίτερα μποροῦσαν. Ὁ Ἰμίλκων κι' οἱ ἄντρες του, τοὺς δίδαξαν πολλὰ πράγματα. Γιατὶ ἐνῶ ζοῦσαν δίπλα στὴ θάλασσα κι' ἡ γῆ τους ἦταν εὔφορη καὶ καρποφόρα, δὲν εἶχαν ἰδέα οὔτε ἀπὸ ψάρεμα, οὔτε ἀπὸ καλλιέργεια. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀγνοιά τους αὐτή, εἶχαν καὶ φοβερὲς προλήψεις: Πίστευαν δηλαδὴ πὼς ὁ τόπος τους κατοικεῖτο ἀπὸ Γίγαντες, Γραῖες, Γοργόνες κι' ἄλλα πολλὰ μυθικὰ πλάσματα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ θαλάσσιο τέρας, τὴν «Ταρτησία μύραινα».

Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἰθαγενεῖς, δὲν τολμοῦσαν νὰ προχωήσουν στὰ ἐνδότερα τῆς χώρας τους. Ὁ Ἰμίλκων ὅπως ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ. Ὁ τόπος ἦταν ἀπέραντος καὶ χρειάστηκε πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια γιὰ νὰ φτάσῃ στὰ ἀπώτατα σημεῖα του. Τέλος, φορτωμένοι μὲ πλούσια δῶρα, μεταλλεύματα, καρποὺς ἐξωτικὰ πουλιά, ἀγρίμια καὶ πολλὰ ἄλλα σπάνια εἴδη ξαναγύρισαν στὴν Καρχηδόνα. Οἱ φοίνικες, ποὺ εἶδαν ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀφθόνους θησαυροὺς ποὺ ἔφεραν μαζί τους οἱ "Ελληνες, σκέφτηκαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν. Δεινοὶ θαλασσοπόροι οἱ ἴδιοι, κίνησαν μὲ τὰ κατάμαυρα καράβια τους ἀκολουθώντας τὸ δρομολόγιο τοῦ Ἰμίλκωνος.Γρήγορα ἀποίκισαν τὴν Ταρτησσό, ποὺ τὴ βρῆκαν κατάλληλη γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τὴν ἤθελαν: Τὴν ἔναντν δηλαδὴ ἕνα εἶδος σταθμοῦ ἀπ' ὁπου κατηύθυναν τὸ ἐμπόριό τους πρὸς τὶς ἄλλες χῶρες τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς Μεσογείου.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

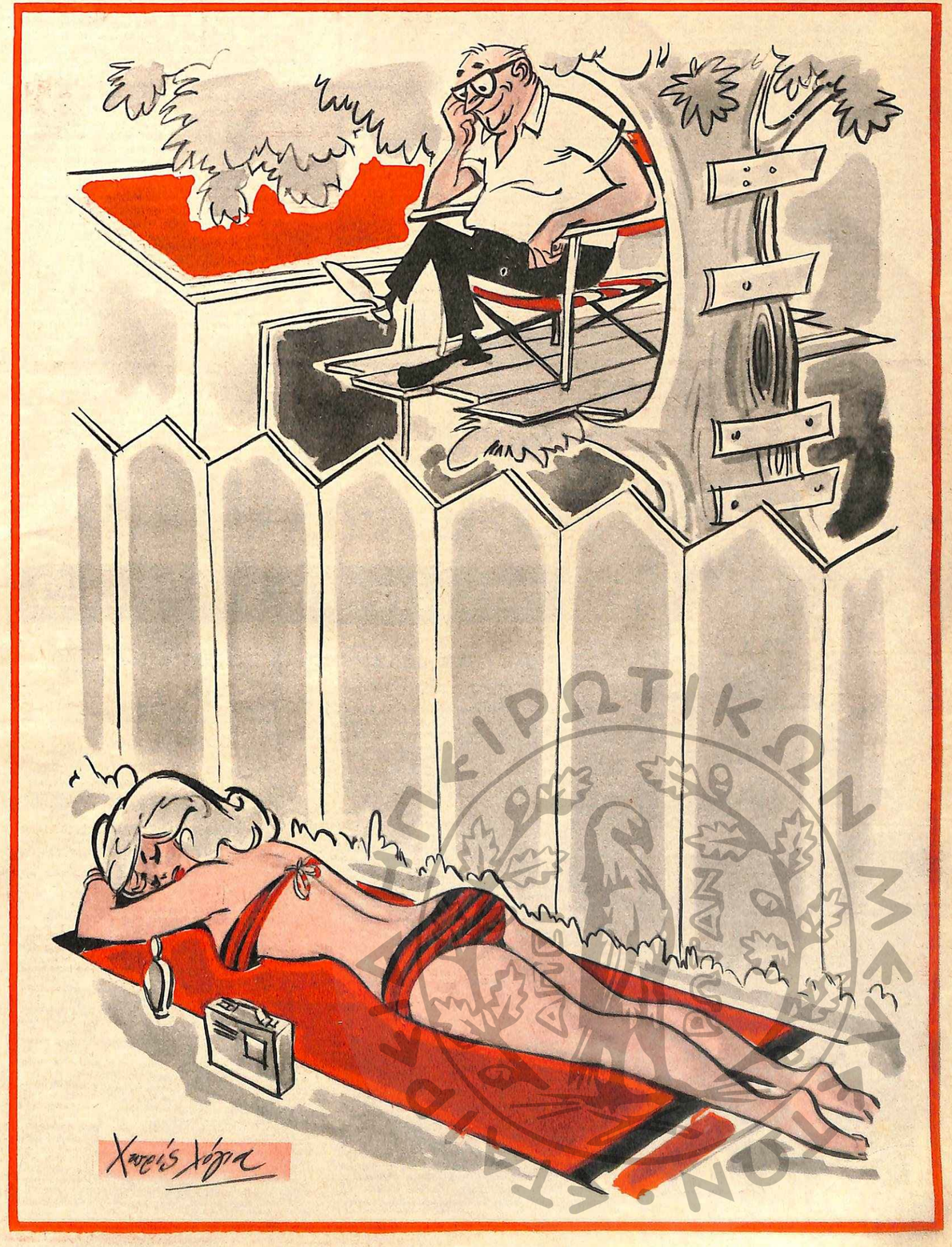

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

παχαίνει τὶς γυναῖκες!

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΑΣ

ΚΑΘΕ φθινόπωρο, οἱ γυναῖκες, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, κάνουν τὴ δυσάρεστη διαπίστωσι, ὅτι πάχυναν. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τοὺς φαίνετα παράξενο, γιατὶ περίμεναν πὼς τὸ ἀντίθετο ἔπρεπε νὰ συμβῆ. Κι' ὅμως, τὸ καλοκαίρι παχαίνει τὶς γυναῖκες...

Τὸ καλοκαίρι, βέβαια, ἡ ζέστη μᾶς κόβει τὴν ὄρεξι κι' ἔχομε τὴν ἐντύπωσι πὼς τρῶμε λιγώτερο. Κι' ὡστόσο, ὑπεύθυνη γιὰ τὸ πάχος μας εἶναι ἡ ζέστη, ποὺ παραπονιόμαστε, ὅτι μᾶς λυώνει καὶ μᾶς ἐξαντλεῖ.

Γιατὶ νὰ τί συμβαίνει: Ἡ ζέστη ἐπιβραδύνει τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, ποὺ ἐκκρίνει μικρότερη ἀναλογία ὁρμονῶν. Οἱ τροφὲς δὲν καίγονται τότε πλήρως καὶ ἀντὶ νὰ μετασχηματισθοῦν σὲ ἐνέργεια, μεταβάλλονται σὲ λίπος. Νὰ γιατὶ παχαίνομε, ἐνῶ ἡ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο, τὰ μπάνια καὶ τὰ σπὸρ ἔπρεπε, τοὐναντίον, νὰ μᾶς κάμουν νὰ χάσωμε βάρος.

Μιὰ γυναῖκα, λοιπόν, ποὺ θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴ γραμμή της, πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ τὴν τροφή της. Τὸ χειμῶνα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ 2500 θερμίδες τὴν ἡμέρα (ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἰσχύει γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ κουράζεται μέτρια). Τὸ καλοκαίρι, ὅμως, 1500 θερμίδες τῆς εἶναι ἀρκετές. Θὰ ἀποφύγετε, λοιπόν, τὰ βαρειὰ φαγητά, τὶς σάλτσες, τὰ καρυκεύματα, κλπ. Οἱ ὠμὲς σαλάτες καὶ τὰ φροῦτα, τοὐναντίον, πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλη θέσι στὴν καθημερινὴ διατροφή σας. Θὰ εἶναι καλὸ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα νὰ τρέφεσθε ἀποκλειστικὰ μὲ φροῦτα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά τους, τὰ φροῦτα θὰ φρεσκάρουν καὶ θὰ ἀναζωογονήσουν τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Ἰδιαίτερα ἀξιοσύστατα εἶναι τὰ φροῦτα γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ ξηρὴ ἐπιδερμίδα. Τὰ ξηρὰ δέρματα πάσχουν ἀπὸ ἔλλειψι νεροῦ καὶ κανένα νερὸ δὲν εἶναι πιὸ ὠφέλιμο γι' αὐτὰ ἀπὸ τὸ χυμὸ τῶν φρούτων. Θὰ προτιμήσετε τὰ φροῦτα, ποὺ περιέχουν ἄφθονο νερό, ὅπως εἶναι τὰ ροδάκινα, τὰ βερύκοκα, τὰ φρέσκα δαμάσκηνα, τὰ πεπόνια, τὰ καρπούζια, κλπ. Θ' ἀποφύγετε, τοὐναντίον, τὰ ἀμυλοῦχα, ὅπως εἶναι οἱ μπανάνες καὶ τὰ ξηρὰ φροῦτα. Τὰ φροῦτα πρέπει νὰ εἶναι τελείως ὥριμα. Τὰ ἄγουρα περιέχουν ὀξέα, ποὺ βλάπτουν τὸ δέρμα.

Γιὰ τὶς ἡμέρες, ποὺ κάνετε ἀποκλειστικὴ φρουτοφαγία, εἶναι ἀρκετὰ 1000 γραμμάρια φρούτων, ποὺ θὰ τὰ κατανείμετε ὡς ἑξῆς: 250 γραμμάρια τὸ πρωί, 500 τὸ μεσημέρι καὶ 250 τὸ βράδυ.

Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολύ, ἐξ ἄλλου, τὸ μασσάζ στὴν περιοχὴ τοῦ τραχήλου, στὸ ὕψος τοῦ ἑβδόμου σπονδύλου. Μὲ τὸ μασσάζ αὐτὸ θὰ διεγείρετε τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς, ποὺ θὰ ἐπιδράσῃ εὐνοϊκὰ καὶ στοὺς ἄλλους ἀδένες. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα ξύλινο ραβδάκι, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ γτυπᾶτε ἐλαφρὰ τὸ λαιμό σας, γέροντας πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ κεφάλι. Θὰ συμπληρώσετε τὸ μασσάζ μὲ μερικὰ τσιμπήματα. Θὰ ἀφιερώσετε σ' αὐτὸ τὸ μασσάζ 3 λεπτὰ τὸ πρωὶ καὶ 3 τὸ βράδυ.

Τὸ μασσάζ μπορεῖ νὰ εἶναι γενικὸ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ παραλείπετε τὸ μασσάζ τοῦ τραχήλου. Γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, θὰ διεγείρετε τὸ θυρεοειδὴ ἀδένα, ποὺ οἱ ἐκκρίσεις του θὰ συντελέσουν στὴν πληρέστερη καῦσι τῶν τροφῶν καὶ θὰ ἐμποδίσουν, συνεπῶς, τὴ συγκέντρωσι λίπους. Εἶναι πιθανόν, ὅτι τὶς πρῶτες ἡμέρες θὰ αἰσθανθῆτε κάποιον ἐλαφρὸ πόνο. Δὲν πρέπει ν' ἀπογοητευθῆτε. Γιατὶ τὸν πόνο αὐτὸ θὰ τὸν διαδεχθῆ ἕνα αἴσθημα χαλαρώσεως καὶ εὐεξίας.

Τὸ λίπος συγκεντρώνεται ἐπίσης στὴν κοιλιά. Οἱ ζῶνες καὶ οἱ κορσέδες θὰ σᾶς βοηθήσουν ἴσως νὰ τὸ κούψετε. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ τὸ διαλύσετε. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἡ ἄσκησι τοῦ ποδηλάτου.

Ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα, λυγίστε τὰ γόνατα καὶ ἀρχίστε νὰ κάνετε «πεντάλ», ἀνεβοκατεβάζοντας ρυθμικὰ τὶς κνῆμες. Θὰ ἀφιερώσετε 5 λεπτὰ κάθε πρωὶ σ' αὐτὴ τὴν ἄσκησι. Ὄχι νευρικὲς καὶ σπασμωδικὲς κινήσεις. Ἀλλ' οὔτε ἄτονες καὶ νωθρές.

Μιὰ καλὴ ἄσκησι, ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ λεπτύνετε τοὺς ἀστραγάλους σας, εἶναι νὰ περπατᾶτε μέσα στὸ νερό. Ἡ ἀντίστασι τοῦ νεροῦ θὰ σᾶς ὑποχρεώσῃ νὰ καταβάλετε μιὰ μικρὴ προσπάθεια, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ μιὰ γυμναστικὴ ἄσκησι. Τὸ μασσὰζ αὐτὸ λεπταίνει τοὺς ἀστραγάλους καὶ ταυτόχρονα ἐνισχύει τοὺς μῦς τους. Ἡ ἄσκησι αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται κοντὰ στὴν ἀμμουδιά. Τὸ ὕψος τοῦ νεροῦ, ὅπου θὰ βυθίσετε τὰ πόδια σας, δὲν πρέπει νὰ ξεπερνάῃ τὰ 20—30 ἑκατοστά.

Θὰ ξεχάσετε, τέλος, τὴ ζυγαριά, ποὺ θὰ δηλητηρίαζε τὶς διακοπές σας. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἡ ἀγωνία μήπως παχύνετε, εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς κάνῃ νὰ παχύνετε. Τὸ καλύτερο, λοιπόν, εἶναι νὰ βγάλετε αὐτὴ τὴ σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό σας.

Πρᾶγμα, ποὺ δὲ σημαίνει, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῆτε τὶς συμβουλές, ποὺ σᾶς δώσαμε παραπάνω.

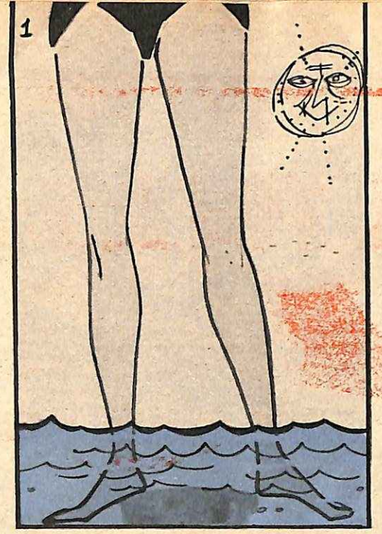

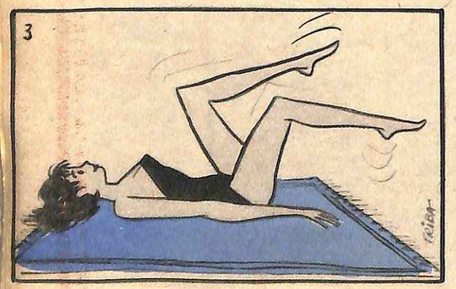

1) Γιὰ νὰ λεπτύνετε τοὺς ἀστραγάλους σας, νὰ περπατᾶτε μέσα στὸ νερὸ (τὸ ὕψος του δὲν πρέπει νὰ ξεπερνάῃ τὰ 20—30 ἑκατοστά. 2) Μιὰ ἡμέρα τὴν ἑβδομάδα, δὲ θὰ τρῶτε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ φρέσκα χορταρικὰ καὶ φροῦτα. 3) Κάθε πρωί, θὰ ξαπλώνεσθε ἀνάσκελα καὶ θὰ κάνετε «πεντάλ» μὲ τὰ πόδια σας ἐπὶ πέντε λεπτά. 4) Τὸ μασσὰζ τοῦ τραχήλου μ' ἕνα ραβδάκι ἢ μὲ τὸ χέρι θὰ διεγείρῃ τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς καὶ θὰ συντελέσῃ στὴν πληρεστέρα καῦσι τῶν τροφῶν. 5) Κατὰ τὶς διακοπές, θὰ ξεχάσετε τὴ ζυγαριά.

ΛΙΓΕΣ ΕΥΚΟΛΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὑπάρχουν ὡρισμένες γυμναστικὲς ἀσκήσεις, ποὺ ὠφέλιμες ἀλλὰ καὶ πολὺ εὔκολες, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὶς κάνετε ὁπουδήποτε κι' ὁποτεδήποτε.

1) Ἑνώνετε τὰ δάχτυλα τῶν δυὸ χεριῶν σας καὶ σφίγγετε τὴ μιὰ φούχτα σας πάνω στὴν ἄλλη. Ὕστερα τὶς ξεσφίγγετε. Ἐπαναλαμβάνετε πολλὲς φορές.

2) Τραβᾶτε πρὸς τὰ μέσα τὴν κοιλιά σας κι' ἔπειτα τὴν προβάλλετε ὅσο μπορεῖτε.

3) Μαζεύετε πρὸς τὰ μέσα τὸ στῆθος σας κι' ὕστερα τὸ φουσκώνετε πολύ.

4) Συσπᾶτε τοὺς γλουτούς, τὸν καθένα χωριστὰ κι' ἔπειτα καὶ τοὺς δυὸ μαζί.

5) Τεντώνετε τοὺς μῦς τοῦ κάθε μπράτσου.

6) Τὸ ἴδιο κάνετε γιὰ τὶς γάμπες σας.

7) Καθὼς στέκεσθε ἢ περπατᾶτε, πιέζετε πότε τὸ δεξιὸ καὶ πότε τὸ ἀριστερὸ μπράτσο πάνω στὸν ἀντίστοιχο γοφό σας.

8) Πιέζετε δυνατὰ κάθε πόδι σας στὸ πάτωμα, ἐνῶ κάθεσθε ἢ ἐνῶ στέκεσθε ὄρθια.

9) Κολλᾶτε σφιχτὰ τὴν πλάτη σας στὴ ράχη τῆς καρέκλας, ὕστερα χαλαρώνετε τὴν πίεσι καὶ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο.

10) Τὸ ἴδιο κάνετε μὲ τὰ μπράτσα σας πάνω στὴ ράχη τῆς πολυθρόνος.

11) Πατᾶτε χάμω μ' ὅλο τὸ πέλμα. Ὕστερα ρίχνετε τὸ βάρος τοῦ σώματός σας μιὰ στὰ δάχτυλα καὶ μιὰ στὴ φτέρνα (μ' αὐτὴ τὴν ἄσκησι γυμνάζουν τὰ πόδια τους οἱ χορεύτριες).

12) Κουνᾶτε μὲ ὁρμὴ τὸ κεφάλι σας ἐμπρὸς—πίσω καὶ δεξιὰ—ἀριστερά.

13) Δένετε τὰ χέρια σας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας καὶ πιέζετε μ' αὐτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ συγχρόνως σπρώχνετε μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔχετε διαθέσιμα μερικὰ δευτερόλεπτα, κάνετε μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις. Τονώνουν τοὺς μῦς, καλλιτερεύουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ χαλαρώνουν τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι.

Καλάμι καὶ ψαροντούφεκο

Ὅλοι κι' ὅλες, στὸν καιρό μας, ἐπιδίδονται συχνὰ
στὶς τερπνὲς ἀπασχολήσεις καὶ στὰ σπὸρ τὰ θερινά,
μὰ στὸ ψάρεμα, κυρίως, ἔχουν ἄσβεστο μεράκι
καί, σχεδόν, παγηγυρίζουν ὅταν πιάνουνε... ψαράκι!
Ψαροτούφεκο ἐπ' ὤμου, ἢ καλάμι παίρνουν ἄλλοι
καὶ πηγαίνουν κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴ διάνα τὴ μεγάλη,
ἀλλ' ἀσκόπως βολοδέρνουν στὰ βραχάκια καὶ στὰ φύκια
καὶ στὸ σπίτι τους, ἐν τέλει, ἐπιστρέφουν μέ... ραδίκια!

★

Τοῦ ψαρέματος τὸ χόμπυ κάνει πάταγο σχεδὸν
καὶ ψαρέματα ποικίλα συναντᾶς καὶ καθ' ὁδόν,
ὅπου διάφοροι δανδῆδες, ὅλο... λαύρα καὶ μεράκια
πολεμᾶνε νὰ ψαρέψουν τὰ χερσαῖα τά... λαυράκια!
Γλυκανάλατες κουβέντες ὁλωμά τους βάζουν πάντα,
ὥσπου τρῶνε, στὸ φινάλε κατακέφαλα τὴν τσάντα
καὶ στὴν κυριολεξία καὶ μὲ δυὸ μόνο ἀράδες,
βγαίνουν ὅλοι τους, στὸ τέλος, τοῦ «γλυκοῦ νεροῦ» ψαρά-
(δες!

★

Νεαροὶ ἐπίσης ἄλλοι, εἴτε ἡλικιωμένοι,
ἀναιδεῖς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ μὲ θράσος ὁπλισμένοι,
μέσ' στὶς αἴθουσες ἀράζουν
τῶν διαφόρων σινεμὰ
καὶ τὶς δίπλα τους ταράζουν
μὲ πειράγματα ὠμά...
Δηλαδὴ στὶς διπλανές τους πονηρὲς διαθέσεις δείχνουν
καὶ σὲ ψάρεμα, συνήθως «ὑποβρύχιο» τὸ ρίχνουν!

★

Μιὰ καὶ τἄφερε ὁ λόγος γιὰ «ἐκρὰν» καὶ γιὰ ταινία,
πρέπει καὶ γιὰ ὡρισμένους «ρεζισὲρ» νὰ γίνῃ μνεία,
ἐπειδὴ κι' αὐτοὶ βεντέττες γιὰ τὰ ἔργα τους γυρεύουν
κι' ὅπου τύχῃ κι' ὅπου λάχῃ τὰ ταλέντα τους...ψαρεύουν!
Ἐπιπόλαιες κοπέλλες βρίσκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,
ποὺ κατόπιν μιᾶς καὶ μόνον ἐμφανίσεως ἁπλῆς των,
μὲ μεγάλη ἐπαρσί τους πόζα κι' ὕψος σοῦ πουλᾶνε
καί, σὲ λίγες μέρες μέσα, τὸ «καλάμι καβαλλᾶνε»!

★

Συναντᾶς στὴν ἐποχή μας καὶ δεκάδες εἰδικοὺς
καὶ πολὺ μοντέρνους, δῆθεν, στιχουργοὺς καὶ μουσι-
(κούς,
ποὺ λανσάρουν ἐπιμόνως ἀοιδοὺς καὶ ἀοιδίσκους
καὶ ψαρεύουνε ταλέντα γιὰ τραγούδια καὶ γιά...δίσκους!
Γιὰ «ντιζὲζ—ἀποκαλύψεις» ἀενάως συζητοῦν
κι' ὁλοένα κάτι νέες «ντιζεζοῦλες» ξεπετοῦν,
ποὺ φωνῆς δὲν ἔχουν ἴχνος, μὰ «τουπὲ» καὶ λίγη χάρι
καὶ ἂς λέῃ ὁ κόσμος ὅλος: «Σὲ τὴ στεριὰ δὲν ξῆ τό...ψάρι»!

★

Τὰ ψαρέματα, ἐν γένει, εἶναι σήμερα τῆς μόδας
καὶ τὴν μόδα αὐτὴ τὴν παίρνουν καὶ οἱ γέροι κατὰ
(πόδας
κι' εἶναι διατεθειμένοι ὅσα - ὅσα νὰ πληρώσουν
προκειμένου τὰ χερσαῖα... «μελανούρια» ν' ἀγκιστρώσουν.
Τὸ ἀγκίστρι τους, συνήθως, τὸ δολώνουν μὲ λεφτὰ
ἀλλὰ κι' ἂν τυχαίως πιάσουν «κομματάκια» ζηλευτά,
ἰσχυρίζονται πὼς εἶναι «κουρασμένα παλληκάρια»
καὶ τὸ ἀποτέλεσμά τους εἶναι «φᾶτε... ματια ψάρια»!

★

Δίχως ἄσκοπες κουβέντες καὶ χωρὶς ὑπερβολή,
εἶναι στ' ἄχαρά μας χρόνια καὶ δανδίζοντες πολλοί,
ποὺ τοὺς δέρνει ἀδεκαρία καὶ ποὺ τῶγουν βάλει πίκα
νὰ ψαρέψουν καμμιά... προίκα!
Τὶς πολύφερνες τὶς νέες κυνηγοῦν παντοῦ καὶ πάντα,
μὰ σὲ «κόρες» καταλήγουν, πούναι ἄγω τῶν... σαράντα
καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανένας, δίχως λόγια μασημένα,
ὅτι ἐπ' ἄπειρον, περίπου, πέφτουν στά... κατεψυγμένα!

★

Μὲ τὸ ψάρεμα οἱ πάντες εἶναι, πιά, ξετρελλαμένοι
καὶ αὐτὸ ἐπιδιώκουν κι' ὡσιμένοι παντρεμένοι,
ποὺ ἐμπούντισαν τὸ ψάρι τὸ παστὸ καὶ τὴν κονσέρβα
καὶ ζητᾶνε καὶ κανένα μπαρμπουνάκι γιά... ρεζέρβα!
Δίχτυα ρίχνουνε κι' ἐκεῖνοι ἢ πολλάκις πετονιὲς
μακρυὰ ἀπὸ τοὺς γνωστούς τους καὶ σὲ ξένες γειτονιές,
γιατὶ ἂν ἡ σύζυγός τους κι' ἡ μαμᾶ τοὺς μυριστῆ,
ἢ θὰ φᾶνε «πυροφάνι», ἢ θὰ γίνουνε «παστοί».

Ἐπιγραφὲς
Ἀνὰ Γάλλα ὁ Δουκεράκης Γ.

Τὸ διαστημόπλοιο, μπαίνοντας στὸ ἐλκτικὸ πεδίο τοῦ Ἄρεως, θὰ ἀναστραφῆ καὶ ταὐτόχρονα θὰ θέση σὲ λειτουργία τοὺς κινητῆρες του, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν μιὰ ὁμαλὴ προσγείωσι.

22 Μαΐου 1972:

ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΟΝ ΑΡΗ!

Συνολικὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ μετ' ἐπιστροφῆς: 454 ἡμέρες!..

ΕΙΝΑΙ δύσκολο νὰ κάνη κανεὶς στὴν ἐποχή μας τὸν προφήτη. Οἱ τεχνικοὶ τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων ὑπελόγισαν, ὡστόσο, ὅτι ἡ 22α Μαΐου 1972 θὰ εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ πρῶτος ἀστροναύτης θὰ προσγειωθῆ στὸν πλανήτη Ἄρη.

Τὸν ὑπολογισμό τους τὸν ἐβάσισαν, πρῶτα-πρῶτα, σ' ἕνα ἀστρονομικὸ δεδομένο. Τὴν ἡμέρα αὐτή, πράγματι, ὁ ἐρυθρὸς πλανήτης θὰ βρίσκεται στὴ μικρότερη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ.

Στὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ὡς τότε, ἐξ ἄλλου, πιστεύεται ὅτι θὰ ἔχουν ὑπερνικηθῆ ὅλες οἱ δυσχέρειες, σὲ τρόπο ὥστε οἱ μέλλοντες ἀστροναῦτες νὰ μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν ἕνα ταξίδι 227 ἡμερῶν. Γιατὶ τόση ὑπολογίζεται ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἡ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ ποὺ θὰ μᾶς φέρη στὸν Ἄρη.

227 ἡμέρες μέσα στὸ διάστημα, δηλαδὴ κάτι περισσότερο ἀπὸ 7 μῆνες, εἶναι ἕνας ἄθλος, ποὺ τὰ σημερινά μας μέσα δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν οὔτε κὰν νὰ σκεφθοῦμε πῶς μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ.

Ἀλλὰ δέν εἶναι μόνο οἱ 227 ἡμέρες. Πρέπει νὰ ὑπολογίσωμε ἄλλες τόσες, γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἕνα κάποιο διάστημα γιὰ νὰ παραμείνωμε στὸν Ἄρη καὶ νὰ κάμωμε τὶς πρῶτες προκαταρκτικὲς παρατηρήσεις. Προτοῦ ξεκινήσωμε, λοιπόν, θὰ πρέπει νὰ πάρωμε μαζί μας τρόφιμα καὶ ὀξυγόνο γιὰ διάστημα ἑνὸς ἔτους καὶ 3 — 4 μηνῶν.

Τὸ διαστημόπλοιό μας θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ μεταφέρη ὅλη τὴν ἀπαιτουμένη καύσιμη ὕλη, μ' ἕνα περιθώριο ἀσφαλείας, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ποὺ θὰ παρουσιαστῆ.

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προβλήματα ἔχουν ἤδη λυθῆ θεωρητικά. Τὰ τρόφιμα καὶ τὸ ὀξυγόνο π.χ. μποροῦμε νὰ τὰ προμηθευτοῦμε καλλιεργώντας πάνω στὸ διαστημόπλοιο εἰδικὰ φύκια, ποὺ ὄχι μόνο ἀπορροφοῦν τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, ἀλλὰ καὶ μποροῦν ν' ἀποτελέσουν μιὰ πρώτης τάξεως τροφὴ γιὰ τοὺς ἀστροναῦτες.

Προκειμένου γιὰ τὴν καύσιμο ὕλη, ἐξ ἄλλου, θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἐκσφενδονίσωμε μαζὶ μὲ τὸ κυρίως διαστημόπλοιο καὶ δεύτερο, ποὺ θὰ χρησίμευε ὡς δεξαμενὴ κι' ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ πρῶτο θὰ ἔπαιρνε τὰ καύσιμα ποὺ θὰ τοῦ χρειάζονταν ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του. Μποροῦμε ἀκόμη νὰ κατασκευάσωμε ἕνα πολυόροφο πύραυλο, ποὺ τὰ διάφορα τμήματά του θὰ ἔπεφταν διαδοχικά, ἀφοῦ ἐξεπλήρωναν τὸν προορισό τους.

Ὁ πύραυλος αὐτός, ὅμως, θὰ-πρεπε νὰ εἶναι τεράστιος, γιὰ νὰ μπορέση νὰ μᾶς ξαναφέρη στὴ Γῆ.

Ἡ διάρκεια τῶν ταξιδιῶν, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς πλανήτες τοῦ συστήματός μας καὶ νὰ ξαναγυρίσωμε στὴ Γῆ, χρησιμοποιώντας τὰ ἐν χρήσει σήμερα χημικὰ μέσα προωθήσεως, τὶς καλούμενες προπεργκόλες, εἶναι ἡ ἀκόλουθη (στὸ χρόνο αὐτὸ δὲν ὑπολογίζεται ἡ παραμονὴ στὸν κάθε πλανήτη):

Σελήνη: 10 ἡμέρες (5+5).

Ἑρμῆς: 212 ἡμέρες (106+106).

Ἀφροδίτη: 292 ἡμέρες (146+146).

Ἄρης: 454 ἡμέρες (227+227).

Ζεύς: 5 χρόνια καὶ 169 ἡμέρες (2 χρόνια καὶ 267 ἡμέρες + 2 χρόνια καὶ 267 ἡμέρες).

Κρόνος: 12 χρόνια καὶ 36 ἡμέρες (6 χρόνια καὶ 18 ἡμέρες + 6 χρόνια καὶ 18 ἡμέρες):

Οὐρανός: 32 χρόνια καὶ 28 ἡμέρες (16 χρόνια καὶ 14 ἡμέρες + 16 χρόνια καὶ 14 ἡμέρες).

Ποσειδῶν: 61 χρόνια καὶ 85 ἡμέρες (30 χρόνια καὶ 225 ἡμέρες + 30 χρόνια καὶ 225 ἡμέρες).

Πλούτων: Ὁ πλανήτης αὐτὸς βρίσκεται στὶς ἐσχατιὲς τοῦ συστήματός μας καὶ ἡ ἀκριβὴς ἀπόστασίς του ἀπὸ τὴ Γῆ δὲν ἔχει ἀκόμη ὑπολογιστῆ.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὰ συνήθη χημικὰ μέσα προωθήσεως μπορεῖ νὰ μας ἐξυπηρετήσουν μόνο γιὰ ἕνα ταξίδι μετ' ἐπιστροφῆς ὡς τὸν Ἄρη. Γιὰ νὰ προχωρήσωμε πέρα ἀπὸ τὸν Ἄρη, θὰ μας χρειασθοῦν ἄλλα μέσα καὶ συγκεκριμένα ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι τὰ πρωτοῦ περάσουν δέκα χρόνια, θὰ ἔχουν κατορθώσει νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ θερμοπυρηνικὸ κινητῆρα, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ πραγματοποιήσωμε καὶ τὰ πιὸ μακρυνὰ ταξίδια.

Μὲ τὸ θερμοπυρηνικὸ κινητῆρα, θὰ μπορέσωμε νὰ πραγματοποιήσωμε τὸ ταξίδι ὡς τὸν Ποσειδῶνα (μετάβασι καὶ ἐπιστροφὴ) σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ δυὸ χρόνια (ἔναντι τῶν 61 χρόνων καὶ 85 ἡμερῶν, ποὺ θὰ ἀπαιτοῦντο μὲ τὶς συνήθεις προπεργκόλες). Τὸ ταξίδι ὡς τὸν Ἄρη, ἐξ ἄλλου, δὲ θὰ διαρκοῦσε πάρα πάνω ἀπὸ 65 ἡμέρες.

Ἀλλά, γιὰ τὴ στιγμή, δὲ μποροῦμε οὔτε νὰ σκεφθοῦμε παρόμοιες ταχύτητες. Κι' ἂν ἀκόμη ὁ θερμοπυρηνικὸς κινητήρας ἦταν ἕτοιμος, θάπρεπε ν' ἀντιμετωπίσωμε τὸ πρόβλημα τῶν ἀστροναυτῶν. Θὰ μπορέσουν ἄραγε νὰ ἀνθέξουν στὶς ἰλιγγιώδεις ταχύτητες, ποὺ θὰ μᾶς δώση ὁ θερμοπυρηνικὸς κινητήρας; Ἄγνωστο. Στὸ μεταξύ, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ τεχνικοὶ συνεχίζουν τὶς ἔρευνες καὶ τὰ πειράματά τους, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν στὸν ἄνθρωπο τοῦ μέλλοντος νὰ κατακτήση τὸ διάστημα.

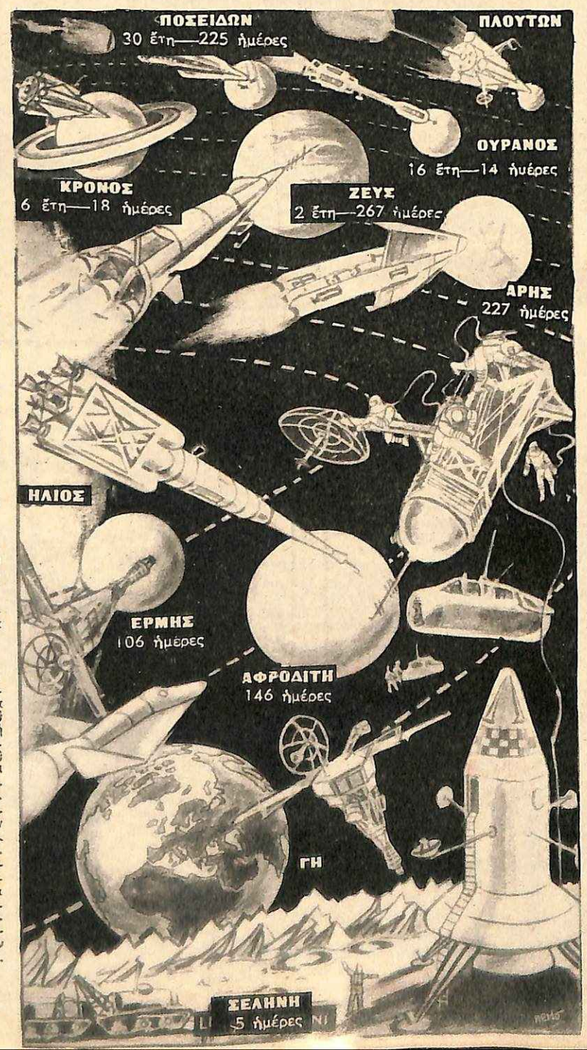

Ἡ παραπλεύρως εἰκόνα παριστάνει τοὺς διαφόρους τύπους διαστημοπλοίων, ποὺ μελετοῦν οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ διαπλανητικοῦ χώρου. Πρῶτος σταθμὸς θὰ εἶναι ἡ Σελήνη κι' ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴ θὰ ἔλθη ἡ σειρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως. Γιὰ τὸν Ἑρμῆ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη σκέψη, γιατί, λόγω τῆς γειτνιάσεώς του μὲ τὸν Ἥλιο, ἐπικρατοῦν ἐκεῖ τρομακτικὲς θερμοκρασίες. Ἡ ἐξερεύνησι τῶν μεγάλων πλανητῶν, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνο μὲ διαστημόπλοια κινούμενα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Τὰ σημειούμενα στὴν εἰκόνα χρονικὰ διαστήματα ἀφοροῦν μόνο τὸ ταξίδι τῆς μεταβάσεως. Θὰ χρειασθῆ ἄλλος τόσος χρόνος γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ καὶ ἐπὶ πλέον ἕνα περιθώριο ἡμερῶν, ἑβδομάδων ἢ μηνῶν γιὰ τὴν παραμονὴ σ' αὐτοὺς τοὺς πλανήτες.

ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ 5.400 ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΙΣ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Τὸ μεγαλείτερο ὕψος, ἀπ' ὅπου ἔπεσε ἄνθρωπος χωρὶς ἀλεξίπτωτο καὶ ἐπέζησε, εἶναι 5.400 μέτρα! Αὐτὸ συνέβη στὶς 23 Μαρτίου 1944. Ὁ πιλότος Νικόλας Ἀλκεμάντε, 21 ἐτῶν, πήδησε ἀπὸ ἕνα καιόμενο ἀεροπλάνο τῆς ΡΑΦ, πάνω ἀπ' τὴ Γερμανία. Καθὼς ὅμως ἔπεφτε μὲ τὸ κεφάλι, τοῦ ἔκοψε πρῶτα τὴ φόρα του ἕνα ψηλὸ ἔλατο κι' ὕστερα χώθηκε σ' ἕνα στρῶμα μαλακοῦ χιονιαῦ, πάχους 45 πόντων, χωρὶς νὰ πάθη ἀπολύτως τίποτα!

"Ἐξωτικὸ συγκλονιστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἐμιλίου Σαλγκάρι

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ πειρατές, ναρκωμένοι ἀπὸ τὸ ὄπιο, βυθίστηκαν σὲ λήθαργο κι' ὁ Χόνγκ μὲ τος συντρόφους του τοὺς μεταφέρουν ὅλους στὴν ξηρὰ καὶ κατόπιν βουλιάζουν τὸ καράβι. Προχωρῶντας ὕστερα στὸ δάσος, κινδυνεύουν ἀπὸ δυὸ ἀρκοῦδες, ἀλλὰ τὶς σκοτώνουν καὶ καταφεύγουν στὸ νησάκι μιᾶς ἀπέραντης λίμνης, ὅπου κρύβονται ἀνάμεσα στὰ μπαμπού. Οἱ πειρατές, ὅμως, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη τους, ἀνακαλύπτουν τὸ κρυσφύγετό τους καὶ τοὺς ἐπιτίθενται. Ἡ Τὰν Κιοῦ καὶ οἱ σύντροφοί της ἀποκρούουν τὴν ἐπίθεσι κι' ἔπειτα, μ' ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα, συγκεντρώνουν τοὺς κροκοδείλους τῆς λίμνης σ' ἕνα στενὸ πέρασμα, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν μιὰ νέα ἐξόρμησι τῶν πειρατῶν. Ἄξαφνα ὅμως ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Πανταράς.

19ον

— Εἴθε νὰ τὸν καταβροχθίσουν οἱ κροκόδειλοι!...

—Ὁ λησταὶς ξύπνησε λοιπόν!...

Ὁ Χόνγκ ὥρμησε κοντὰ στὴν ὄχθη καὶ σήκωσε τὴν καραμπίνα του, φωνάζοντας:

—Ἐσὺ εἶσαι, ἀρχηγέ;... Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν παρουσιαστῆς καθόλου, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω!

— Οἱ Κινέζοι ἄς μ' ἀκούσουν, ξαφνικὰ ὁ Πανταράς.

— Μίλα...

— Τοὺς διατάζω νὰ μοῦ παραδώσουν τὴν κόρη μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά, εἰδεμὴ θὰ τοὺς γδάρω ζωντανούς.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία! ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Χόνγκ. Δὲν ἐπιθυμεῖς τίποτ' ἄλλο;

— Ναί, τὶς καραμπίνες μου, τὰ καλύτερα ὅπλα μου!...

—Ἔπειτα, τί ἄλλο;... Μήπως θέλεις καὶ τὰ κεφάλια μας;

—Ὁ σουλτάνος τοῦ Μπούτναν θὰ σᾶς πῆ, ἂν μπορῆτε νὰ τἄχετε πάνω στοὺς ὤμους σας.

—Ἔ, λοιπόν, ἐπειδὴ δὲν ἐμπιστευόμαστε στὴ γενναιοφροσύνη τοῦ σουλτάνου σου, σὲ προσκαλοῦμε νάωθης νὰ πάρης ὁ ἴδιος τὴν κόρη μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὶς καραμπίνες σου.

— Θέλω τὴ μέλλουσα γυναίκα μου, οὔρλιαξε ὁ Πανταράς.

—Ἡ μέλλουσα γυναῖκα σου παραιτήθηκε ἀπ' τὸ μέλλοντα σύζυγό της καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶσαι ἕνας κανάγιας, καλὸς μονάχα γιὰ μεζὲς τῶν κροκοδείλων!

— Θὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους σας!...

—Ἔλα, λοιπόν, νὰ μᾶς κόψης τὸ λαιμό. Σὲ προειδοποιῶ μονάχα νὰ μὴν παρουσιαστῆς, γιατὶ ἡ πρώτη σφαῖρα μου θὰ εἶναι γιὰ σένα!

Τέσσερις πυροβολισμοὶ ἀπάντησαν στὸν Χόνγκ, ἀλλὰ κανένας δὲν ἔπαθε τίποτα. Ὁ Κινέζος, βλέποντας πὼς ἕνας ἐλαφρὸς κατπνὸς ὑψώθηκε πάνω ἀπ' τὰ μπαμπού, ποὺ ἔκρυβαν τοὺς πειρατές, σήκωσε γρήγορα τὴν καραμπίνα του, σημάδεψε καὶ πυροβόλησε. Μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ τὸν εἰδοποίησε πὼς ἡ σφαῖρα του δὲν πῆγε χαμένη.

— Νὰ ἡ ἀπάντησί μου, φίλε μου Πανταράς, φώναξε ὁ Χόνγκ, πηγαίνοντας κοντὰ στοὺς συντρόφους του ποὺ ἦταν ξαπλωμένοι πίσω ἀπόνα μικρὸ ὕψωμα. Ἂν θέλετε ἀκόμη μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ δῶρα μας, εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ σᾶς τὰ στείλουμε.

Ἔπειτα εἶπε σιγὰ στὴν Τὰν Κιοῦ, ἀφοῦ ξαπλώθηκε κοντά της:

— Μὲ κάθε θυσία πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε νὰ περάσουν τὸ κανάλι, γιατὶ ἂν τὰ καταφέρουν νὰ βάλουν πόδι στὸ νησί, τότε εἴμαστε χαμένοι!...

Ὁ ἥλιος ἄρχιζε ν' ἀνατέλλη, ὅταν οἱ πειρατές, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν ἄκρη τῆς χερσονήσου, ἄρχισαν νὰ κινοῦνται γιὰ νὰ παραβιάσουν τὴ δίοδο τοῦ καναλιοῦ. Θὰ ἦταν τουλάχιστον καμμιὰ πενηνταριά. ἀλλὰ δὲν εἶχαν παρὰ ἑφτὰ τουφέκια καὶ μερικὰ παλιὰ πιστόλια.

Ἄλλοι, λοιπόν, ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν, κι' οἱ ἄλλοι κατέβηκαν γρήγορα στὴν ὄχθη κι' ἔπεσαν μέσα στὸ νερό, κραδαίνοντας τὰ σπαθιά τους. Ἡ ὁρμή τους ὅμως κόπηκε ξαφνικὰ ἀπ' τοὺς κροκοδείλους.

Καμμιὰ εἰκοσαριὰ γιγάντια ἐρπετὰ εἶχαν πλημμυρίσει τὸ κανάλι γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὸ σῶμα τῆς ἀρκούδας, ποὺ ταλαντευόταν πάνω στὰ τέσσερα κλαδιά. Τὰ τέρατα αὐτά, ἔξω φρενῶν ποὺ δὲν κατάφερναν νὰ φτάσουν τὴ λεία ποὺ τόσο πολὺ τὰ τραβοῦσε, ρίχτηκαν πάνω στοὺς πειρατὲς καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ γυρίσουν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα πίσω, παρ' ὅλες τὶς ἄγριες φωνὲς λύσσας τοῦ Πανταράς, ποὺ εἶχε μείνει στὴν ἄλλη ὄχθη. Τὴ στιγμὴ αὐτή, οἱ πολιορκημένοι ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς καραμπίνες τους. Τέσσερεις ἄντρες ἔπεσαν σχεδὸν μαζί, ἔπειτα τρεῖς ἄλλοι ἀκόμη, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν κροκοδείλων.

Οἱ ἄλλοι πειρατές, καταδρομαγμένοι ἀπ' τὴν εὐστοχία τῶν φυγάδων, θέλησαν νὰ κρυφοῦν μέσα στοὺς καλαμιῶνες, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη οἱ σφαῖρες τοῦ Χόνγκ καὶ τῶν συντρόφων του τοὺς εὑρίσκαν.

Στὴν τέταρτη ἐπιθορροντία, ὁ Πανταρὰς καὶ οἱ ἄντρες του τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, ἄτακτα, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα πιὸ σίγουρο καταφύγιο μέσα στὸ δάσος.

— Θὰ βάλω τοὺς κροκοδείλους νὰ σᾶς φάνε!... οὔρλιαξε ὁ Πανταρὰς πρὶν ἐξαφανιστῆ.

— Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι ἂν ξαναφανῆς, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ μὲ βοοντερὴ φωνή. Ἔτσι, δὲ θὰ ἔχης πιὰ τὴν ἀπαίτησι γιὰ νὰ κάνης γυναίκα σου τὴν κόρη μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΝΥΧΤΑ

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ Πανταρὰς ἦταν μάταιη. Κατὰ τὴ δεύτερη μέρα, οἱ πειρατὲς δὲν ἔκαναν καμμιὰν ἐπίθεσι. Ἦταν μάλιστα φανερὸ πὼς, ἀποθαρρυνμένοι ἀπ' τὶς δυὸ ἀποτυχίες τους, εἶχαν ἐγκαταλείψει ὁριστικὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἐπιχείρησί τους. Ἤσυχοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἠρεμία, οἱ πολιορκημένοι ἄναψαν, ὅταν νύχτωσε, φωτιὲς στὸ μάκρος τῆς ὄχθης γιὰ νὰ φωτίσουν τὸ νησί καὶ, ξαπλωμένοι ἡσυχα ἀνάμεσα στὰ μπαμπού, ἀποκοιμήθηκαν βαθειά. Βάρδια ἦταν ὁ Πρὰμ Λί.

Ὁ γεννᾶος Μαλαῖος, ἀφοῦ ἔκανε δυὸ τρεῖς, φορὲς τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ, γιὰ νὰ δῆ μήπως ὑπῆρχαν κροκόδειλοι, κάθισε περιμένοντας τὸν Σὲν Κιοῦ νὰ πάη νὰ τὸν ἀντικαταστήση. Ἀγουπνοῦσε, ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες, ὅταν, ξαφνικά, παράξενα σφυοίγματα ἀκούστηκαν πίσω του. Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ φωτιὲς ποὺ ἦταν ἀναμμένες κοντὰ στὸ νερὸ ἔσβησαν ἀπότομα.

Ἔκπληκτος κι' ἀνήσυχος ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο φαινόμενο, σηκώθηκε ἀμέσως, κρατώντας τὴν καραμπίνα στὸ χέρι, καὶ κύτταξε γύρω του.

— Δὲ βλέπω τίποτα, ψιθύρισε. Ποιός νὰ τόκανε αὐτό; Εἶν' ἀδύνατο νὰ σβύσουν ὅλες οἱ φωτιὲς μαζὶ χωρὶς αἰτία... Μήπως οἱ κροκόδειλοι;... Μπά! μὰ αὐτὸ θὰ ἦταν ἐντελῶς ἀπίστευτο, ἀπίθανο. Ἄς πᾶμε νὰ δοῦμε.

Ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴν ὄχθη κι' ἔχωσε τὸ πόδι του μέσα στὸ νερό.

— Περίεργο, σκέφτηκε. Νερό; Μὰ πρὶν λίγη ὥρα τὸ μέρος ἐδῶ ἦταν ἐντελῶς ξερό.

Ἀνήσυχος πάρα πολύ· ἔτρεξε στοὺς συντρόφους του, ποὺ κοιμόντανε καὶ ξύπνησε ἀμέσως τὸν Χόνγκ.

—Οἱ πειρατές; ρώτησε ὁ Χόνγκ ξυπνώντας.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Πρὰμ Λί, ἀλλὰ συνέβη κάτι τὸ ἀνεξήγητο. Ὅλες οἱ φωτιὲς ἔσβησαν, πνιγμένες ἀπ' τὸ νερό.

—Ἀπ' τὸ νερό; Μὰ ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος ἀστέρια!

— Αὐτὸ δὲ θὰ ἐμποδίση νὰ πλημμυρίση τὸ νησί!...

— Μὰ τὸν Κομφούκιο! φώναξε ὁ Χόνγκ καὶ σηκώθηκε ἀμέσως. Κινδυνεύουμε λοιπὸν νὰ πνιγοῦμε σὰν τὰ ποντίκια;... Τὰν Κιοῦ, Σὲν Κιοῦ, σηκωθῆτε!...

Ὅλοι τους, περίεργοι νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενο, ὥρμησαν στὴν ὄχθη. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα βήματα, τὸ νερὸ τοὺς σταμάτησε. Τὸ νησὶ πού, πρὶν λίγες ὧρες, εἶχε μιὰ περιφέρεια ἑκατὸ μέτρων, δὲν εἶχε ἴσως τώρα πιὰ παοὰ πενήντα!

— Εἶναι πλημμύρα! φώναξε ὁ Χόνγκ, ποὺ συνοφρυώθηκε μὲ μιᾶς. Ἂν αὐτὸ συνεχιστῆ, τότε ὅλο τὸ νησὶ θὰ καταποντιστῆ.

—Ἡ χερσόνησος χάθηκε κιόλας, φώναξε ὁ Σὲν Κιοῦ, ποὺ εἶχε κυττάξει ποὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Τί τύχη. ἂν οἱ πειρατὲς βρίσκονταν ἐκεῖ, μ' αὐτὸν τὸν ἀρχιλῃστὴ τὸν Πανταράς, παρατήρησε ὁ Πρὰμ Λί.

—Ἀπὸ ποῦ μποροῦ νὰ προέρχεται ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀνύψωσι τοῦ νεροῦ; ρώτησε ἡ Τὰν Κιοῦ. Δὲν ἔπεσε οὔτε μιὰ σταγόνα βροχῆς.

— Λὲς νὰ εἶναι κανένα κόλπο τοῦ Πανταράς; ψιθύρισε ὁ Χόνγκ. Ἴσως ἐφαρμόζει τὴν ἀπειλή του! «Θὰ βάλω τοὺς κροκόδειλους νὰ σᾶς φάνε», εἶχε πῆ, ὅταν ἔφευγε.

Ὅλοι τους ἀνατρίχιασαν μ αὐτὴ τὴν ἰδέα.

— Τί θὲς νὰ πῆς, Χόνγκ; ρώτησε ἡ Τὰν Κιοῦ χλωμιάζοντας.

— Σκέπτομαι τί θὰ συνέβαινε, ἂν ἡ πλημμύρα συνεχιζόταν, ἀπάντησε ὁ Κινέζος. Ποιός θὰ ἐμποδίση τότε τοὺς κροκόδειλους νὰ ριχτοῦν πάνω μας καὶ νὰ μᾶς καταβροχθίσουν;

— Καὶ μὲ ποιό τόρπο λὲς ὁ Πανταρὰς κατάφερε νὰ σηκώση τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, ἀλλ' ἂν αὐτὴ ἡ λίμνη βρίσκεται κοντὰ στὸ Μπακάτ κι' ἂν παραδεχτοῦμε πὼς ἡ λίμνη ἢ ὁ ποταμὸς εἶναι σὲ ψηλότερο ἐπίπεδο, τότε τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς καναλιοῦ θὰ αὔξανε πάρα πολὺ τὸν ὄγκο τῶν νερῶν.

— Θὰ χρειαζόταν πολὺς καιρὸς γιὰ ν' ἀνοίξουν ἕνα κανάλι...

— Οἱ πειρατὲς ἔφυγαν σήμερα

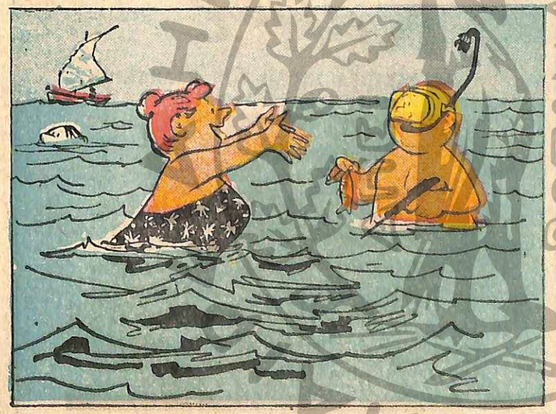

— Νὰ σὲ φιλήσω, Ποσειδῶνα μου!...

τὸ πρῶϊ, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ, καί, μέσα σὲ καμμιὰ δεκαριὰ ὧρες, σαράντα, πενήντα ἄντρες μποροῦν νὰ κάνουν πολλὴ δουλειά.

— Μὲ τρομάζεις, Χόνγκ.

— Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι πάρα πολὺ ἀνήσυχος. Κύτταξε, τὸ νερὸ προχωρεῖ ὁλοένα, ἀργὰ βέβαια, ἀλλὰ ἀμείλικτα καὶ χωρὶς νὰ σταματᾶ.

Ἡ θέσι τοῦ Χόνγκ καὶ τῶν συντρόφων του γινόταν ὅλο καὶ πιὸ κρίσιμη, ἀπελπιστική μάλιστα. Τὸ νερὸ προχωροῦσε συνεχῶς καὶ μαζί μ' αὐτὸ καὶ οἱ ἀπαίσιοι κροκόδειλοι. Ὁ Χόνγκ, ἡ Τὰν Κιοῦ καὶ οἱ σύντροφοί τους, κυριευμένοι ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀγωνία, εἶχαν καταφύγει στὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ νησιοῦ, μὲ τὰ μάτια τους μεγαλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο. Κύτταζαν τὰ νερά, ποὺ ὁλοένα προχωροῦσαν καὶ τοὺς φοβεροὺς κροκόδειλους ποὺ πλησίαζαν κι' αὐτοί.

— Χόνγκ, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ ποὺ ἡ φωνή της ἔτρεμε γιὰ πρώτη φορά, φοβᾶμαι!...

— Θάρρος, ἀγαπημένη μου φίλη, ἀπάντησε ὁ Κινέζος. Ἔχουμε τὰ ὅπλα μας καὶ θὰ ὑπερασπίσουμε τοὺς ἑαυτούς μας.

—Ἀλλὰ τὸ νερὸ ὅλο κι' ἀνεβαίνει

— Θὰ σὲ σηκώσω στοὺς ὤμους μου. Εἶμαι ψηλὸς καὶ θὰ εἶσαι ἡ τελευταία ποὺ θὰ πεθάνης. Ἂν εἶναι γραμμένο πὼς πρέπει νὰ χαθοῦμε ὅλοι μας. Φίλοι μου, μὴν χάσετε τὰ σπαθιά σας. Θὰ μᾶς εἶναι χρήσιμα. Ποιὸς ξέρει... ἡ Ἰσορροπία θὰ ξαναγυρίσῃ ἴσως ἀνάμεσα στὰ νερὰ καὶ θὰ σταματήσουν. Κι' ἔτσι θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ φρικτὸ θάνατο, ποὺ μᾶς ἑτοίμασε ὁ Πανταράς.

Οἱ τρεῖς ἄντρες εἶχαν τοποθετηθῆ μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ σχηματίσουν ἕνα τρίγωνο. Στὸ κέντρο του ἔβαλαν τὴν Τὰν Κιοῦ. Οἱ κροκόδειλοι δὲ βρίσκονταν πιὰ παρὰ σ' ἀπόστασι λίγων μέτρων. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πιὸ τερατώδης κι' ὁ πιὸ μεγάλος, ἀνυπόμονος ν' ἁρπάξῃ τὴ λεία του, θέλησε νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὸ νησί. Ἀλλ' ὁ Χόνγκ κι' ὁ Πρὰμ Λὶ ποὺ παραφύλαγαν, πυροβόλησαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ μέσα στὴν ἀνοιχτὴ μασέλα τοῦ ἑρπετοῦ. Κεραυνοβολημένος, ὁ κροκόδειλος βυθίστηκε μέσα στὸ νερό, οἱ ἄλλοι ὅμως, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὸ παράδειγμά του, ὡρμησαν μὲ τὴ σειρά τους γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἕνας τρομερὸς ἀγώνας ἄρχισε τότε.

Οἱ πολιορκημένοι, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ καὶ ποὺ ἦταν βουτηγμένοι μέσα στὸ νερὸ ὡς τὴ μέση, ἀγωνιζόντουσαν νὰ σωθοῦν. Τὰ ἑρπετὰ, πλησιάζοντας ὅλο καὶ πιὸ κοντά τους, γίνονταν πιὸ τολμηρά. Ὁ Χόνγκ, ἡ Τὰν Κιοῦ καὶ οἱ δυὸ συντρόφοι τους πυροβολοῦσαν χωρὶς διακοπή, συντρίβοντας τὶς ἀνοιχτὲς μασέλες τῶν τρομερῶν κροκοδείλων.

Ξαφνικά, ὁ Πρὰμ Λὶ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ ἄφησαν νὰ τοὺς ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας. Τὸ νερὸ εἶχε μουσκέψει τὶς σφαῖρες ποὺ εἶχαν στὶς ζῶνες τους καὶ τώρα τοὺς ἦταν φυσικὰ ἄχρηστες.

Ὁ Χόνγκ ἔνοιωσε νὰ τὸν λούζῃ κρύος ἱδρώτας.

— Εἴμαστε, λοιπόν, ὅλοι μας καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε; εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή, ρίχνοντας στὴν Τὰν Κιοῦ ἕνα βλέμμα ἀγωνίας.

Ἔσκυψε καὶ πῆρε τὴ νέα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔπειτα τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ πάνω στοὺς στιβαροὺς ὤμους του.

— Θὰ εἶσαι ἡ τελευταία ποὺ θὰ πεθάνης!

Ἔπειτα δίνοντάς της τὶς σφαῖρες ποὺ δὲν εἶχαν βραχῆ, πρόσθεσε:

—"Ἐξακολούθησε νὰ πυροβολῆς, Τὰν Κιοῦ, ἐμεῖς θὰ χρησιμοποιήσουμε τὰ σπαθιά μας.

Ἡ σκηνὴ ἔγινε ἀκόμη πιὸ τρομερή. Οἱ τρεῖς ἄντρες, σίγουροι πὼς θὰ ὑπέκυπταν, ἀλλὰ μὴ θέλοντας νὰ πεθάνουν χωρὶς ν' ἀμυνθοῦν, ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ τὰ σπαθιά τους, ἐνῶ ἡ γενναία Τὰν Κιοῦ συνέχιζε νὰ πυροβολῆ.

Τὸ ρεῦμα κινδύνευε νὰ τοὺς παρασύρῃ κι' ὁ ἀφρὸς ποὺ σπάνναν οἱ οὐρὲς τῶν ἀπαίσιων ἑρπετῶν τοὺς χτυποῦσε στὸ πρόσωπο. Ὁ Χόνγκ, ποὺ ἡ ἡράκλεια δύναμί του λὲς καὶ εἶχε δεκαπλασιασθῆ, σκότωνε κι' ἀπόνεω κροκόδειλο μὲ κάθε σπαθιά. Ἀκλόνητος στὰ βράχος κρατοῦσε μὲ τόνα χέρι σταθερὰ τὴν Τὰν Κιοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο χτυποῦσε μὲ μανία, οὐρλιάζοντας:

— Θάρρος, φίλοι μου, ἂς πολήσουμε ἀκριβὰ τὴ ζωή μας...Πυροβόλησε αὐτόν, Τὰν Κιοῦ!... Μὴ φοβᾶσαι τίποτα!... Δὲ θὰ σ' ἀφήσω..

Ὁ τρομεοὸς αὐτὸς ἀγώνας βαστοῦσε ἐδῶ κι' ἀρκετὰ λεπτά. Ὅταν ὁ Σὲν Κιοῦ ἄφησε μιὰ κραυγὴ μεγάλης χαρᾶς:

— Χόνγκ!... Τὰν Κιοῦ!... Κυττάξτε, τὸ νερὸ ἔπαψε ν' ἀνεβαίνη!... Δὲ θὰ πνιγοῦμε.

— Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό; ρώτησε ὁ Χόνγκ

— Ναί, ναί... φώναξε κι' ὁ Πρὰμ Λί, τὸ νερὸ ἔπαψε ν' ἀνεβαίνη.

— Μὰ τὸν Κομφούκιο, φώναξε ὁ Χόνγκ ἀναπνέοντας βαθειά, ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ τελειώσουμε τὴ ζωή μας μέσα στὴν κοιλιὰ τῶν κροκοδείλων. Μιὰ τελευταία προσπάθεια, φίλοι μου! "Ἂν μπορέσουμε ν' ἀντισταθοῦμε ἀκόμη λίγα λεπτά, θὰ σωθοῦμε ἴσως.

Ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λὶ εἶχαν μαντέψει σωστά. Τὸ νερό, ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο στάσιμο, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ποὺ εἶχε πρὶν ἀνέβει. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἐλαττώθηκε πολλὰ ἑκατοστόμετρα καί, εὐτυχῶς, ἀποδεκατισμένοι ἀπ' τὶς σπαθιὲς καὶ τὶς σφαῖρες, οἱ κροκόδειλοι δὲν τολμοῦσαν πιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν μὲ τὴν ἴδια μανία.

Ἡ ἐλπίδα εἶχε ἀρχίσει νὰ γεννιέται σ' ὅλες τὶς καρδιές. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶχε πιὰ ἀποσοβηθῆ κι' ἂν τὸ νερὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ κατεβαίνη, ὁ Χόνγκ καὶ οἱ σύντροφοί του μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ σώζονταν. Ἐμψυχωμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψι, διπλασίασαν τὶς προσπάθειές τους καὶ χάρηκαν, ὅταν εἶδαν ἐπὶ τέλους τοὺς κροκοδείλους νὰ φεύγουν

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ὅπου βρισκόντουσαν, ἄρχισε νὰ φαίνεται καὶ πιὸ μακρυὰ δέκριναν τώρα τὴν κορφὴ τῶν μπαμποῦ πού, πρὶν λίγες στιγμές, εἶχε σκεπαστῆ ἀπ' τὰ νερά.

—"Ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ κανάγιας ὁ Πανταράς, ποὺ μᾶς ἔπαιξε αὐτὸ τὸ κόλπο, δὲ θὰ εἶναι ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σατανικοῦ του σχεδίου, εἶπε ὁ Χόνγκ, ἀφήνοντας τὴν Τὰν Κιοῦ νὰ κατέβῃ ἀπ' τοὺς ὤμους του. Μπορεῖ ὅμως νὰ καυχιέται πὼς μᾶς ἔκανε νὰ περάσουμε μιὰν ἀγωνιώδη ὥρα. Εἴμαστε εὐτυχὰς ἀκόμη ζωντανοὶ καὶ θὰ τοῦ τὴν πληρώσουμε πολὺ ἀκριβά!

Ὁ Χόνγκ σώπασε καὶ φάνηκε σὰ νὰ σκεφτόταν κάτι. Σὲ λίγο εἶπε σ' ὅλους:

— Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε πῶς νὰ φύγουμε, φιλοι μου, ἀπὸ δῶ.

— Θέλεις νὰ ἐγκαταλειψουμε τὸ νησί; εἶπε ὁ Σὲν Κιοῦ.

— Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾶς;... Δὲν ἔχουμε γύρω μας παρὰ λίγα μέτρα ἐδαφος ὅπου μόλις μποροῦμε νὰ κινηθοῦμε, καὶ χάσαμε ὅλα μας τὰ τρόφιμα. Βλέπεις, λοιπόν, πὼς πρέπει νὰ φύγουμε τὸ ταχύτερο ἀπὸ δῶ ἂν δὲ θέλουμε νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας.

— Καὶ μὲ ποιό τρόπο;... ρώτησαν μαζὶ ἡ Τὰν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λί.

— Πρόσεξες πὼς οἱ κροκόδειλοι ποὺ σκοτώσαμε ἔχουν ἀνεβῆ στὴν ἐπιφάνεια;

— Ναί, τὸ πρόσεξα. ἀλλὰ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Σ' αὐτό: Βρῆκα τὸ μέσο νὰ φτιάσουμε μιὰ σχεδία, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ νησί. Ἄκουσε, Πρὰμ Λί, βλέπεις αὐτὸν τὸν κροκόδειλο ποὺ εἶναι μὲ τὴν κοιλιὰ στὸν ἀέρα πάνω στὰ νερά, ἀνάμεσα στὰ μπαμπού;

— Ναί, τὸν βλέπω.

— Πήγαινε νὰ τὸν πιάσης καὶ νὰ τὸν φέρης ἐδῶ. Ἐσύ, Σὲν Κιοῦ, κύτταξε νὰ κουβαλήσης τὸν ἄλλον ποὺ βρίσκεται πιὸ πέρα.

Οἱ δυὸ ἄντρες, χωρὶς νὰ ζητήσουν περισσότερες ἐξηγήσεις, ρίχτηκαν στὸ νερὸ καὶ σὲ λίγο τὸ δυὸ ψόφια ἑρπετὰ κείτονταν στὸ νησὶ ὅπου ὁ Χόνγκ εἶχε μεταφέρει μόνος του ἄλλα δυό.

—Τώρα, μοῦ χρειάζονται μπαμπού, εἶπε ὁ Κινέζος. Ἀργότερα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε δυὸ τρεῖς ἄλλους ψόφιους κροκόδειλους κι' ἔτσι θάχουμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ φτιάσουμε τὴ σχεδία μας.

Οἱ σύντροφοί του εἶχαν μαντέψει τὶς προθέσεις του. Σπουδαῖοι κολυμβητές, ξανάπεσαν στὸ νερὸ καί, μέσα σὲ λίγη ὥρα, σώρασαν τὸ νησάκι, εἴκοσι, τριάντα κλαδιὰ μπαμπού, μήκους ἕξη μέτρων καὶ χοντρὰ σὰν τὸ μπράτσο ἑνὸς ἀνθρώπου.

—Ἀρκοῦν, εἶπε ὁ Χόνγκ, ποὺ στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε κόψει τὰ λουριὰ ἀπ' τὶς καραμπίνες σὲ μακρυὲς καὶ λεπτὲς λουρίδες. Βοηθῆστε με, φίλοι μου, γιατὶ πρὶν ἡμερώσῃ πρέπει νὰ ἔχουμε φύγει. Θὰ ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια πάρα πολὺ κουτὸ νὰ μᾶς ξανάβρῃ ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὁ ληστὴς ὁ Πανταράς.

— Θάθελα νὰ μάθω σὲ τί θὰ χρησιμέψουν τὰ πτώματα τῶν κροκοδείλων, ρώτησε ἡ Τὰν Κιοῦ.

— Δὲν τὸ μάντεψες;

—"Οχι, Χόνγκ.

— Θὰ μᾶς χρησιμέψουν γιὰ ἀσκιά.

— Γιὰ ἀσκιά; ἔκανε ἔκπληκτη ἡ Τὰν Κιοῦ.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Κάμμελ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Διδασκαλία τῆς σύγχρονης Κομμωτικῆς τέχνης ὑπὸ τοῦ κ. ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΜΜΕΡ

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ - ΤΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΡΙΩΝ, ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ, ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 629-169 • 623-198

ΠΡΩΤΥΠΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ΧΑΝΔΑΚΟΣ 18

— "Οπως καταλαβαίνεις, μιὰ σχεδία φτιαγμένη μὲ μπαμποῦ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μας σηκώση ὅλους μας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουμε νὰ βύθιστη ἀπ' τὸ βαρος μας, θὰ την περιτριγυρίσουμε μὲ ἀσκιὰ γεμάτα ἀέρα.

—Ἀπ' τὰ ἐντόσθια τῶν κροκοδείλων;

— Ναί, Τὰν Κιοῦ.

Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ φτιάσουν μιὰ σχεδία μέσα στὸ σκοτάδι καὶ κοντὰ μάλιστα στὰ ἑρπετά, ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ τριγυρνοῦν ἐκεῖ γύρω. Ὅλοι τους ὅμως βόλθηκαν μὲ θάρρος νὰ τὴν ἑτοιμάσουν.

Ἐνῶ ἡ Τὰν Κιοῦ παρακολουθοῦσε τὰ ἐπικίνδυνα ἑρπετά, ὁ Χόνγκ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ ἔδεσαν μαζὶ τοὺς κλάδους τοῦ μπαμποῦ ποὺ θὰ σχηματίζαν τὸ πάτωμα τῆς σχεδίας. Πλάϊ τους, ὁ Πρὰμ Λὶ ξεκοίλιαζε τοὺς ψόφιους κροκόδειλους γιὰ νὰ βγάλη τὰ ἔντερά τους. Μόλις τάβγαζε τὰ ἄδειαζε ἀμέσως καὶ ἔπειτα τὰ φούσκωνε μὲ ἀέρα.

Δυὸ ὧρες πρὶν νὰ χαράξῃ, ἡ σχεδία ἦταν κιόλας ἕτοιμη καὶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἐντέρων φουσκωμένων, ἕτοιμων νὰ σπάσουν.

Ἡ σχεδία εἶχε πέντε μέτρα μήκος καὶ τέσσερα πλάτος καὶ ἦταν πάρα πολὺ ἐλαφρή. Βέβαια δὲν πρόσφερε ἀπόλυτη ἀσφάλεια γιὰ νὰ διασχίσουν αὐτὰ τὰ νερὰ ποὺ ἦταν γεμάτα ἀπ' τοὺς κροκοδείλους, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ σηκώση, ὡστόσο, τὸ βάρος τῶν τεσσάρων φυγάδων.

— "Ας ἐπιβιβαστοῦμε, εἶπε ὁ Χόνγκ, πολὺ ἱκανοποιημένος, βλέποντας τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε κάνει. Πρέπει πρὸ πάντων, φίλοι μου, νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐμποδίζουμε τοὺς κροκόδειλους νὰ πλησιάσουν, γιατὶ μ' ἕνα χτύπημα τῆς οὐρᾶς τους, θᾶσπαζαν τὴ σχεδία μας καὶ τότε θὰ κινδυνεύαμε νὰ μᾶς καταβροχθίσουν ζωντανούς.

— Οἱ σφαῖρες μου δὲν ἔχουν βραχῆ, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ. "Ας τὶς μοιραστοῦμε μεταξύ μας. Ἔτσι ὅλοι μας θὰ μποροῦμε νὰ πυροβολοῦμε ἐναντίον τους καὶ ν' ἀμυνθοῦμε σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Σὲν Κιοῦ.

— Θ' ἀφήσουμε τὸ ρεῦμα νὰ μᾶς παρασύρῃ, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Τραβάει πρὸς νότο κι' ἔτσι θὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κανάγια τὸν Πανταρὰς καὶ τοὺς ἄντρες του.

—"Ας πᾶμε λοιπὸν τὸ γρηγορώτερο! Βιάζομαι πολὺ νὰ βρεθῶ μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο νησί.

— Μήπως ἐγὼ βιάζομαι λιγώτερο ἀπὸ σένα; ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Ἐμπρός, φίλοι μου.

Ὁ Χόνγκ, ἡ Τὰν Κιοῦ, ὁ Πρὰμ Λὶ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ ἐπεβιβάστηκαν στὴ σχεδία, ποὺ τὸ ρεῦμα ἄρχισε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀργά, ἀλλὰ σταθερὰ ἀπ' τὸ νησί, ὅπου οἱ τέσσερις γενναῖοι αὐτοὶ ἄνθρωποι λίγο ἔλειψε νὰ βροῦνε τὸ θάνατο.

ΣΦΑΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Τὸ ἀλλόκοτο μεταφορικὸ μέσο, ποὺ εἶχε ἐπινοήσει ὁ θαρραλέος Κινέζος, ἔπλεε περίφημα, ἐξ αἰτίας ὅμως τῆς μεγάλης ἐλαφρότητάς του, ταλαντευόταν ἐπικίνδυνα μὲ τὴν παραμικρὴ κίνησι ποὺ ἔκαναν οἱ ἐπιβάτες του. Καὶ ὁ παραμικρὸς κλονισμὸς θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ τὸ διαλύσῃ, τόσο ἦταν εὔθραυστο. Ὡστόσο, ὅλοι τους εἶχαν τὴν πεποίθησι πὼς θάφταναν ἐπὶ τέλους στὸ λιμάνι.

Τὸ ρεῦμα ἦταν ἀργό. Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ σχεδία βρισκόταν κιόλας τρία χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ νησί, ἀν καὶ μποροῦσες νὰ διακρίνης τὰ μπαμποῦ μέσα στὶς πρῶτες ἀνταύγειες τῆς αὐγῆς.

— Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ἴσως πέρασε, εἶπε ὁ Χόνγκ, κυττάζοντας μακρυά. Ἀνατριχιάζω ἀκόμη ὅταν σκέπτομαι σὲ ποιὰ τρομερὴ κατάστασι βρισκόμαστε πρὶν μιὰ ὥρα. Καμμιὰ γυναίκα δὲ θὰ εἶχε τὸ δικό σου θάρρος, Τὰν Κιοῦ. Μόνον ἡ ἀδελφή τοῦ ἥρωα τῶν κίτρινων ἀνθρώπων μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ παρόμοιον ἀγῶνα.

—"Ας ἐλπίσουμε πὼς θὰ εἶναι ὁ τελευταῖος.

—"Ἴσως μὲ τοὺς κροκοδείλους, ὄχι ὅμως καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ χρειαστῆ καὶ πάλι νὰ πολεμήσουμε, ἂν θέλης νὰ σώσουμε τὸν ἄντρα ποὺ ἀγάπησες.

— Θ' ἀντιμετωπίσω νὰ πάντα, Χόνγκ.

—Εἶσαι ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα;

—Ναί, φτάνει νὰ μὲ βοηθήσης.

— Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς σοῦ ἀνήκω, μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα.

— Τὸ ξέρω καὶ σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου. Συνήθως ἀπέναντί σου ἕνα χρέος εὐγνωμοσύνης πιὸ μεγάλο...

— Συνέχισε, Τὰν Κιοῦ, εἶπε ὁ Χόνγκ, βλέποντας τὴ νέα νὰ διστάζῃ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴ σκέψι της.

— Πιὸ μεγάλο ἀπὸ κείνο ποὺ χρωστοῦσα στὸν Ρομέρο.

—Ὑπερβάλλεις ἴσως.

—"Οχι, Χόνγκ. Δὲ σ' εὐχαρίστησα ἀπόψε τὴ νύχτα, ὅταν ἀντιμετώπιζες γιὰ νὰ μὲ σώσης ἀπ' τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο, ἀλλὰ τὸ Λουλούδι τῶν Μαργαριταριῶν ἤθελε νὰ σοῦ ἐκδηλώσῃ ἀργότερα τὴ βαθειά του εὐγνωμοσύνη.

Ἔνα βίαιο τράνταγμα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πετάξῃ μέσα στὸ νερὸ καθὼς καὶ τοὺς συντρόφους της, τὴν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τί ἔλεγε.

— Μὰ τὸν Κομφούκιο, φώναξε ὁ Χόνγκ, τί συνέβη; Μὲ δεύτερο τέτοιο τράνταγμα, ἡ σχεδία μας θὰ γίνῃ κομμάτια.

— Λέτε νὰ εἶναι κανένας κροκόδειλος; εἶπε ὁ Σὲν Κιοῦ.

— Δὲν εἶδα κανένα, ἀπάντησε ὁ Πρὰμ Λί. Τὰ νεοὰ εἶναι ἥσυχα γύρω μας.

— Χωρὶς ἄλλο, θὰ προσκρούσαμε σὲ κάποια ὕφαλο, πρόσθεσε ἡ Τὰν Κιοῦ.

Ὁ Πρὰμ Λὶ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ προχώρησαν μὲ προσοχὴ ὣς τὴν ἄκρη τῆς σχεδίας καὶ βύθισαν τὰ χέρια τους μέσα στὸ νερο.

—Ὑπάρχουν φυτὰ κάτω ἀπὸ μᾶς, εἶπαν.

— Χωρὶς ἄλλο περνοῦμε πάνω ἀπὸ κάποιο νησάκι βουλιαγμένο, εἶπε ὁ Χόνγκ.

— Σίγουρα, ἀπάντησε ὁ Πρὰμ Λί.

— "Ας προσπαθήσουμε νὰ μὴ χτυπήσουμε πουθενά, γιατὶ τότε δὲν ἐγγυοῦμαι πιὰ γιὰ τὴ σχεδία μας.

— Κι' ἂς παρακολουθήσουμε μὲ προσοχὴ «αὐτὸν ποὺ τρώει ἀνθρώπους», εἶπε ὁ Σὲν Κιοῦ. Τὸν βλέπετε; Σχεδιάζει φαίνεται νὰ μᾶς ἐπισκεφτῆ.

Σὲ εἴκοσι μέτρα ἀπόστασι εἶχε φανῆ μιὰ τεράστια μασέλα μὲ μακρυὰ καὶ μυτερὰ δόντια. Βυθίστηκε ξανὰ στὸ νεό, ἀλλὰ ὅλοι τους κατάλαβαν μὲ ποιὸν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο εἶχαν νὰ κάνουν.

— Αὐτὸς ὁ ληστὴς εἶναι πιὸ φοβερὸς ἀπὸ μιὰ ὕφαλο, εἶπε ὁ Χόνγκ μ' ἀνησυχία. Οἱ καταασμένοι κροκόδειλοι δὲ θὰ μᾶς ἀφήσουν λοιπὸν σὲ ἡσυχία; Λὲς καὶ ὁρκίστηκαν νὰ μᾶς ξεκάνουν.

Τέντωσε τ' αὐτί του καὶ φώναξε:

—Ἀκούω κραυγές!

— Καὶ πυροβολισμούς! πρόσθεσε ἡ Τὰν Κιοῦ.

Διαπεραστικὰ οὐρλιάσματα ἀκούονταν ἀπ' τὸ νότο. Χωρὶς ἄλλο κάποια μάχη θὰ γινόταν σ' ἕνα νησί. Ἐπὶ ἕνα τέταρτο, οἱ φωνὲς καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ἔγιναν πιὸ ἔντονοι, ἔπειτα καὶ οἱ κραυγὲς καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ἀραίωσαν καὶ χάθηκαν πέρα μακρυά.

— Τί ἀπαίσιος τόπος! ψιθύρισε ὁ Χόνγκ. Τὰ νεοὰ εἶναι μολυσμένα ἀπὸ κροκοδείλους καὶ τὰ δάση ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ λὲς καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ ν' ἀλληλοσκοτώνωνται.

—Ἴσως κάποιὰ μάχη ἀγρίων, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ.

— Μὲ πυροβολισμούς;... Πιστεύω πιὸ πολὺ πὼς ὁ Πανταράς, θέλοντας νὰ μᾶς καταδιώξῃ ὑπέστη τὴν ἐπίθεσι τῶν ἰθαγενῶν.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποθέσουμε πὼς πίστευε ὅτι εἴμαστε ἀκόμη ζωντανοί.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Αὐτὸς ὁ ληστὴς θὰ εἶδε πὼς τὰ καταφέραμε νὰ τὸ σκάσουμε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Πρὰμ Λὶ ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ ὑπόκωφη κραυγή.

— Τί τρέχει;... Ξανάρχεται ὁ κροκόδειλος; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Κινέζος.

—"Οχι, Χόνγκ, ἀλλὰ διακρίνω ἐκεῖ, πρὸς τὸ νότο, τὴν ἀρχὴ ἑνὸς δάσους.

Στὴν ἀνατολή, τ' ἄστρα χλώμιαζαν γρήγορα, καὶ μιὰ λευκὴ γραμμὴ ἁπλωνόταν στὸν οὐρανό. Τὰ πουλιὰ ἀρχίζαν νὰ ξυπνοῦν καὶ τάδλεπες νὰ μαζεύουνται γιὰ ν' ἀρχίσουν τὰ κελαϊδισματά τους καὶ τὰ τρελλὰ τους παιχνίδια.

Ὁ Χόνγκ δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ τὴ σκοτεινὴ γραμμή, ποὺ ξεχώριζε ὁλοένα καὶ πιὸ καθαρὰ στὸν ὁρίζοντα καὶ βεβαιώθηκε πὼς ὁ Πρὰμ Λὶ δὲν εἶχε γελαστῆ.

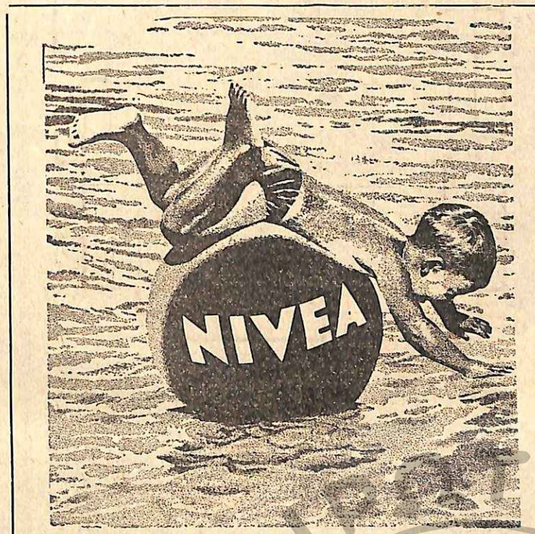

Μὴ φοβᾶστε τὸν ἥλιο

Χαρῆτε τὸ φῶς, τὸ ὑπαιθρο, τὴ θάλασσα, ἔχετε ὅμως μαζί σας Nivea

Καὶ πρέπει νὰ ἔχετε Nivea μαζί σας, γιατὶ μόνον αὐτὴ σᾶς προφυλάσσει ἀπὸ ἐγκαύματα καὶ σᾶς χαρίζει καθαρό, φρέσκο καὶ ὑγιές δέρμα.
Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ προστατεύσουν καὶ συγχρόνως νὰ περιποιηθοῦν τὸ δέρμα τους:

λάδι Nivea: προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο καὶ δίνει στὸ δέρμα ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα.

κρέμα Nivea: γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος μετὰ τὸ μπάνιο. Διατηρεῖ τὸ δέρμα μαλακό, τὸ τρέφει, τὸ δροσίζει.

λάδι Nivea μὲ εἰδικὸ ψεκαστῆρα (SPRAY)

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Μιὰ χαμηλὴ ἀκτὴ φάνταζε ἐκεῖ κάτω, διάστικτη ἀπὸ δέντρα. Ἦταν ἀκόμη μακρυὰ κάπου ἑφτὰ μίλλια, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα εἶχε γίνει πιὸ ταχύ, μποροῦσαν νὰ ὑπολογίσουν πὼς θάφταναν σὲ δυὸ ὧρες.

Στὶς πέντε, ὁ ἥλιος φάνηκε ἀπότομα, φωτίζοντας ἐκτυφλωτικὰ ὅλη τὴν περιοχὴ κι' ἀναγκάζοντας ἕνα σωρὸ πουλιὰ νὰ πετάξουν ἀλλοῦ γιὰ νὰ βροῦν λίγη σκιά.

Ὁ Χόνγκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἄφησαν τὰ βλέμματά τους νὰ πλανηθοῦν μακρυά. Τίποτα δὲν τάραζε τὴ μονοτονία τῶν κυμάτων καὶ μόνον ἡ ἀκτὴ ξεχώριζε πρὸς νότον.

— Οἱ πειρατὲς μοιάζουν νὰ ἐξαφανίστηκαν, εἶπε ὁ Χόνγκ, ἀναπνέοντας βαθειά. Δὲ βλέπεις τίποτα, Πρὰμ Λί, ἐσὺ ποὺ ἔχεις καλύτερα μάτια ἀπὸ μᾶς;...

— Τίποτα ἀπολύτως, ἀπάντησε ὁ Πρὰμ Λί.

— Σὲ μιὰ ὥρα, θὰ πατήσουμε στὴ στεριά, εἶπε ὁ Σὲν Κιοῦ. Τὸ ρεῦμα εἶναι ὅλο καὶ πιὸ δυνατό...

Δὲ χρειάστηκε νὰ περάσῃ μιὰ ὥρα, μόνο κάπου κανένα τέταρτο, γιατί, ὁ Σὲν Κιοῦ φώναξε ξαφνικά:

—Ὦ!... Φτάσαμε!...

Ἡ σχεδία τραντάχτηκε ὁλόκληρη καὶ στάθηκε ἀπότομα. Ὁ Πρὰμ Λὶ ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ νερὸ καὶ πρόσεξε πὼς τὸ βάθος δὲν ξεπερνοῦσε τὰ εἴκοσι ἑκατοστά.

— Τὸ ταξίδι μας τελείωσε, εἶπε. Πρέπει τώρα νὰ παρατήσουμε τὴ σχεδία καὶ νὰ προχωρήσουμε βαδίζοντας μέσα στὸ νερό.

— Μήπως εἶναι καμμιὰ ὕφαλος; ρώτησε ὁ Χόνγκ.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Πρὰμ Λί, βλέπω παντοῦ νὰ ξεπετιοῦνται ὑδρόβια φυτά. Τὸ βάθος δὲ θὰ εἶναι καὶ πολὺ μεγάλο ὡς τὴν ὀχθη.

— Καλά, λοιπόν, πάρτε τὰ ὅπλα καὶ τὰ πολεμοφόδια. Ἐγὼ θὰ σηκώσω στοὺς ὤμους μου τὴν Τὰν Κιοῦ.

— Μὰ μπορῶ νὰ περπατήσω, Χόνγκ, διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα.

—Ὄχι, εἶμαι δυνατὸς καὶ ζυγίζεις τόσο λίγο, ποὺ δὲ θὰ μὲ κουράσῃς καθόλου. Ἔλα!

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ πήδησε μέσα στὸ νερό.

— Τὸ ἔδαφος εἶναι στερεό, εἶπε, ψηλαφώντας τὸ βάθος. Ἀκολουθῆστε με, φίλοι μου.

Ὅλοι τους παράτησαν τὴ σχεδία καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ὄχθη. Ἔφτασαν ἐκεῖ χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα ἐμπόδιο. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἀναπαύονταν ἡσυχα κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τῶν πρώτων δέντρων τοῦ δάσους.

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Χόνγκ ἦταν νὰ στεγνώσῃ τὸ μπαρούτι, γιατὶ ἦταν πολὺ πιθανὸ πὼς σὲ λίγο θὰ τοῦ χρειαζόταν γιὰ τὰ τουφέκια του. Ἔπειτα ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λὶ προχώρησαν μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ βροῦν κάτι γιὰ νὰ φάνε.

Ἀνακάλυψαν σὲ λίγο ἕνα «πέμπο», δέντρο ποὺ παράγει πορτοκάλια χοντρὰ σὰν τὸ κεφάλι μικροῦ παιδιοῦ, ἔπειτα λίγο πιὸ μακρυὰ βρῆκαν ἕνα φοινικοειδὲς λάχανο, ποὺ τὸ μῆκος του φτάνει σχεδὸν τὸ ἕνα μέτρο κι' ἔχει τὴ γεύση ἀμύγδαλου.

Οἱ δυὸ πιστοὶ σύντροφοι τῆς Τὰν Κιοῦ, ἀφοῦ μάζεψαν ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ χορτάσουν καλὰ ὅλοι τους, ἑτοιμάζονταν νὰ ξαναγυρίσουν, ὅταν περνώντας μπρὸς ἀπὸ μιὰ συστάδα μπανανῶν, παρατήρησαν χάμου πολλὲς λεπτίδες σπασμένες ἀπὸ ἐγχειρίδια καὶ τόξα.

—Ἔγινε μάχη ἐδῶ πέρα! φώναξε ὁ Πρὰμ Λὶ καὶ στάθηκε.

— Καὶ δὲ θὰ εἶναι πολὺς καιρός! πρόσθεσε ὁ Σὲν Κιοῦ πλησιάζοντας. Βλέπω αἵματα χάμου.

Τὸ σταυρόλεξο μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 917

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀπαραίτητη γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς στὴν ἐπιτυχία. — Εἶχε γιὰ πρωτεύουσα τὴν Τροία.
2 Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία. — Δὲν ἔχουν κρέας ἐπάνω τους (οὐδ.).
3 Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ. — Προσφέρεται στὴν ἀγορά. — Αἰσχρά.
4 Εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ἐργασία. — Ἔννοια, σημασία.— Ἡ παραμονὴ κοντὰ του εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὑγεία.
5 Ἀρχαῖο μέρος ποὺ σημαίνει βεβαίως, πράγματι. — Μουσουλμάνος, ποὺ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς ὁμαδικῶν προσευχῶν. — Ἄκυρῶ, ἀναιρῶ.
6 Ὅμοια σύμφωνα. — Λίγο πράσινο μέσα στὴν ἔρημο. —

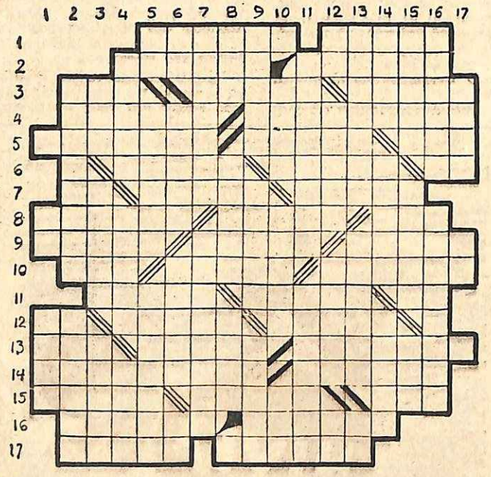

4 Μωρό. — Ἀλυσίδες ἀπὸ... βουνά.
5 Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. — Τόπι βοσκῆς (πληθ. καθαρ.). — Ἄψητα.
6 Νησάκι τῆς Ἀλβανίας. — Νεκροί. — Μοιάζει μὲ κλωστή.
7 Πρόθεσις, πρὸ δασυνομένης λέξεως. — Διαδέχεται καμμιὰ φορὰ τὸν ἔρωτα. — Ἀντίθετα ἠλεκτρισμένα ἀθροίσματα διασπασμένων ἀτόμων.
8 Περνᾶ ἀπαρατήρητος. — Ἀλέθει σιτηρά. — Πρόθεσις, μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
9 Συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ μουσική. — Χρῆμα. — Ἔχουν κοινὰ σύνορα.
10 Ὅμοια σὲ ἔκτασι μὲ ἄλλη.— Κατάργησις. — Φαραὼ τῆς 26ης δυναστείας.
11 Περιέχει ἀκάθαρτα νερά. — Ἠφαίστειο τῆς Εὐρώπης. — Ἀρχὴ καὶ τέλος.
12 Δείχνει. — Εὐρύχωρα. — Σειρά.
13 Χρονικὸ διάστημα. — Διαφέρουν μεταξύ τους. — Ἡ καρδιὰ τῆς Ἀθήνας.
14 Ἔγινε τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῆς Μυκόνου. — Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ποὺ διάλεξε μιὰ νέα στὰρ γιὰ καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο.
15 Μικρὸς πλανήτης. — Ἀγνά, τίμια.—Χρονικὸς σύνδεσμος.
16 Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. — Τὰ τραύματα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα.
17 Ἀρχηγὸς μυθολογικῆς ἐκστρατείας. — Ἡ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἐπιφώνημα. — Φρέσκα.
2 Ἄθικτοι. — Προτερήματα.
3 Γυιὸς τοῦ Νῶε. — Εὔθυμο θεατρικὸ ἔργο. — Μεγάλη ὁροσειρὰ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. Προορίζεται γιὰ ταυρομαχίες. — Ζῆ καὶ κινεῖται.
7 Ἕνα ἐπίρρημα... χωρὶς τέλος. — Δραματικὸς ποιητὴς τοῦ δου π.Χ. αἰώνος.
8 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία. — Τὸ ὄνομα Βασιλέων τῆς Ἀρμενείας.
9 Μέρος τῆς κεφαλῆς. — Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας. — Βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν (273 — 231 π.Χ.).
10 Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία. — Κοινῶς λέγεται μαλλιαρή. — Ὀχυρὰ πόλις τῆς Β.Α. Γαλλίας.
11 Διαφορετικός. — Σύμβολα ἐπιτυχίας.
12 Μισὸ μάτς. — Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας. — Ὁ οἶνος τῆς Θείας Μεταλήψεως. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
13 Ὅλοι ἐκεῖ μέσα βγάζουν τὰ παλιὰ καὶ φοροῦν καινούργια ροῦχα. — Ἐπίρρημα: πολλοὶ μαζί. — Ἀγγλικὰ σημαίνει ἐντός.
14 Θεότητες τῆς μυθολογίας μας, προστάτιδες τῆς εὐημερίας. — Προκλητικά. — Ἀναπνοή.
15 Ἀφαιρῶ ἀπὸ κάποιο ἔγγραφο τὴν ἀξία του. — Δὲν ἀρρωσταίνουν (οὐδ.). — Παραπέμπει.
16 Διατηρημένο κρέας. — Ἡ λέξις αὐτὴ σᾶς μεταφέρει στὴν καρδιὰ τῆς Ἀποκρηᾶς.
17 Ἥρως τῆς Τροίας. — Δηλώνει συγκατάβασι.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 916 στὴ σελίδα 76

Ἂς δοῦμε μήπως ἀνακαλύψουμε καὶ τίποτα πτώματα.

Προχώρησαν λίγα βήματα ἀκόμη, ὅταν στάθηκαν, ἀφήνοντας κραυγὲς φρίκης. Μπροστά τους ἦταν ξαπλωμένα χάμου εἴκοσι πτώματα, μὲ κομμένα κεφάλια. Ἦταν γεμάτα ἀπὸ φριχτὲς πληγὲς ποὺ εἶχαν γίνει μ' ἐγχειρίδια καὶ σπαθιά. Γύρω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄθλια κορμιὰ ὑπῆρχαν μερικὰ σπασμένα τουφέκια, ἀκόντια χωρὶς μύτη, φυσίγγια, κουρέλια ἀπὸ ρούχα. Ἔπειτα λίγο πιὸ μακρυὰ δυὸ ἄλλα πτώματα μικροῦ ἀναστήματος, μὲ δέρμα πάρα πολὺ ἡλιοκαμμένο καὶ ποὺ τὰ κεφάλια τους δὲν ἦταν κομμένα.

— Οἱ ἄντρες τοῦ Πανταράς! φώναξε ὁ Πρὰμ Λί, ἀφοῦ ἀνασήκωσε κι' ἐξέτασε πολλὰ πτώματα. Ἀναγνωρίζω τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἀκόμη γύρω ἀπ' τὴ μέση του τὴ μεταξωτὴ γαλάζια ζώνη: εἶναι ὁ τιμονιέρης τοῦ πλοίου. Νά! Κύτταξε, κι' αὐτὸν ἐκεῖ κάτω ποὺ ἔχει μαζέψει τὰ γόνατά του, τὸν εἶδα!... Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς Μαλαίους ποὺ ἀνήκαν στὴν τιμητικὴ φρουρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Καὶ τὸν Πανταρὰς μήπως τὸν βλέπεις;

— Προσπαθῶ νὰ τὸν ἀνακαλύψω, ἀλλὰ δὲν τὸν βρίσκω.

— Λὲς νὰ ξέφυγε ἀπὸ τὴ σφαγή;

— Νομίζω.

— Τότε, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμη στὰ περίχωρα.

— Πολὺ πιθανὸν καὶ καλὰ θὰ κάνουμε νὰ ξανοιχτοῦμε ἀπὸ δῶ.

—Ποιός λὲς νὰ τοὺς ἐπιτέθηκε;

— Οἱ Ἰγορότοι, φίλε μου Σὲν Κιοῦ. Οἱ δυὸ αὐτοὶ νέγροι, ποὺ τὸ κεφάλι τους δὲν εἶναι κομμένο, εἶναι Ἰγορότοι,δηλαδὴ ἄγριοι ποὺ κατοικοῦν στὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ.

— Οἱ φοβεροὶ ἄγριοι ποὺ κόβουν κεφάλια;

—Ἀκριβῶς.

—Ἂς τὸ σκάσουμε μήπως μᾶς κόψουν καὶ τὰ δικά μας!

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Ἂς βιαστοῦμε νὰ πᾶμε κοντὰ στοὺς φίλους μας κι' ἂς φύγουμε τὸ γρηγορώτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Ξεκίνησαν πάρα πολὺ ἀνήσυχοι γιὰ τὴ ζωή τους. Μήπως κατὰ τὴν ἀπουσία τους οἱ ἄγριοι εἶχαν ἄραγε αἰφνιδιάσει καὶ σκοτώσει τοὺς συντρόφους τους; Ἄφησαν ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως βλέποντας τὸν Χόνγκ καὶ τὴν Τὰν Κιοῦ νὰ κουβεντιάζουν ἥσυχα ἡσυχα, ξαπλωμένοι κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ ἴδιου δέντρου.

Ὁ Πρὰμ Λὶ τοὺς πληροφόρησε ἀμέσως γιὰ τὴν τρομερή τους ἀνακάλυψη καὶ γιὰ τὸ σοβαρὸ κίνδυνο, ποὺ διέτρεχαν σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

— Καταραμένος τόπος!... φώναξε ὁ Χόνγκ. Μόλις ξεφύγαμε ἀπ' τὸ θάνατο καὶ νὰ ποὺ κινδυνεύουμε νὰ μᾶς κόψουν τὸ κεφάλι!... Δὲ μποροῦμε, λοιπόν, ποτὲ νὰ ἡσυχάσουμε σ' αὐτὸ τὸ νησί;.. Εὐτυχῶς ποὺ τὰ πόδια μας εἶναι γερὰ καὶ βαστᾶνε καὶ θὰ μπορέσουμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε πρὶν αὐτοὶ οἱ ἄγριοι ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία μας.

— Λὲς ὁ Πανταρὰς νὰ τὰ κατάφερε νὰ τὸ σκάσῃ; ρώτησε ἡ Τὰν Κιοῦ.

—Ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω πὼς αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος, ἡ αἰτία ὅλων μας τῶν περιπετειῶν, δὲ θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ πιά, γιατί, ἂν ἔμεινε ὁλομόναχος, θὰ βιάστηκε νὰ πάῃ στὶς ὄχθες τοῦ Μπακάτ. Ἐλᾶτε, ἂς φᾶμε τώρα κι' ἂς ψάξουμε μετὰ νὰ βροῦμε κανένα καταφύγιο γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας ὅσο θέλουμε.

Ὅταν τέλειωσαν τὸ λιτό τους φαγητό, μοίρασαν μεταξύ τους τὰ πολεμοφόδια. Ἔπειτα, ἀφοῦ προσανατολίστηκαν μὲ τὴν πυξίδα ποὺ εἶχαν, παρακολουθώντας τὸ χάρτη ποὺ ὁ Χόνγκ ἔκρυβε μέσα σ' ἕνα ἄσπρο σιδερένιο κουτί, ξεκίνησαν ἀκολουθώντας τὴν ὄχθη τῆς μεγάλης λίμνης ποὺ φαινόταν νὰ γίνεται βαλτόνερο.

Ἔπειτα ἀπὸ πορεία δυὸ τριῶν χιλιομέτρων, βλέποντας πὼς τὰ δέντρα ἦταν ὅλο καὶ πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ πυκνὰ καὶ πὼς τὸ πλατύ τους φύλλωμα πρόσφεραν καταφύγια σχεδὸν ἀπρόσιτα, χώθηκαν θαρραλέα μέσα στὸ δάσος.

Ἡ Τὰν Κιοῦ, ὁ Χόνγκ, ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λί, ἂν καὶ ἦταν συνηθισμένοι νὰ περιδιαβάζουν μέσα στὰ μεγαλοπρεπῆ δάση τῶν νήσων τῆς Μαλαισίας, δὲ μποροῦσαν νὰ μὴ σταματοῦν καὶ νὰ θαυμάζουν ἔκπληκτοι ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πανύψηλα δέντρα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὶς μαϊμοῦδες καὶ τοὺς φασιανοὺς ποὺ εἶχαν μιὰν ἀξεπέραστη ὁμορφιά. Ξεχνοῦσαν τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς εἶχε ἀναγκάσει νὰ φύγουν βιαστικὰ ἀπ' τὶς ὄχθες τῆς λίμνης.

Ξαφνικά, μιὰ ἀλλόκοτη κραυγὴ τοὺς ἀπέσπασε ἀπ' τὴν ἐνατένισί τους. Ὁ Χόνγκ, ποὺ περπατοῦσε μπροστά, στάθηκε, γέμισε τὴν καραμπίνα του καὶ ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῆ κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τῶν δέντρων.

— Κανένα σινιάλο; ρώτησε ἡ Τὰν Κιοῦ μ' ἀνησυχία.

—Ἄγνοῶ, ἀπάντησε ὁ Κινέζος ποὺ φαινόταν πιὸ ἤρεμος.

— Δὲν ἄκουσα ποτέ μου κανένα ζῶο νὰ φωνάζῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εἶπε ὁ Πρὰμ Λί.

— Τότε κάποιος θὰ μᾶς κατασκοπεύει.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, Χόνγκ.

—Ἂς ἑτοιμάσουμε τὰ ὅπλα μας κι' ἂς περιμένουμε κρυμμένοι τὰ γεγονότα, εἶπε ὁ Χόνγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

Ο καθηγητὴς Θεολογίας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΕΝΑΣ ἀστυφύλακας κτύπησε πρωΐ - πρωΐ τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ. Τοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος.

— Κάθεται ἐδῶ ὁ Λουκᾶς Παπαδόπουλος, τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῆς Μαρίας; ρώτησε αὐστηρὰ τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο.

— Ναί, ἐδῶ κάθεται κι' εἶμαι ἐγώ. Τί μὲ θέλεις;

— Νὰ σοῦ ἐπιδώσω μιὰ κλῆσι γιὰ τὸ μονομελές. Διάβασε. Κατηγορεῖσαι «ἐπὶ συνεχῆ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας...».

— Καὶ ποιός μὲ κατηγορεῖ, μὲ τὸ συμπάθειο, παιδί μου; ρώτησε μὲ ἔλαφρο τόνο εἰρωνείας ὁ μπάρμπα Λουκᾶς. Θέλω νὰ μάθω...

— Σὲ κατηγορεῖ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Ἱερώνυμος Ἰωαννίδης, ὁδὸς Σκοπέλου, ἐπειδὴ κάθε βράδυ στὴν ἀντίκρυνὴ ταβέρνα θορυβεῖτε, καυγαδίζετε, διαπληκτίζεσθε μὲ πολλοὺς ' ους γνωστοὺς καὶ ἀγνώστ.. ; καὶ δὲν ἀφίνετε τὸ σεβαστὸ καθηγητὴ νὰ κλείση μάτι. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά. Ἐμεῖς θορυβοῦμε στὸ ταβερνάκι τοῦ Μοσχονησιώτη; Σίγουρα δὲν εἶναι καλὰ ὁ καθηγητής, ποὺ μήτε τὸν εἶδα, μήτε τὸν ξέρω. Μ' ἀν εἶναι γιὰ προχθὲς ποὺ μιλάγαμε γιὰ τὸν Ὀλυμπιακὸ καὶ τὰ μάτς στὴ Ρωσία, τὰ λέγαμε παιδὶ συσταζούμενα κι ὁμορφα. Μήτε καυγάς, μήτε ἐπεισόδιο... Κύριε ἐλέησον κι' ἄμε ὀπίσω μου Σατανᾶ...

— Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ ξέρω τί γίνηκε στὴν ταβέρνα κύριε. Ὁ καθηγητὴς σούκαμε μήνυσι κι' ἄμε νὰ ξεμπλέξης στὸ μονομελές. Ὑπογράμε λοιπὸν καὶ πάρε τὴν κλῆσι σου.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς ἀπόμεινε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα. Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῆ τὸ πῶς καὶ γιατί.

— Δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε, προσπαθῶντας νὰ τὴν καθησυχάση ὁ φανατικός. Μὲ καλοῦνε μάρτυρα σὲ κάποια δίκη.

— Μ' ἄκουσα καλὰ τὸν ἀστυφύλακα, Λουκά μου. Εἶσαι κατηγορούμενος κι' ὁ μηνυτής σου εἶναι ὁ καθηγητὴς Ἱερώνυμος. Τὸν ξέρω καλὰ τί σχολαστικὸς καὶ ἰδιότροπος εἶναι. Τὰ χείλη του μήτε καὶ γελάσανε ποτέ. Παιδεύει μὲ τὸ παραμικρό, τὴ γυναίκα καὶ τὸ παιδί του. Τρώγεται μὲ τὰ ροῦχα του, κι' εἶναι σωστὸς Ἰσουΐτης. Κακὰ ξεμπερδέματα θάχωμε λέω μὲ δαύτονε.

— Μὴ φοβᾶσαι, Μαριγώ μου. Ὁ καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲ φοβᾶται! Μάειδε κι' εἶναι ἀλήθεια ὅσα λέει στὴ μήνυσί του ὁ στριμμένος καθηγητής; Μιλάγαμε στ' ἀλήθεια προψὲς στὸ ταβερνάκι λιγάκι φωναχτὰ γιὰ τὸν Ὀλυμπιακὸ καὶ τὴ Σπάρτα, τὸ γκὸλ τοῦ Σιδέρη καὶ τοὺς Ρούσους μπαλαδόρους. Μ' αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς κάναμε σᾶματά. Νομίζω...

— Πήγαινε νὰ βρῆς τὸ δικηγόρο σου, Λουκά μου, νὰ μὴ παρατραβηξῆ τὸ σκοινί του ὁ καθηγητὴς καὶ πληρώνεις τὰ μαλλοκέφαλά σου, νὰ τὴ γλυτώνης...

— Αὐτὸ θὰ κάνω, Μαριγώ μου, κι' ὁ Θεὸς βοηθός...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ζώσανε φίδια τὸν ἄμοιρο τὸ Λουκᾶ, ποὺ διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν ἀστυνομικὴ κλῆσι. Ἡ «δικάσιμος» θὰ γινόταν σὲ εἴκοσι μέρες. Τὸ μεσημέρι περνῶντας ἀπὸ τὸ μανάβη, τὸ Σωτήρη, πῆρε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του καθηγητή, ποὺ ψώνιζε καρπουζάκι. Ζύγωσε, τὸν χαιρέτησε μὲ προσοχὴ σεβασμὸ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ μιλήση.

— Τί θέλετε κύριε; τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα μὲ τὸ ζόρικο ὕφος του ὁ καθηγητής. Δὲ σᾶς γνωρίζω... Ποιός εἶσαι καὶ μ' ἐνοχλεῖτε;

— Εἶμαι ὁ Λουκᾶς Παπαδόπουλος, κύριε καθηγητά μου καὶ θέλω νὰ σ' ἐρωτήξω τί σούκαμα καὶ μὲ χολλᾶς σὰ χαλκομανία στὸν τοῖχο. Ἐγὼ νοικοκύρης ἄνθρωπος...

Ὁ καθηγητὴς ἔξυσε τὴ λαμπερή του καράφλα νὰ θυμηθῆ, σούφρωσε τὸ κίτρινο συφοριασμένο μοῦτρο του, θυμήθηκε κι' εἶπε, σὰ νἄκανε μάθημα στὰ παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου, γιὰ τὴν τρίτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ τὸν πατριάρχη Γεννάδιο:

—Ἄ, ἐσεῖς εἶστε λοιπόν, ὁ ταραξίας καὶ ὁ ἡγέτης τοῦ νυχτερινοῦ σαματᾶ, γιὰ τὴ μπάλλα κι' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀηδίες, ποὺ τσακίζουν τὰ νεῦρα μου καὶ ἐρεθίζουν τὸ αἷμα μου;

— Περαστικά σας, κύριε καθηγητή μου, κι' ἄλλη βολὰ νὰ βουλώνης μὲ κερὶ καὶ μπαμπάκι τ' αὐτιά σου, τὸ ὁποῖον ἐμεῖς ἐλεύθεροι πολῖτες μιλᾶμε γιὰ τὰ βίτσια, τὴ φτώχεια καὶ τ' ἀλκολίκι μας, ἤγουν τὴ μπάλλα καταπῶς γουστάρουμε.

— Προπετῆ, ἀναιδῆ, τέντυ-μπόΰ, φώναξε ὁ καθηγητὴς μὲ ἀδικαιολόγητη λύσσα θυμοῦ, ποὺ ἔκανε τὸ σαγόνι του νὰ τρέμη. Θὰ τιμωρηθῆτε, θὰ σαπίσετε στὴν εἰρκτή... ἀλῆτες, θαρυβοποιοί, ἀσυνείδητοι...

— Γιὰ πρόσεξε καλὰ τὰ λόγια σου, τὸν διέκοψε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις. Ἐσὺ στριμμένε, γερο—μπάμια ποὺ πειράζεις τὰ θηλυκὰ καὶ παριστάνεις τὸν "Ἀη—Χριστόφορο... Τὸ φοὺτ - μπὼλ εἶναι ἱερὸ πρᾶμα μωρὲ καὶ μὴ τὸ λερώνης...

Ὁ καθηγητὴς κίνησε νὰ φύγη, βρίζοντας καὶ χειρονομῶντας.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸ βράδυ πῆγε ν' ἀνταμώση τοὺς φίλους του. Ἐκεῖ στὸ ταβερνάκι τὰ κουτσοπίνανε, ὁ βοηθὸς του ὁ Μέγγουλας ὁ γκαδός, ὁ γαλατᾶς ὁ Λέπουρας, ὁ τραμβαγιέρης ὁ Ἰορδάνης καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Δυὸ - τρεῖς εἴχανε πάρει τὴν ἴδια κλῆσι νὰ παρουσιαστοῦν στὸ μονομελές, μὲ μηνυτὴ τὸν καθηγητὴ Ἱερώνυμο. Ὁ Λέπουρας πρότεινε νὰ τὸν παρακαλέσουν ν' ἀποσύρη τὴ μήνυσι, μὰ οἱ ἄλλοι ἤτανε ἀνένδοτοι.

— Ἐγὼ ἔχω στὸ νοῦ ἕνα τρομερὸ σχέδιο νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν καθηγητή, εἶπε ὁ παπουτσῆς ὁ Πανάγος.

— Γιὰ πές το, βρὲ Πανάγο, νὰ δοῦμε.

— Θὰ μιλήσω σ' ὅλουςτοὺςμαγαζατοραίους στὴ γειτονιὰ νὰ κοψουν τὰ βερεσέδια στὸν Ἱερώνυμο, Κι' ὁ μπακάλης, κι' ὁ χασάπης, κι' ὁ μανάβης, γιὰ νὰ μάθη ὁ ρεμπεσκὲς πόσα ἀπίδια βάνει ὁ σάκκος. Ξηγιέμαι στὰ ἴσια;

Οἱ ἄλλοι συμφωνήσαμε. Κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλος ὁ στρυφνός, σχολαστικὸς καὶ νευρωτικὸς καθηγητής, ὅπου πήγαινε νὰ ψωνίση, ἄκουγε τὴν προσβλητικὴ ἐπωδό:

— Σήμερα βερεσὲ δὲν ἔχει κύριε καθηγητά μου, μ' αὔριο ἔχει! Κάμε λοιπὸν τὴ βόλτα σου καὶ ξαναγύρισε...

Ὁ καθηγητὴς γίνηκε ἔξω φρενῶν. Βρόνταγε τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, δαιμονιζότανε, ἀπειλοῦσε...

Περάσανε πέντε - ἕξη μέρες ἀπὸ τὸ περιστατικό, ὁπότε ξαφνικὰ ἕνα βράδυ νωρὶς στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ ἕνα ἀστυνομικὸ περιπολικὸ τῆς ἀμέσου δράσεως. Ὁ ἀρχιφύλακας κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀσυρματοφόρο ἀμάξι καὶ βρόντησε νευρικὰ καὶ παρατέταμένα τὸ κουδούνι. Τ' ἄνοιξε ἡ κυρὰ Μαριγὼ καὶ τὸν τήραξε τρομαγμένη.

—Ὁ ὑδραυλικὸς Λουκᾶς Παπαδόπουλος ἐδῶ κάθεται;

— Ναί, ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι του... Τί τὸν θέλετε;

— Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποῦ εἶναι; Τὸν ζητᾶμε ἐπειγόντως.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς πανισαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του, βγῆκε ἀπὸ τὴν κουζίνα, ποὺ ἔπινε τὸν καφέ του.

—Ἀνέβα στ' ἀμάξι γρήγορα, τὸν πρόσταξε ὁ ἀρχιφύλακας.

— Μὰ γιατί; μουρμούρισε τρέμοντας ὁ καψερός. Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Θὰ στὰ ποῦμε στὸ δρόμο. Ἕνα σπίτι ἐδῶ κάτω στὴν ὁδὸ Σκοπέλου διαβιβάζει μήνυμα πὼς πλημμυρίζει πολὺ ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὸ λουτρό. Σπάσανε οἱ σωλῆνες καὶ τὸ νερὸ χυμάει μὲ ὁρμὴ νὰ τοὺς πνίξη... Ἐσὺ εἶσαι ὑδραυλικὸς καὶ θὰ σώσης τὸν κόσμο. Καταλαβαίνεις;

— Καὶ ποιανοῦ εἶναι τὸ πλημμυρισμένο σπίτι;

— Τοῦ καθηγητῆ Ἱερωνύμου Ἰωαννίδη... Μ' ἄσε τὰ λόγια καὶ πάρε τὰ ἐργαλεῖα σου... Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ κουβέντα...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς χαμογελῶντας σατανικά, ἅρπαξε τὰ ἐργαλεία του, ταναλιές, βιδολόγους, τρυπάνια, στουπιά...

Τὸ ἀσυρματοφόρο σὲ τρία λεπτὰ παρκάριζε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ καθηγητῆ τῆς Θεολογίας. Τὸ πλήρωμα τοῦ περιπολικοῦ σαλτάρισε ἀμέσως στὸ χῶλ. Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς κύτταγε μὲ ἱκανοποίησι τὰ θολὰ νερά, ποὺ χυμοῦσαν ἀπὸ τὸ λουτρὸ καὶ κατακλύζανε τὰ δωμάτια. Ἡ γυναίκα τοῦ καθηγητῆ, ἡ κυρὰ Εὐριδίκη, μὲ μιὰ λουλουδάτη ρόμπα μισόκλαιγε, παρακαλοῦσε, ζητοῦσε βοήθεια. Δίπλα της μιὰ ψηλολελέγκα μὲ σουρωμένο μοῦτρο, ἡ κόρη της ἡ... Βιβή, παρίσταινε τὴ μαρμαρωμένη γυναίκα τοῦ Λώτ, φρόντιζε μὲ κομψὸ τρόπο νὰ διατηρήση τὴν κοκετερία της, πατοῦσε σὰν πάπια στὰ πλημμυρισμένα πατώματα. Ἀπὸ τὸ λουτρὸ ἀκούγονταν βογγητά, ἀπελπισμένες κραυγές. Ὁ ἀρχιφύλακας ἔκανε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, μὰ ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸν σταμάτησε.

— Θὰ μᾶς καπακώσουν τὰ νερά, εἶπε. Οἱ σωλῆνες φαίνεται τσακιστήκανε ἀπὸ τὴν πίεσι. Χρειάζεται προσοχή...

Τελικὰ ἀνοίξανε μὲ τὰ ὑδραυλικὰ ἐργαλεῖα τὴν πόρτα. Τὰ νερὰ χυθήκαν μὲ παφλασμὸ στὸ διάδρομο. Κι' ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ λουτῆρα, στεκότανε τρομαγμένος καὶ ἀξιοθρήνητος, γυμνός, μὲ μιὰ πετσέτα στὴ μέση ὁ καθηγητής.

Σώστε με! Σῶστε τὸ σπίτι μου, κλαψούριζε. Σταματήστε τὰ νερά. Θὰ πνιγοῦμε. Θὰ καταστραφοῦν τὰ βιβλία μου, θὰ μουλιάσουν τὰ ἐπιπλα... Γιὰ τὸ Θεό!...

Ὁ ἀρχιφύλακας πρόσταξε τὸν μπάρμπα Λουκᾶ ν' ἀρχίση...

—Ἄκουσε δῶ, εἶπε στὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο, ὁ φανατικός. Μὲ τὸν κύριο, ποὺ μᾶς παριστάνει τὸ Γκάντι, βρίσκομαι ἀτὰ μαχαίρια...

—Δηλαδή; Δὲν καταλαβαίνω... Καὶ τί μ' αὐτό; Τὸ σπίτι κινδυνεύει. Εἶσαι ὑποχρεωμένος... Ὁ νόμος... Τὸ καθήκον σου...

— Ποιό καθήκον κύρ' ἀρχιφύλακα; Ὁ καθηγητής, κακὸ χρόνο νἄχη, μούκανε μήνυσι. Μὲ σκυλοβρίζει... μᾶς παιδεύει καὶ γιὰ τοῦτο θὰ δουλέψω μὲ ὅρους... Δηλαδὴ θέλω νὰ ζητήσω μπροστήτερα ἕνα χατήρι, τὸ ὁποῖον θὰ μασήση τὴ μεγάλη κοτσάνα ὁ Ἱερώνυμος. Συμφωνεῖτε; Μιλήστε καβαρά, γιατὶ ἀλλοιώτικα φεύγω...

— Ναί, ναί, συμφωνῶ ἐκ τῶν προτέρων. μουρμούρισε ταπεινωμένος ὁ καθηγητής... Θ' ἀποσύρω τὴ μήνυσι... Θά...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς χαμογέλασε, μὲ φανερὸ σαρκασμό.

— Οἱ δικοί μου ὅροι, εἶναι νὰ φωνάξη ὁ καθηγητὴς τρεῖς φορές: Ζήτω ὁ «Ὀλυμπιακός»!... Ζήτω ἡ ἀθάνατη ὁμαδάρα! Ζήτω...».

Ὁ καθηγητὴς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Βρόνταγε τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, δαιμονιζότανε, ἀπειλοῦσε...

Περάσανε πέντε - ἕξη μέρες ἀπὸ τὸ περιστατικό, ὁπότε ξαφνικὰ ἕνα βράδυ νωρὶς στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ ἕνα ἀστυνομικὸ περιπολικὸ τῆς ἀμέσου δράσεως. Ὁ ἀρχιφύλακας κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀσυρματοφόρο ἀμάξι καὶ βρόντησε νευρικὰ καὶ παρατέταμένα τὸ κουδούνι. Τ' ἄνοιξε ἡ κυρὰ Μαριγὼ καὶ τὸν τήραξε τρομαγμένη.

—Ὁ ὑδραυλικὸς Λουκᾶς Παπαδόπουλος ἐδῶ κάθεται;

— Ναί, ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι του... Τί τὸν θέλετε;

— Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποῦ εἶναι; Τὸν ζητᾶμε ἐπειγόντως.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς πανισαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του, βγῆκε ἀπὸ τὴν κουζίνα, ποὺ ἔπινε τὸν καφέ του.

—Ἀνέβα στ' ἀμάξι γρήγορα, τὸν

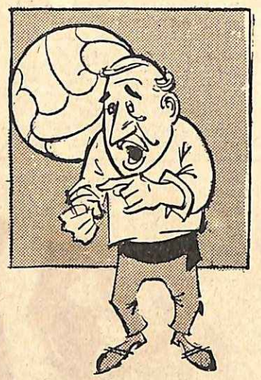

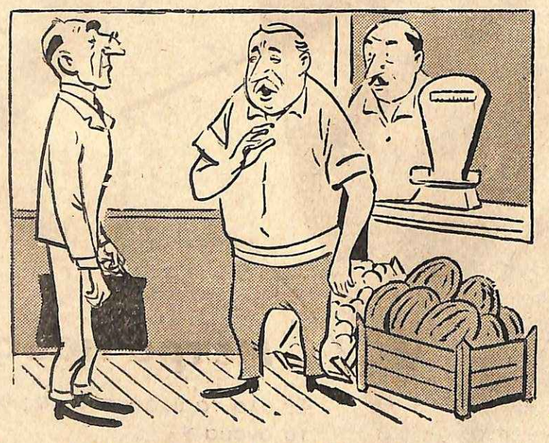

— Τί θέλετε, κύριε; τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα μὲ τὸ ζόρικο ὕφος του ὁ καθηγητής.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κοὺς—κοὺς)

Ἡ πριγκήπισσα Πάολα μὲ τὸ μικρὸ της γυιὸ Φίλιππο: «Περνᾶμε ὡραία...».

Ἡ πριγκήπισσα Πάολα παραθερίζει

Ἡ πριγκήπισσα Πάολα παραθερίζει στὴν ἀκτὴ τῆς Ἰταλικῆς Ριβιέρας, στὸ Μαρίνα ντὶ Μόσσα μὲ τὰ δυό της παιδιά, τὸ νεογέννητο — τὴν Ἄστριντ — καὶ τὸ μικρὸ Φίλιππο.

Καὶ ὁ πριγκηπικὸς παραθερισμὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη γιὰ τίτλο «Ἴσως μιὰ πριγκήπισσα γίνεται μητέρα...»

Τὸ «τρομερὸ παιδί» τῆς βελγικῆς Λύλης, ἡ νεαρὴ Πάολα, μὲ τὶς ἐκκεντρικότητες, τὰ νεῦρα, τὶς τρέλλες, ἔγινε μιὰ μικροαστὴ μάννα, ποὺ τρέχει πίσω ἀπὸ τὰ παιδιὰ της καὶ ποὺ περιμένει ἥσυχα - ἡσυχα τὸν ἄντρα της τὸ Σαββατοκύριακο.

Ὁ μικρὸς Φίλιππος χάνεται διαρκῶς μέσα στὰ κύματα καὶ ἡ μαμά του δὲν ἔχει ἡσυχία μαζί του.

Ἡ Ἄστριντ οὐρλιάζει στὸ καροτσάκι της καὶ ἡ νεαρὴ μητέρα προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάση...

Καὶ τὸ βλέμμα της ὅλο κυττάζει ἀνήσυχα γύρω, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψη κανένα κρυμμένο φωτογράφο, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει ἀρκετὰ συχνὰ καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ ὁμηρικὴ σκηνή, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν πριγκήπισσα, ποὺ τὸν... στέλνει ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἤρθε.

Φορῶντας μιὰ κλαδωτὴ ζακέττα ἀπὸ ζέρσεϋ κι' ἕνα μαῦρο σόρτς, ἡ Πάολα προσπαθεῖ νὰ περάση ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀπαρατήρητη μέσα στοὺς παραθεριστές. Τὸ μεγάλο της μυστικὸ εἶναι ἕνα καὶ μόνο: Νοιώθει πολὺ μητέρα, κι' ὅλα τ' ἄλλα δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία, γιὰ τὴν ὡρα. Στὰ παλάτι τῶν Βρυξελλῶν, τρίβουν τὰ μάτια τους ἀπὸ ἔκπληξι, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι, ποὺ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ προβλέψη ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀκόμα...

Πόσο λίγο ξέρουν ἀπὸ ψυχολογία καὶ ἀπὸ ἀληθινὰ αἰσθήματα οἱ αὐλικοί...

★

Ἡ Ἐλβετία καὶ ὁ Κος Ρεκὸρ

Ἐπὶ τέλους!... Ἡ Ἐλβετία δὲν εἶναι μόνο ἡ χώρα τῶν ξενοδόχων καὶ τῶν ρολογιῶν, ἀλλὰ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ καὶ τῶν πρωταθλητῶν: Ἕνας καταπληκτικὸς ἀθλητὴς τοῦ στίβου, ὁ Πέτερ Λένγκ, πέτυχε τὸ καλλίτερο παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ ἔτους στὰ τετρακόσια μέτρα...

Οἱ Ἐλβετοὶ μ' ὅλη τους τὴν παροιμιώδη ψυχραιμία καὶ μετριοφροσύνη ἔσπευσαν νὰ τὸν βραβεύσουν ὁ «Κος Ρεκόρ», κι' ὅπως φαίνεται δὲν ἔχουν καθόλου ἄδικο.

— Ἔτρεχα στὴ συνοικία μου, στὰ περίχωρα τῆς Ζυρίχης, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι. Αὐτὸ εἶναι ἴσως τὸ μοναδικὸ μυστικὸ τῆς σημερινῆς μου ἐπιτυχίας! ἐξομολογήθηκε ὁ Πέτερ Λένγκ ἡ Κος Ρεκόρ. Σ' ἕνα διαγωνισμὸ ποὺ ἔγινε γίνει, γιὰ τὸ ταχύτερὸ παιδὶ τῆς Ζυρίχης, πῆγα κι' ἔτρεξα, λίγο στὴν τύχη.

»Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι κέρδισα μὲ μεγάλη διαφορά... Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ προπονοῦμαι μὲ σύστημα κι' ἐπιμονή...

Πέτερ Λένγκ: «Ἔτρεχα ἀπὸ μικρός...».

★

Τὸ νέο κῦμα τῆς τζάζ καὶ οἱ πιστοί του

Φὰτς Ντόμινο: Ὁ καινούργιος βασιλιᾶς τῆς τζάζ, τὸ ἴνδαλμα τῶν εἰδικῶν τοῦ καινούργιου μουσικοῦ κύματος, ὁ μαύρος μάγος τοῦ φεστιβὰλ τῆς Ἀντίμπ.

Γιατὶ καὶ τὸ φετεινὸ καλοκαιριάτικο φεστιβὰλ τῆς τζάζ στὸ μικρὸ λιμάνι τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς χάλασε κόσμο... Κι' αὐτὸ χάρις στὸ καινούργιο ἀστέρι, τὸ Φὰτς Ντόμινο. Ἕνα ἀστέρι ποὺ λάμπει πραγματικὰ καὶ μεταφορικά... Γιατὶ ὁ μάγος Φὰτς φοράει ἀπάνω του — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασι — ἀναρίθμητα λαμπερὰ δαχτυλίδια, χρυσὰ ρολόγια, διαμάντια στὴ γραβάτα, μπριλλάντια στὰ μανικέττια, ἀλυσίδες μὲ τεράστια χρυσὰ ἀστέρια, κι' ὅλα αὐτὰ τοῦ δίνουν τὴν ὄψι μιᾶς κινούμενης φωτεινῆς βιτρίνας μὲ χίλιες δυὸ λάμψεις...

Ἀλλὰ καὶ ἡ βιτρίνα ξεχνιέται καὶ ἡ προτεταμένη κοιλίτσα τοῦ Φὰτς καὶ τὸ μικρό του ἀνάστημα, μόλις κάτση στὸ πιάνο του...

— Τὸ μυστικό μου εἶναι ἡ ἀνακάλυψι τῆς «λογικῆς» τζάζ, διακηρύσσει ὁ ἴδιος μὲ πολλὴ μετριοφροσύνη καὶ μὲ τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη αὐτοπεποίθησι τοῦ μουσικοῦ, ποὺ πουλάει ἑκατοντάδες χιλιάδες δίσκους τὸ μῆνα.

Ὁ Φὰτς κάθεται στὸ πιάνο, ὅπως ἄλλοι θὰ καθόντουσαν στὸ τραπέζι νὰ φάνε, χωρὶς πολλὴ ὄρεξι... Τὸ ὕφος του εἶναι βαρετὸ καὶ κρύο...

Οἱ θαυμαστές του βέβαια, σπεύδουν νὰ σᾶς ψιθυρίσουν στὸ αὐτί, ὅτι ἡ «ψυχρότης» αὐτὴ ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς λογικῆς τζάζ!...

Συγκεντρώνεται γιὰ λίγο, κυττάζοντας ἀφηρημένος τὰ πλήκτρα καὶ μετά....

Κοινοῖ θυητοί, γευθῆτε τὴν καινούργια τζάζ, τοῦ μαύρου προφήτου της, γευθῆτε τὴν καθαρή, τὴ λιτή, τὴ λογικὴ αὐτὴ μουσική, ποὺ καθαρίζει τ' αὐτιά σας, ἀπ' ὅ,τι δέρατε μέχρι σήμερα.

Τώρα βέβαια, ἡ τόση λιτότητα καὶ λογική, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ παγώνη πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, πρᾶγμα ὄχι εὐκαταφρόνητο, γιὰ τὶς βαρειὲς καλοκαιρινὲς νύχτες μας.

Ἀκόμα καὶ οἱ εἰδικοί, παίρνουν ἕνα βαθὺ ὕφος, προσπαθῶντας νὰ συλλάδουν τὸ κήρυγμα τοῦ μαύρου προφήτη.

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ μὲ δυσκολία, κρατᾶνε ἕνα χασμουρητό...

Ὁ πυρήνας ὅμως τῶν πιστῶν ἀγρυπνεῖ καὶ στὸ τέλος ἀποθεώνει τὸν κοντὸ καὶ κοιλαρᾶ ἐνσαρκωτὴ τοῦ καινούργιου κύματος τῆς τζάζ.

Καὶ ὁ Φὰτς Ντόμινο, λάμποντας διπλὰ — ἀπὸ Ἰδρῶτα καὶ ἀπὸ τὰ διαμάντια του — ἀποκαλύπτει μὲ πόνο ἄλλο ἕνα μυστικό του:

— Κι' ὅμως ἀκόμη δὲ βρῆκα τὴ μοῦσα μου, τὴ γυναίκα, ποὺ θὰ μὲ ἐμπνεύσει καὶ θὰ μοῦ δώση φτερά...

Καὶ ἕνας λόχος δεσποινιδίων, ἀναστένεαξε βαθεία, μαθαίνοντας τὴν ἐξομολόγησι τοῦ μεγάλου Φὰτς...

Φὰτς Ντόμινο: «Ἡ τζάζ κι' ἐγώ...».

★

Ἡ Μαργαρίτα, οἱ φωτογραφίες της καὶ ὁ Τέντυ

Τὸ σκάνδαλο ξέσπασε ὀρμητικό, κινδυνεύοντας νὰ παρασύρη τὰ πάντα στὸ διάβα του.

Πριγκήπισσα Μαργαρίτα: «Πολὺ κακὸ γιὰ τὸ τίποτα...».

Φανταστῆτε —ἄκουσον, ἄκουσον! ὅπως λένε καὶ στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων — ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα κάνει θαλάσσιο σκί, στὸν Τάμεσι, στὰ περίχωρα τοῦ Λουδίνου.

Αὐτὸ βέβαια, γιὰ ὡρισμένους αὐτοκρατορικοὺς κύκλους καὶ γιὰ πολλοὺς παλατιανοὺς εἶναι τρομερό, γιατὶ ἐκθέτει τὴ μοναρχία καὶ ὑπονομεύει τοὺς ἀγγλικοὺς θεσμούς!

Κι' ἀκόμα χειρότερο, κυκλοφόρησαν καὶ φωτογραφίες τῆς πριγκήπισσας Μαργαρίτας κάνοντας θαλάσσιο σκὶ καὶ σὲ διάφορες μάλιστα στάσεις...

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸ μεγιστάνα τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου καὶ γνωστὸ φορέα τῶν αὐτοκρατορικῶν Ἰδανικῶν, τὸ λόρδο Μπήβερμπρουκ, μὲ τὸ ποσὸ τῶν χιλίων λιρῶν.

Κύτταξε καὶ ξανακύτταξε ὁ γηραιὸς λόρδος τὴ φωτογραφία κλεισμένος στὸ γραφεῖο του καὶ γινότανε ἔξω φρενῶν. Καὶ σὲ λίγο ἔσκασε τὸ μυστικό, ποὺ κόντεψε νὰ στείλη στὸν ἄλλο κόσμο τὸ γηραιὸ λόρδο — ἕνα κόσμο σίγουρα μὲ ἤσυχες πριγκήπισσες καὶ μὲ πολλὲς - πολλὲς ἀποικίες...

Οἱ τρομερὲς αὐτὲς φωτογραφίες τῆς Μαργαρίτας ποὺ κάνει θαλάσσιο σκί, εἶχανε τραβηχτῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ σύζυγό της, τὸ λόρδο Σνόουντον ἢ ἐπὶ τὸ γνωστότερον καὶ δημοκρατικώτερον, τὸν Τόνυ Ἄρμστρονγκ — Τζόνς, φωτογράφο τὸ ἐπάγγελμα.

Πολλὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες μοσχοπουλήθηκαν καὶ στὴν Ἀμερική.

Καὶ σὲ λίγο, ἔσκασε, ἄλλο ἕνα μυστικό, ποὺ σήκωσε θύελλα στὸ παλάτι τοῦ Μπακιγχαμ: Οἱ φωτογραφίες πουλήθηκαν ἀπὸ φίλο τοῦ πριγκηπικοῦ ζεύγους, ποὺ προσφέρθηκε νὰ χρησιμεύση σὰν ἐμπορικός τους ἀντιπρόσωπος!...

Ὁ Τόνυ βέβαια ἢ λόρδος Σνόουντον ἔσπευσε νὰ ἐξομολογηθῆ:

—Ἐκεῖ ποὺ θὰ τραβοῦσε τὶς φωτογραφίες ἕνας ἄλλος καὶ μάλιστα σὲ διάφορες στάσεις — ποτὲ κανεὶς δὲ γλυτώνει ἀπὸ τοὺς φωτορεπόρτερ — τὶς τράβηξα ἐγώ, κι' ἔτσι τοὺς πρόλαβα... Ἀφοῦ τὸ ἐπαγγελμά μου εἶναι φωτογράφος, εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὶς πουλήσω!

Καὶ ἡ γλυκειὰ Μαργαρίτα εἶπε κι' αὐτὴ τὸ λόγο της:

— Δὲ νομίζω ὅτι εἶναι σπουδαῖο ἢ ἀπρεπὲς, τὸ θαλάσσιο σκί.

Πόσο ἔχει δίκιο ἡ Ἀγγλίδα πριγκήπισσα. Οὔτε σπουδαῖο εἶναι, οὔτε ἀπρεπές... Ἀλλά, δυστυχῶς, τὴ γνώμη αὐτὴ δὲν τὴν ἀσπάζονται ὅλοι στὶς ἄχθες τοῦ Τάμεσι... Πάντως, ἕνα εἶναι βέβαιο: Τὸ πριγκηπικὸ ζευγάρι, ἔδειξε ὅτι ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ ἐμπορικὸ δαιμόνιο. Καὶ σίγουρα τὸ νέο κεφάλαιο στὴ ζωὴ τοῦ Τόνυ καὶ τῆς Μαργαρίτας, θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη σὰν τίτλο: «Ὁ φωτογράφος καὶ τὸ μοντέλλο του...».

Ὁ Ἔφιλον Μὶ

Η χαριτωμένη Τζάννετ είναι τώρα ἐλεύθερη ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου...

Τζάννετ Λῆ

Τὸ ἄδοξο τέλος μιᾶς «μεγάλης ἀγάπης» ἑνδέκα χρόνων...

ΚΑΝΕΝΑ διαζύγιο ἀστέρων τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου δὲν προκάλεσε τόσα σχόλια καὶ τόσο μεγάλη ἐντύπωσι, ὅσο τὸ πρόσφατο διαζύγιο τῶν Τόνι Κέρτις καὶ Τζάννετ Λῆ. Εἶναι γνωστόν, βέβαια, ὅτι τὰ τελευταῖα δυό χρόνια τὸ ζευγάρι αὐτὸ δὲν τὰ πήγαινε καθόλου καλά. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ δὲν φανταζόταν ὅτι τὸ τέλος μιᾶς «μεγάλης ἀγάπης» ἦταν τόσο κοντινό.

"Οταν ἡ Τζάννετ Λῆ γνώρισε τὸ 1950 τὸν Τόνι Κέρτις, ἦταν ἤδη καθιερωμένη «κανονόργια στάρ» τοῦ Χόλλυγουντ μὲ 10 καὶ πλέον ταινίες στὸ ἐνεργητικό της, ἐνῶ ἐκεῖνος μόλις πρὶν ἕνα χρόνο, εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Τζάννετ ἦταν δυὸ χρόνια μεγαλύτερή του (γεννήθηκε τὸ 1927) ἐνῶ ὁ Τόνι τὸ 1929, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἦταν ζωντοχήρα ἀπὸ πρώτο γάμο κι' αὐτὸς ἀνύπαντρος, ἐρωτεύτηκαν τόσο παράφορα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὥστε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1951 παντρύτηκαν καὶ ἄρχισαν μιὰ καινούργια ζωὴ γεμάτη ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

— Τὸ ὅτι εἶναι τώρα φτασμένος, γνωστὸς καὶ δημοφιλὴς σὲ ὅλο τὸν κόσμο «ζεν πρεμιὲ» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, κατὰ κάποιο τρόπο ἀ τὸ τὸ ὀφείλει σὲ μένα..., λέει μὲ πικρία ἡ Τζάννετ γιὰ τὸν πρώην σύζυγό της.

Καὶ συνεχίζει:

— Ὅταν ἐγώ, ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι τὸ 1951 ποὺ παντρευτήκαμε, εἶχα πρωτογνωριστήσει σὲ 10 καὶ πλέον ταινίες, ποὺ εἶχαν γνωρίσει μεγάλη ἐπιτυχία, ἑπόμενο ἦταν νὰ εἶχα δημιουργήσει πολλὲς καὶ καλὲς γνωριμίες ἀνάμεσα στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους μαζὶ μὲ κάποια ἐπιροὴ κοντά τους. "Ετσι, μετὰ τὸ γάμο μας, δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου νὰ τὸν παουσιάσω καὶ νὰ τὸν συστήσω σὲ πολλοὺς παραγωγοὺς καὶ σκηνοθέτες. "Ἡξερα καλὰ τὶς δυνατότητές του, εἶν' μστ'ψει τὴν «καλλιτεχνική φλέγα» πτὸ ἔκαγε μέσα του καὶ γι' αὐτὸ τοὺς συνιστοῦσα μὲ ἐπιμονὴ νὰ τὸν προσέξουν καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν μὲ πρώτη εὐκαιρία. Τὸν ἀγαποῦσα πραγματικὰ καὶ εἶχα κάθε λόγο νὰ πιστεύω ὅτι καὶ ὁ Τόνι μὲ ἀγαποῦσε. Καὶ ἐπὶ 9 ὁλόκληρα χρόνια ἤμαστε τόσο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ τόσο ἀγαπημένοι, ὥστε ὅλοι εἶχαν σχηματίσει τὴν ἰδέα ὅτι ἡ εὐτυχισμένη ζωή μας δὲν ἐπρόκειτο νὰ λήξη ποτέ. Κανείς, ὅμως, καὶ πολὺ περισσότερο ἐγώ ἡ ἴδιος, δὲ φανταζόταν, ὅτι ραγδαία ἐξέλιξι του σὲ ἠθοποιὸ διεθνοῦς κλάσεως θὰ τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῆ καὶ μιὰ ἀλλαγὴ στὴν προσωπική του ζωή....

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Τζάννετ Λῆ προσωπικὰ οὔτε σκέφθηκε ποτέ, οὔτε ἐπεδίωξε νὰ χωρίση ἀπὸ τὸν Τόνι. Τὴν πρωτοβουλία σὲ ὅλα τὴν εἶχε αὐτός. Αὐτὸς σκέφθηκε τὸν «δοκιμαστικὸ» ἐξάμηνο χωρισμὸ καὶ αὐτὸς στὸ τέλος κατέθυψε στὰ δικαστήρια ζητώντας διαζύγιο μὲ τὴν αἰτιολογία τῆς «συνεχοῦς ψυχρότητος» ἐκ μέρους της. Βέβαια, τὸ διαζύγιο ἐξεδόθη κατόπιν «κοινῆς ἐπιθυμίας», ἀλλὰ τὰ δυὸ παιδιά τους, ἡ Κέλλυ, 6 ἐτῶν, καὶ ἡ Τζέμυ, 4 ἐτῶν, θὰ παραμένουν ἐπὶ 10 μῆνες κοντὰ στὴ μητέρα τους καὶ ἐπὶ δυὸ μῆνες μόνο κοντὰ στὸν πατέρα τους. Ἐπὶ πλέον, τὸ δικαστήριο ἐπεδίκα, σε στὴ Τζάννετ ὡς ἔξοδα διατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῶν δυὸ παιδιῶν τὸ στρογγυλὸ ποσὸν τῶν 4000 δολλαρίων τὸ μῆνα.

"Ετσι, ὁ χωρισμὸς τοῦ ζεύγους ἐπεκυρώθη καὶ δικαστικῶς. Ἡ Τζάννετ μὲ τὶς δυὸ κορούλες της ἔμεινε στὴ βίλλα ποὺ εἶναι καὶ προσωπική ἰδιοκτησία της καὶ ὁ Τόνι, μαζευόνταν μερικὰ ποσωπικὰ του πράγματα. ἔφυγε ποὸς ἄγνωστη διεύθυνσι, λέγοντας στὴ γυναίκα μὲ τὴν ὁποία εἶνε ζήσει μιὰ ε'ρωτισμένη ζωή, ἕνα ξεσὸ «μπάϊ—μπάϊ Τζί» καὶ φιλώντας τουφεροὰ στὰ μάγουλα τὰ δυὸ του παιδιά.

— Ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ὡς ποὸς τὸ ποσὸ τῆς μηνιαίας διατροφῆς τῶν δυὸ παιδιῶν μας, λέει ἡ Τζάννετ, μὲ ἀνεσάτωσε κυριολεκτικά. Οὔτε τὴν ἔπεδίωξα αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, οὔτε τὴ θέλησα. Ὁ ποῶπν σύζυγός μου ἔνει συνιστήσει μιὰ προσωπικὴ περιουσία ἀρκετὰ σημαντική. Τόσο σημαντικὴ ὥστε τὸ ποσὸν τῶν 4000 δολλαρίων, ποὺ θὰ καταδάλλη κάθε μῆνα γιὰ τὰ παιδιά του γιὰ μὴ τοῦ κάνη καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ἀλλὰ μήπως κι' ἐγὼ δὲν εἶχα τὰ οἰκονομικὰ μέσα νὰ φροντίσω γι' αὐτά; Εὐτυχῶς, εἶμαι τόσο πλούσια, ὥστε μπορῶ νὰ φροντίσω γιὰ τὴ διατροφὴ καὶ τὴν ἐκπαίδευσι ὄχι δυὸ ἀλλὰ εἴκοσι παιδιῶν. Πάντως, ἀπὸ τὰ προσωπικὰ εἰσοδήματα τοῦ πρώην συζύγου μου θὰ λείπουν κάθε μῆνα 4000 δολλάρια. "Ετσι θὰ διαθέτη λιγώτερα χρήματα γιὰ τὶς προσωπικὲς διασκεδάσεις καὶ τὰ καπρίτσια του. Εἶναι κι' αὐτὸ κάτι...

Ἡ Τζάννετ, ἐρωτώμενη συνεχῶς, λέει πολλὰ καὶ καταφέρεται κατὰ τοῦ Τόνι τὸν ὁποῖον κατηγορεῖ γιὰ «ἀδιαφορία», «σκληρότητα» καὶ «ἀγνωμοσύνη». Δὲν ξέρουμε, φυσικά, μέχρι ποίου σημείου ἔχει τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος της, γιατὶ ὁ Τόνι εἶναι ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἀπὸν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Αὐτός, ἐλεύθερος πιὰ ἀπὸ κάθε δεσμὸ καὶ ὑποχρεώσεις βρίσκεται στὴν Εὐρώπη γιὰ «διακοπές». Σὲ Ἀμερικανὸ συνάδελφο, πάντως, ὁ ὁποῖος τοῦ μετέφερε μέρος τῶν δηλώσεων τῆς Τζάννετ καὶ τὸν ρώτησε σχετικῶς, περιωρίσθηκε νὰ ὑψώση τοὺς ὤμους, νὰ χαμογελάση μὲ πίκρα καὶ νὰ ψιθυρίση:

—Μόνο τὰ δυὸ φτωχὰ παιδιά μου, τὰ δυὸ κοριτσάκια μου, λυποῦμαι. Τ' ἀγαπῶ πάρα πολὺ καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὰ ἔχω διαρκῶς κοντά μου. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο ἔκρινε διαφορετικὰ τὰ πράγματα...

Ἡ ἐντύπωσι τοῦ συναδέλφου εἶναι ὅτι καὶ στὸν Τόνι κόστισε πολὺ ὁ χωρισμὸς ἀλλὰ μόνο ὡς ποὸς τὰ δυὸ παιδιά του τὰ ὁποῖα, σύμφωνα μὲ τὴ δικαστικὴ ἀπόφασι, θὰ ξαναδῆ ἔπειτα ἀπὸ 10 μῆνες! Στὸ μεταξύ, ἀπὸ πληροφορίες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ὁ Τόνι διασκεδάζει περίφημα τὴν ἐλευθερία ποὺ ἀπέκτησε. Παρευρέθηκε σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ κινηματογραφικοῦ Φεστιβάλ τοῦ Βερολίνου καὶ φρόντισε νὰ γνωρισθῆ μὲ πολλὲς καινουργιες «ἐλπίπίδες» τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου. Ἡ καθημερινὴ συντροφιά του μὲ τὴν Κριστὶν Κάουφμαν καὶ τὴν Κάτριν Σπάκας συζητήθηκε πάρα πολύ. Μερικοὶ λένε ὅτι μόλις ἐλευθερώσθηκε ἀπὸ τὸν ἕνα γάμο φροντίζει νὰ ἐξασφαλίση δεύτερο...

ΦΡΕΝΤ. ΚΛΑΡΚ

— Μὲ τὸ ἄρωμα αὐτό, ὅλοι θὰ νομίζουν, πὼς ἔχετε ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ μᾶλλον περὶ αὐτοκτονίας» συνεπέραναν οἱ διενεργήσαντες τὴν αὐτοψία ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς Μαίριλυν Μονρόε. "Ετσι ποτὲ κανεὶς δὲ θὰ μάθη ἂν ἡ Μαίριλυν αὐτοκτόνησε ἢ ἂν ὁ θάνατός της ἦταν τυχαῖος.

Ἡ Νατάσα Λυτές, ἡ δασκάλα καὶ σύμβουλος τῆς στάρ, ἡ ὁποία πέρασε κοντά

Ἡ Λέσλυ Καρὸν

τὴς τὰ ἑπτὰ τελευταῖα χρόνια, σ' ἕνα ἄρθρο της, σχετικὸ μὲ τὴ Μαίριλυν ἀποκαλύπτει ὅτι τὶς τρεῖς τελευταῖες μέρες ἦταν πιὸ νευρικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

«Τὴ γνώριζα καλά, γράφει ἡ Νατάσα, καὶ ξέρω πὼς ἂν βρισκόμουν ἐκεῖ δὲ θὰ συνέβαινε ὅ,τι συνέβη. Ξαναζῶ μόνη μου τὶς τελευταῖες της στιγμές: "Ενας μηχανικὸς περίπατος καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι ἡ ἀναζήτησι τῆς ἠρεμίας, τῆς γαλήνης ἀνάμεσα σ' ἕνα ... δάσος ἀπὸ φιαλίδια, ποὺ ἐρισκόταν διαρκῶς κοντὰ στὸ προσκέφαλό της.

»Μὰ τί ζητοῦσε ἀπὸ τὰ φάρμακα αὐτὰ ἡ Μαίριλυν; ... Τί ἤθελε νὰ ξεχάση; Δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ «χωνέψη» τὴν ἀπόλυσί της ἀπὸ τὴν «Φὸξ». Καμμιὰ μεγάλη στάρ δὲν εἶχε δοκιμάσει τέτοια ταπείνωσι. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ μεγαλύτερο ὄνειρό της ἦταν πάντα ν' ἀποκτήση ἕνα παιδί, νὰ γίνη μητέρα. Ποτέ, ὡστόσο, δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ τὴ στεναχώρησε πολὺ ἦταν ἡ εἴδησι ὅτι ὁ τελευταῖος της σύζυγος, ὁ "Αρθουρ Μίλλερ, περίμενε παιδὶ ἀπὸ τὴ νέα γυναίκα του. "Ενα παιδὶ ποὺ ἐκείνη περίμενε κάποτε ἀλλὰ τὸ ἔχασε πολὺ πρόωρα.

»"Ατυχη Μαίριλυν!.. Δὲν ἦταν ποτὲ κακιὰ μὲ κανέναν κι' ὅμως ἔκανε πάντα τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι πὼς θέλη ματιὰ τοὺς θανάτιζε. "Εγραφαν πὼς δὲν εἶχε κανένα φίλο κι' ὅμως εἶχε μερικοὺς καλοὺς καὶ εἰλικρινεῖς, τοὺς λίγους ποὺ μπόρεσαν νὰ τὴν καταλάβουν.

»Συχνὰ ἡ ζωὴ τὴ φόβιζε καὶ τότε ἡ Μαίριλυν καλοῦσε κάποιον κοντά της γιὰ νὰ τὴ βοηθήση, γιὰ νὰ δγῆ ἀπὸ τὴ μοναξιά της, ποὺ εὑρισκε πάντα ἀνυπόφορη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲ βρέθηκε κον τά της τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ τῆς ἔδινε θάρρος.

»"Αλλη μιὰ φορά, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, θέλησε ν' αὐτοκτονήση, ἀλλὰ ἔφτασα ἐγκαίρως. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν βρέθηκα ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ στραφῆ πρὸς τὰ χάπια, ποὺ τῆς χάρισαν τὴ γαλήνη, ἀλλὰ μιὰ γαλήνη αἰώνια».

★ Σύζυγος τῆς Πῆτερ Χάλλ, ποὺ διευθύνει τὸ Σαιξπηρικὸ θέατρο στὸ Στάτφορντ, ἡ Λέσλυ Καρόν, ἡ ὁποία παρὰ τὶς ἐπιτυχίες της στὸν κινημα τογράφο, λατρεύει πάντοτε τὸ θέατρο, παίζει συχνὰ σὲ ἔργα, ποὺ ἀνεβάζει στὸ θέατρο αὐτὸ ὁ ἄντρας της. Οἱ ρόλοι τῆς εἶναι βέβαια δευτερεύοντες καὶ ποτὲ τὸ ὄνομά της δὲν ἀναφέρεται στὰ προγράμματα. Εἶναι μιὰ μετριοφροσύνη, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀναφερθῆ.

★ Στὸ Παρίσι ὅπου γυρίζει τὸ φίλμ «Γλυκειά μου "Ιρμα» ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Μπίλυ Γουάϊλντερ, ὁ Τζὰκ Λέμμον ἀντιμετώπισε τὴν Φελίτσιά Φάρ. Ἐκεῖνος εἶναι 36 χρόνων, ἐκείνη 29 καὶ ἔχουν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸν προηγούμενο γάμο τους.

★ Οἱ θεατρικοὶ καὶ κινηματογραφικοὶ κύκλοι τοῦ Παρισιοῦ περιμένουν ἀνυπόμονα τὴν ἔκδοσι τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Πιὲρ Μπρασσὲρ. "Οσοι ἐξέρουν καλὰ τὸν ἐκλεκτὸ καλλιτέχνη καὶ γνωρίζουν τὸ ἀνεξάντλητο πνεῦμα του φαντάζονται τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ παρουσιάζουν τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτά, ποὺ θ' ἀποτελοῦν κατὰ βάθος μιὰ ἱστορία τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου καὶ κινηματογράφου τῶν τριάντα τελευταίων χρόνων.

★ Στὰ 73 του χρόνια, ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν, χωρὶς νὰ ἐργάζεται πιὸ ἐντατικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, χωρὶς νὰ παραμελῆ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειά του (ἔγινε πρὸ ἑβδομάδων μπαμπὰς γιὰ δεκάτη φορά). Γράφει τὶς τελευταῖες σελίδες τῶν ἀπομνημονευμάτων του καὶ συγχρόνως τελειώνει τὸ σενάριο τοῦ νέου του φίλμ, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήση ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὸ γυιό του Σίδνεύ Τσάπλιν. Πρόκειται γιὰ μιὰ φάρσα, ποὺ ξετυλίγεται πάνω σ' ἕνα πλοῖο καὶ ἡ ὁποία θὰ μᾶς θυμίση τὸν παλιὸ καλὸ Σαρλώ.

★ Ὁ Γάλλος ὁπερατὲρ Κλὼντ Ρενουὰρ ἐγκατέλειψε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Λάμψεις τοῦ Παρισιοῦ», ποὺ ὁ Ρίτσαρντ Κὶν (μνηστὴρ τῆς Κὶμ Νόβακ) γυρίζει ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες στὴν Κυανῆ Ἀκτή, μὲ τὴν "Ωντρεῦ Χέπμπορν καὶ τὸν Οὐίλλιαμ Χόλντεν. Ἡ "Ωντρεῦ, ποὺ δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴ φωτογραφία τοῦ Κλὼντ Ρενουὰρ εἶχε καλέσει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τὸν Τσάρλς Λάνγκ, (ὁπερατὲρ τοῦ φίλμ της «Σαμπρίνα»), γιὰ νὰ ἐπιβλέπη τὴν ἐργασία τοῦ Κλὼντ Ρενουὰρ. Ὁ τελευταῖος λοιπόν, ἐγκατέλειψε τὴ θέσι του δηλώνοντας ὅτι εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ ἀμερικανικὰ συστήματα ἐργασίας.

«Οἱ Γάλλοι τεχνικοί, ποὺ ἐργάζονταν ὑπὸ τὶς διαταγές μου, εἶπε ὁ Ρενουὰρ, θελήσανε νὰ ἐγκαταλείψουν μαζί μου τὸ στούντιο. Τοὺς παρακάλεσα ὅμως νὰ μείνουν στὶς θέσεις τους κι' ἔφυγα μόνος».

★ Ὁ Σάρλ Ἀζναβοῦρ ἀμφιταλαντεύεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀγάπες. Μιὰ ἑβδομάδα ἐγκίνει μὲ τὴν Κλώντ Μασσιά, καὶ τὴν ἄλλη μὲ τὴ νεαρὰ Κλώντ Καρόλ. Πρόκειται γιὰ ἕνα συνδυασμό, ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία στὸν Σάρλ νὰ μὴ μπερδεύη τὰ ὀνόματα ἄλλα δὲν ἱκανοποιεῖ καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες, ὅπως ἀλλωστε δε φαίνεται νὰ ἱκανοποιῆ καὶ τὸν ἴδιο.

— Ἡ Κλὼντ Καρὸλ εἶναι χαριτωμένη, λέει ὁ Σάρλ, μα εἶναι ἀκόμα παιδί. Εἶναι ἡ καλλίτερη φίλη τῆς κόρης μου. Ἡ Κλὼντ Μασσιὰ εἶναι ἄλλο πράγμα. Εἶναι γυναικα καὶ μοῦ ἀρέσει ὁ χαρακτήρας τοῦ. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀγοῦμε μαζὶ τῆς ἀγαπκαλύπτω καινουργία χαρακτηρα.

Μὰ ὁ Σάρλ δὲ φαίνεται ἕτοιμος ν' ἀποφασίση. Δὲν βρῆκε ἀκόμα τὴ γυναικα ποὺ θα τοῦ γεμιση τὴ ζωή, γιατὶ προσθέτει μὲ κάποια μελαγχολία:

— Κατὰ βάθος νοιώθω πάντα μόνος...

★ "Ενα ἀτύχημα, ποὺ συνέβη στὸν Μπόμπυ Ντάρριν, ἐνὼ κολυμποῦσε, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σχίση τὸ σαγόνι του, τὸ ὁποῖο εἰδικὸς χειρουργὸς φρόντισε νὰ τοῦ ράψη προσεκτικά, γιὰ νὰ μὴν ἀφίση ἴχνη. Τώρα ὁ Μπόμπυ εἶναι καταδικασμένος γιὰ λίγες μέρες σὲ ἀναγκαστικὴ ἀναπαυσι, τὴν ὁποία ἀφιερώνει στὴ σύνθεσι τῆς μουσικῆς τῆς νέας του ταινίας «"Οταν ἕνας ἄνθρωπος ἀπαντᾶ».

★ Ἡ κατάστασι τοῦ Τσάρλς Λῶτον, ποὺ ὑπέστη στὸ Λὰς "Αντζελες μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὴ σπονδυλικὴ στήλη, παρουσιάζει τώρα αἰσθητὴ βελτίωσι, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνησύχησε τοὺς γιατρούς, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν. Ὁ διάσημος καλλιτέχνης, ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ καρκίνο, ὑπέστη πρὸ δυὸ μηνῶν μιὰ πρώτη χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὴ Νέα Ὑόρκη.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

ΟΕΛΙΑ Καζὰν συνεχίζει μὲ γοργὸ ρυθμὸ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ του «Ἀμέρικα—Ἀμέρικα». Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία πληροφορία, ὁ Μάνος Χατζηδάκις, θὰ γράψη τὰ τραγοῦδια, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴ μουσικὴ ἐπένδυσι τοῦ φίλμ. Ὁ Χριστόφορος Νέζερ καὶ ὁ Γιῶργος Φούντας θὰ πάρουν μέρος στὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς ὡς

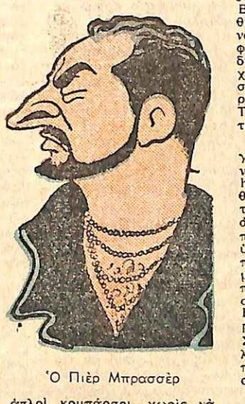

Ὁ Πιὲρ Μπρασσὲρ

ἁπλοὶ κομπάρσοι, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι. "Ενας μικρὸς ρόλος στὸ ἔργο ἀνετέθη ἐπίσης στὸ Δημήτρη Νικολαΐδη.

★ Μόλις τελείωσε τὸ γύρισμα τῆς κωμωδίας «Δέκα μέρες στὸ Παρίσι» ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ὀρέστη Λάσκου καὶ μὲ συμπρωταγωνιστὰς τοὺς Νίκο Σταυρίδη, Γιάννη Γκιωνάκη καὶ Πόπη Λάζζυ, ἡ "Αννα Φόνσου ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ δραματικοῦ Ἔργου «Ἡ ὀργή», ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Βασίλης Γεωργιάδης, ἐάσει ἑνὸς σενάριο τοῦ Νίκου Φώσκολου, γιὰ τὴν ἴδια ἑταιρία Ρουσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς, Ψασᾶς. Πρωταγωνιστεῖ τοῦ νέου φίλμ εἶναι ὁ Νίκος Κούρκουλος καὶ ὁ Τ. Καρόῦσος. Ὑπάρχει στὸ ἔργο καὶ ἕνας δεύτερος ἐασικὸς γυναικεῖος ρόλος, ὁ ὁποῖος κι' αὐτὸς θ' ἀνατεθῆ σὲ γνωστὴ καλλιτέχνιδα, δεδομένου ὅτι ἡ ἐρμηνεία του ἀπαιτεῖ ξεχωριστὲς ἱκανότητες.

★ Ἡ ἴδια ἑταιρία «Ρουσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς, Ψαρᾶς», θὰ μεταφέρουν ἀκολούθως στὸν κινηματογράφο μιὰ ἄλλη θεατρικὴ ἐπιτυχία τῆς δυάδος Τσιφόρου — Βασιλειάδου: «Τὰ κοκκόρια τοῦ 12». Τὸ ἔργο αὐτό, τοῦ ὁποίου θὰ γίνη ἐλεύθερη διασκευὴ γιὰ τὸν κινηματογράφο, θὰ εἶναι τὸ δέκατο θεατρικὸ ἔργο, ποὺ ἡ ἑταιρία μεταφέρει στὴν ὀθόνη.

★ Ὁ Μόρτον ντὰ Κόστα, ποὺ γύρισε στὴν Ἑλλάδα τὸ φίλμ «"Οχι στὴ ζωή σου», πρότεινε στὸν Τίτο Βανδῆ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ παίξη σὲ ἀμερικανικὰ φίλμ. Ὁ Μόρτον ντὰ Κόστα δήλωσε πὼς ἀν ὀτὸ προσεχές του φίλμ, ποὺ θὰ γυρίση στὴν Εὐρώπη, ὑπάρχει ρόλος κατάλληλος γιὰ τὸν Τίτο Βανδῆ, ὀπωσδήποτε θὰ τοῦ τὸν ἀναθέση.

★ Στὶς Κουκουδάουνες γυρίστηκαν οἱ πρῶτες σκηνὲς τοῦ φίλμ τῆς Τζένης Καρέζη, ποὺ ὁ σκηνοθέτης καὶ σεναριογράφος τοῦ Ἀλέκος Σακελλάριος ἀφίνει πάντα ἀδάφιστο. Ὅπως γράφομε ἤδη, ἡ Τζένη ὑποδοῦεται σ' αὐτὸ μιὰ νέα, ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ ταξιδεύη μὲ ὠτο—στόπ. Τὴν ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια θὰ πλαισιώσουν οἱ κωμικοὶ Θανάσης Βέγγος, Γιάννης Γκιωνάκης, Νίκος Ρίζος καὶ Κούλης Στολίγκας, κασθὼς καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἠθοποιοί, τῶν ὁ ποιων τὶς ἡμέρες αὐτὲς θ' ἀνακοινωθοῦν τὰ ὀνόματα.

★ Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης Γκρὲκ Τάλλας θὰ γυρίση τὸν Ἰανσάριο ἕνα φίλμ, ποὺ θὰ ἔχη γιὰ θέμα τὸ ἱστορικὸ χρονικὸ τοῦ Ροῦπελ. Τὸ σενάριο τοῦ φίλμ θὰ βασίζεται στὸ βιβλίο τοῦ Χρήστου Ζαλοκώστα.

★ Τὸ προσεχὲς φίλμ τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη θὰ εἶναι ἔγχρωμο. Πρόκειται γιὰ μιὰ κωμῳδία, στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστοῦν ὁ Ντίνος Ἠλιόπουλος, ἡ Ζωὴ Λάσκαρη καὶ ἡ Ἑλένα Βλαχοπούλου. Δὲν ἀποφασίστηκε ἀκόμα ποῖος θὰ εἶναι ὁ ὁριστικὸς τίτλος τοῦ ἔργου.

Ο ΑΛΛΟΣ

—"Δργησες νὰ φέρης τὰ παγωτά, Γιάννη, καὶ νόμιζα πὼς ἔφυγες!...

Ὁ "Ελλην χορευτὴς Εὐάγγελος Τζώρτζης, ὅπως ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὴ Λύν Ρενώ, στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ «Καζινὸ Ντὲ Παρί».

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικαντικὸ ρεπορτάζ

ΠΡΩΤΟ ἀπ' ὅλα τὰ χειμερινὰ θέατρα ἄρχισε δοκιμὲς τὸ θεατρο «Κοτοπουλὴ» μὲ τὸ ἔργο «Καισσὰρ καὶ Κλεοπάτρα», στὸ ὁποῖον, ὅπως εἶναι ἤδη γνωστὸ τὴν Κλεοπάτρα τὰ παίξη ἡ Βουλγιουκλάκη καὶ τὸν Καίσαρα ὁ Καρούσος.

Το ἔργο θὰ περιλαμβάνη θεαματικὰ μπαλλέτα, ποὺ μονιαρεῖ ὁ Μανώλης Χαστρινὸς καὶ τραγοῦδια ποὺ γραφει ὁ Μανος Λαζιδάκης.

★ Ὁ Γιῶργος Οἰκονομίου, μὲ τὴν συνεργασία τῆς "Αννας Καλουτᾶ, θὰ παρουσιάση στὴ Θεσσαλονίκη κατὰ τὴν σιωρεκεια τῆς Ἐκθέσεως μία ἐπίκαιρη ἐπιθεώρησι μὲ τον τιτλο «Πέον κῦμα» ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος, μαζὶ μὲ τὸν Κώστα Νικολαΐδη. Πρωταγωνίσταις τοῦ θιασου αὐτοῦ θα εἶναι ἡ "Αννα Καλουτᾶ.

★ Γιὰ τον χειμῶνα, ἐς ἀλλου ὁ Οἰκονομίης ἑτοιμάζει στὸ θέατρο «Κοπουτὰ» ἕνα χαροῦμενο θαρίετε, στὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάσει, μεταξὺ ἀλλων τὰ δυὸ ἀστεριὰ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, τὸν Πόλλυ Πάνου καὶ τὸν Στέλιο Καζαντζίδη.

★ Ὁ υἱασος Ροτήρη βρίσκεται τώρα στὸ Ἰσραηλ, ὅπου θὰ δώση σὲ διάφορες πολεις ὀχτὼ παραστάσεις τῆς «Ἠλεκτρας». Ἐπιστρέφοντας, θὰ φύγη μὲ εἰδικὸ πουλμαν γιὰ τὸ Λονδίνο, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ ἡ παράσταση τῆς «Ἠλεκτρας» σὲ ἀγγλικὴ μεταφρασι μὲ "Ελληνας ἐρμηνευτὰς θὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ B.B.C.

★ Στὴν «Ὀδὸ ὀνείρων» τοῦ θεάτρου «Μετροπόλιταν», προσέδωσε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἡ ἐμφάνισι τῆς Νάνας Μούσχουρη.

Ἡ δημοφιλὴς ἐρμηνεύτρια τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, ἐρμηνεύει τρία τραγοῦδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα γαλλικό, τὴν «Κλέφτρα τοῦ Λονδίνου» ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Ἐπαὶξ ὁ θιασος τῆς Μαρὶ Μπέλ στὸ Παρισι, πρὶν λίγους μῆνες, μὲ μουσικὴ τοῦ Μανοῦ Χατζιδάκη.

★ Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα πρόζας ποὺ θὰ παιχθοῦν κατὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο, θὰ διαθέζωνται μὲ μουσικὴ. Σὲ ὁρισμένα ἀπ' αὐτά, θὰ γράψουν τὴ μουσικὴ νέοι συνθέτες.

★ Ἡ στάρ τοῦ τουρκικοῦ κινηματογράφου, Μιελυκὶν Ντορουκ που ἤρθε πριν λίγες μερες στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ γυρίση μερικες σκηνες τῆς νεας ταινιας της, ἐχει πάλι ὡς τώρα σε 90 ταινιες. Μ.Μαχροειν ὁμορφιά, ἡ Μπελυκὶν ἔκανε τὸ πρωτο της ξεκίνημα ὡς χορεύφια πριν δέκα χρόνια, λιγο δὲ ἀργότερα πῆρε τον τιτλο της «νὶς Ἰουρκιας».

★ Στὸ ἐφετεινὸ Μεσογειακὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι θὰ ἀντιπροσωπευση ἡ ρεντέτα τοῦ τραγουδιοῦ Λεινα Παμελα, ποὺ θὰ μεταδῆ ἑκεῖ κατα τὰ μέσα Σεπτεμφριου.

Ἡ Παμελλα θὰ ἐρμηνεύση δυὸ τραγοῦδια, ποὺ προεκρίθησαν. τὰ «Ζοὺνου τ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΛΩΡΑΝΣ

Ἡ διεθνὴς τραγουδίστρια

ΕΙΝΑΙ γνωστὸ τὸ τραγοῦδι «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη», ποὺ ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος, πρὶν ἀπὸ τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ» καὶ μεταφράστηκε σὲ ὀχτὼ ξένες γλῶσσες. Πολὺ σπάνια ὅμως τὸ σουξὲ αὐτὸ τραγουδήθηκε στὴν Ἑλλάδα σὲ ξένη γλῶσσα. Τὸ ἀκούσαμε πρὶν λίγες μέρες στὴν ἰταλική του ἀπόδοση, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ὡραιότερη («Τ' ἀμερό, τ' ἀμερὸ πὲρ λὰ βίτα»), σὲ μιὰ ἀριστοτεχνικὴ ἑρμηνεία, ἀπὸ τὴ Μαίρη Λωράνς, στὸ θεατράκι «Ὀλύμπια» τοῦ Πειραιᾶ.

Ἡ Μαίρη Λωράνς τραγουδοῦσε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι μὲ τὶς γαβάγιες τοῦ Μακρῆ. Ἀπὸ τότε, μαζὶ μὲ τὴ μεγάλη ἔκτασι τῆς φωνῆς, εἶχε καὶ τὴ φλέβα τῆς θεατρίνας, πρᾶγμα ποὺ τὴ βοήθησε νὰ σημειώση μιὰ ἀξιόλογη καριέρα.

Τὸ πρῶτο ἐπίσημο ντεμποῦτο της ἔγινε στὴν τότε «Ὄασι» τοῦ Ζαππείου, ὅπου τὴν παρουσίασε, μὲ πολλὲς φιλοδοξίες, ἕνας πανέξυπνος ἐπιχειρηματίας τῆς ἐποχῆς, ὁ κ. Ἀντώνης Ζερβός. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τὴ χαρῆ πολὺ καιρό. Ἕνας ἄλλος ἐπιχειρηματίας, ποὺ ἔβλεπε πολὺ πιὸ μακρυά, ὁ μακαρίτης Μακέδος, ποὺ κάτι μάτευε, κυττάζοντας τὰ ἀστραφτερὰ μάτια τῆς μικροσκοπικῆς ἀλλὰ χαριτωμένης Μωρούλας, πῆρε τὸ θάρος νὰ τὴν παρουσιάση στὸ θεατρό του, τὸ «Μοντιάλ», ἀφοῦ προηγουμένως τὴ βοήθησε νὰ πάρη γενικὴ ἄδεια ἠθοποιοῦ, σὰν ἐξαιρετικὸ ταλέντο.

Ὅπως ὅλες τὶς φορές, ἔτσι κι' αὐτή, ὁ Μακέδος δὲν ἔπεσε ἔξω. Ἡ πρώτη ἐπίσημη ἐμφάνισι τῆς Λωράνς μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Ἂν κυβερνοῦσαν οἱ γυναῖκες», δίπλα στὰ μεγαλύτερα ἀστέρια τῆς ἐποχῆς, τὴ Ζωζὼ Νταλιάς, τὸν Ἰατροῦ, τὸ Στυλιανόπουλο, κ. ἄ., ἦταν θριαμβευτικὴ καί, μέσα σὲ λίγες μέρες, ὅλη ἡ Ἀθήνα τραγουδοῦσε μαζί της τὸ ἐξαλλο σουΐγκ, ποὺ ἔγραψε εἰδικὰ γι' αὐτὴν ὁ Σπάρταχος:

«Τὸ μπουμποῦκι ποῦχεις βάλει (στὰ μαλλιά...».

Τὸ θέατρο ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἱκανοποιήση, ὅσο τῆς ἄξιζε. Ἔτσι, τὰ πέντε ἑπόμενα χρόνια, «ἀλώνιζε» κυριολεκτικὰ στὰ δυὸ μεγάλα βαριετὲ τοῦ Ζαππείου, τὴν «Ὄασι» καὶ τὰ «Πεῦκα», μὲ τραγούδια καὶ πικάντικα νουμεράκια.

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ μπρίο καὶ τὴ ζεστὴ φωνή της, ὁ Μωράκης ἀφιέρωσε τότε ἕνα νέο του τραγοῦδι στὸ ὄνομά της. Καὶ ἡ «Μαιρούλα» τοῦ Μωράκη, μὲ ἑρμηνεύτρια τὴ Λωράνς, εἶχε ἰδιαίτερη ἀπήχησι στὸ κοινό.

Τὴν καινοτομία τοῦ Μωράκη ζήλεψε, λίγο ἀργότερα, ἕνας ἄλλος γνωστὸς μαέστρος, ὁ Γιῶργος Μυρογιάννης. Ἔγραψε εἰδικὰ γιὰ τὴ Μαίρη Λωράνς, τὴν περίφημη φούμπα «Μαρί», ποὺ, ἀφοῦ κατέκτησε τὴν Ἀθήνα, γνώρισε, ἀργότερα, τεράστια ἐπιτυχία στὴν Ἀμερική, καὶ σημείωσε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σουξὲ στοὺς δίσκους.

Ἡ Μαίρη Λωράνς, σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της στὸ ἐξωτερικὸ μὲ κοστούμι «Βιολετέρας».

Σὰν πραγματικὸς μαγνήτης, τὸ φῶς τῆς ράμπας τὴν ξανατράβηξε ἀργότερα. Φθασμένη πιὰ βεντέττα, μὲ ὅλα τὰ ἀτοῦ τῆς σκηνῆς, ἀκολούθησε μουσικοὺς θιάσους στὴν Κύπρο, Αἴγυπτο καὶ Τουρκία, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, παρουσίασε μιὰ σπάνια δημιουργία της, μαζὶ μὲ τὸ Νίκο Σταυρίδη, τὸ «Ἀμερικὴ - Ἑλλάδα», στὸ θεατρο «Βέμπο», γιὰ τὴν ὁποία ἀφιέρωσε ὅλος ὁ ἀθηναϊκὸς Τύπος τὰ πιὸ θερμὰ σχόλια. Ἡ προσωπικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία της ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κάνη, γιὰ πρώτη φορά, τὴν ἐμφάνισί της στὴν ὀθόνη, μὲ τὸ φίλμ «Μάγια ἡ Τσιγγάνα» καὶ νὰ τὴν προσέξη ἰδιαίτερα ὁ Ζώρζ Γκεταού, περαστικὸς τότε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Μὲ τὰ φτερὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιτυχίας της, ἡ Μαίρη Λωράνς ἔκανε, τὸ ἑπόμενο ἔτος, στὴ Θεσσαλονίκη, τὴν πρώτη της ἐμφάνισι ὡς πρωταγωνίστρια, ἐπὶ κεφαλῆς προσωπικοῦ θιάσου, στὸ θέατρο «Μετροπόλ». Αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ σημαντικὸς σταθμὸς τῆς καλλιτεχνικῆς καριέρας της, ἀφοῦ ἔκανε, γιὰ πρώτη φορά, τὴν ἐμφάνισί της σὲ ἔργο ἀξιώσεων, τὴν ὀπερέττα «Τσιγγάνικο αἷμα» τοῦ Σακελλαρίδη.

Κατόπιν, ἡ Λωράνς, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1956, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη στὸ ἐξωτερικό, γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν τύχη της ὡς διεθνὴς τραγουδίστρια, πρᾶγμα ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία.

Ἔφυγε, λοιπόν, γιὰ λίγους μῆνες, μὲ δέκα μόνο ξένα τραγούδια, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε ξεπέρασε κάθε προηγούμενη περίπτωσι περιοδείας Ἑλληνίδας τραγουδίστριας στὸ ἐξωτερικό. Στὴ Γερμανία ἔμεινε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Τὸ μεγάλο της μπρίο κατέκτησε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἕνα τόσο ψυχρὸ κοινό, ποὺ τὴν ἀγκάλιασε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ στοργή. Ἰδιαίτερα στὸ Μόναχο, ἔγινε δημοφιλέστατη, μὲ ἕνα παράξενο ψευδώνυμο, ποὺ τῆς ἔδωσαν γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι θαυμασταί: «Φὲρ Κάουφεν», δηλαδὴ «Τὸ κορίτσι ποὺ ξέρει νὰ πουλᾶ τὸ τραγοῦδι». Ἀκόμη ἕνας γνωστὸς συνθέτης, ὁ Γουίλλυ Ἄστροθ, τῆς ἀφιέρωσε ἕνα μοντέρνο «ρόκ» μὲ τὸν τίτλο «Μπλοῦ-τζὶν-ρόκ», ποὺ λάνσαρε μὲ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία. Στὴν Ἱσπανία, ἄλλος συνθέτης, τῆς ἀφιέρωσε τὸ τραγοῦδι «Χαμπανέρα» καὶ στὴ Γιουγκοσλαυία τὸ «Μόρας Ναπούτ».

Μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία τραγούδησε ἐπίσης στὸ Βέλγιο, στὴ Γαλλία, στὴν Ὀλλανδία καὶ στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ γυρίση, ἔπειτα ἀπὸ ἕξη χρόνια στὴν Ἀθήνα, μὲ ρεπερτόριο 70 ξένων τραγουδιῶν!

★

Στὸ διάλειμμα τοῦ Πειραϊκοῦ θεάτρου, εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ συνομιλήσουμε ἀρκετὴ ὥρα μαζί της, ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρό.

— Τί σᾶς ἀπασχολεῖ, ὅταν δὲν τραγουδᾶτε καὶ δὲν παίζετε στὸ θέατρο;

— Ἡ μεγάλη μου ἀδυναμία εἶναι τὸ κολύμπι. Μ' ἀρέσει νὰ κολυμπάω ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ μὲ τὰ χιόνια ἀκόμα. Στὴν Ἱσπανία, πολλοὶ ξένοι συνάδελφοι, τρόμαξαν μὲ τὴν ἀντοχή μου καὶ μ' ὀνόμαζαν «ἑλληνικὸ δελφίνι». Ἡ παραδεισιακὴ Μαγιόρκα μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία, ἕνα ὁλόκληρο καλοκαίρι, νὰ ζήσω τὴ γοητεία τῆς θάλασσας. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπῆρχε θάλασσα, δὲ σταμάτησα ποτὲ νὰ κολυμπάω. Κατέφευγα στὶς πισίνες! Μ' ἀρέσει πολὺ ἐπίσης ἡ μαγειρική. Ἡ μάννα μου, ποὺ ἤταν μία ἐξαιρετικὴ μαγείρισσα, μοῦ μετέδωσε τὸ πάθος αὐτό. Στὸ ἐξωτερικὸ ἔδωσα ἐξετάσεις μὲ ἄριστα ὁ αὐτὸ τὸ κεφάλαιο καὶ πολλὲς φορὲς καλοῦσα συναδέλφους ξένους στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὰ φαγητά μου.

— Τί σᾶς ἔκανε περισσότερη ἐντύπωσι ἔξω;

— Ἡ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ δημιουργεῖ γύρω ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη τὸ τόσο εὐγενικὸ παντοῦ κοινό. Καὶ τὰ αὐθόρμητα χειροκροτήματα, ποὺ σὲ κάνουν πολλὲς φορὲς νὰ δακρύζης καὶ νὰ ξεχνᾶς, προσωρινὰ βέβαια, τὴ νοσταλγία τῆς ἀγαπημένης πατρίδας...

— Ποιὰ εἶναι τὰ μελλοντικά σας σχέδια;

— Ἔχω πολλὲς προτάσεις γιὰ θέατρο. Ἡ σκηνὴ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ μὲ ἠλεκτρίζη. Δὲ θέλω ὅμως νὰ ἀναλάβω μακροχρόνιες ὑποχρεώσεις.

— Ἀσφαλῶς, λοιπόν, κάτι ἄλλο θὰ σᾶς ἀπασχολῆ.

— Βέβαια. Σκέπτομαι τὸ χειμῶνα νὰ δημιουργήσω μιὰ μικρὴ μπονάτ, στὴν καρδιὰ τῆς Ἀθήνας. Ἕνα κοκκινίστικο σαλόνι, φτιασμένο μὲ γοῦστο καὶ ἀξιώσεις. Μιὰ ζεστὴ γωνιά, ποὺ θὰ ἀπευθύνεται ὄχι μόνο στοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς μου, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς περαστικοὺς ξένους, ἀφοῦ τολμῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἔχω τώρα τὸ πλουσιώτερο ξένο ὀεπερτόριο, ἀπ' ὅλες τὶς Ἑλληνίδες τραγουδίστριες.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ἡ νέα ἠθοποιὸς Ντέπυ Ἀποστόλου ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὸ σκηνοθέτη Σπύρο Ζιάγκο γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση στὴν ταινία του «Μεγάλη ζωή». Τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ ἔχει ἤδη ἀρχίσει μὲ βασικοὺς ἑρμηνευτὰς τοὺς Λυκοῦργο Καλλέργη, Νίκο Ξανθόπουλο, Ἀνδρέα Ντούζο καὶ Γιάννη Θειακό.

★ Ὁ Ὀρέστης Μακρῆς καὶ ἡ Ντόρα Γιαννακοπούλου θὰ τραγουδήσουν δέκα λαϊκὰ τραγούδια στὸ νέο ἔργο τῆς «Νόβακ Φίλμ» «Τὰ σκαλοπάτια τῆς ζωῆς». Μερικὰ ἀπ' αὐτά, ὅπως τὰ «Συννέφιασε», «Ὁ ναύτης» καὶ «Τὸ κομπολογάκι» θεωροῦνται ἀπὸ τὰ «κλασσικὰ» τοῦ εἴδους. Θὰ τοὺς συνοδέψη μιὰ ὀρχήστρα μπουζουκιῶν ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Γ. Μητσάκη. Ἐκτὸς τῶν δυὸ προαναφερθέντων καλλιτεχνῶν, στὸ φίλμ παίζουν ἐπίσης ἡ Ἀθηνᾶ Μιχαηλίδου, ὁ Λευτέρης Βουρνᾶς, ἡ Κατερίνα Βασιλάκου καὶ ὁ Ἀρτέμης Μάτσας.

Ἡ Λωράνς στὴν ἀκτὴ τῆς Μαγιόρκας μὲ τὴν ἰδιόκτητη βάρκα, ποὺ τῆς χάρισε ἕνας θαυμαστής της, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ θαυμάσια ἑρμηνεία τοῦ γνωστοῦ ἱσπανικοῦ τραγουδιοῦ «Λὰ μπάρκα».

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΤΑΚΗΣ ΒΑΡΛΑΜΟΣ

«Ὁ χορὸς εἶνε κάτι ἄλλο...»

ΔΕΝ εἶναι ἄγνωστος στοὺς ἀναγνῶστες μας. Πότε σὰ σύζυγος τῆς χορεύτριας Μαρίας ντὲ Πετρίλλο, ποὺ τὸ πορτραῖτο της σχιαγραφήθηκε τελευταῖα στὴ σειρὰ «Ἀστέρια τοῦ χοροῦ», πότε σὰν Πιερρότος στὸ φωτογραφικὸ σκέτς «Πιερρότος καὶ Κολομπίνα», ποὺ δημοσιεύσαμε κατὰ τὶς περασμένες Ἀποκριές, ὁ Τάκης Βαρλάμος ἔχει κάμει τὴν πρώτη γνωριμία μὲ τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας.

Μὰ ὁ διαλεχτὸς Ἕλληνας χορευτὴς δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ γνωρίσατε — ἢ, μᾶλλον, δὲν εἶναι μόνο αὐτός.

Ἕνα τόσο πληθωρικὸ ταλέντο σὰν τὸ δικό του καὶ μιὰ 15ετὴς θητεία στὸ ναὸ τῆς Τερψιχόρης, δὲ μποροῦν νὰ κλεισθοῦν σὲ μιὰ ἢ σὲ δύο σελίδες.

Τότε; Ποιὸς εἶναι, λοιπόν, ὁ «ἄγνωστος» Βαρλάμος, ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος καὶ περιπαθὴς κυλλιτέχνης, ἀπ' τὴν πλευρά, ποὺ δὲν τὸν ξέρει τὸ κοινό;

★

Εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ καθήση, ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα, πνιγμένα ἀπ' τὴ ζέστη, καλοκαιρινὰ βράδυα, μαζί μας, περασμένα μεσάνυχτα, ὕστερ' ἀπ' τὴν παράστασι τοῦ θεάτρου τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, ὅπου χορεύει μὲ τὸ μπαλλέτο του, καὶ νὰ μᾶς ἀνοίξη τὴν καρδιά τον.

Τὸ ντεκὸρ ἦταν ὅμορφο. Ἕνα παγκάκι βουτηγμένο στὸ ἡμίφως, ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιὲς τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Ἐπάνω τ' ἀστέρια, μὲ τὰ νυσταγμένα ἀσήμια τους, ἀνάμεσα στὰ δέντρα τὸ αὐγουστιάτικο φεγγάρι, νὰ παίζη τὸ αἰώνιο κουρφτοῦλι του καὶ στὴν ἀτμόσφαιρα νὰ πλανιέται τὸ χαμόγελο τῆς νυχτερινῆς αὔρας.

— Λοιπόν, κ. Βαρλάμο, διηγηθῆτε μας τὴ ζωή σας.

Χαμογέλασε.

Γεροδεμένος, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ μαῦρα μάτια, ἔμοιαζε σάν... Ἕλληνας.

Τοῦ τόπαμε.

— Μὰ εἶμαι Ἕλληνας, ἀχι-σε. Καὶ ἀλλιστα βέρος Ἀθηναῖος. Γεννήθηκα στὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ μεγάλωσα στὴν Ἀθήνα.

— Πῶς γνωρισθήκατε μὲ τὸ χορό;

— Εἶχα κλίσι. Ἔτσι σπούδασα μικρὸς σὲ γνωστὴ σχολὴ χοροῦ. Ὕστερα, βγῆκα στὸ ἐπάγγελμα. Ντεμπουτάρησα στὴ Λυρικὴ Σκηνὴ κ' ὕστερα παρουσιάστηκα στὸ μουσικὸ θέατρο, στὸ «Ἀκροπόλ», τὸ 1951. Σὲ δυὸ χρόνια, ὅμως, πῆγα στὴν Ἰταλία, γιατὶ διψοῦσα γι' ἀνώτερες σπουδές. Ἐκεῖ χόρεψα στὴν Ὄπερα τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Τζένοβας καὶ στὴν τηλεόρασι. Πραγματοποίησα τουρνὲ στὶς ἰταλικὲς μεγαλουπόλεις κ' ὕστερα γύρισα στὴν Ἱσπανία, ὅπου χόρεψα στὴν Ὄπερα τῆς Βαρκελώνης, στὴ μενάλη ἐπιθεώρησι «Σακάλες τοῦ Πουέμπλο Ἑσπανόλ», στὸ «Τεάτρο Ἀλμπένιθ» καὶ στὴν τηλεόρασι. Κατόπιν, γύρισα χορεύοντας τὴ Γερμανία, Γαλλία, Ἑλβετία καὶ τὴ γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ Ριβιέρα. Ταυτόχρονα μὲ τὸ χορό, ἀσχολήθηκα μὲ τὴ χορογραφία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο μου πάθος.

Τέλος, παντρεύτηκα τὴν Ἰταλίδα χορεύτρια Μαρία ντὲ Πετρίλλο, ποὺ εἶναι ἀπὸ τότε παρτεναίρ μου, καὶ ξαναγύρισα στὴν Ἑλλάδα, ὅπου χορεύω ἀπὸ τότε. Αὐτὰ εἶναι τὰ χορευτικά μου πεπραγμένα...

★

Ὁ Τάκης Βαρλάμος ἀποτελεῖ σήμερα πολύτιμη μονάδα στὸν ἑλληνικὸ χορό.

Ὁλοκληρωμένος χορευτής, μὲ ἀρρενωπὸ στύλ καὶ ἄψογη τεχνική, θεωρεῖται ὡς ὁ ἰδεώδης ἐκφραστὴς τοῦ μοντέρνου χοροῦ σὲ τζάζ.

Μαζὶ μὲ τὴν παρτεναίρ καὶ γυναῖκα του Μαρία ντὲ Πετρίλλο καὶ τὸ ὡραιότατο μπαλλέτο τους, ἔχει πραγματοποιήσει τὴν ἄψογη μορφὴ στὸ χορό του, γιατὶ κατόρθωσε νὰ συνδύαση μὲ μέτρο τὴν τεχνική, τὸ θέαμα καὶ τὴ συνθετικὴ χορογραφία.

Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, δὲ διστάζει νὰ ἐκφράση τὴν ἄποψή του γιὰ τὸ χορὸ ὡς ἑξῆς:

— Χορὸς δὲν εἶναι τεχνικὴ ἢ θέαμα. Εἶναι τὸ μήνυμα τῆς χορογραφίας. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ὁ χορὸς θεωρεῖται Τέχνη. Κάτι ἔχει νὰ πῆ ὁ χορευτής, μιὰ ἱστορία, ἕνα κήρυγμα ἴσως, ποὺ τὸ ἐκφράζει μὲ τὸ κορμί τον. Ὅπως ὁ ζωγράφος χρησιμοποιεῖ τὸ χρωστῆρα, ὁ συγγραφεὺς τὴν πέννα, ὁ γλύπτης τὴ σμίλη, ὁ μουσικὸς τὶς νότες, ἔτσι κι' ὁ χορευτὴς χρησιμοποιεῖ τὴ ρυθμικὴ κίνησι, γιὰ νὰ πῆ τὸ δικό του λόγο. Γι' αὐτό, ἡ τεχνικὴ εἶναι ἀπαραίτητη. Ἡ φαντασιαγορία τοῦ ντεκὸρ ἐπίσης, ἀλλὰ χορὸς δὲν εἶναι αὐτά. Εἶναι ἡ σύνθεσι. Ἡ Τέχνη. Γι' αὐτὸ ὁ χορευτὴς δὲ γεράνει ποτέ, ὅταν εἶναι ἀληθινός, γιατὶ ἡ Τέχνη εἶναι ἀγέραστη.

— Ἐσεῖς, κ. Βαρλάμο, προσωπικά, ποιὰ γνώμη ἔχετε γιά... τὸν ἑαυτό σας;

Μ' ὅλο ποὺ ἡ ἐρώτησι εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπη, ὁ συνομιλητής μας δὲ διστάζει ν' ἀπαντήση:

— Ἔχω στήσει τὸ ἰδανικό μου τόσο ψηλά, ποὺ δὲ θὰ μπορέσω νὰ τὸ φτάσω ποτέ. Ἔτσι, ὅλες οἱ προσπάθειές μου μένουν μονάχα προσπάθειες. Εἶμαι καὶ θάμα ἕνας ὑπηρέτης τῆς ἄπιαστης Τέχνης.

— Πῶς βλέπετε τὸ χορὸ στὴν Ἑλλάδα;

— Εἴμαστε πολὺ πίσω, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἐξωτερικό. Βέβαια ὑπάρχει καλὸ ὑλικό. Δὲν ὑπάρχουν ὅμως μεγάλοι δάσκαλοι...

— Ποιὰ σχέσι ὑπάρχει μεταξὺ χοροῦ καί... χρήματος;

— Προσωπικὰ σὲ μένα, ὁ χορὸς ἀποφέρει χρῆμα. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ τελευταῖο ὁ σκοπός μου. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, παράτησα πολλὲς φορὲς μιὰ καλὴ οἰκονομικὴ χορευτικὴ δουλειά, μὲ συνέπεια νὰ τεινάσω. Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ μιὰ φορὰ στὴν Ἰταλία, ποὺ στάθηκε ἡ ὑτυχέστερη τῆς ζωῆς μου.

— Τί σᾶς συνέβη τότε;

— Εἶχα τρεῖς μέρες νὰ φάω... Καὶ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ χορεύω, νέο παιδί, 12 καὶ 14 ὧρες τὴν ἡμέρα. Πεινοῦσα τρομερὰ καὶ δὲν εἶχα δραχμὴ στὴν τσέπη μου. Ξαφνικὰ σ' ἕνα ντουλάπι τῆς τουαλέττας, ὅπου πῆγα νὰ πλυθῶ στὸ στούντιο τοῦ χοροῦ, ἀνακάλυψα μισή... φραντζόλα, κατάξερη σὰν πέτρα. Ποιὸς ξέρει, ποιὸς τὴν εἶχε ξεχάσει ἐκεῖ κι' ἀπὸ πόσον καιρό.

»Τὴν ἄρπαξα, τὴ μούσκεψα στὸ νεροῦ καὶ τήν... ἐξετέλεσα ἐπὶ τόπου!

Καὶ δυὸ τελευταῖες ἐρωτήσεις:

— Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σας γιὰ τὸ μέλλον;

— Ἔχω μιὰ πρότασι ἀπ' τὴν Ἰταλικὴ τηλεόρασι. Ὡστόσο, προτιμῶ νὰ μείνω στὸν τόπο μου. Σχεδιάζω νὰ σχηματίσω ἕνα καλὸ μπαλλέτο ἀπὸ 12 ἀγόρια καὶ κορίτσια καὶ νὰ παρουσιάσω νέες χορογραφίες, βασισμένες σὲ λαϊκὴ μουσικὴ τῶν Τσιτσάνη - Χατζηδάκι - Θεοδωράκη - Κατσαροῦ, σὲ ἐλαφρὺ καὶ μοντέρνο στύλ.

— Ὁ κινηματογράφος σᾶς συγκινεῖ;

— Ναί. Χορεύω στὴν τελευταία ταινία τοῦ Ντὰ Κόστα «Ὀχι ταία ταινία τοῦ Ντὰ Κόστα «Ὀχι τὴ ζωή μου», σὲ μιὰ ὡραία δημιουργία τοῦ Γ. Κατσαροῦ, ποὺ ἐλπίζω ὅτι θὰ φτάση σ' ἐπιτυχία τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ».

★

Πρὶν τελειώσουμε τὴ συνέντευξί μας μὲ τὸν Τάκη Βαρλάμο, ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε μὲ δυὸ λόγια τὴν ἐξαιρετικὴ του χορογραφία «Μονόδρομος», ποὺ χορεύει τώρα τὸ θέατρο τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Εἶναι ἕνας χορευτικὸς μῦθος δικῆς μας ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος ἀναπτύσσεται μὲ ἐμπνεύσεις, ποὺ τὸν δούλευε τὶς λεπτομέρειες τρία ὁλόκληρα χρόνια.

Ἡ χορογραφία αὐτὴ ἐξιστορεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὴ μοῖρα μιᾶς γυναίκας τοῦ δρόμου, ποὺ πάτησε ἀγώνες τοῦ θυμοῦ, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ περιβάλλον της. Τέλος, ὅταν ἀνακάλυψε τὸν ἰδανικό ἀγαπημένο τῆς ζωῆς της, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς φέρη τὴ λύτρωσι, σὲ μιὰ ἄγρια πάλη τοῦ ἰδανικοῦ αὐτοῦ φίλου μὲ τὸν ἀνώνυμο κακοποιό, πέφτει ἡ ἴδια θῦμα μιᾶς μαχαιριᾶς καὶ πεθαίνει, θέλοντας νὰ προστατέψη τὸ λυτρωτή της. Ἔτσι, ἡ λύτρωσι δὲν ἔρχεται καὶ ὁ μόνος δρόμος, ὁ «μονόδρομος» τῆς γυναίκας τοῦ δρόμου, ὅπως καὶ κάθε ἀνθρώπου, μένει ἐκεῖνος ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν περπατᾶ καὶ ὁδηγεῖ στὸ θάνατο.

Εἶναι μιὰ χορογραφία συμβολική, μὲ κοινωνικὸ περιεχόμενο καὶ φιλοσοφία, ποὺ ἀποδεικνύει τὸ χορευτικὸ «πιστεύω» τοῦ Τάκη Βαρλάμου, ὅτι ὁ χορὸς δὲν εἶναι τεχνικὴ καὶ κίνησι, ἀλλὰ κάτι «ἄλλο». Κάτι πιὸ μεγάλο καὶ δυνατό: Ἡ Τέχνη.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ ἐξαίρετος χορευτὴς Τάκης Βαρλάμος.

✪✪

ΘΑ ΓΙΝΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ;

Ἡ Τζένυ Ἄνν Λίντστρομ, πρωτότοκος κόρη τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν ἀπὸ τὸν πρῶτο της γάμο, ἂν καὶ μόλις 23 χρόνων, εἶναι κιόλας χωρισμένη. Εἶχε παντρευτῆ ἕνα νεαρὸ Ἀμερικανὸ βιομήχανο, τὸ Φούλλερ Καλγουάιτ, ἀλλ' ἡ συζυγική τους ζωὴ κράτησε μόλις μερικοὺς μῆνες. Ἡ Τζένυ πῆρε κατόπιν διαζύγιο. «Ὁ ἄντρας μου ἤταν μιὰ ἀοιθιομηχανή, εἶπε. Τὰ ἀπότιμοῦσε ὅλα σὲ χρῆμα. Μοῦ ἤταν ἀδύνατο νὰ ζήσω μαζί του». Ἡ Τζένυ μιλάζει καταλληλικὰ μὲ τὴ μητέρα της. Εἶναι πιθανόν, ὅτι θὰ ἐπιφανισθῆ προσεχῶς στὸν κινηματογράφο. Δυὸ μεγάλοι ἰταλικοὶ ὅμιλοι τῆς ἔστειλαν ὧς τώρα δελεαστικὲς προτάσεις.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία!»

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

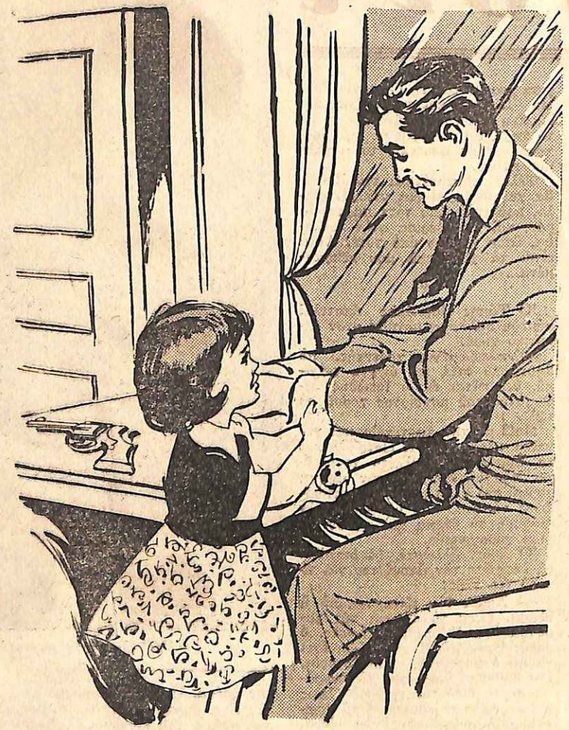

— *Καθάρισέ μου τὸ μῆλο, μπαμπᾶ!... τοῦ εἶπε ἡ Λότη.*

Η ΜΙΚΡΟΤΛΑ Λότη εἶναι ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι, μὲ τὰ λυτὰ μαῦρα μαλλιά της, ποὺ πετιοῦνται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν τινάζη πεισματάρικα τὸ κεφαλάκι της, μὲ τὰ μαῦρα μάτια της, ποὺ ξοῦν τὴν ἱκανότητα γ' ἀνακαλύπτουν τὰ κρυμμένα γλυκίσματα, μὲ τὸ ρόδινο στοματάκι, ποὺ τοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ γλυκά καὶ ποὺ, ἂν δὲν τοῦ τὰ δώσουν, φουσκώνει τὰ χειλάκια του καὶ παίρνει κλαψιάρικο ὕφος...

Μὰ τότε, θὰ μοῦ πῆτε, ἡ Λότη εἶναι ἕνα ἀνυπόφορο παιδί!... Ὄχι, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα παιδί, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι κάθε παιδί. Ἔτσι εἶναι τὰ παιδιά. Τρελλά, ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ καὶ τοὺς ἀρέσει πάντα νὰ ρωτοῦν.

Καὶ ἡ Λότη ὅλο ρωτᾶ. Αὐτὸ τὴν εὐχαριστεῖ. Θέλει νὰ τὰ ξέρη ὅλα. Εἶναι ὅμως τόσο χαριτωμένη κ' ἔξυπνη...

Ὄχι, βέβαια, τόσο ἔξυπνη, ὥστε νὰ μὴ φοβᾶται τὴ μπόρα καὶ νὰ μένη μόνη στὴν κάμαρή της, ὅταν ἀστράφτη καὶ βροντάη.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ μαμὰ ἔφυγε γιὰ νὰ κάνη ἐπισκέψεις. Μὰ κ' ἡ ὑπηρέτρια ἔφυγε μὲ ἄδεια. Κ' ἡ Λότη ἔμεινε μὲ τὸ μπαμπὰ στὸ σπίτι.

Ξαφνικά, ἔπιασε μεγάλη μπόρα κ' ἄστραψαν οἱ κεραυνοὶ κ' οἱ βροντές.

Κρατῶντας ἕνα μῆλο, γλύστησε ἀπὸ τὴν κάμαρά της καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της.

Ἐκεῖνος ἔγραφε. Ἔγραφε ἕνα ἀποχωρητιστήριο γράμμα γιὰ τὴ ζωή. Ἦταν νέος καὶ πλούσιος ἔμπορος. Μὰ, ποιν μιὰ ὥρα, τὰ πλούτη του χάθηκαν! Εἶχε βοηθήσει φίλους κ' οἱ καλοὶ φίλοι τοῦ ἔφαγαν τὰ λεφτά. Ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ μόλις εἶχε ἔρθει, τὸν εἰδοποιοῦσε πὼς δὲν τοῦ εἶχε ἀπομείνει οὔτε λεφτό... Γι' αὐτό, ἂν καὶ εἶναι τοιάντα χρόνων, δὲ φαίνεται πιὰ νέος. Γέρασε σὲ μιὰ ὥρα. Ἡ εὐτυχισμένη του ζωὴ μὲ τὴ γυναίκα καὶ τὸ κοριτσάκι του ἦταν πιὰ ἕνα μακρυνὸ ὄνειρο. Ἡ γυναίκα του, ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει φροντίδες, θ' ἀναγκαζόταν τώρα νὰ ζήση μέσα στὴ φτώχεια, στὴ αἶσχος.

Ὁ κόσμος δὲ συγχωρεῖ τὸν πλούσιο, ὅταν γίνεται φτωχός. Ποιὸς θὰ πιστέψη αὐτόν, ποὺ τὰ ἔδωσε ὅλα ἀπὸ τὴν καλοσύνη του; Θὰ τὸν ποῦν ἀπατεῶνα. Θὰ τὸν περιφρονήσουν.

Μὰ κ' ὁ κόσμος νὰ τὸν συχωρέση, αὐτὸς δὲ μπορεῖ νὰ συχωρέση τὸν ἑαυτό του. Πῶς μπορεῖ νὰ πῆ στὴ γυναίκα του, ποὺ δὲν ξέρει ἀκόμη τίποτα: «Ζῆσε στὴ φτώχεια. Ὑπόφερε γιὰ τὸ κατήφι μου»;

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν ἔσπρωχναν πρὸς τὸ θάνατο. Γι' αὐτὸ ἔγραφε ἐκεῖνο τὸ ἀποχωρητιστήριο γράμμα. Βασανιζόταν νὰ βρῆ λέξεις γιὰ νὰ τῆς ἐξηγήση πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. Νὰ τῆς ζητήση συγγνώμη!...Κοντά του βοισκόταν τὸ πιστόλι του. Μόλις τελείωνε τὸ γράμμα ,θὰ τὸ ἄφαζε καί...

Ἔτσι, ποὺ ἦταν βυθισμένος, εἶδε ἕνα χεράκι ν' ἀκουμπάη πάνω στὸ πιστόλι. Μὲ τὸ θόρυβο τῆς μπόρας δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ, ὅτι ἡ Λότη εἶχε μπῆ μέσα.

Τρομαγμένος, ἄρπαξε τὸ χεράκι καὶ τὸ τράβηξε πέρα.

— Τί θέλεις; τὴ ρώτησε, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη.

Δὲν εἶχε τὴ δύναμη ν' ἀντικρύση τὸ παιδί, ποὺ σὲ λίγο θὰ τὸ ἄφηνε ὀρφανό.

— Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ Λότη. Βροντάει... Ἀστράφτει... Φοβᾶμαι... Θὰ μείνω μαζί σου...

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Βιαζόταν νὰ τελειώση τὸ γράμμα...

— Μπαμπᾶ, τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἡ μικρή.

— Πιστόλι!...

— Ἄ, φώναξε ἡ Λότη, εἶναι σὰν κ' αὐτό, ποὺ χάρισαν οἱ γείτονές μας στὸ παιδάκι τους, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του.

— Ναί Μὰ σώπα. Ἀφησέ με νὰ γράψω...

— Μπαμπᾶ, ξαναρώτησε σὲ λίγο ἡ μικρή, ποιὸς σοῦ τὸ χάρισε ἐσένα;

Ὁ πατέρας δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἐξακολούθησε νὰ γράφη.

— Μπαμπᾶ, ποιὸς κάνει τὶς ἀστραπὲς καὶ τὶς βροντές;

— Ὁ Θεούλης, εἶπε ἐκεῖνος, γράφοντας.

— Ξέρεις, μπαμπᾶ; Θὰ παρακαλέσω τὸ Θεούλη νὰ πάψη αὐτὲς τὶς βροντές!

Σὲ λιγάκι πάλι ρώτησε:

— Μπαμπᾶ, πότε εἶναι τὰ γενέθλια τοῦ Θεούλη; Κάτι τοῦ ἔταξα, ἂν πάψη τὶς βροντές.

Ἐκεῖνος ὅμως ἔγραφε, ἔγραφε. Ἔγραφε γιὰ τὰ βάσανά του, τὴν ἀπελπισία του. Καὶ τὸ κοριτσάκι του στεκόταν δίπλα του κ' ὅλο φλυαροῦσε.

Ἄξαφνα, ἡ Λότη θέλησε νὰ φάη τὸ μῆλο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της. Μὰ θυμήθηκε πως ἡ μαμὰ τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ τοῦ ἀκαθάριστα τὰ μῆλα. Κι' ἀκουμπῶντας τὸ χεράκι της στὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ τοῦ εἶπε:

— Καθάρισέ μου τὸ μῆλο, μπαμπᾶ!

Ἐκεῖνος θέλησε νὰ τὴ μαλώση. Μά, μόλις ἀντίκρυσε τὰ μάτια ἐκεῖνα, ποὺ τὸν κύτταζαν ἱκετευτικά, ἔχασε τὸ θάρρος του. Καί, παίρνοντας τὸ σουγιὰ του, ἄρχισε νὰ καθαρίζη τὸ μῆλο. Μὰ ἡ Λότη, κυττάζοντάς τον, ὅλ• καὶ τὸν ρωτοῦσε:

— Γιατὶ τὰ μῆλα ἔχουν φλοῦδα; Ἀφοῦ ὁ Θεούλης τὰ ἔκανε ἔτσι, γιατὶ νὰ μὴν τὰ φάω μὲ τὴ φλοῦδα;

Ὅταν τὸ μῆλο καθαρίστηκε, ἡ Λότη, ποὶν τὸ δαγκάση, ρώτησε:

— Μπαμπᾶ, θέλεις κ' ἐσὺ μῆλο;

Τότε ἐκεῖνος συγκινημένος, τὴν τράβηξε κοντά του. Τὴν κάθισε στὰ γόνατά του καὶ τὴ γέμισε φιλιά.

Μά, καθὼς τὴ φιλοῦσε, δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του.

Ἡ Λότη, βλέποντάς τα, νόμισε πὼς φοβᾶται τὶς ἀστραπές. Ξαναθυμήθηκε τὸ δικό της φόβο καὶ τὴν πῆραν κ' αὐτὴν τὰ δάκρυα.

— Μπαμπᾶ, τάξε καὶ σὺ κάτι τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σταματήση τὶς ἀστραπές!... τοῦ ψιθύρισε.

— Τί νὰ τοῦ τάξω, Λότη;

— Τάξε του πὼς θὰ εἶσαι καλὸς καὶ στὴ μαμᾶ, καὶ σὲ μένα καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Τὰ λόγια τῆς Λότη χτύπησαν κατάκαρδα τὸ δύστυχο πατέρα. Μὰ ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός.

— Τοῦ τὸ ἔταξες; τὸν ρώτησε ἡ μικρή.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ τρομερὴ βροντὴ ἀντήχησε.

— Μὰ τάξε του, λοιπόν! ἐπέμεινε ἡ Λότη.

Ὁ τρόμος της, στὸ μεταξύ, μεγάλωνε. Κι' ἄρχισε νὰ λέη τὴν προσευχὴ τῆς νύχτας:

«Κουράστηκα, νὰ κοιμηθῶ θὰ πάω!... Πατέρα μου, γλυκὰ νανούρισέ με!».

Ἡ λέξι «πατέρας» τοῦ τούπησε τὴν καρδιά. Ὡστόσο, μὲ κόπο ξανάπιασε τὴν πέννα.

— Μπαμπᾶ, ἂν ἦταν ἐδῶ ἡ μαμᾶ, τότε δὲ θὰ φοβόσουν.

— Βέβαια, ὄχι! τῆς ἀπάντησε. Ἕνας κεραυνὸς βρόντηξε ἄξαφνα...

Ἡ πρωϊνὴ προσευχή, ποὺ ἡ Λότη τὴν εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω, τῆς ἦρθε στὸ νοῦ. Κι' ἄρχισε νὰ τὴ λέη, μὲ τραγουδιστὴ φωνή:

«Εὐτυχία, ὦ Θεέ μου,
στοὺς καλοὺς γονεῖς μου στεῖλε!
κάνε με καλὸ παιδάκι
γιὰ παντοτεινὴ χαρά τους!»

— Πᾶψε πιὰ τὸ γράψιμο!...φώναξε, τελειώνοντας.

Κ' ἔβαλε τὸ κεφαλάκι της στὸ στῆθος του.

Τὰ τελευταῖα ὅμως λόγια τῆς προσευχῆς της ἀντηχοῦσαν τώρα στ' αὐτιά του:

«Κάνε με καλὸ παιδάκι, γιὰ παντοτεινὴ χαρά τους».

Τί ἄλλο χρειαζόταν γιὰ τὴν εὐτυχία του;

Μέσα στὴν καρδιά του, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε: «Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία!».

«Κι' ὁ κόσμος; ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή. Φτώχεια καὶ στέρησι; Μπορεῖ μ' αὐτὰ νὰ εἶσαι εὐτυχής;».

Κι' ἡ πρώτη φωνὴ ξαναεῖπε: «Αὐτὸ εἶναι ἡ εὐτυχία!». Ἔτσι οἱ δυὸ φωνὲς φιλονεικοῦσαν μέσα στὴν καρδιά του.

Στὸ μεταξύ, ἡ Λότη ἀποκοιμήθηκε στὸ στῆθος του, κρατώντας πάντα τὸ μῆλο. Ἐκεῖνος δὲ μποροῦσε νὰ κινηθῆ, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήση. Ἔτσι δὲ μποροῦσε νὰ γράψη...

Πέρασε μιὰ ὥρα ἀτέλειωτη, δύσκολη. Ἡ μπόρα ἔπαψε κ' ὁ ἥλιος πρόβαλε. Καί, μαζί μ' αὐτόν, ἡ γυναίκα του...

Ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε, ἐκεῖνος τῆς ἔδειξε τὴ Λότη κ' ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη. Στὴν ἀπόλυτη ἐκείνη σιωπή, τῆς ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα καὶ τὸ γράμμα του. Ἐκείνη κτοίνισε.Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Ἔσκυψε στὴ Λότη καὶ τὴ φίλησε. Ἡ γυναίκα του κατάλαβε.. Τοὺς πλησίασε κ' ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της.

Εὐτυχισμένοι τώρα, ἦταν ἕτοιμοι γιὰ μιὰ καινούργια ζωή.

ΕΡΜΑΝ ΜΠΑΓΚ

✿✿

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΚΛΕΦΤΗΣ!

Στὴ Νέα Τόρκη, ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς χιμπατζῆ — ποὺ τὸν εἶχε βαφτίσει «Σωκράτη» — τὸν εἶχε μάθει νὰ σκαρφαλώνη σὲ οὐρανοξύστες μὲ 15 ἢ 20 πατώματα καὶ νὰ κλέβη ἀπ' τὰ διάφορα διαμερίσματα κοσμήματα καὶ ρολόγια. Ἡ ἀστυνομία τὰ εἶχε χάσει κι τὶς θρασύτατες αὐτὲς κ' ἀνεξήγητες κλοπές, ὅσπου ἔπιασε, ἐπὶ τέλους, τὸ «Σωκράτη» νὰ κατεβαίνη ἀπὸ μιὰ ἐδρορρόφη, κρατῶντας μιὰ σακκούλα μὲ κλοπιμαῖα!

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΥΣ;

Μιὰ μεγάλη ἔρευνα γιὰ τὴν τέχνη τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν Δὸν Ζουὰν τοῦ δρόμου

ΦΥΣΙΚΑ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ «περπατᾶ» μιὰ κοπέλλα μόνη, γιὰ νὰ γίνη στόχος τῶν ἐνοχλητικῶν πλανοδίων Δὸν Ζουάν. Καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ θὰ πάη στὸν κινηματογράφο ἢ θὰ καθήση «μόνη» στὸ παγκάκι ἑνὸς πάρκου, περιμένοντας μιὰ φίλη της ἢ διαβάζοντας ἕνα βιβλίο, εἶναι ὁπωσδήποτε ἐκτεθειμένη στὸν ἴδιο κίνδυνο.

Εἶναι πιθανότατο, ὅτι ὁ ὑποψήφιος Καζανόβας θὰ ὑπάρχη κάπου τριγύρω, πανέτοιμος γιὰ τὴν...κατακτητικὴ ἐπιχείρησί του.

Τί πρέπει νὰ κάνη σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι ἡ κοπέλλα, ποὺ θέλει ν' ἀποφύγη τὸν ἐνοχλητικό;

Ἂς ἀκούσουμε τὴν ἀπάντησι, ποὺ δίνει σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἡ Λίτσα Ἀρβανίτη, μιὰ χαριτωμένη ξανθειὰ σπουδάστρια, δεκαεννιὰ ἐτῶν.

Η ΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

— Πολλὲς φορές, ἰδίως τώρα τὸ καλοκαίρι, μοῦ εἶπε, μοῦ ἀρέσει νὰ παίρνω τὸ βιβλίο μου καὶ νὰ μελετῶ, καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι, κάτω ἀπὸ μιὰ δροσερὴ σκιά, σὲ κάποια ἥσυχη γωνιὰ τοῦ πάρκου. Ἐκεῖνο τὸ ἀτέλειωτο πράσινο μοῦ καθαρίζει τὴ σκέψη καὶ ἡ δροσερὴ ἀτμόσφαιρα μοῦ δίνει ἕνα αἴσθημα εὐφορίας.

»Γενικά, ἔχω παρατηρήσει, ὅτι μελετῶ πολὺ πιὸ εὔκολα καὶ ἀποδοτικὰ μὲ τέτοιες συνθῆκες.

»Μά, βέβαια, ἐσεῖς δὲ μοῦ ζητήσατε νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὰ πλεονεκτήματα τῆς μελέτης στὸ πάρκο, ἀλλὰ ἄρχισα ἔτσι ἀκριβῶς, γιὰ νὰ φθάσω ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο στὴν ἀπάντησι, ποὺ ἀφορᾶ τὸ ἐρώτημά σας.

»Γιατί βλέπετε, αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ περιβάλλον κρύβει συχνὰ ἕνα φοβερὸ ἀγκάθι καὶ αὐτὸ τὸ ἀγκάθι εἶναι... — τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν; — ὁ ἐνοχλητικὸς τύπος.

»Σὲ κάτι τέτοιες δροσερὲς τοποθεσίες ὑπάρχει συνήθως μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ «κυνηγοὺς περιπετειῶν», ποὺ ψάχνουν ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν καμιὰ... ἀνθρώπινη πέδικα, μὲ ἐναίσθητη καρδιά.

»Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς... ποντικοὺς τῶν πάρκων — ὅπως τοὺς ὀνομάζω—ἔχουν μεταβάλει σὲ πραγματικὴ ἐπιστήμη τὴν τέχνη τοῦ «πλερίσματος» τῶν μοναχικῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀσθενοῦς φύλου.

»Ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ κάθεσαι ἥσυχα-ἥσυχα καὶ ἀπολαμβάνεις τὴν εὐεργετικὴ δροσιά, ἀντιλαμβάνεσαι ξαφνικά, ὅτι δὲν εἶσαι πιὰ μόνη. Μὲ τὸ ὕψος ἑνὸς ὁλότελα «ἀθῶου» περιπατητῆ, ποὺ ἐπεθύμησε κ' αὐτὸς ὅπως ἐσὺ λίγη δροσερὴ σκιά — κάτι τέτοιες ἐπιθυμίες εἶναι ἀναφαίρετα δικαιώματα καὶ τὰ πάρκα ἀνήκουν σὲ ὅλους — ὁ τύπος ἔχει ἔλθει καὶ ἔχει καθήσει κοντά σου.

»Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα μένει ἥσυχος, σιωπηλός, χωρὶς νὰ δείχνη καμιὰ πρόθεσι ἐνοχλητικὴ. Σιγνά, μάλιστα, ξεδιπλώνει μιὰ ἐφημερίδα ἢ ἀνοίγει ἕνα βιβλίο. Ἔτσι καταρθώνει νὰ δημιουργήση τὴν πρώτην ἐντύπωσι τοῦ διακριτικοῦ γείτονα.

»Ἄλλωστε, αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ σκοπός του. Ἀναφισβήτητα καλὸς ψυχολόγος ὁ τύπος αὐτός. Ξέρει, ὅτι, ἀφίνοντας νὰ περάση λίγη ὥρα καὶ δημιουργῶντας μιὰ «ἀτμόσφαιρα ἐμπιστοσύνης» ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν ἄγνωστη, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ στόχο τῆς πιθανῆς του κατακτήσεως, θὰ ἔχη ἀρκετὰ ὁλοφάνερα τὸν καιρὸ νὰ «πιάση χουβέντα» χρησιμοποιῶντας μιὰ ὁποιαδήποτε φράσι, ὅπως: «Τί ἀκριβὸς μελετᾶτε, δεσποινίς;», ἢ «ἐδῶ μέσα εἶναι μιὰ πραγματικὴ ὄασι αὐτὲς τὶς φλογισμένες μέρες».

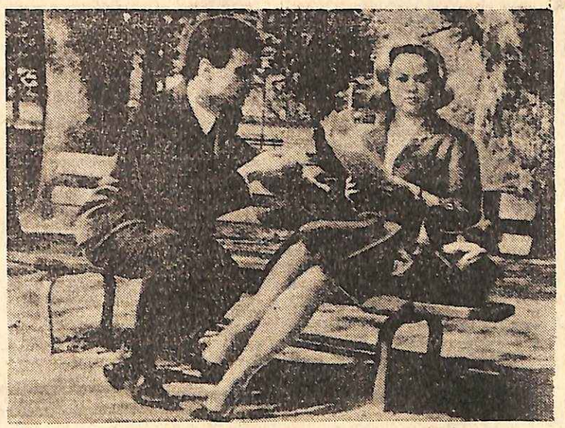

Ἡ κοπέλλα κάθησε γιὰ νὰ διαβάση στὸ παγκάκι ἑνὸς πάρκου καὶ ὁ ἐνοχλητικὸς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν πλησιάση...

»Φτάνει νὰ ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴ «μικρὴ φράσι», γιὰ νὰ τοῦ δώσης τὴν εὐκαιρία νὰ συνεχίση, λέγοντας, ὅτι... «ἕνα τόσο ρομαντικὸ περιβάλλον, χρειάζεται καὶ ρομαντικὴ συντροφιά...». Ἡ ἐπιχείρησι-«πλεύρισμα» ἔχει ἀρχίσει.

— Καὶ πῶς ἀντιμετοπίζετε ἐσεῖς κάτι τέτοιες... ἐπιχειρήσεις; τὴ ρωτῶ μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε, ἐκείνος τῆς ἔδειξε τὴ Λότη κ' ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη. Στὴν ἀπόλυτη ἐκείνη σιωπή, τῆς ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα καὶ τὸ γράμμα του. Ἐκείνη κτοίνισε.Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Ἔσκυψε στὴ Λότη καὶ τὴ φίλησε. Ἡ γυναίκα του κατάλαβε.. Τοὺς πλησίασε κ' ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της.

Εὐτυχισμένοι τώρα, ἦταν ἕτοιμοι γιὰ μιὰ καινούργια ζωή.

ΕΡΜΑΝ ΜΠΑΓΚ

✿✿

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΚΛΕΦΤΗΣ!

Στὴ Νέα Τόρκη, ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς χιμπατζῆ — ποὺ τὸν εἶχε βαφτίσει «Σωκράτη» — τὸν εἶχε μάθει νὰ σκαρφαλώνη σὲ οὐρανοξύστες μὲ 15 ἢ 20 πατώματα καὶ νὰ κλέβη ἀπ' τὰ διάφορα διαμερίσματα κοσμήματα καὶ ρολόγια. Ἡ ἀστυνομία τὰ εἶχε χάσει κι τὶς θρασύτατες αὐτὲς κ' ἀνεξήγητες κλοπές, ὅσπου ἔπιασε, ἐπὶ τέλους, τὸ «Σωκράτη» νὰ κατεβαίνη ἀπὸ μιὰ ἐδρορρόφη, κρατῶντας μιὰ σακκούλα μὲ κλοπιμαῖα!

»Ἀλλὰ ἐκείνες τὶς φλογισμένες μέρες».

»Φτάνει νὰ ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴ «μικρὴ φράσι», γιὰ νὰ τοῦ δώσης τὴν εὐκαιρία νὰ συνεχίση, λέγοντας, ὅτι... «ἕνα τόσο ρομαντικὸ περιβάλλον, χρειάζεται καὶ ρομαντικὴ συντροφιά...». Ἡ ἐπιχείρησι-«πλεύρισμα» ἔχει ἀρχίσει.

— Καὶ πῶς ἀντιμετοπίζετε ἐσεῖς κάτι τέτοιες... ἐπιχειρήσεις; τὴ ρωτῶ μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε, ἐκείνος τῆς ἔδειξε τὴ Λότη κ' ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη. Στὴν ἀπόλυτη ἐκείνη σιωπή, τῆς ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα καὶ τὸ γράμμα του. Ἐκείνη κτοίνισε.Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Ἔσκυψε στὴ Λότη καὶ τὴ φίλησε. Ἡ γυναίκα του κατάλαβε.. Τοὺς πλησίασε κ' ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της.

Εὐτυχισμένοι τώρα, ἦταν ἕτοιμοι γιὰ μιὰ καινούργια ζωή.

ΕΡΜΑΝ ΜΠΑΓΚ

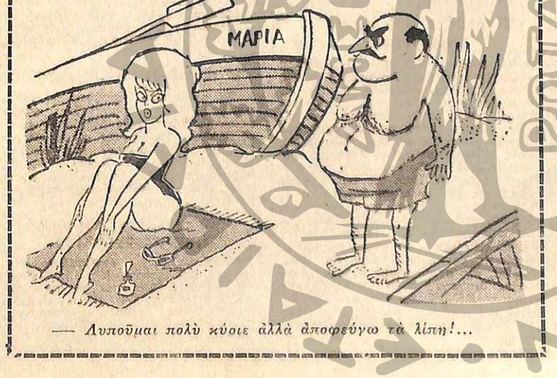

— Λυποῦμαι πολὺ κύριε ἀλλὰ ἀποφεύγω τὰ λίπη!...

χους ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στοὺς ἐνοχλητικούς.

— Δηλαδή; τὴ ρωτῶ, αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ἔκπληξι.

— Δηλαδή, ἀντὶ νὰ καθήσω σ' ἕνα μοναχικὸ παγκάκι, προτιμῶ νὰ καθήσω σὲ ἕνα ἄλλο, στὸ ὁποῖο ποιοῦπάρχει μιὰ ἄλλη ὁμοφυλόφιλος, ἐπίσης ἀστροφωμένη στὸ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου, ἑνὸς ρομάντσου, ἑνὸς περιοδικοῦ, Ἂν μάλιστα πετύχω καμιὰ ἠλιοκαμένη, εἶναι σίγουρη πὼς δὲν πούκειται νὰ πλησιάση κανείς. Οἱ ἐνοχλητικοὶ τύποι τὴ νομίζουν γιὰ μαμᾶ μου, γιὰ γιαγιά μου ἢ γιά... γκουβερνάντα μου καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια.

»Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ περιπτώσεις, ποὺ δὲν κατοθθόνω νὰ βρῶ μιὰ τέτοια γειτόνισσα, καὶ ἔτσι ἀναγκάζομαι νὰ διαλέξω ἕνα μοναχικὸ παγκάκι. Τότε φυσικὰ εἶναι εὔκολο νὰ γίνω ὁ στόχος ἑνὸς ἐνοχλητικοῦ.

— Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τί κάνετε ὅταν ἕνας τέτοιος «τύπος» θὰ ἔλθη νὰ καθήση κοντά σας; τῆς λέω.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ παραδεχθῶ, ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε ἐνοχλητικοὶ οἱ ἄντρες, ποὺ πηγαίνουν νὰ καθήσουν σὲ ἕνα παγκάκι, κοντὰ σὲ μιὰ κοπέλλα. Μπορεῖ, ἀντίθετα, νὰ πρόκειται καὶ γιὰ τύπους ὁλότελα σοβαρούς, ποὺ προτιμοῦν ἁπλῶς ἐκείνη τὴ θέσι. Ὅμως αὐτὸ ἔχω τρόπο νὰ τὸ ἐξακριβώσω...

— Ποιὸν τρόπο δηλαδή;

— Ὅταν ἕνας ἄντρας, εἴτε νέος, εἴτε μεσόκοπος, εἴτε γέρος, θὰ ἔρθη νὰ καθήση κοντά μου, ἐγὼ μένω ἀκόμη στὴν ἴδια θέσι μόνο ἕνα-δύο λεπτά, ὕστερα σηκώνομαι καὶ ἀλλάζω παγκάκι. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὁ σοβαρὸς καὶ ὄχι ἐνοχλητικὸς τύπος, θὰ ἐξακολουθήση νὰ βρίσκη εὐχάριστη τὴν ἴδια θέσι, ἐνῶ ὁ ἐνοχλητικὸς θὰ ἀνακαλύψη σὲ λίγο, ὅτι προτιμᾶ νὰ μὲ ἀκολουθήση.

»Ἔτσι, ἡ «ἐξακρίβωσι» γίνεται ἀναμφισβήτητη καὶ ἐγὼ βάζω σὲ ἐνέργεια τὸ δεύτερο σύστημά μου, τό... ἀμυντικό.

»Ἐξακολουθῶ νὰ μένω ἀφοσιωμένη στὸ βιβλίο μου, δὲν ἀπαντῶ στὶς ἐρωτήσεις του, δὲ γυρίζω κὰν νὰ τὸν κυττάξω οὔτε μιὰ φορά.

»— Μά, δεσποινίς, μήπως εἶσθε κουφή;

»Εἶναι μιὰ φράσι, ποὺ ἔχω συχνὰ ἀκούσει νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ἐνοχλητικοὺς γείτονές μου.

»Μὰ ἐγώ, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν ἀπαντῶ, δὲ γυρίζω τὸ κεφάλι καὶ συγκρατῶ μὲ κάθε τρόπο — αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο — ἐκεῖνο τὸ ἐλαφρὸ χαμόγελο, ποὺ ἀνεβαίνει στὰ χείλη μου.

»Αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς ἀδιαφορίας, τῆς περισσότερες φορὲς τοὐλάχιστον, ἔχει ἀποδειχθῆ ἀποτελεσματικό. Στὸ τέλος, ὁ ἐνοχλητικὸς τύπος, ἀπογοητευμένος, ἀποφασίζει νὰ δοκιμάση ἀλλοῦ τὶς κατακτητικές του ἱκανότητες...

»Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ὡρισμένες περιπτώσεις, ἐλαχιστες εὐτυχῶς, ποὺ, ἀντὶ νὰ παραδεχθῆ τὴν ἥττα του καὶ νὰ φύγη, πεισμώνει, ἀγανακτεῖ καὶ γίνεται περισσότερο ἐπιθετικός. Τότε ἐγὼ βάζω σὲ ἐνέργεια ἕνα τρίτο σύστημα μέ... ἀναμφισβήτητη ἐπιτυχία καὶ πολλὴ ἀξιοτρέπεια, Ἀνακαλύπτω, ξαφνικά, ὅτι γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, προτιμῶ νὰ μελετήσω στὸ δωμάτιό μου.

»Ἀνάλογες ἀποχωλάξεις καὶ ἀμυντικὰ συστήματα μεταχειρίζομαι καὶ στὸν κινηματογράφο, ὅταν πηγαίνω μόνη. Πρώτα ψάχνω γιὰ τὸ «ἀδιαπέραστο τείχος»: μιὰ θέσι ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναῖκες. Ἂν δὲν τὴν βρῶ, τότε κάθομαι ἀποιδήποτε καὶ σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ πιάνη δίπλα μου ἕνας τύπος ἐνοχλητικός, ἀρχίζω μὲ τὸ σύστημα τῆς ἀδιαφορίας καὶ φτάνω — ἐν ἀνάγκη — στὸ σύστημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Δὲ μπορῶ παρὰ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι τὰ τοῖα αὐτὰ συστήματα ἀντιδράσεως τῆς Λίτσας Ἀρβανίτη εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ἀρκετὰ σωστά, Δὲ νομίζετε κ' ἐσεῖς;

ΠΕΛΛΑΤ ΚΕΦΑΛΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ὁ ἕρπης ζωστήρ: μιὰ καλοήθης ἀσθένεια

Ἀλλὰ προκαλεῖ ἀνυπόφορη φαγοῦρα!...

ΟΛΟΙ ὅσοι ἔπαθαν ἕρπητα ζωστῆρα διατηροῦν μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἀνάμνησι. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ μεταδίδεται ἀπὸ ἕναν ἰὸ καὶ προσβάλλει κυρίως τὰ αἰσθητήρια νεῦρα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀκολουθεῖ τὴ διαδρομή τους.

Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται στὴν ἀρχὴ ἕνα εἶδος μυρμηκιάσεως, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ διάσπαρτα φλογιστικὰ φαινόμενα στὸ δεξιὸ ἢ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ θώρακος.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἐμφανίζεται ἕνα ἐξάνθημα, ποὺ ἐξαπλώνεται γοήγορα. Πρόκειται γιὰ μικρὲς φυσαλίδες, ποὺ περιβάλλονται ἀπὸ μιὰ κοκκινοπὴ στεφάνη. Οἱ φυσαλίδες αὐτὲς σχηματίζουν μικρὲς νησίδες καὶ εἶναι ἄλλοῦ ἀραιότερες κ' ἄλλοῦ περισσότερο πυκνές.

Ὁ ἕρπης ζωστὴρ συγγενεύει μὲ πολλὲς ἄλλες ἐξανθηματικὲς ἀσθένειες: ἐὐλογιά, ἀνεμοβλογιά, ἕρπητα, κλπ. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι ἡ ἀνεμοβλογιὰ ἑνὸς παιδιοῦ μπορεῖ νὰ μεταδοθῆ σ' ἕνα ἐνήλικα μὲ τὴ μορφὴ ἕρητος ζωστῆρος ἢ ἀντίστροφα.

Οἱ φυσαλίδες, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε, ἐμφανίζονται στὶς καταλήξεις τῶν αἰσθητηρίων νεύρων καὶ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ζώνης (σ' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα ἡ ἀσθένεια ὀφείλει τὴν ὀνομασία της." Ὁπως εἴπαμε, ἐντοπίζονται συνήθως στὸ ἕνα μέρος τοῦ στήθους (ποτὲ καὶ στὰ δύο). Εἶναι δυνατόν, ὅμως, νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ σ' ἄλλα σημεῖα. Ὁ τρομερότερος ἕρπης ζωστὴρ εἶναι ἐκεῖνος τῶν κροταφικῶν νεύρων καὶ εἰδικότερα ὁ καλούμενος ὀφθαλμικός, ποὺ παρατηρεῖται πολὺ συχνὰ στοὺς γέρους. Ὁ ὀφθαλμικὸς ἕρπης ζωστὴρ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἕλκος τοῦ κερατοειδοῦς, κερατίτιδα (φλόγωσι τοῦ κερατοειδοῦς), ἰρίτιδα (φλόγωσι τῆς ἴριδος) κλπ. καὶ νὰ ἀπειλήση κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὅρασι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ ἕρπης ζωστὴρ ἐμφανίζεται πολλὲς φορὲς κατὰ μικρὲς ἐπιδημίες, σὲ μιὰ ὡρισμένη περιοχὴ ἢ σὲ μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν μαζί (στρατιῶτες, κλπ.). Προσβάλλει κυρίως τὰ ἐξησθενημένα ἄτομα. Παρὰ τὴ φαγοῦρα, ποὺ προκαλεῖ καὶ ποὺ εἶναι κάποτε ἀνυπόφορη, εἶναι συνήθως μιὰ καλοήθης ἀσθένεια. "Οταν, ὅμως, τὸν παραμελήσωμε, ὁ ἐρεθισμὸς τῶν νευριδίων παρατείνεται ἐπὶ μακρότατο χρονικὸ διάστημα καὶ ὁ ἀσθενὴς βασανίζεται σὰ νὰ τὸν τουποῦν μὲ ἀναρίθμητες βελόνες. Ὁ ὀφθαλμικὸς ἕρπης ζωστὴρ ἰδίως, ὅταν δὲν τὸν θεραπεύσωμε ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ ἀφίση παραλύσεις τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ προσώπου, ποὺ θεραπεύ[illegible] πολὺ δύσκολα.

Ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ τοῦ ἕρητος ζωστῆρος συνίσταται πρωτίστως στὴν καλυτέρευσι τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως τοῦ ἀσθενοῦς: κανονικὴ ζωή, ὑγιεινὴ τροφή, ἀποφυγὴ ἀπὸ συγχνήσεις. Πρέπει, μ' ἁπλούστερα λόγια, νὰ κάμωμε τὰ νεῦρα νὰ ἠρεμήσουν. Στὴ γενικὴ αὐτὴ προσπάθεια περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, ποὺ θὰ διευκολύνη τὴν ἀποτοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Γιὰ νὰ μὴν ἐξασθενήση ὁ ὀργανισμὸς ἀπὸ τὴ δίαιτα, χορηγοῦνται στὸν ἀσθενὴ καθολικὰ ἐχγυλίσματα ἥπατος, κατὰ προτίμησι μὲ ἐνέσεις.

Ἀλλὰ τὸ δραστικώτερο φάρμακο κατὰ τοῦ ἕρητος ζωστῆρος εἶναι ἡ ἐμετίνη, ποὺ ἡ ἐπίδρασίς της σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια ἀνακαλύφθηκε μὲ τρόπο ἐντελῶς τυχαῖο.

Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἕνας Ἄγγλος ταγματάρχης διέσχιζε μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες του μιὰ εἰρηνικὴ περιοχὴ στὴν Ἀσία, ὅταν αἰφνιδίως ἐμφανίστηκαν στὴ μονάδα του ἀθρόα κρούσματα ἕρητος ζωστῆρος. Τὸ μόνο φάρμακο, ποὺ διέθετε, ἦταν ἡ ἐμετίνη, ποὺ προορίζόταν γιὰ τὶς βαρειὲς περιπτώσεις ἀμοιβάδων. Ὁ Ἄγγλος ταγματάρχης σκέφτηκε τότε νὰ ἐνεργήση μὲ τὴν ὑποβολή. Παρουσίασε, λοιπόν, τὴν ἐμετίνη σὰν εἰδικὸ φάρμακο κατὰ τοῦ ἕρητος ζωστῆρος καὶ διέταξε τὸ νοσοκόμο τοῦ τάγματος νὰ κάμη ἐνέσεις σ' ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Καὶ τότε ἔγινε τὸ θαῦμα. Οἱ στρατιῶτες θεοσπεύθηκαν ὡς διὰ μαγείας.

Ἡ ἐπιστήμη ἀγνοεῖ σὲ τί συνίσταται ἡ θεραπευτικὴ ἰδιότης τῆς ἐμετίνης. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ στὶς πιὸ δυσκίνητες περιπτώσεις. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ χρησιμοποιῆται χωρὶς ἰατρικὴ παρακολούθησι. Γιατὶ ἡ ἐμετίνη εἶναι ἕνα πολὺ δραστικὸ φάρμακο καὶ τὸ παραμικρὸ λάθος μπορεῖ νὰ ἔχη δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Οἱ γιατροὶ τὴ συνδυάζουν σήμερα μὲ ἄλατα στρυχνίνης καὶ βιταμίνης Β, ποὺ ἐνδείκνυνται σ' ὅλες τὶς παθήσεις τῶν αἰσθητηρίων νεύρων.

Σὲ βαρύτερες μορφές, ὅπως εἶναι ὁ ἕρπης ζωστὴρ τοῦ κρανίου ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, [illegible] νὰ γίνη χρῆσις τῆς ραδιοθεραπείας. Ἀλλ' ἡ ραδιοθεραπεία ἀποδίδει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα μόνον ὅταν ἐφαρμοσθῆ ἐγκαίρως. Διαφορετικά, ἡ ἐπίδρασίς της εἶναι προβληματική.

Μεγάλες ἐλπίδες στηρίχθηκαν, ἐξ ἄλλου, στὴ κουσομυκίνη, ποὺ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀντιβιοτικὸ κατὰ τῶν ἰῶν. Ἀλλὰ στὴν πρᾶξι ἀπεδείχθη χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἕρπης ζωστὴρ δὲ μεταδίδεται μὲ τὴν ἐπαφή. Ἡ μετάδοσίς του, ὅπως εἴπαμε γίνεται μὲ εἰδικὸ ἰό, ποὺ δὲν ἀπομονώθηκε ἀκόμη. Σ' αὐτὸ ὀφείλεται ὁ ἐπίδημικὸς χαρακτὴρ ποὺ παίρνει κάποτε.

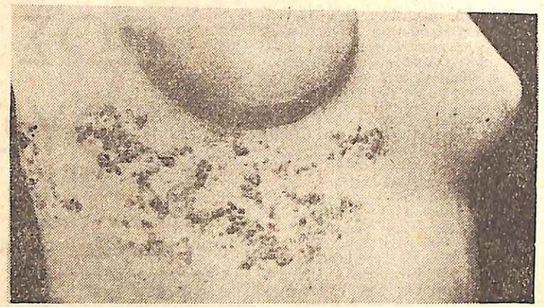

Ὁ ἕρπης ζωστὴρ ἐξαπλώνεται μόνο στὸ ἕνα μέρος τοῦ θώρακος, ἀριστερὸ ἢ δεξιό. [illegible] μικρὲς φυσαλίδες ποὺ διασκορπίζονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις σὰν νησίδες ἑνὸς ἀρχιπελάγους.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ μολυβδάϊνιον διατηρεῖ τὰ δόντια

Στὴ Νέα Ζηλανδία ὑπάρχουν δυὸ γειτονικὲς πόλεις, τὸ Ναπιέ καὶ τὸ Χάστινγκς. Στὴν πρώτη οἱ παθήσεις τῶν δοντιῶν εἶναι πολὺ σπάνιες, ἐνῶ στὴ δεύτερη ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ προσβάλλονται ἀπὸ τερηδόνα. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἐμελέτησαν αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν ἀνεκάλυψαν καμμιὰ ἀνθρωπολογικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνιολογικὴ ἐξήγησι, γιατὶ οἱ συνθῆκες τῆς διαβιώσεως εἶναι σχεδὸν ὅμοιες καὶ στὶς δυὸ πόλεις. Ὑπάρχει, ὡστόσο, κάτι ποὺ ξεχωρίζει τὸ Ναπιέ ἀπὸ τὸ Χάστινγκς. Ὁ μεγάλος σεισμὸς τοῦ 1931 ἀνεστάτωσε τὸ ἔδαφος τῆς πρώτης πόλεως καὶ ἐδημιούργησε μιὰ μεγάλη λίμνη, ποὺ ἀπὸ τὸ νερό της ἀρδεύονται σήμερα ὅλα τὰ χωράφια. Οἱ γενομένες ἐξετάσεις ἐδείξαν λοιπόν, ὅτι τὸ νερὸ αὐτῆς τῆς λίμνης εἶναι πλούσιο σὲ ἀλουμίνιο, μολυβδένιο καὶ τιτάνιο, ἐνῶ ἀντίθετα δὲν περιέχει στρόντιο, βάριον, χαλκὸ καὶ μαγγάνιο. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων ἡ παρουσία τῶν πρώτων στοιχείων καὶ ἰδίως τοῦ μολυβδενίου ἐξηγεῖ τὴν καλὴ κατάστασι τῶν δοντιῶν τῶν κατοίκων τοῦ Ναπιέ.

Ἡ ὁρμόνη ποὺ προκαλεῖ ἠλιθιότητα

Ὁ δόκτωρ Βόλλεύ, διοχημικὸς τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ τῆς Νέας Ὑόρκης, αὐξάνοντας τὴν ἀναλογία μιᾶς ὁρμόνης, τῆς στροτονίνης, μέσα στὸν ἐγκέφαλο ποντικῶν, ἐπέτυχε νὰ τροποποίηση σημαντικὰ τὶς διανοητικὲς ἱκανότητές τους ἢ ἀκριβέστερα τὸ ἔνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ των μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο, οἱ ἴδιοι ποντικοί, ὅταν ἐλάττωσε τὴν ἐν λόγῳ ὁρμόνη, ἀνακτοῦσαν τὶς ἱκανότητές τους καὶ διευθύνονταν μὲ μεγάλη εὐκολία μέσα στὸ λαβύρινθο. Ἦταν γνωστό, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ προηγούμενες παρατηρήσεις ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς ἀναλογίας τῆς στροτονίνης ἐπέφερε διάφορες διανοητικὲς διαταραχές. Ὁ δόκτωρ Βόλλεὺ ὑποστηρίζει ὅτι ὡρισμένες περιπτώσεις στὰ τὰ διάφορα εἴδη ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Ἡ χλωραμφικινικόλη στὶς παθήσεις τῶν νεφρῶν

Ἡ χλωρομφαινικόλη, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα ἀντιβιοτικά, ἀλλὰ ποὺ ἡ χρῆσις του δὲν εἶναι πάντοτε ἀκίνδυνη, ἀποφεύγεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ προσβάλλονται ἀπὸ τερηδόνα. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἐμελέτησαν αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν ἀνεκάλυψαν καμμιὰ ἀνθρωπολογικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνιολογικὴ ἐξήγησι, γιατὶ οἱ συνθῆκες τῆς διαβιώσεως εἶναι σχεδὸν ὅμοιες καὶ στὶς δυὸ πόλεις. Ὑπάρχει, ὡστόσο, κάτι ποὺ ξεχωρίζει τὸ Ναπιέ ἀπὸ τὸ Χάστινγκς. Ὁ μεγάλος σεισμὸς τοῦ 1931 ἀνεστάτωσε τὸ ἔδαφος τῆς πρώτης πόλεως καὶ ἐδημιούργησε μιὰ μεγάλη λίμνη, ποὺ ἀπὸ τὸ νερό της ἀρδεύονται σήμερα ὅλα τὰ χωράφια. Οἱ γενομένες ἐξετάσεις ἐδείξαν λοιπόν, ὅτι τὸ νερὸ αὐτῆς τῆς λίμνης εἶναι πλούσιο σὲ ἀλουμίνιο, μολυβδένιο καὶ τιτάνιο, ἐνῶ ἀντίθετα δὲν περιέχει στρόντιο, βάριον, χαλκὸ καὶ μαγγάνιο. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων ἡ παρουσία τῶν πρώτων στοιχείων καὶ ἰδίως τοῦ μολυβδενίου ἐξηγεῖ τὴν καλὴ κατάστασι τῶν δοντιῶν τῶν κατοίκων τοῦ Ναπιέ.

Φάρμακο κατὰ τοῦ καπνίσματος

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες παρασκεύασαν ἕνα φάρμακο κατὰ τοῦ καπνίσματος. Πρόκειται γιὰ ἕνα μίγμα θειϊκῆς λοβελίνης, ἀνθρακικῆς μαγνησίας καὶ τρικαλσικοῦ ἀσβεστίου, ποὺ προκαλεῖ ἀποστροφὴ πρὸς τὸ κάπνισμα. Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ εἶναι ἀποτελεσματικὸ στὶς 65% τῶν περιπτώσεων.

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς παιδικῆς ἐπιληψίας

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀνεκάλυψαν ἕνα κανούργιο φάρμακο κατὰ τῆς ἐπιληψίας, τὸ PM 671. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικὸ στὰ παιδιά.

Νέο βακτηριοστατικὸ

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ἀνεκάλυψαν ἕνα πολυδύναμο βακτηριοστατικό, ποὺ εἶναι συνδυασμὸς βενζόλης, σουλφαμιδῶν καὶ διμεθυλοξαζόλης. Τὰ βακτηριοστατικὸ αὐτὸ ἐνδείκνυται σὲ παθήσεις τῶν πνευμόνων, τῶν χοληφόρων ἀγωγῶν, τῶν ἐντέρων, τοῦ φάρυγγος, τῶν αὐτιῶν, τῶν οὐροποιητικῶν καὶ γεννητικῶν ὀργάνων, τοῦ δέρματος.

Ἡ θεραπεία τῆς ἀεροφαγίας

Τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἀεροφαγίας εἶναι ὁ φυτικὸς ἄνθρακας. Σὲ περίπτωσι, ποὺ οἱ πόνοι εἶναι ἀνυπόφοροι, θὰ ἀνακουφισθῆτε πέφτοντας μπρούμυτα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἕνα μέρος τῶν ἀερίων ποὺ συμπιέζουν τὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου θὰ ἀνεβῆ ἀπὸ τὸν οἰσοφάγο. Πολὺ καλὸ κάνουν ἐπίσης οἱ ζεστὲς κομπρέσσες στὸ ἐπιγάστριο.

Λάδι ἀραβοσίτου κατὰ τῆς πυορροίας

Ὁ Γάλλος δόκτωρ Ρὲ συνιστᾶ τὸ ἔλαιο τοῦ ἀραβοσίτου ἐναντίον τῆς πυορροίας, ποὺ εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς πτώσεως τῶν ὀδόντων. Ἀπὸ κατάλληλες τοῦ καθε πρὶν ἀπὸ κάθε γεῦμα προλαμβάνουν τὴν πυόρροια.

Η ΚΟΛΟΒΑΚΙΛΛΩΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ!

Ἡ θεραπεία της ἀπαιτεῖ ὑπομονὴ καὶ αὐτοπειθαρχία

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μόνιμα μέσα στὸν ὀργανισμό μας 100 δισεκατομμύρια κολοβάκιλλοι, χωρὶς ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας μας νὰ παρουσιάζη τὴν παραμικρὴ διαταραχή.

Τὰ πράγματα, ὅμως, μπερδεύονται ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ κολοβάκιλλος, ἐπωφελούμενος ἀπὸ κάποια μικρὴ ἀμυχὴ τῶν ἐντερικῶν τοιχωμάτων, κατορθώση νὰ περάση μέσα στὸ αἷμα. Δύο εἶναι τότε τὰ πιθανὰ ἐνδεχόμενα. Ὁ κολοβάκιλλος ἐξολοθρεύεται ἀπὸ τὶς ἀμυντικὲς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἀποβάλλεται.

Ἂν, ὅμως, τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια δὲν κατορθώσουν νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκατασταθῆ σ' ὁποιοδήποτε ὄργανο καὶ νὰ προκαλέση σοβαρώτατες ἀσθένειες. Μπορεῖ π. χ. νὰ προκαλέση μηνιγγίτιδα, ἐγκεφαλικοὺς ὄγκους, ἰγμορίτιδα, ὠτίτιδα, χολοκυστίτιδα, ἐνδοκαρδίτιδα, ὄγκους τῶν σπονδύλων, αἱμορροΐδες, φλεβίτιδα, κλπ.

Συνηθέστερα, ὅμως, ὁ κολοβάκιλλος προσβάλλει τὰ νεφρὰ (ὄγκοι, περινεφρικοὶ φλέγμονες, ὀξεῖες πυελονεφρίτιδες) καὶ γενικώτερα τὸ οὐροποιητικὸ σύστημα (κυστίτιδες, προστατίτιδες, οὐρηθρίτιδες, κλπ.). Εἰδικώτερα στὶς γυναῖκες, μπορεῖ νὰ προκαλέση μητρίτιδες, σαλπιγγίτιδες, κλπ.

Ἡ κολοβακίλλωσις εἶναι μιὰ σοβαρὴ ἀσθένεια, πού, ἂν τὴν παραμελήσωμε, μπορεῖ νὰ ἔχη δυσάρεστες συνέπειες.

Ἡ θεραπεία τῆς κολοβακιλλώσεως εἶναι πρωτίστως φαρμακευτική. Χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ οἱ σουλφαμίδες, καθὼς καὶ διάφορα ἀντιβιοτικὰ (στρεπτομυκίνη, χλωρομυκητίνη, χουσομυκίνη, τετραμυκίνη).

Ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνη προηγουμένως ὁ ἀπαιτούμενος ἔλεγχος μὲ τὸ ἀντιβιογράφημα, γιὰ νὰ προσδιορισθῆ σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ ἀντιβιοτικὰ αὐτὰ εἶναι περισσότερο εὐαίσθητος ὁ κολοβάκιλλος καὶ ποιὲς δόσεις μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν ἀποτελεσματικὰ σ' αὐτόν. Οἱ ἀνεπαρκεῖς δόσεις δημιουργοῦν τὸ φαινόμενο τῆς ἀντογῆς, γιατὶ ὁ κολοβάκιλλος συνηθίζει βαθμιαῖα σ' αὐτές. Οἱ πολὺ ἰσχυρὲς δόσεις, ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν γενικώτερες βλάβες τοῦ ὀργανισμοῦ.

Μὲ τὶς σουλφαμίδες καὶ τὰ ἀντιβιοτικὰ μποροῦν νὰ συνδυασθοῦν ἐπίσης τὰ φάρμακα, ποὺ ἀπολυμαίνουν τὸ οὐροποιητικὸ σύστημα, ὅπως εἶναι ἡ οὐροτροπίνη καὶ ἡ οὐροφορμίνη.

Σὲ βαρύτερες μορφές, ὅταν π. χ. ἔχουν προσβληθῆ τὰ νεφρά, ἢ ὅταν ἔχουν σχηματισθῆ ὄγκοι κλπ., εἶναι ἀπαραίτητη ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ ἢ μορφή της θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴ βλάβη, ποὺ ἔχει προκληθῆ.

Παρατηρήθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ κολοβάκιλλος ἀναπτύσσεται καλύτερα στὰ ἄτομα ποὺ τὰ οὖρα τους εἶναι ἀλκαλικά. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐνδείκνυται τὸ φωσφορικὸν ὀξὺ καὶ τὰ ἄλατα τῆς μαγνησίας ἢ τῆς ἀμμωνίας.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία ἡ δίαιτα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ κολοβακίλλωσι δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς ἀσθένειες, ποὺ θεραπεύονται ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ ἔχη ὑπομονὴ καὶ αὐτοπειθαρχία. Κατὰ τὸ δόκτορα Κλεσσύ, ἡ δίαιτα τοῦ πάσχοντος ἀπὸ κολοβακίλλωσι πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Ἐπιτρέπονται:

Ζωμὸς ἀπὸ ἀδύνατο κρέας, χρωτόσουπες, σοῦπες ἢ κρέμες ἀπὸ δημητριακά.

Ὡμμες τοματες ξεφλουδισμένες, βραστὰ χόρτα μὲ λεμόνι καὶ λάδι.

Κρέας ψητὸ ἢ τῆς σχάρας, μὲ μέτριο πάχος. Κοττόπουλα ἢ περιστέρια ψητά. Μυαλό, ζαμπὸν χωρὶς πάχος.

Ψάρια ψητὰ ἢ τηγανητά, μὲ καλὸ λάδι. "Οχι πολὺ παχυά.

Αὐγὰ πολὺ φρέσκα. "Οχι περισσότερα ἀπὸ τρία τὴν ἑβδομάδα.

Φρέσκα χορταρικὰ καὶ φασολικά. Τὰ ξερὰ φασολικά, τὰ μπιζέλια καὶ οἱ φακὲς ἐπιτρέπονται κατὰ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα (ξεφλουδισμένα καὶ μὲ τὴ μορφὴ πουρέ).

Νωπὸ βούτυρο, φυτικὰ λίπη, λάδι.

Γάλα σὲ σκόνη ἢ συμπεπυκνωμένο, γιαοῦρτι.

Λευκὰ τυριά.

Πλῆρες ψωμὶ ἢ φρυγανιές.

Ξερὰ γλυκά, μέλι, πάστες μὲ φροῦτα.

Ὡρμα φροῦτα, κομπόστες, χυμοὶ φρούτων, κατὰ προτίμησιν στὰ μεταξὺ τῶν γευμάτων διαστήματα.

Ξύδι ἀπὸ κρασί, λεμόνι, σκόρδο, μαϊντανός, θυμάρι, δάφνη, σέλινο.

Ἐλαφρὰ κρασιά. Ἐπίσης ἐλαφρὸ τσαΐ καὶ καφές.

Ἀπαγορεύονται:

Κοτόσουπες, σοῦπες μὲ γάλα, ραδίκια, αὐγὰ ἀπὸ ψάρια, φουὰ-γκρά, μύδια, σαλιγκάρια, στρείδια, παχυὰ κρέατα ἢ κονσερβαρισμένα, σάλτσες, θηράματα, χῆνες, πάπιες, σαλάμι, λοιχάνικα, ἐντόσθια, χοιρινὸ κρέας, παχυὰ ψάρια (ἀντζοῦγες, σκουμπρί, σολομός, ρέγγες), κονσερβαρισμένα ψάρια, αὐγὰ σὲ σκόνη, σπανάκια, σπαράγγια, λάχανο, κουνουπίδι, πράσσα, κουκιά, μαντάρια, μαρουλίνη, ζωϊκὰ λίπη, μαγειρευμένο βούτυρο, φρέσκο γάλα, παχυὰ τυριά, γλυκίσματα, κακάο, σοκολάτα, κυδώνια, μοῦρα, πιπέρι, μουστάρδα, ἀπεριτίφ, δυνατὰ κρασιά.

Τὰ χρόνια δὲν γερνᾶνε τὸν ἄνθρωπο!

Ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ὡραῖες συμβουλὲς

ΥΠΑΡΧΟΥΝ δίαιτες, φάρμακα ἢ ἐλιξήρια ποὺ ὑπόσχονται τὴ νεότητα. Ἀλλὰ τὸ ἀποτελεσματικώτερο μέσον φαίνεται πὼς εἶναι τὸ νὰ διατηρῆ κανείς, παρὰ τὶς ρυτίδες καὶ τὰ γκρίζα μαλλιά, νεανικὴ ψυχὴ καὶ μυαλό. Νά, λοιπόν, μερικὲς συμβουλές, ποὺ ἀξίζουν πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐλιξήρια νεότητος.

«Ἀρχίζομε νὰ μετρᾶμε τὰ χρόνια ἑνὸς ἀνθρώπου μόνον ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ἔχομε νὰ λογαριάσωμε τίποτα ἄλλο σ' αὐτόν», ἔγραψε ὁ Ράλφ Ἔμερσον.

«"Ενας ἄνθρωπος ποὺ ἔσβυσε καὶ τὸ τελευταῖο ὄνειρό του δὲν ἔχει νὰ κάνη τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πεθάνη», ἔγραψε ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Ντύρχαμ.

«Δὲν εἶναι πάντα εὔκολο, ἀλλ' εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ πρᾶγμα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο φορτωμένο μὲ χρόνια νὰ πεθαίνη ἔχοντας τὴν καρδιὰ ἑνὸς παιδιοῦ», ἔλεγε ὁ Κάρλ Σάντμπαρνκ.

«Ἡ χαρουκαμένη καρδιὰ δίνει νειάτα καὶ ζωή,—λέει μιὰ γαλλικὴ παροιμία. Ἐνῶ ἡ βαρειὰ κι' ἀγέλαστη καρδιὰ ἀποξηραίνει τὰ κόκκαλα».

«Νὰ μὴν σταματᾶτε ποτὲ συμβουλεύει ὁ Ἄγγλος διολόγος Πάτερσον. Ἡ ἡλικία σταματάει τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἀνθρώπου, μόνο ὅταν τὴν λογαριάζουμε».

«Μὴν ἀκολουθῆτε τὴν πεπατημένη, συνιστοῦσε ἐπίσης ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος Ἔρμπερτ Σπένσερ. Ἡ πεπατημένη εἶναι καλὴ μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν νικηθῆ ἀπὸ τὴ ζωή. Ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ νικήσουν ἀνοίγουν καινούργιους δρόμους».

«Τὰ γηρατεῖα εἶναι ἕνα βαρὺ φορτίο μόνο γιὰ κείνους ποὺ τὰ σκέφτονται», ἔγραψε ὁ Ἀνατὸλ Φράνς.

«Τὰ γηρατεῖα δὲν μετριοῦνται μὲ τὰ χρόνια, ἀλλὰ μὲ τὸ σφρίγος τοῦ μυαλοῦ καὶ τὶς ἔξαρσεις τῆς ψυχῆς, ἔγραψε ὁ Καρλάϋλ. Μερικοὶ ἄνθρωποι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ νέοι, γιατὶ τοὺς ἔλειψε ἡ πίστις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Ξέρω ἀνθρώπους, τοὐναντίον, ποὺ παρέμειναν νέοι ὡς τὴν τελευταία τους πνοή».

Μὴν ξεχνᾶτε, τέλος, ὅτι ἡ δημιουργικὴ ἐργασία εἶναι τὸ καλλίτερο μέσον γιὰ ν' ἀπομακρύνη κανεὶς τὰ γηρατειά. Ὁ Γκαῖτε τέλειωσε τὸν «Φάουστ» σὲ ἡλικία 80 χρόνων, Ὁ Τιτσιανὸς ἔκαμε ἀριστουργήματα σὲ ἡλικία 98 χρόνων. Ὁ Τοσκανίνι διεύθυνε τὴν ὀρχήστρα του σὲ ἡλικία 87 χρόνων. Καὶ ὁ Ἔδισων ἐξακολουθοῦσε ὅταν στὸ ἐργαστήριό του ὡς τὴν ἡλικία τῶν 83 χρόνων.

Γελοιογραφία

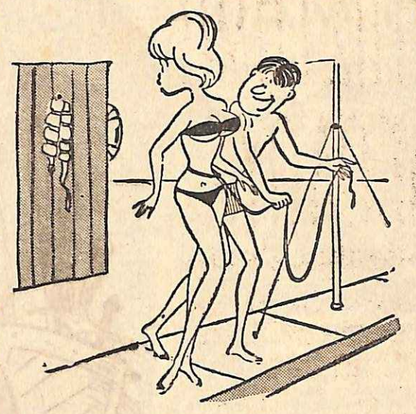

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Ὁ δάσκαλος τῆς κολυμβήσεως:—Πλωτῆρες;... Τί σᾶς χρειάζονται ἐσᾶς οἱ πλωτῆρες;...

Χωρὶς λόγια.

—Μπαίνει ἡ σύζυγός σας, κύριε διευθυντά! Μὴν ξεχάσετε ἕνα κομπλιμέντο γιὰ τὸ καινούργιο καπέλο, ποὺ φοράει!

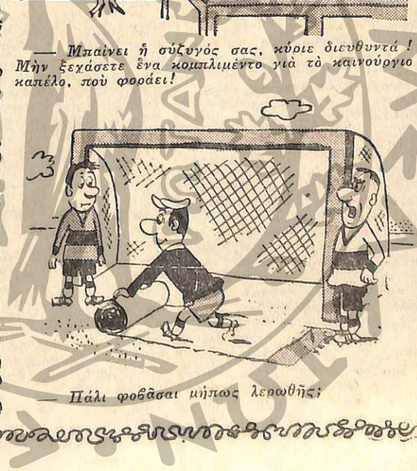

Πάλι φοβᾶσαι μήπως λερωθῆς;

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Έγειρε στὰ γόνατα τῆς μητέρας του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του...

ΑΠΟ βδομάδες, ἡ πολιτεία ἦταν περικυκλωμένη ἀπ' τοὺς ἐχθρούς. Ὅλες οἱ πηγὲς ποὺ τροφοδοτοῦσαν τὴν πόλι μὲ νερό, εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ πτώματα, ριγμένα ἐκεῖ ἀπ' τοὺς πολιορκητές. Στοὺς στενοὺς δρόμους περιπολοῦσαν στρατιῶτες μισοπεθαμένοι ἀπ' τὴν πείνα. Ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν ἀκούγονταν παραμιλητά, βογγητὰ πληγωμένων, προσευχὲς γυναικῶν καὶ λυγμοὶ μικρῶν παιδιῶν.

Μὴ ἐλπίζοντας πιὰ σὲ καμμιὰ βοήθεια, οἱ πολιορκημένοι κύτταζαν μὲ ἀπόγνωσι τὶς ἀντικρυνὲς βουνοκορφές, τὶς ὁλόμαυρες γαράδρες, τὸ πολιτάραχο στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν. Ὅλα τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὸ θάνατο. Κανένα ἀστέρι παρηγοριᾶς δὲν ἔλαμπε γι' αὐτούς.

Τὴ νύχτα, φοβόνταν ν' ἀνάψουν φῶς στὰ σπίτια. Καί, μέσα στὰ πυκνὰ σκοτάδια, ποὺ πλημμύριζαν τοὺς δρόμους, μιὰ γυναῖκα γλυστροῦσε ἀθόρυβα, τυλιγμένη ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια μ' ἕνα μαῦρο μανδύα.

Ὅσοι τὴ συναντοῦσαν, σκύβανε τὸ κεφάλι καὶ πεοντοῦσαν γρήγορα, δίχως μιλιά. Κι' ἐκείνη, ἡ Μαριάννα, τραβοῦσε τὸ δρόμο της, βουβὴ καὶ σκυθρωπή, λὲς κι' ἦταν ἡ ἐνσάρκωσι τῆς δυστυχίας τῆς πολιτείας, ἐνῶ τὴν ἀκολουθοῦσαν βογγητά, κλάματα, προσευχές, ἀποκαμωμένες φωνὲς ἀπ' τοὺς στρατιῶτες, ποὺ δὲν ἔλπιζαν πιὰ νὰ νικήσουν...

Πατριώτισσα καὶ μάννα, συλλογιζότανε τὸ παιδί της καὶ τὴν πατρίδα.τρίδα. Ἀρχηγὸς τῶν ἐχθρῶν, ποὺ σύντριβαν τὴν πόλι, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ γιιός της, ἕνα ὄμορφο καὶ γερὸ παλληκάρι!

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, τὸν λογάριαζε μὲ περηφάνεια, σὰν ἕνα πολύτιμο δῶρο της στὴν πόλι, ὅπου εἶχε κι' ἡ ἴδια γεννηθῆ, ὅπου τὸν εἶχε γεννήσει κι' ἀναθρέψει. Ἀμέτρητοι κι' ἀκατάλυτοι δεσμοὶ ἔδεναν τὴν καρδιά της μὲ τὶς ἀρχαίες πέτρες, μὲ τὴ γῆ ὅπου κοιμόνταν οἱ προγονοί της, μὲ τὶς ἐλπίδες τῶν δικῶν της.

Μὰ τώρα ἡ καρδιά της αὐτὴ μάτωνε, γιατὶ εἶχε χάσει τὸ πιὸ ἀγαπητό της πλάσμα. Ὡστόσο, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ τί ἦταν πιὸ δυνατὸ μέσα της: ἡ μητρικὴ ἀγάπη ἢ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδας;...

Μιὰ νύχτα, κοντὰ στὸ τεῖχος τῆς πολιτείας, συνάντησε μιὰ γυναῖκα, ποὺ προσευχόταν γονατιστή, δίπλα σ' ἕνα νεκρό.

— Εἶν' ὁ ἄντρας σου; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι, εἶν' ὁ γιιός μου. Ὁ ἄντρας μου σκοτώθηκε κι' αὐτός, ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες.

Κι' ἡ χαροκαμένη μάννα πρόσθεσε, καθὼς σηκωνόταν:

— "Ας εἶναι δοξασμένη ἡ Παναγία! Τώρα ποὺ πέθανε τίμια τὸ παιδί μου, πολεμώντας γιὰ τὴν πατρίδα του, μπορῶ νὰ ὁμολογήσω πὼς ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ φοβᾶται. Ἦταν λίγο ἐπιπόλαιος, ἀγαποῦσε τὸ γλέντι, κι' ἔτσι ἔτοιμα μὴν παρασυρθῆ καὶ γίνη κι' αὐτὸς προδότης τῆς πατρίδας,σὰν τὸ γιιό τῆς Μαριάννας, τὸν ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων! Ἀχ, ἐκεῖνος νάναι καταραμένος!... ὅπως καὶ τὰ σπλάγχα ποὺ τὸν γέννησαν!

Κρύβοντας τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίση ἡ ἄλλη, ἡ Μαριάννα ἔφυγε βιαστικά.

Τ' ἄλλο πρωί, παρουσιάστηκε στοὺς ὑπερασπιστὲς τῆς πόλεως.

— Σκοτώστε με, τοὺς εἶπε, ἀφοῦ ὁ γιιός μου ἔγινε ἐχθρός σας, ἢ ἀφῆστε μὲ νὰ φύγω, νὰ παω κοντά του. Εἶμαι μάννα του, τὸν ἀγαπῶ καὶ θεωρῶ καὶ τὸν ἐαυτό μου ἔνοχο γιὰ τὴν προδοσία του!

Ἐκεῖνοι σκέφθηκαν λίγο κι' ἀπάντησαν:

— Γυναῖκα, ἡ τιμὴ μᾶς ἐμποδίζει νὰ σὲ σκοτώσουμε. Μὰ εἶσαι ἄχρηστη στὴν πόλι, ἀόμα καὶ γιὰ ὅμηρος. Ὁ γιιός σου δὲ νοιάζεται γιὰ σένα. Σὲ ξέχασε... κι' αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία σου, χειρότερη κι' ἀπ' τὸ θάνατο!

Τῆς ἄνοιξαν τὴν πύλη καὶ τὴν ἄφησαν νὰ βγῆ ἀπ' τὴν πόλι. Ὕστερα, ὥρα πολλή, τὴ βλέπανε πάνω ἀπ' τὰ τεῖχη νὰ περπατάη στὴ γενέτειρα γῆ, τὴν ποτισμένη ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ εἶχε χύσει ὁ γιιός της. Βάδιζε σιγανά, μὲ κόπο σὰ νάκουβε κάτω ἀπ τὸ μαγκούφα τὴς μιὰ κοῦπα γεμάτη πολύτιμο ὑγρό, ποὺ φοβόταν μὴ τὸ χύση...

Ἀπ' τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, τὴν πλησιάσανε προφυλακτικὰ λίγες σκοῦρες σιλουέτες.

— Ὁ ἀρχηγός σας εἶναι γιιός μου, τοὺς ἐξήγησε ἐκείνη.

Καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὰ λόγια της.

Μαζεύτηκαν γύρω της καὶ βάδισαν μαζί της, ἐξιμνῶντας τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν ἰδιοφυία τοῦ στρατηγοῦ τους. Ἐκείνη τοὺς ἄκουγε, μὲ σηκωμένο περηφανα τὸ κεφάλι, μὰ δὲ δοκίμαζε καμμιὰ ἐκπληξι. Ναί, ἔτσι θάρρεπε νὰ ἦταν ὁ γιιός της!

...Καὶ νὰ τὴν τώρα μπροστὰ σὲ κεῖνον, ποὶ ποτὲ δὲν τὸν εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν καρδιά της! Ὁ νέος ἦταν ντυμένος στὰ μετάξια καὶ στὰ βελοῦδα καὶ τὰ ὅπλα του στολίζονταν μὲ πολύτιμα πετράδια. Τῆς παρουσιάστηκε ἔτσι ὅπως τὸν εἶχε δῆ τόσες φορὲς στ' ὄνειρό της.

— Μητέρα! τῆς φώναξε, φιλῶντας της τὰ γέρια. Ἤρθες σὲ μένα. Μ' ἄνοιωσες... Ἄυριο θὰ τὴν κρεμάψω, αὐτὴ τὴν καταραμένη πόλι!

— Τὴ πόλι ποὺ γεννήθηκες, τοῦ θύμισε ἐκείνη.

Μεθυσμένος ἀπ' τὰ κατορθώματά του, διψῶντας γιὰ ἀκόμα μεγαλύτερη δόξα, τῆς μίλησε μὲ τὴν αὐθάδικη θέρμη τῆς νειότης:

— Γεννήθηκα γιὰ νὰ ζαλίσω τὸν κόσμο ἀπὸ θαυμασμό! "Αν χαρίστηκα ὡς τώρα σ' αὐτὴ τὴν πόλι τὸκαμα γιὰ σένα μόνο. Μά, ἀφοῦ τὴν ἄφησες, θὰ τὴν καταστρέψω αὔριο!

— Τὴν πόλι, ὅπου τὸ κάθε πετραδάκι σὲ ξέρει ἀπὸ παιδί, στέναξε ἐκείνη.

— Οἱ πέτρες εἶναι ἄφωνες,ἂν δὲ τὶς κάνη ὁ ἄνθρωπος νὰ μιλήσουν... Ὁ πόθος μου εἶναι ν' ὀρίσουν τὰ βουνὰ νὰ μιλᾶνε γιὰ μένα.

— Μά... οἱ ἄνθρωποι;

— Δὲν τοὺς ξεγνάω, μητέρα. Τοὺς χρειάζομαι κι' αὐτούς, γιατὶ μόνο στὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων μένουν ἀθάνατοι οἱ ἥρωες.

— Ἥρως εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δημιουργεῖ τὴ ζωὴ ἔξω ἀπ' τὸ θάνατο, ἐκεῖνος ποὺ νικάει τὸ θάνατο.

— Ὄχι! Ὅποιος καταστρέψει μιὰ πόλι, εἶναι δοξασμένος, ὅσο κι' ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔχτισε!

Ἡ ὥρα πέρασε. Οἱ πορφυρὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου βάψανε, σὰν μὲ αἷμα, τοὺς πύργους καὶ τὰ τείχη. Ὕστερα ἡ πολιτεία ἔγινε μαύρη, βουβή, σὰν πτῶμα, καὶ τ' ἀστέρια λάμψανε ἀπὸ πάνω της, παρόμοια μὲ νεκρικὰ κεριά.

Ἡ μητέρα ἔβλεπε ἐκεῖ κάτω τὰ σκοτεινὰ σπίτια, ὅπου φοβόνταν ν' ἀνάψουν φῶς, γιὰ νὰ μὴ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τοῦ ἐχθροῦ. Ἔβλεπε τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, πλημμυρισμένους ἀπ', τὴ μυρωδιὰ τῶν πτωμάτων κι' ἀπ' τὸ πνιγμένο μουρμουρητὸ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ περίμεναν τὸ θάνατο. Ἔβλεπε ὅλα τὰ πράγματα, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ἔνοιωθε πὼς ἦταν μάννα ἐκείνων ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴν πόλι.

Πάνω ἀπ' τὶς μαῦρες βουνοκορφές, τὰ σύγνεφα κατέβαιναν στὴν κοιλάδα, σὰν φτερωτὰ ἄλογα, ποὺ ὁρμοῦσαν πρὸς τὴν καταδικασμένη πολιτεία...

— Ἔλα, εἶπε ἡ μητέρα, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι σου στὸ στῆθός μου. Ξεκουράσου. Θυμήσου πὼς ἦσουν καλὸς καὶ πρόσχαρος, ὅταν ἦσουν μικρός! Τότε σ' ἀγαποῦσαν ὅλοι.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε.

Ἔγειρε στὰ γόνατα τῆς μητέρας του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του, λέγοντας:

— Δὲν ἀγαπῶ, παρὰ τὴ δόξα καὶ σένα, γιατὶ μ' ἔκανες ὅ,τι εἶμαι...

— Δὲν ποθεῖς νὰ κάνης παιδιά; τὸν ρώτησε.

— Γιατί; Γιὰ νὰ μοῦ τὰ σκοτώσουν; Θὰ ὑπόφερα... καὶ θὰ ἤμουν τότε πολὺ γέρος κι' ἀδύνατος γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ.

— Εἶσαι ὡραῖος, μὰ στεῖρος σὰν τὸν κεραυνο, στέναξε μὲ πόνο ἡ μητέρα.

— Ναί, σὰν τὸν κεραυνό...τῆς ἀπάντησε χαμογελώντας.

Κι' ἀποκοιμήθηκε ἔτσι, σὰν παιδί...

Ἡ μάννα τὸν σκέπασε τότε μὲ τὸ μαῦρο μανδύα της... καὶ τοῦγωσε ἕνα μαναίρι στὴν καρδιά! Ἐκεῖνος σκίρτησε καὶ πέθανε ἀμέσως.

Τὸ γτύπημα εἶχε βοῆ τὸ στόχο του, γιατὶ μιὰ μάννα ξέρει ποῦ χτυπάει ἡ καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ της!

Σπρώχνοντας ὕστερα τὸ πτῶμα ποὺ κειτόταν στὰ γόνατά της ὡς τὰ πόδια τῶν σωστισένων φουρῶν, ἡ γυναῖκα φώναξε, κυττάζοντας τὴν πόλι:

— Σὰν πατριώτισσα, ἔκαμα γιὰ τὴν πατρίδα μου ὅ,τι μποροῦσα. Σὰ μάννα, ἀκολουθῶ τὸ γιιό μου! Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ γεννήσω ἄλλον. Κι' ἡ ἄθλια ζωή μου δὲν εἶναι πιὰ χρήσιμη σὲ κανένα.

Καὶ βύθισε, μὲ σταθερὸ γέρι, στὴν καρδιὰ της τὸ ἴδιο μαναίρι, γλιαρὸ ἀόμα ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ γιιοῦ της.

"Οταν ἡ καρδιὰ πονάει, εἶν' εὔκολο νὰ τὴν πετύχη κανεὶς χωρὶς νὰ λαθέψη...

— Μὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαβάζης πάντα ἐφημερίδα στὸ τραπέζι;...

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΛΑΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΚΑΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ὅπως καὶ τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας στὸ τραπέζι

Ο σύζυγος κάθησε στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ πάρη τὸ πρωϊνό του, ἄνοιξε ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα του καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπ' αὐτήν.

Ἡ γυναίκα του ἀναστέναξε.

— Μὰ εἶν' ἀπαραίτητο νὰ διαβάζη πάντα ἐφημερίδα στὸ τραπέζι; διαμαρτυρήθηκε.

Ἀλλ' ἐκεῖνος... δὲν ἀπάντησε!

Ἡ μικρὴ αὐτὴ σκηνὴ ποὺ περιγράψαμε, συμβαίνει κάθε πρωϊ σὲ μυριάδες σπίτια.

Ὡστόσο οἱ σύζυγοι ξέρουν πὼς δὲ μποροῦν νὰ χωνέψουν καλὰ τὶς εἰδήσεις τῆς ἐφημερίδας καὶ τὸ πρόγευμα συγχρόνως. Ξέρουν ἐπίσης πὼς ἡ συνήθειά τους αὐτὴ ἐνοχλεῖ τὶς γυναίκες τους.

Γιατὶ λοιπὸν ἐπιμένουν;

Οἱ ψυχίατροι δίνουν ἀδίσταχτα τὴν ἑξῆς ἐξήγησι: Τὸ τραπέζι τοῦ προγεύματος εἶναι... τὸ πεδίο τῆς μάχης, στὸ ὁποῖο ξεθυμαίνουν χιλιάδες παντρεμένα ζευγάρια, γιὰ τὶς διάφορες συζυγικὲς διαφορές τους

Ὁ ἄντρας, ὑποσυνείδητα, θέλει νὰ ἐνοχλήση καὶ νὰ νευριάση τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξη ἔτσι πὼς εἶναι τὸ πραγματικὸ «ἀφεντικό».

Κι' ἐκείνη πάλι δὲ νοιάζεται πραγματικὰ γιὰ τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας του, ἀλλὰ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώση ὅλο τὸν ἀόριστο ἐρεθισμὸ καὶ τὴ δυσαρέσκειά της ἀπ' τὶς μικροαναποδιὲς τῆς συζυγικῆς ζωῆς.

«Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους ἐνοχλῆται ὑπερβολικὰ καὶ δυσανάλογα ἀπὸ κάποια σχετικὰ ἀσήμαντη συνήθεια τοῦ ἄλλου, εἶναι σημάδι πὼς ὁ γάμος τους δὲν πάει τόσο καλὰ» λέει ἡ δοκτορέσσα Φλόρενς Χόλλις, τῆς Σχολῆς Κοινωνικῶν Ἔργων τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια. «Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐκδήλωσι κάποιου βασικώτερου προβλήματος καὶ φέρνει τὸ ξέσπασμα ὅλου τοῦ συγκεντρωμένου ἐρεθισμοῦ. Ἔτσι, ἔρχεται ἡ ἔκρηξι».

Μ' ἄλλα λόγια, οἱ ψυχίατροι χαρακτηρίζουν αὐτὲς τὶς «συνήθειες» σὰν μιὰ τεχνικὴ ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ ταχτοποιήσουμε τὰ προβλήματά μας.

Μᾶς λένε ἀκόμη πὼς τὰ κλάματα ποὺ βάζει μιὰ γυναῖκα, ὅταν ὁ ἄντρας της τὴν ἐπικρίνη, δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ δάκρυα ποὺ χύνει αὐθόρμητα, ὅταν πεθάνη κάποιο ἀγαπητό της πρόσωπο ἢ ὅταν πονάη πολύ. Μεταχειρίζεται αὐτὴ τὴ μέθοδο γιὰ νὰ κατανοήζη τὶς δυσκολίες της.

Ἴσως, ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, εἶχε παρατηρήσει ὅτι, ἂν ἔκλαιγε, οἱ γονεῖς της τῆς ἔκαναν τὰ χατήρια της. Καί, τώρα ποὺ εἶναι μεγάλη, δὲ μπορεῖ νὰ κόψη τὴ συνήθεια.

Ἀλλ' οἱ ψυχίατροι τονίζουν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο, καὶ γιὰ τὴν ἴδια ἀκόμη. Γιατὶ ἡ συνήθεια τὴν ἐμποδίζει νὰ ἀντιληφθῆ καὶ ν' ἀντιμετωπίση τὰ πραγματικά της προβλήματα. Ἂν δὲν κόψη τὴ συνήθεια αὐτή, δὲ θὰ μπορέση ποτὲ νὰ διορθώση τὴν κατάστασι, λύνοντας ριζικὰ τὰ προβλήματά της.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅταν εἴμαστε ἐκνευρισμένοι, καπνίζομε ἀδιάκοπα ἢ δαγκάνομε τὰ χείλη μας ἢ τρῶμε τὰ νύχια μας.

Ὡς τώρα, πίστευαν ὅλοι πὼς πρέπει νὰ θεραπευθοῦν πρῶτα τὰ νεῦρα, γιὰ νὰ λείψουν ὕστερα μόνες τους οἱ κακὲς συνήθειες. Τώρα δμως οἱ ψυχίατροι παραδέχονται τὸ ἀντίθετο: ὅτι οἱ συνήθειες αὐτὲς αὐξάνουν τὴ νευρικότητα καὶ χειροτερεύουν τὴν ὑπερέντασι.

Προσθέτουν ἀκόμη πὼς ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος ἀπὸ μιὰ κακὴ συνήθεια εἶναι νὰ μεταβοθῆ, σὰν ἐπιδημία, ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο σύζυγο, ἐφόσον εἶναι συνέπεια τῆς τόσο μεταδοτικῆς νευρικότητος.

Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν ἀντιλαμβάνονται τὶς κακὲς τους συνήθειες. Αὐτοὶ ποὺ τρῶνε π.χ. τὰ νύχια τους, τὸ κάνουν ἐντελῶς μηχανικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν.

Τὸ πρῶτο βῆμα λοιπὸν γιὰ τὴ θεραπεία μιᾶς κακῆς συνηθείας εἶναι νὰ τὴν ἀντιληφθοῦμε. Ἐπειτα θὰ βροῦμε τὸν ἀποτελεσματικότερο τρόπο γιὰ νὰ τὴν σταματήσουμε.

«Κόβοντας τὶς κακές σας συνήθειες, θ' ἀρχίσετε νὰ ἐξαφανίζετε τὴ νευρικὴ ὑπεροέντασι ποὺ τὶς δημιούργησε», λέει ἕνας ψυχίατρος.

Δὲ δοκιμάζετε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴ μέθοδο στὸν ἄντρα σας, κυρία; Βρῆτε κάτι τι, γιὰ ν' ἀντικαταστήσετε τὸ πρωϊνὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας του. Πιάνετε π.χ. κουβέντα μαζί του κάθε πρωϊ γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ κήπου.

Προσέξετε μονάχα μήπως τοῦ δημιουργήσετε ἔτσι... μιὰ καινούργια συνήθεια ἀσταμάτητης φλυαρίας, ποὺ θὰ σᾶς κάνη ἴσως νὰ νοσταλγήσετε τὴ σιωπὴ του καὶ τὴν ἀπομόνωσί του πίσω ἀπ' τὴν ἐφημερίδα!...

χιλιάδες Ἑλληνικὲς οἰκογένειες χρησιμοποιοῦν τὸ
ΓΑΛΛΙΚΟ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ
"ΡΕΓΚΙΛΕ"
τοῦ μεγάλου Ἐργοστασίου
Διότι τό FRANCE-LAIT (ΦΡΑΝΣ-ΛΕ)
"ΡΕΓΚΙΛΕΙ,ΓΑΛΑ ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΩΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- Εἶναι ἰδεῶδες δι' ἐλαφράν δρέψην, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ στομάχι, ἐντερικά, συκώτι, καρδιὰ καὶ παχυσαρκία καὶ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ κρατήσουν ὡραία γραμμὴ χωρὶς κανένα ὀργανικὸ κίνδυνο. Διότι ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΑΧΑΙΝΗ (100 γρμ. "ΡΕΓΚΙΛΕ" δίδουν 350 θερμίδες).
- Εἶναι εὔπεπτον, ἐλαφρόν, νόστιμον καὶ περιέχει ὅλες τὶς φυσικὲς βιταμίνες τοῦ φρέσκου γάλακτος(φωσφόρον, κάλτσιουμ, βιταμίνες Β1,Β2, καὶ C) πλὴν τοῦ βουτύρου. Εἶναι τελείως παστεριωμένον.
- Μὲ τὸ REGILAIT ἔχετε στὴ ἀτίγυπ τὸ καθημερινὸ σας φρέσκο γάλα γιὰ ὁποιαδήποτε χρῆσι (ροφημα, παρασκευὴ φαγητῶν ἢ γλυκισμάτων). 3 κουταλιὲς τῆς σούπας σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερὸ ΠΑΓΩΜΕΝΟ, ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ἢ ΧΛΙΑΡΟ κι' ἀπολαμβάνετε ἕνα ὑπέροχο φρέσκο γάλα.
- Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα γαλακτοῦχα παρασκευάσματα τὸ "ΡΕΓΚΙΛΑΙ,, ἔχει τὴ γεῦσι καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ πλέον ἐκλεκτοῦ γάλακτος. Δὲν κόβει, δὲν ἔχει ἀνάγκην βρασμάτος, οὔτε ψυγείου. Διατηρεῖται φρέσκο ἐπὶ ἑβδομάδες, ἀρκεῖ νὰ τοποθετήτε τὸ κουτὶ σὲ ξηρὸ μέρος.
- Εἶναι οἰκονομικώτατον. Ἕνα κουτὶ ποὺ περιέχει 300 γραμ. "ΡΕΓΚΙΛΕ,, δίδει 15 μεγάλα ποτήρια φρέσκο λαχταριστὸ γάλα καὶ δὲν στοιχίζει παρὰ μόνον δραχ. 13,90 λιανικῶς.

Εἶναι προϊὸν τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐργοστασίου
FRANCE-LAIT
ποὺ εἶναι παγκοσμίως γνωστὸν καὶ ἀποτελεῖ
ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Ἀντιπρ.: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ - Αἰόλου 78, Τηλ. 226.383

«ΑΝ ΜΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΟΥΝ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ!»

Πείσματα, καυγάδες μὲ τοὺς φωτογράφους καὶ περίεργες πρωτοτυπίες χαρακτηρίζουν τοὺς γάμους τῶν «στάρ», οἱ ὁποῖοι μεταβάλλονται σὲ θέαματα ἀκέμη καὶ ὅταν αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποφύγουν. Ἂς ξαναθυμηθοῦμε ἐδῶ τοὺς θορυβώδεις καὶ συχνὰ παράξενους γάμους 8 διασημοτήτων.

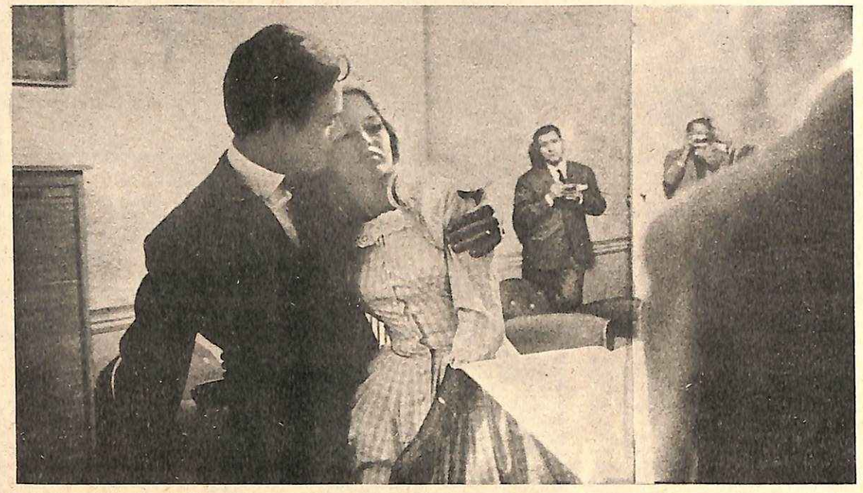

Μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸν ταραχώδη γάμο τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ τοῦ Ζὰκ Σαρριὲ στὸ δημαρχεῖο τῆς Λουβεσιέν, κοντὰ στὸ Παρίσι. Οἱ φωτογράφοι κατώρθωσαν νὰ φθάσουν ὡς τὴν αἴθουσα τῆς τελετῆς καὶ ἡ Μπριζὶτ διαμαρτύρεται, ἐνῶ ὁ Ζὰκ τὴν ἀγκαλιάζει, προσπαθώντας νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

ΤΗΝ ἡμέρα ποὺ ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ τὸν Ζὰκ Σαρριέ, ἔκανε τὸ λάθος νὰ παρακαλέσῃ τοὺς φωτογράφους: «Μὴ μὲ κυνηγᾶτε, τοὺς εἶπε, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ μάθετε πότε καὶ ποῦ θὰ παντρευτῶ».

Καὶ ὅμως ὑπῆρχαν εἴκοσι φωτορεπὸρτ στὸ Λουβεσιέν, εἴκοσι χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅταν ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ὁ Ζὰκ Σαρριέ, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, ἔφτασαν στὸ Δημαρχεῖο, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ἡ νεαρὴ νύφη φοροῦσε ἕνα φουστάνι ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο βαμβακερὸ ὕφασμα μὲ καρρὼ ρόζ καὶ λευκά, μὲ ντεκολτὲ ἀσυνήθιστα μικρὸ καὶ μὲ μανίκια κάτω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες.

Ὁ κόσμος, ποὺ συγκεντρώθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δημαρχεῖο, χειροκροτοῦσε, ἀλλὰ ἡ Μπριζὶτ δὲν χαμογελοῦσε. Κύτταξε τοὺς φωτογράφους καὶ προέβλεψε σχεδὸν αὐτό, ποὺ θὰ συνέβαινε. Ὅταν τὸ ζευγάρι κάθησε μπροστὰ στὸ Δήμαρχο καὶ ἄρχισε ἡ τελετή, ἕνας θόρυβος ἀκούστηκε στὸ βάθος τῆς αἴθουσας. Οἱ φωτογράφοι εἶχαν κατορθώσει νὰ σπάσουν τὸν κλοιὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ νὰ κατατροπώσουν τὸν θυρωρό...

Ἡ Μπριζὶτ χωρὶς κὰν νὰ στραφῇ, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Δὲν θέλω φωτογράφους, ἂν μὲ φωτογραφήσουν δὲν παντρεύουμε!..

— Ναί, θὰ φύγουμε, ἂν δὲν ἐκκενώσετε τὴν αἴθουσα προσέθεσε ὁ Σαρριέ, στὸ δήμαρχο.

Τὰ εἴκοσι φλὰς ὡστόσο εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ σκορπίζουν τὶς ἐκθαμβωτικὲς ἀστραπές τους μέσα στὴν αἴθουσα μὲ μιὰ τρελλὴ ταχύτητα.

Ὁ πατέρας τῆς Μπριζὶτ προσπάθησε πρῶτα νὰ πείσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἐπέμβουν καὶ ὕστερα ὥρμησε ἐναντίον ἑνὸς φωτορεπόρτερ:

— Θέλεις νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα; τὸν ρώτησε.

Μὰ δὲν πραγματοποίησε τὴν ἀπειλή του. Στράφηκε στὸ δήμαρχο καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἤρεμο:

— Ἡ κόρη μου εἶναι κουρασμένη. Δὲν θέλει νὰ παντρευτῇ...

Ὁ δήμαρχος δὲν ἀπάντησε καὶ ὁ κύριος Μπαρντὸ ὕψωσε πάλι τὴ φωνή, λέγοντας ὅτι τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ἦσαν ἀνεπαρκῆ...

— Δὲν μπορῶ νὰ παίξω γροθιές, γιὰ νὰ παντρέψω τὴν κόρη σας! φώναξε ὁ δήμαρχος, θυμώνοντας μὲ τὴ σειρά του.

Ἡ Μπριζὶτ εἶχε καταφύγει σ' ἕνα συνεχόμενο δωματιάκι. Ὁ δήμαρχος τὴν ἀκολούθησε, μαζὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς μάρτυρες. Οἱ φωτογράφοι εἶχαν σκαρφαλώσει στὰ σιδερένια κιγκλιδώματα, τῶν παραθύρων, μὰ ὁ δήμαρχος διέταξε νὰ κλείσουν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Ἄφισε ἀνοιχτὴ μόνο, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ νόμο, τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπου τοποθέτησε δυὸ φρουρούς.

— Τώρα κάνετε γρήγορα, εἶπε ἡ Μπριζὶτ στὸ δήμαρχο, ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει τὴν πολυθρόνα του.

Ἐκεῖνος προσποιήθηκε ὅτι δὲν τὴν ἄκουσε καὶ διάβασε τὰ ἄρθρα τοῦ ἀστικοῦ κώδικος.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ «ναί». τὸ φιλὶ καὶ τὶς ὑπογραφὲς στὰ κατάστιχα μὲ τοὺς μάρτυρες, ποὺ διαμαρτύρονταν ὅλοι μαζί, γιατὶ εἶχαν λησμονηθῆ νὰ γραφοῦν οἱ τίτλοι τους μπροστὰ ἀπὸ τὰ ὀνόματά τους, ὁ δήμαρχος σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Δὲν αἰσθάνομαι τὸ κουράγιο νὰ γράψω τὸ συνηθισμένο λόγο. Σᾶς εὔχομαι νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι...

Ἔτσι, ἡ Μπριζὶτ καὶ ὁ Σαρριέ, ἔγιναν σύζυγοι. Μιὰ νέα ἕνωση μὲ θλιβερὸ τέλος εἶχε ἀρχίσει.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΤΟΥ ΠΕΠΙΝΟ ΝΤΕ ΚΑΠΡΙ

ΚΑΝΕΝΑΣ δὲ μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἀκόμη κι' ἕνας γάμος ἀπὸ ἔρωτα μπορεῖ νὰ πάρῃ ἕνα τόνο καθαρὰ διαφημιστικό. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ περίπτωση τοῦ διασήμου 'Ιταλοῦ τραγουδιστοῦ Πεπίνο ντὲ Κάπρι καὶ τῆς Ρομπέρτα Στόππα. Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου διεδόθη ὅτι ὁ Πεπίνο δὲν θὰ παντρευόταν στὸ Κάπρι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν συγκέντρωσι τῶν φανατικῶν θαυμαστῶν του, ποὺ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ καταστρέψουν αὐτὴ τὴν ἀξέχαστη μέρα Μὰ ὁ Πεπίνο ὠργάνωσε τοὺς γάμους του στὴ Βερσάλια, ἐκεῖ ποὺ πῆρε τὸ βάπτισμα τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιτυχίας, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια καὶ ὅπου, συνήθως ὠργάνωνε τὶς βραδυές του μὲ ἀμοιβὴ ἕνα ἑκατομμύριο λιρέττες (50.000 δολάρες)!..

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν εὐνοϊκά. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα στοὺς γάμους τοῦ «Πεπίνο τοῦ ἄσχημου» καὶ τῆς «Ρομπέρτας τῆς ὡραίας», ὑπῆρχαν πεντακόσιοι προσκεκλημένοι καὶ πέντε χιλιάδες περίεργοι. Καὶ ἦσαν ἐπίσης εἴκοσι δημοσιογράφοι, τέσσερα συνεργεῖα κινηματογράφου καὶ τηλεοράσεως, πέντε δήμαρχοι, εἴκοσι ἰδιοκτῆτες θεάτρων καὶ «νάϊτ—«λάμπς», τριάντα ἕξῃ φωτογράφοι ἐπαγγελματίες καὶ διακόσιοι ἐρασιτέχνες.

Εἴτε τὸ ἤθελε, εἴτε ὄχι, ὁ γάμος τοῦ Πεπίνο ντὲ Κάπρι ἦταν ἕνας πραγματικὸς γάμος — διαφήμισι!

Καλλιτεχνικά, ὁ Πεπίνο εἶχε γεννηθῆ στὴν Βερσάλια καὶ τὸ τραγοῦδι «Ἐσὺ θέλεις νὰ κάνῃς τὸν 'Αμερικάνο», ποὺ χρησίμευσε γιὰ νὰ τὸν λανσάρῃ, ξαναγινότανε τῆς μόδας ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Τὸ ὅτι ὁ Πεπίνο δὲν ἦταν ἀντίθετος σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι, τὸ ἀποδεικνύει τὸ γεγονὸς ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι προλητικός, δέχτηκε νὰ παντρευτῇ Παρασκευὴ καὶ μάλιστα 28 τοῦ μηνός, μέρα δηλαδὴ καὶ ἡμερομηνία, ποὺ θεωροῦνται ἀποφράδες. Καὶ ἡ Ρομπέρτα δὲν πῆγε πίσω, ἀφίνοντας νὰ φωτογραφηθῆ τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου μὲ τὸ νυφικὸ φόρεμα, πρᾶγμα ποὺ ἐπίσης πιστεύεται ὅτι «δὲν φέρνει γοῦρι».

Η ΤΖΙΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΟΥ ΣΚΙ

ΔΕΝ ἦταν ἀκόμη ἕνα μεγάλο ἀστέρι ἡ Τζίνα Λολομπρίτζιτα, ὅταν τὶς 15 'Ιανουαρίου τοῦ 1949 παντρεύτηκε σ' ἕνα ἐκλησάκι τοῦ Τερνινίλλο τὸν Γιουγκοσλάβο γιατρὸ Μίλκο Σκόφιτς.

Δέν ἦταν διάσημη, εἶχε πάρει μόνο τὴν δεύτερη ἢ τρίτη θέσι σὲ ἕνα - δυὸ διαγωνισμοὺς καλλονῆς καὶ εἶχε παίξει δευτερεύοντες ρόλους σὲ μερικὰ φίλμ.

Μὲ τὸ Μίλκο, ἡ Τζίνα, εἶχε γνωριστῆ τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1947. Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ εἶχαν περάσει ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι.

Ἐκείνη εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἕναν ποδοσφαιριστὴ τῆς «Λάντσιο». Ἐκεῖνος εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὴ μνηστή του, τὴν κοπέλλα ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ προσαρμοστῆ στὴν καινούργια πατρίδα τους.

Ἡ περιγραφὴ ἐκείνου τοῦ γάμου, ποὺ ἔγινε ἀπὸ ἀρκετὲς ἐφημερίδες, παρουσιάζει ἕνα γάμο πολὺ πρωτότυπο. Τόσο ὁ γαμπρός, ὅσο καὶ ἡ νύφη, ἦσαν ντυμένοι μὲ κοστούμια τοῦ σκὶ καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία πέρασαν θριαμβευτικὰ κάτω ἀπὸ μιὰ ἀψίδα ἀπὸ μπαστούνια τοῦ σκί, ποὺ κρατοῦσαν μερικοὶ φίλοι τους. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο, ὁλόκληρη ἡ συντροφιὰ ἔφυγε γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ στὸ βουνό.

«Ἤμουν πολὺ συγκινημένη, λέει ἡ Τζίνα, ὅταν θυμάται ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Δὲν εἶχα τὴν συναίσθησι ὅτι βρισκόμουν μπροστὰ στὸν ἱερέα, δίπλα στὸν ἄντρα τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ σ' ἕνα μεγάλο θέατρο, ἀντίκρυ στὸν πιὸ μεγάλο σκηνοθέτη τοῦ κόσμου. Ἦσαν ὅλα τόσο διαφορετικὰ ἀπ' ὅταν εἶχα γυρίσει τὴ σκηνὴ τοῦ γάμου σὲ κάποιο φίλμ».

Θορυβώδεις καὶ παράξενοι γάμοι

ΜΕ ΜΠΟΤΤΕΣ ΚΥΝΗΓΟΥ Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΩΔΗΓΗΣΕ ΤΗ ΝΤΑΟΥΝ ΣΤΟ ΒΩΜΟ

Η ΝΥΦΗ, μὲ φόρεμα ἀπὸ ντανταέλλα καὶ τοῦλι, ἔφθασε ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της, πάνω σὲ μιὰ πολυτελῆ μαύρη ἅμαξα, στὴν ἐκκλησία τῆς 'Αρατσέλ, στὴ Ρώμη. Ἦταν 11 τὸ πρωὶ στὶς 22 'Απριλίου τοῦ 1954. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἕνα πρασινωπὸ τζίπ σταματοῦσε μπροστὰ στὴν ἐκκλησία καὶ μ' ἕνα πήδημα κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ἕνας ἄντρας ντυμένος ἐπίσημα ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια ἢ μᾶλλον— γιὰ τὴν ἀκρίβεια— ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πόδια, γιατὶ σ' αὐτὰ φοροῦσε ἕνα ζευγάρι... μπότες κυνηγιοῦ! Μὲ αὐτὰ προχώρησε πρὸς τὸ βωμό.

Ἡ νύφη ἦταν ἡ 'Αγγλίδα ἠθοποιὸς Ντάουν Ἔνταμς καὶ ὁ γαμπρὸς ὁ πρίγκηπας Βιττόριο Μάσσιμο ντὶ Ροκκασέκκα, ἀπόγονος τοῦ Φάβιο Μάσσιμο, ποὺ κατετρόπωσε τὸν 'Αννίβα, σώζοντας τὴ Ρώμη.

Μισὴ ὥρα μετὰ τὸ γάμο ὁ πρίγκηπας καὶ ἡ ἠθοποιός, μαζὶ μὲ τοὺς προσκαλεσμένους ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Ρώμη. Τὸ γαμήλιο γεύμα εἶχε τὴν ἀγροτικὴ ἁπλότητα τῶν κυνηγετικῶν ὑποδημάτων τοῦ γαμπροῦ. 'Αποτελεῖτο ἀπὸ ἕξῃ ψητὰ χοιρίδια καὶ ἄφθονο παλὸ κρασί.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ ἑνὸς διαστικοῦ καὶ ξαφνικοῦ γάμου, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ δὲν γνωριζόντουσαν καλά. Γιὰ ἑπτὰ χρόνια ἡ ἕνωσι αὐτὴ ἦταν μιὰ συνεχὴς ἐναλλαγὴ ἀπὸ μικρὲς περιόδους γαλήνης καὶ θυελλώδεις παρενθέσεις. Ὕστερα ἦρθε ὁ χωρισμός, ὁ ἀγῶνας νὰ ρίξουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὰ βάρη τοῦ διαζυγίου καὶ νὰ κερδίσουν τὸ παιδί, τὸν Στέφανο, τὸ πραγματικὸ θῦμα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ Η ΔΑΛΙΔΑ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΕ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ!

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΝ στὸ Παρίσι, στὶς 10 'Ιουλίου τοῦ 1961, ἡ τραγουδίστρια Δαλιδὰ καὶ ὁ διευθυντὴς προγράμματος τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, Λουσιέν Μωρίς. 'Επὶ τέσσερα χρόνια ἡ διάσημη τραγουδίστρια δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ παρακαλῆ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαποῦσε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ βωμό.

— Δὲν μπορῶ Δαλιδὰ νὰ παντρευτῶ μιὰ βεντέττα, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος κάθε φορά.

"Ὡσπου μιὰ μέρα ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Τὸ σκέφτηκα καλλίτερα, ἔχεις δίκηο, ὅλα πρέπει νὰ τελειώσουν μεταξύ μας. Ἔπρεπε κάποτε νὰ τελειώσουν.

Ἐκεῖνος κατάλαβε ὅτι ἔχανε τὸν ἔρωτά του καὶ ἀντέδρασε ἀπροσδόκητα:

— Μὰ εἶσαι τρελλή; Τίποτα δὲν πρόκειται νὰ τελειώσῃ, ἀφοῦ αὔριο θὰ παντρευτοῦμε!..

Ἐκείνη ρίχτηκε στὸ λαιμό του κλαίγοντας ἀπὸ χαρά:

— Δὲν θὰ τὸ μετανοιώσῃς ποτέ, Λουσιέν! τοῦ ὑποσχέθηκε.

Παντρεύτηκαν καὶ ἡ τελετή, γιὰ τὴν ὁποία οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι ἔγινε «σὲ πολὺ στενὸ κύκλο» ἦταν ἀντίθετα ἀρκετὰ θορυβώδης. Δημοσιογράφοι, ἠχογράφησι τοῦ «ναί», ὀρχήστρα ποὺ περίμενε στὴν ἔξοδο τοῦ Δημαρχείου παίζοντας τὴν τελευταία ἐπιτυχία τῆς Δαλιδᾶ...

Δὲν ἔκαναν τὸ ταξίδι τοῦ γάμου. Τὸ ἀνέβαλαν γιὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Μὰ δὲν ἔγινε ποτέ! Δέκα μέρες μετὰ τὸ γάμο, ἡ τραγουδίστρια συνάντησε τὸν Γάλλο - πολωνὸ ζωγράφο Ζὰν Σομπιέσκυ καὶ ξετρελλάθηκε μαζί του, ὥστε δὲν δίστασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σύζυγό της γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

"Ἔτσι ὁ Λουσιέν Μωρὶς ἔμεινε μόνος. Εἶχε χάσει καὶ τὴ σύζυγο καὶ τὴν τραγουδίστρια...

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΤΖΑΙΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΙΚΥ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟΣ ἦταν ἐπίσης ὁ γάμος, ποὺ ἔνωσε τὴν Τζαίην Μάνσφιλντ μὲ τὸν Μίκυ Χαργκιταΐυ. Ἡ ἠθοποιός, κάτοχος μιᾶς βίλλας μὲ ἔντεκα μπάνια καὶ ὀχτὼ κρεβατοκάμαρες, παντρευόταν σὲ δεύτερο γάμο τὸν Οὔγγρο «Μίστερ Ὑφήλιο 1955».

Ἡ τελετὴ ἔγινε στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ ἀπὸ αἴσθημα σεβασμοῦ πρὸς ἐκείνους, ποὺ θὰ ἔκαναν εἰκοσιπέντε μίλια, γιὰ νὰ ἔρθουν νὰ χαιρετήσουν τὴν ξανθὴ «στάρ» στὴν ἡμέρα τῆς εὐτυχίας της. 'Ακριβῶς ἐπειδὴ ὁ γάμος εἶχε σκοπὸ διαφημιστικό, δὲν ἔπρεπε νὰ παραλείψουν καμμιὰ λεπτομέρεια, ὥστε ὁ κόσμος νὰ μάθῃ, νὰ δῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ...

Τὰ μεγάφωνα, ποὺ εἶχαν τοποθετηθῆ στὴν αἴθουσα, ποὺ γινόταν ἡ τελετή, μετέδιδαν καὶ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὴν θάλασσα τῶν θαυμαστῶν τὸ «ναί» τῶν νεονύφων καὶ τὶς φωνές τους ποὺ εἶπαν ἀμέσως ὕστερα: «Ἄϊ λόβ γιοῦ, Μίκυ» (Σ' ἀγαπῶ, Μίκυ), «Ἄϊ λόβ γιοῦ, Τζαίην». (Σ' ἀγαπῶ Τζαίην).

Ὕστερα, οἱ ἀμέτρητοι δημοσιογράφοι, ποὺ εἶχαν προσκληθῆ καὶ τοποθετηθῆ σὲ εἰδικὲς θέσεις, μπόρεσαν νὰ χρονομετρήσουν τὴ διάρκεια τοῦ γαμηλίου φιλιοῦ, ποὺ ἐπισφράγισε τὸ «ἐρωτικὸ συμβόλαιο», ἀνάμεσα στὴν προκλητικὴ «στάρ» καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ «δεμάτι τῶν μυῶν», τοῦ «Μίστερ Ὑφήλιος». Δυὸ πρῶτα λεπτά, δυὸ δευτερόλεπτα καὶ κάτι ἀκόμη!

Τὸ πλῆθος φώναζε σὰν τρελλὸ καὶ συγκροτοῦταν διὰ τῆς πλουσιᾶς ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀστυνομικούς. Στὸ τέλος, σπάζοντας τὸ σχοινιά, ὅλοι ἤθελαν νὰ πλησιάσουν τὴν Τζαίην, ὅλοι ἀπαιτοῦσαν ἕνα φιλί.

Ἡ γιορτὴ πέρασε. Μὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὁ ἔρωτας εἶναι ἀκόμα ζωντανός. Τὸ μόνο ποὺ γκρεμίστηκε εἶναι ὁ διαφημιστικὸς μύθος, ποὺ ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ τὸν Μίκυ σὰν ἕνα πλουσιότατο ἐπιχειρηματία. Ἦταν ἕνας ἁπλὸς ξυλουργὸς ὡς τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου του!..

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
γιὰ τὰ μπάνια

Ἡ θάλασσα ἔχει τοὺς κινδύνους της.

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ συχνὰ οἱ ἀμμουδιές μας νὰ εἶναι γεμάτες ἀπὸ σπασμένα γυαλιὰ ἢ ἀδειανὰ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες, χωμένα λίγο μέσα στὴν ἄμμο καὶ ἀόρατα. Φρόνιμο εἶναι λοιπὸν νὰ μὴν κυκλοφορῆτε ξυπόλητοι — τουλάχιστον ὅταν δὲ βρίσκεσθε σὲ κλειστὴ περιοχὴ λουτρῶν, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἀφοργιαλιὰ ἀνοιχτὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Φορᾶτε παπουτσια τῆς πλάζ, ἐλαφρὰ ἀλλὰ μὲ γεροὺς πατοῦς.

Ἂν τύχῃ ὡστόσο νὰ πληγωθῆτε στὸ πόδι ἀπὸ γυαλὶ ἢ ντενεκέ, πλύνετε καλὰ τὴν πληγὴ μὲ θάλασσα. Εἶναι τὸ καλλίτερο ἀπολυμαντικὸ κι' ἔχει σύστασι πολὺ ὅμοια μὲ τὸ αἷμα.

★

Ὁ πιὸ συνηθισμένος κίνδυνος γιὰ τοὺς κολυμβητὲς εἶναι ἡ «κράμπα», τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ καὶ ὀδυνηρότατο «πιάσιμο» τῶν μυῶν τῆς γάμπας, ποὺ παραλύει τὶς κινήσεις. Ὀφείλεται σὲ ἀνώμαλη σύσπασι ἑνὸς μυός, ποὺ δὲ χαλαρώνεται ὕστερα. Τὴν παθαίνουν συνήθως οἱ κουραστμένοι ἢ οἱ ἀγύμναστοι κολυμβητές. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καμμιὰ φανερὴ αἰτία.

Ἂν παθαίνετε συχνὰ «κράμπες», μὴν ἀνοίγεσθε στὰ βαθιά. Μὴν κολυμπᾶτε μόνος σας, χωρὶς ἕνα σύντροφο ποὺ θὰ μπορῇ νὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴν ἀνάγκη. Καὶ μιὰ συμβουλὴ ἀκόμη: Γιὰ νὰ σᾶς περάσῃ ἡ «κράμπα», πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ κουνήσετε ζωηρὰ τὸ πιασμένο πόδι σας, ἔστω κι' ἂν σᾶς πονᾷ ἔτσι. Ὅσο τὸ ἀφίνετε ἀκίνητο, συνεχίζεται ἡ «κράμπα».

★

Ἂν δῆτε κάποιον νὰ παλεύῃ ἀπελπισμένα μέσα στὸ νερό, σπεύσετε νὰ τὸν βοηθήσετε, ἔστω κι' ἂν τὸν ξέρετε γιὰ ἄριστο κολυμβητή. Μπορεῖ νὰ τοῦ ἔχῃ συμβῆ κάτι σοβαρὸ καὶ ἀπρόβλεπτο καὶ νὰ μὴ μπορῇ πιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μόνος του.

Φροντίστε νὰ μάθετε τοὺς στοιχειώδεις κανόνες τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς, ὥστε νὰ εἶσαστε σὲ θέσι νὰ γλυτώσετε ἕνα πνιγμένο.

Ἂν βρεθῆτε σὲ κίνδυνο, καθὼς κολυμπᾶτε, μὴν πανικοβληθῆτε. Μὲ τὶς ἄσκοπες καὶ ἀπεγνωσμένες κινήσεις, κουράζεσθε κι' ἐπιταχύνετε τὸ μοιραῖο τέλος. Διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας, ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα πάνω ἀπὸ νερὸ καὶ βάλτε τὶς φωνές, γιὰ νὰ ἀκουσθοῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν.

★

Ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε μπάνιο σ' ἕνα μέρος ἔρημο, ποὺ δὲν τὸ ξέρετε, φροντίστε πρῶτα νὰ πάρετε πληροφορίες γιὰ τὴ μορφὴ τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας, τὸ βάθος τοῦ νεροῦ, τὰ ρεύματα, κλπ. Ἀκριβῶς τὸ ὅτι δὲν κάνουν ἐκεῖ μπάνιο ἄλλοι, πρέπει νὰ σᾶς βάλῃ σὲ ὑποψία καὶ νὰ ἐξακριβώσετε μήπως ὑπάρχει κάποιος κίνδυνος.

★

Τὰ μέρη ὅπου χύνονται στὴ θάλασσα μικρὰ ποτομάκια, δὲν εἶναι τόσο κατάλληλα γιὰ μπάνιο. Πρῶτον, γιατὶ τὸ νερὸ τῶν ποταμιῶν αὐτῶν εἶναι συχνὰ μολυσμένο. Καὶ δεύτερον, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ σκάψει βαθειὰ γαντάκια στὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ κι' ἔτσι, ἐνῶ περπατᾶτε στὰ ρηχά, νὰ βρεθῆτε ξαφνικὰ στὸ κενὸ καὶ νὰ βουλιάξετε. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι μεγαλείτερος γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά. Μπορεῖ νὰ πανικοβληθοῦν—καθὼς μάλιστα τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ εἶναι συχνὰ πιὸ κρύο ἀπ' τὴ θάλασσα.

★

Ὅταν ἀφίνετε τὰ παιδιά σας μοναχά τους μέσα στὴ θάλασσα, πρέπει νὰ ἔρθουν ποὺ θὰ σᾶς βροῦνε, ἂν τοὺς συμβῇ κάτι καὶ βγοῦν ἀπ' τὸ νερό. Ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ σαστίσουν καὶ νὰ τρομάξουν, βλέποντας μιὰ μάζα ἀπὸ πόδια καὶ πρόσωπα σκεπασμένα μὲ ἐφημερίδες!... Πρέπει νὰ τοὺς ἔχετε λοιπὸν ὑποδείξει ὑπὸ πρὶν ἕνα σημάδι — ἕνα δέντρο, ἕνα βραχάκι, κλπ.—ὥστε νὰ ξέρουν τοῦς θὰ σᾶς βροῦνε δίπλα σ' αὐτό.

★

Θὰ σᾶς εἶναι πιὸ εὐχάριστο τὸ μπάνιο, ἂν ἔχετε δυὸ μαγιό, τὸ ἕνα γιὰ τὴ θάλασσα καὶ τ' ἄλλο—στεγνὸ—γιὰ νὰ τὸ φορέσετε ὕστερα, στὴν ἀμμουδιά. Ἔτσι, δὲ θὰ χρειασθῆ νὰ τεριμένετε νὰ στεγνώσῃ ἀπάνω σας τὸ βρεγμένο μαγιό.

Μ' ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

ΟΤΑΝ ὁ Πιέρ πῆρε τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο τηλεφώνημα, ἔψαξε στὰ συρτάρια τῆς γυναίκας του καὶ βρῆκε τὰ ἔνοχα γράμματα, ποὺ φανέρωναν τὴν ἀπιστία της. Τότε τοῦ φάνηκε πὼς θὰ τρελλαινόταν.

Γιὰ πολλὴ ὥρα ἔμεινε ἀπολιθωμένος. Ὕστερα ἔνοιωσε ἕνα πόνο νὰ τοῦ σχίζη τὴν καρδιὰ σὰν μαχαίρι. Μ' ἄγρια καὶ φλογόθωρα μάτια πῆγε καὶ κλείστηκε στὸ γραφεῖο του ὅπου ἀπλωνόταν τὸ βραδυνὸ σκοτάδι. Περίμενε τὴ γυναίκα του, ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἐπάνω της σὰ θηρίο.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναμονῆς μαστίγωνε τὰ νεῦρα του. «Σίγουρα θᾶναι μὲ κεῖνον» οὐρλιασε. Ξάφνου ἄκουσε τὰ βήματά της στὸ χώλ, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ Πιέρ πήδησε ἀπάνω της καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μπράτσα.

Ἐκείνη δὲν πρόφτασε νὰ μιλήση, ν' ἀντισταθῆ. Ἔμεινε κεραυνωμένη ἀπὸ τὰ ἄγρια μουγκρίσματα τοῦ συζύγου της, ποὺ ἔσφιγγε τώρα μὲ τρελλὴ μανία τὸ λαιμό της. Ὁ Πιὲρ ἔσφιγγε τὸ ζεστὸ γυναικεῖο λαιμό, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τί ἔκανε, ἐρεθισμένος πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ βογγητὸ τοῦ τρόμου ποὺ ἔβγαινε πνιχτὰ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς νέας γυναίκας. Μιὰ στιγμὴ ἀκόμη καὶ θὰ τέλειωναν ὅλα.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ἕνα κοριτσάκι πέντε χρόνων, φώναξε μὲ τὴ χαρούμενη καὶ δροσερὴ φωνή του:

— Μπαμπά! Μαμά!..

Τὰ χέρια τοῦ Πιὲρ μονομιᾶς παράλυσαν.

— Ζανέτ, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Πήγαινε ἔξω νὰ παίξης. Ἔχουμε κάτι νὰ ποῦμε μὲ τὴ μαμά...

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε μ' ἕνα ἀσυνήθιστο πάθος. Ὅταν ὅμως τὴν ἄφισε κάτω, ἡ μικρὴ ζύγωσε τὴ μητέρα της, περιμένοντας νὰ τὴ χαϊδέψη, ὅπως τὴν εἶχε μαθημένη κάθε φορὰ ποὺ γύριζε στὸ σπίτι. Ἡ φτωχὴ Ζανὲτ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ μέσα στὸ σκοτάδι, τὴν τραγικὴ κατάστασι τῆς μητέρας της.

— Παιδάκι μου! φώναξε ἐκείνη, παίρνοντας μὲ σπαραγμὸ τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά της. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...

— Πήγαινε τώρα, Ζανέτ, εἶπε ἐκεῖνος αὐστηρά.

Σήκωσε τὸ κοριτσάκι στὰ χέρια του, τὸ πῆγε ἔξω καὶ ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του.

★

— Ἂν δὲν σὲ σκοτώνω! εἶπε τότε στὴ γυναίκα του, τὸ κάνω γιὰ χατήρι τῆς μικρῆς. Πῆρα ὅμως μιὰ ἄλλη ἀπόφασι. Θὰ ζητήσω ἀμέσως μετάθεσι γιὰ τὴν ἐπαρχία. Ὡς τότε θὰ μείνουμε μαζί. Γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ μας, δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτε ὁ κόσμος. Ἔπειτα θὰ φύγουμε καὶ τότε θὰ σὲ τιμωρήσω...

Ἐκείνη ἦταν τόσο ταραγμένη, τόσο ἔνοχη, ποὺ δὲν τόλμησε οὔτε νὰ κινήση τὰ χείλη της γιὰ νὰ τοῦ ζητήση συγγνώμη.

— Θὰ σὲ ἐκδικηθῶ ἀμείλιχτα, τῆς εἶπε μὲ λύσσα. Θὰ σὲ κάνω νὰ πονέσης, ἐκεῖ ποὺ μονάχα ἡ διεφθαρμένη σου ψυχὴ μπορεῖ νὰ νοιώση πόνο!..

Χαμογέλασε πικρὰ κι' ἐπανέλαβε μὲ τὸ ἴδιο πάθος:

— Θὰ φύγουμε μαζί, ἀλλὰ στὸν πρῶτο σταθμὸ τοῦ τραίνου, θὰ κατεβῆς καὶ θὰ ἐξαφανιστῆς γιὰ πάντα. Δὲν θέλω νὰ ξαναγίνη λόγος γιὰ σένα. Πρόσεξε! Οὔτε μιὰ λέξι! Ἂν τολμήσης νὰ πῆς κάτι στὴ Ζανέτ, θὰ σὲ σκοτώσω! Καὶ τώρα χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου! Θέλω νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ καθόλου!...

Ἡ τελευταία φράσι του ἦταν ἡ μόνη ἐκδήλωσι πόνου μέσα στὸ πικρὸ μῖσος του.

★

Ἡ Μαργαρίτα βρέθηκε ὁλομόναχη μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά της. Τότε ξέσπασε ὅλος ὁ τρόμος της. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη ἡ φρίκη τοῦ θαάντου ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ κοντά της. Ὕστερα κατάλαβε ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς συμφορᾶς της. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔχασε κάθε ἔγνοια γιὰ τὸν ἑαυτό της. Δὲν σκεφτόταν παρὰ μονάχα τὸ ἀγαπημένο της πλάσμα, τὴ Ζανέτ.

Ἦταν καταδικασμένη λοιπὸν νὰ τὴ χάση; Γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε τὴν τρομερὴ σημασία ποὺ εἶχε ἡ ἀπόφασι τοῦ συζύγου της. Θέλησε νὰ ἐπαναστατήση, νὰ σωθῆ καὶ νὰ σώση τὴ μητρική της ἀγάπη, ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς ὁ πόνος της, ἡ μετάνοια της, τὰ δάκρυά της καὶ οἱ ὑποσχέσεις της, θὰ συντρίβονταν πάνω στὴν ἀλύγιστη ἀπόφασι τοῦ ἀντρός της.

★

Πέρασαν ἔτσι μέρες ἀπερίγραπτης ἀγωνίας, κρυμμένης κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς συνηθισμένης οἰκογενειακῆς ζωῆς. Κάθε λέξι, κάθε χειρονομία τοῦ συζύγου, ἦταν ἕνα ξέσχισμα τῆς καρδιᾶς της. Καὶ ἡ Ζανέτ, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα, τὴ γέμιζε μὲ τ' ἀθῶα της χάδια, μεγαλώνοντας τὸ μαρτύριό της.

Μέσα στὴν ἀπελπισία της ἡ Μαργαρίτα, σύρθηκε στὰ πόδια τοῦ συζύγου της καὶ τὸν ἱκέτευε μὲ σπαραγμὸ νὰ τὴν συγχωρήση. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀγνοοῦσε, σὰν νὰ μὴν τὴν ἔβλεπε, σὰν νὰ μὴν τὴν ἄκουγε, σὰν νὰ τὴ θεωροῦσε νεκρή, ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποὺ τὰ δάχτυλά του ἔσφιξαν τὸ λαιμό της.

Μέρα μὲ τὴ μέρα, ἡ ἀπελπισία μεγάλωνε στὴν καρδιά της. Ἡ μητρική της τρυφερότητα ἔγινε ἀγωνία. Δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τῆς Ζανέτ. Ἤθελε νὰ κλείση μέσα της γιὰ πάντα τὴν εἰκόνα της. Γι' αὐτὸ ἄκουγε ἀχόρταγα τὸ γλυκὸ της κελάδημα καὶ παρακολουθοῦσε κάθε παιχνίδι της, κάθε της κίνησι. Τὴν κύτταζε μὲ τὴν ἀπελπισία μιᾶς μελλοθάνατης μητέρας.

Τὴ νύχτα ἔπαιρνε τὴ μικρὴ στὸ κρεβάτι της, καὶ τὴν κρατοῦσε κοιμισμένη στὴν ἀγκαλιά της.

— Ζανέτ, γλυκειά μου Ζανέτ! ψέλλιζε μέσα στ' ἀναφυλλητά της.

Κι' ἡ μικρούλα κοιμόταν σφιγμένη πάνω στὸ κορμὶ τῆς μητέρας της,σὰν πουλάκι, ποὺ ἀποζητᾶ τὴ ζεστασιά.

★

Τέλος, ἔφτασε ἡ φοβερὴ μέρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ φύγουν. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι συνώδευαν τὸ ἀντρόγυνο ὡς τὸ σταθμό, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὴ φοβερὴ τραγωδία.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἀργά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ δυὸ σύζυγοι κυττάχτηκαν σὰν νὰ τοὺς βασάνιζε ὁ ἴδιος πόνος.

— Ζανέτ! ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα.

— Πρόσεξε! τῆς εἶπε βραχνὰ ὁ Πιέρ.

Ἡ φωνή του ἦταν γεμάτη τρομερὲς ἀπειλές.

Ἡ μητέρα πῆρε τότε τὴ μικρὴ καὶ τὴν κράτησε σφιγμένη πάνω στὴν καρδιά της, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα. Μονάχα ἕνα κλάμα, δίχως λυγμούς, ἕνα βουβὸ κλάμα, σὰν χειμωνιάτικη βροχή, ἔβρεχε τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ.

★

Ὅταν ἡ ἁμαξοστοιχία ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά της, καθὼς ἔφτανε στὸν πρῶτο σταθμό, ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά. Καὶ μὲ τὸ σταμάτημα τοῦ τραίνου, ἡ καρδιά της σχεδὸν σταμάτησε, ἀλλὰ δὲν πέθανε. Κύτταζε μονάχα τὸν ἄντρα της μὲ μιὰ σπαραχτική, μὲ μιὰ στερνὴ ἱκεσία, σὰν νἆχε ἀνεβῆ ἡ ψυχὴ στὰ μάτια της.

— Πιέρ! ἔλεος... ψέλλισε μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

— Κατέβα, ἀμέσως! πρόσταξε ἐκεῖνος ἀμείλιχτα.

Ἡ Μαργαρίτα ἀκούμπησε τὸ κοριτσάκι στὰ γόνατα τοῦ συζύγου της.

— Ποῦ πᾶς, μαμά; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ζανέτ.

Ἐκείνη προσπάθησε νὰ χαμογελάση. Τῆς ἀπάντησε σιγά, μηχανικά, χωρὶς πνοή:

— Θὰ γυρίσω ἀμέσως, παιδί μου! Κάθησε φρόνιμη...

Μὰ πρὶν νὰ τὴν ἀφίση, τὴν ξανάπιασε, τὴ φίλησε μὲ μιὰ τρελλὴ λαχτάρα στὰ μαλλιά, στὰ μάτια, στὸ στόμα, στὰ χεράκια.

Ὅταν τὴν ἄφισε στὸ κάθισμα, νόμισε πὼς ζοῦσε μέσα σ' ἕνα ἐφιάλτη, πὼς κάποιος δαίμονας ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδί της καὶ τὴν ἔσπρωχνε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ὡστόσο, κάνοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια κατέβηκε παραπατώντας, καὶ βρέθηκε κατάμονη στὴν ἔρημη ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ. Τὸ τραῖνο ξεκίνησε χωρὶς αὐτὴν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴ βροχή.

★

— Ἡ μαμά; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ζανέτ. Ἡ μαμὰ ἔμεινε ἔξω;

Ὁ παιδιάστικος πόνος ξέσπασε ἀσυγκράτητος. Τὸ κοριτσάκι ἤθελε τὴ μαμά του. Ἤθελε τὰ φιλά της, τὰ χάδια της, τὴν ἀστείρευτη ἀγάπη της.

Ὁ Πιὲρ προσπάθησε νὰ τὸ ἡσυχάση. Τοῦ κάκου. Ἡ μικρὴ ἔκλαιγε ἀπελπισμένα. Τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια, σὰν νἆχε μπῆ μέσα στὸ μυαλουδάκι της, ἡ φρίκη τοῦ δράματος ποὺ παίχτηκε γύρω της. Καὶ ὁ Πιὲρ ἔνοιωσε τότε τὸν ἐαυτό του ἀνίσχυρο, μπροστὰ στὸ τρυφερὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποὺ ἀναζητοῦσε τὴ μητέρα του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τῆς μικρῆς καρφώθηκαν ἀπάνω του μὲ παράπονο, σὰν νὰ τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ ἕνα ἀσυγχώρητο ἔγκλημα.

— Τί ἔγινε ἡ μαμά; ξαναρώτησε ἡ μικρή, σπαράζοντας ἀπὸ τὸ κλάμα.

— Ζανέτ, μικρούλα μου, τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος, μὴ κλαῖς. Μὴ μὲ κάνης νὰ ὑποφέρω!..

— Θέλω τὴ μαμά, ἐπανέλαβε ἐκείνη, μέσα στοὺς λυγμούς της, θέλω τὴ μαμά μου...

Ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς ὑποσχεθῆ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση. Ἦταν ἕνα δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ στεγνώση τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα μάτια τῆς μικρῆς, ποὺ ἔπεφταν καυτὰ στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν ἔκαιγαν.

★

Τέλος, ἡ μικρὴ κοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ ἀναφυλλητὰ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ συγκλονίζουν τὸ μικρὸ κορμάκι της.

Ὁ Πιὲρ τὴν κύτταζε ἀποσβολωμένος. Καὶ τότε συλλογίστηκε πὼς τὸ δικαίωμα τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος, ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὸ δικό του. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ συγχωρήση. Δὲν μποροῦσε νὰ χωρίση τὴ μάνα ἀπὸ τὸ παιδί...

Μόλις ἔφτασαν στὸ Μπορντὼ τηλεγράφησε στὴν Μαργαρίτα, ποὺ ἤξερε ὅτι θὰ ἔμενε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της:

«Ἔλα μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Σὲ θέλει ἡ Ζανέτ!».

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Ὁ Πιὲρ πήδησε ἀπάνω της καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μπράτσα...

ΧΟΝΓΚ-ΚΟΝΓΚ:

Ἡ μαγικὴ πύλη τῆς Ἀνατολῆς

Δεύτερο στὴ σειρά μας αὐτή, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη στὶς χῶρες ποὺ καθένας ὀνειρεύεται νὰ πάη, σᾶς παρουσιάζομε τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἀπ' τὶς μορφὲς μιᾶς πόλης μοναδικῆς στὸν κόσμο. Τὴν μητρόπολι μὲ τὰ χίλια πρόσωπα, ποὺ συμβολίζει τὴν παράδοσι τῆς ἀπέραντης Κίνας καὶ τὸν βιομηχανικὸ πολιτισμὸ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

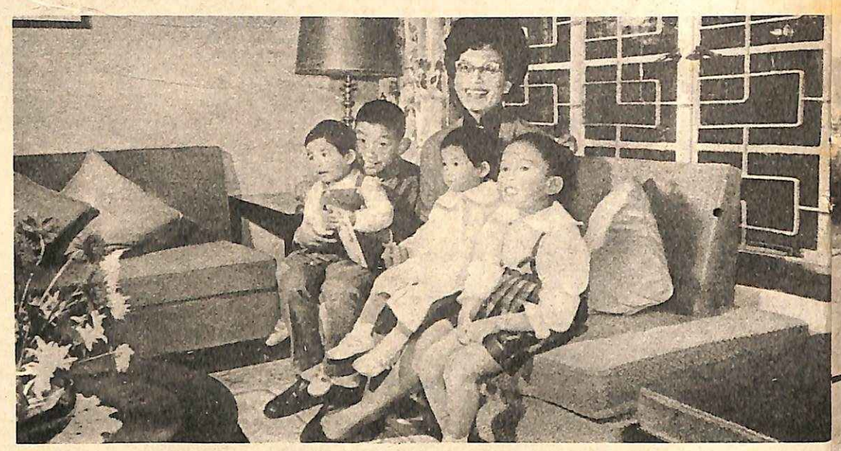

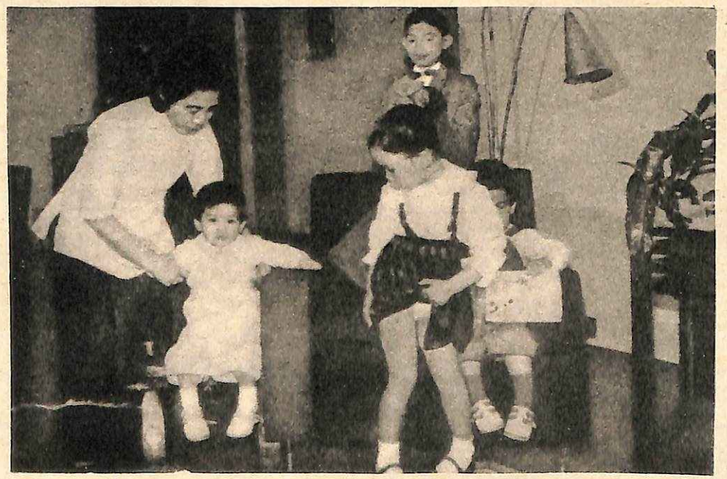

ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΜΠΑΝ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΣΠΙΤΙ.— Στὸ Χόνγκ-Κόνγκ ἐνῶ ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ κατοικεῖ στὰ χαρακτηριστικὰ «σαμπὰν», πραγματικὰ πλωτὰ σπίτια, ὑπάρχουν ὅμως πολλὲς οἰκογένειες Κινέζων, ποὺ διαθέτουν πολυτελῆ διαμερίσματα ἐπιπλωμένα μὲ τρόπο εὐρωπαϊκό. Νὰ δυὸ παραδείγματα: Ἄνω δεξιά: Μιὰ οἰκογένεια χρησιμοποιεῖ μιὰ βάρκα γιὰ νὰ πάη στὴν πόλι. Στὸ βάθος τὸ «σαμπὰν-κατοικία», ἀραγμένο μαζὶ μὲ δεκάδες ἄλλα. Ἐπάνω: Ἡ κυρία Βοῦ, σύζυγος ἑνὸς πλουσίου ἐπιχειρηματία μὲ τὰ τέσσερα παιδιά της, στὸ ἀμερικανικὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της. Ἀριστερά: Μιὰ «ἀμάχ» τοῦ σπιτιοῦ τῶν Βοῦ, ἐνῶ περιποιεῖται τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ τέσσερα παιδιά.

ΒΡΗΤΕ μου, ἂν μπορῆτε, ἕνα μέρος τοῦ κόσμου, ποὺ νὰ σᾶς προσφέρη ταὐτοχρόνως τὴ δυνατότητα νὰ κατεβῆτε στὴ θάλασσα ἀπὸ μιὰ δασώδη ἀκτή, νὰ παῖζρέψετε πολύτιμους λίθους καὶ ἀντικείμενα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο ἢ ἕνα ζωντανὸ ἑρπετό, ποὺ θὰ τὸ φάτε στὸ πρωϊνό σας, νὰ παρακολουθήσετε μιὰ παρτίδα κρίκετ ἢ νὰ κάνετε ἕναν περίπατο μὲ σαμπάν, νὰ ταξιδέψετε μὲ ἕνα «ρίκσο» ἢ μὲ μιὰ «Μερσεντές», νὰ κάνετε μιὰ ἐκδρομὴ ὡς τὰ σύνορα τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας, καὶ ὅλα αὐτὰ στὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας!...

Καὶ ὅμως, κάτι τέτοιο εἶναι δυνατόν, ἀλλὰ μόνο στὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Ἀνατολὴ καὶ Δύσι φαίνονται νὰ ἔχουν κλείσει ἕνα εἶδος συμφωνίας σ' αὐτὴ τὴ μαγικὴ «πύλη τῆς Ἀνατολῆς».

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς σιωπηλῆς συμφωνίας δημιουργεῖ ἕνα θαυμάσιο κοκταίηλ, ποὺ οἱ ἀτμοί του ἀνεβαίνουν στὸ κεφάλι, ἀνοίγοντας τὴν ὄρεξι καὶ ἐρεθίζοντας τὴ φαντασία. Ἀγγλικὴ καὶ ἀσιατική, ἐξωτικὴ καὶ ἐμπορική, μὲ οὐρανοξύστες καὶ ἄθλιες καλύβες, ἕδρα τοῦ μεγαλύτερου πλούτου καὶ τῆς μεγαλύτερης φτώχειας, τὸ Χόνγκ-Κόνγκ εἶναι ἡ πόλι μὲ τὰ χίλια πρόσωπα.

Κτισμένη μόλις πρὶν ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια, ὄχι περισσότερο ἐπιφανὲς ἀπὸ μιὰ πολὺ μικρή...κρεατοελιὰ πάνω στὸ πελώριο πρόσωπο τῆς Κίνας, ἡ πόλις αὐτή, μοναδικὴ στὸν κόσμο, βρίσκεται σὲ μιὰ θέσι ἐπίσης μοναδική.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΜΕ ΕΠΤΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ

Στὸ Χόνγκ-Κόνγκ μπορεῖτε νὰ βρῆτε οἰκογένειες μὲ ἑπτὰ ὑπηρέτριες καί, σὲ ἀπόστασι μερικῶν μέτρων, ἑπτὰ πρόσωπα, ποὺ ζοῦν σ' ἕνα χῶρο τόσο στενό, ποὺ μόλις φτάνει γιὰ νὰ χωρέση ἕνα κρεβάτι. Ἐδῶ οἱ μοντέρνες βιομηχανίες εὐδοκιμοῦν πλάϊ-πλάϊ μὲ τὶς παλιὲς χειροτεχνίες καὶ πάνω στὸν ἴδιο πάγκο βρίσκονται σωριασμένα προϊόντα τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας καὶ τῆς Φορμόζας. Οἱ κάτοικοι τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ φροντίζουν μόνο γιὰ τὶς δουλειές τους καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τίποτ' ἄλλο.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ βλέπει κανεὶς φτάνοντας μὲ ἀεροπλάνο στὸ Χόνγκ-Κόνγκ, εἶναι δεκάδες ἀπὸ μικρὰ νησιά, σὲ μιὰ σμαραγδένια θάλασσα. Πρὸς τὰ δεξιὰ προβάλλει τὸ νησὶ τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ μὲ τοὺς οὐρανοξύστες του καὶ ἀριστερὰ ἡ ξηρὰ καὶ τὸ Κοουλούν.

Τὸ Χόνγκ-Κόνγκ δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ Κίνα, εἶναι ὅμως τὸ πιὸ προχωρημένο σημεῖο τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ περάση στὴν Αὐτοκρατορία τοῦ Οὐρανοῦ. Ἄλλωστε, αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸ Χόνγκ-Κόνγκ, εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γοητεύσουν κάθε ἀνατολικὸ καὶ νὰ κατακτήσουν ἕναν τουρίστα, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ Δύσι.

ΠΑΝΤΟΥ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΟΣΜΟΣ!..

Στὸ λιμάνι οἱ κινέζικες ζόγκες, οἱ πιὸ γραφικὲς βάρκες τοῦ κόσμου, περνοῦν γεμᾶτες χάρι, μὲ τὰ ψαθινα πανιά τους, ἀνάμεσα στὰ μεγάλα πλοία, ποὺ ἔρχονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Στοὺς κοσμοπλημμυρισμένους δρόμους τὰ «ρίκσο» προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ τράμ καὶ τὰ λεωφορεῖα. Γυναῖκες, ντυμένες μὲ τὰ παραδοσιακὰ κινέζικα φορέματα, μὲ τὰ παιδιά δεμένα στὴν πλάτη, περπατοῦν δίπλα σὲ χαριτωμένες κοπέλλες μὲ «κεονγκσάν».

Παντοῦ κόσμος, κόσμος καὶ πάλι κόσμος. Μαζὶ μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ποσίμου νεροῦ, καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ ἔχει γίνει ἐπιτακτικὸ στὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Ἔτσι, σήμερα, σχεδὸν τέσσερα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ζοῦν σὲ μιὰ ἐπιφάνεια ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ χίλια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἀπ' ὅλη τὴν ἀποικία, μόνο τὸ νησὶ τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ καὶ τοῦ Κοουλούν (γύρω στὰ ὀγδοντακοχτὼ τετραγωνικὰ χιλιόμετρα) ἀνήκει πραγματικὰ στὴν Ἀγγλία. Ἡ ὑπόλοιπη ἀποικία ἔχει παραχωρηθῆ στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴν Κίνα «ἐπ' ἐνοικίῳ», γιὰ ἐνενηνταεννιὰ χρόνια, καί, σὲ τριάντα πέντε χρόνια, θὰ ξαναγυρίση στὸ νόμιμο ἰδιοκτήτη της.

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς Κινέζους καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦν, μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἔμαθα νὰ ἐκτιμῶ τὴ χαμογελαστὴ ἐγκαρδιότητά τους, τὸ ἁπλὸ καὶ ὑγιὲς αἴσθημα τοῦ χιοῦμορ, ποὺ διαθέτουν ὅλοι, τὴν ἱκανότητά τους γιὰ ἐργασία καὶ τὴν προσκόλλησί τους στοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμούς. Ἔμαθα ἀκόμη νὰ σθονῶ τὴν ὑπομονή τους καὶ τὸ ρεαλιστικὸ τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο δέχονται τὴ ζωή.

Γνώρισα ἀνθρώπους, ποὺ ἔχασαν μεγάλες περιουσίες, συζύγους ποὺ ἔχασαν τοὺς συζύγους τους καὶ μητέρες, ποὺ ἔχασαν τοὺς γυιούς τους κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, τῆς πείνας καὶ τῶν ἐπαναστάσεων. Μὰ σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς δὲ συνάντησα ἴχνη πικρίας καὶ μνησικακίας. «Οἱ Κινέζοι ξέρουν ὅτι, ὅταν κάτι δὲν πηγαίνει καλά, πρέπει νὰ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ἀρχή», μοῦ εἶπαν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πείρας εἶναι ἐκείνη ἡ γαλήνη, ποὺ ἡ Δύσις τὴ φθονεῖ τόσο στοὺς Κινέζους.

Κάθε ἐπίσκεψη σ' ἕνα κινέζικο σπίτι, εἴτε πρόκειται γιὰ ἕνα σαμπάν, εἴτε γιὰ μιὰ κατοικία πολυτελείας, ἀρχίζει μὲ τὴν τελετὴ τῆς προσφορᾶς τοῦ πράσινου τσαγιοῦ, ποὺ σερβίρεται συνήθως ἀπὸ μιὰ «ἀμάχ» ἢ ἀπὸ ἕναν «μπόϋ».

ΕΝΑ ΠΛΩΤΟ ΣΠΙΤΙ ΨΑΡΑ

Τὸ σπίτι τοῦ Λῆ Βὸνγκ εἶναι ἕνα σαμπάν, δεμένο σ' ἕναν κολπίσκο, ποὺ τὸ προστατεύει ἀπὸ τοὺς τυφῶνες. Ὁ Λῆ Βὸνγκ εἶναι πολὺ φτωχὸς καὶ γι' αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψη στὸν ἑαυτό του καὶ τὴν οἰκογένειά του τὴν πολυτέλεια μιᾶς «ἀμάχ» (ὑπηρεσίας). Ἔτσι, τὸ παραδοσιακὸ τσάϊ μοῦ προσφέρεται ἀπὸ τὴ νεαρὴ καὶ γελαστὴ σύζυγό του. Τὸ «σαμπὰν» ἔχει μάκρος ὀκτὼ μέτρων καὶ πλάτος τριῶν καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Βὸνγκ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ σύζυγο, τὴ σύζυγο καὶ πέντε παιδιά. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ σαμπὰν οἱ σύζυγοι Βὸνγκ παντρεύτηκαν, ἀπέκτησαν τὰ παιδιά τους καὶ θὰ πεθάνουν.

Ἡ θάλασσα, ποὺ ταλαντεύει τὸ σπίτι τους, τοὺς προσφέρει καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ συντηρηθοῦν. Ὁ Βὸνγκ εἶναι ψαρᾶς καὶ ἡ σύζυγός του περνᾶ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη. Ὅταν ὅμως βρίσκη εὐκαιρία, κεντάει καὶ φτιάχνει πλαστικὰ λουλούδια. Τὰ χέρια τῆς Κινέζας δὲ μένουν ποτὲ ὀκνηρά. Ἡ κυρία Βὸνγκ πηγαίνει στὴν ἀγορὰ μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται κάθε μέρα, τὸ ἀγοράζει ἐπὶ τόπου ἀπὸ τοὺς πωλητές, ποὺ περιφέρονται μὲ βάρκες ἀνάμεσα στὰ σαμπάν.

ΤΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

Οἱ Χόνγκ, μιὰ οἰκογένεια πλουσίων ἐμπόρων, κατοικοῦν σ' ἕνα σπίτι μὲ χαρακτηριστικὸ κινέζικο στύλ. Μένουν σ' αὐτὸ τρεῖς γενεὲς — δεκαπέντε ἄτομα — πρᾶγμα, ποὺ ἀνταποκρίνεται ἀρκετὰ στὸ κινέζικο ἔθιμο, ποὺ ἐπιβάλλει τὴ συγκατοίκησι πέντε γενεῶν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη. Σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες. Ὁ μοναδικὸς παντρεμένος γυιὸς ἔμεινε τελευταῖα χῆρος. Ὁ παπποῦς, παρ' ὅλο ποὺ ἔχει περάσει τὰ ὀγδόντα, ἐξακολουθεῖ νὰ κρατᾶ μὲ σταθερότητα τὴ διοίκησι τόσο τοῦ σπιτιοῦ, ὅσο καὶ τῆς ἑταιρείας, ποὺ ἀνήκει στὴν οἰκογένεια.

Γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν ἕξη παιδιῶν, φροντίζουν ἄλλες τόσες «ἀμάχ», ποὺ πηγαίνουν γιὰ ψώνια — σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ κινέζικη συνήθεια — δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα: Τὸ πρωὶ γιὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὸ δεῖπνο. Αὐτὸ γίνεται, γιατὶ ἡ κινέζικη κουζίνα ἀπαιτεῖ πάντοτε προϊόντα ἀπόλυτα φρέσκα.

Στὸ μοντέρνο διαμέρισμα τῆς οἰκογενείας Γιοῦ, στὸ Κοουλοῦ, μπόρεσα νὰ διαπιστώσω ποιὲς προόδους ἔκανε ἡ Κινέζα στὸ διάστημα τριῶν γενεῶν. Ἡ μητέρα τῆς κυρίας Γιοῦ εἶναι ἡ τελευταία γυναίκα στὴν οἰκογένεια, ποὺ ἔχει ὑποστῆ τὸ βασανιστήριο τῶν φασκωμένων ποδιῶν. Εἶναι σχεδὸν ὀγδόντα χρόνων, ἀλλά, ὅπως ὅλες οἱ Κινέζες, δείχνει τοὐλάχιστον εἴκοσι λιγώτερα. Φοράει παντελόνια ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ὕφασμα καὶ μιὰ ζακέττα πολὺ φαρδειά, ὅπως συνηθίζεται στὴ Βόρειο Κίνα. Στὰ κοικλίστικα πόδια της φορᾶ κεντημένες παντοῦφλες.

Ἡ νεαρὴ κυρία Γιοῦ, μὲ ἕνα «κεονγκσάν» ἀπὸ μπλὲ μαλλί, ἀπομακρύνεται κόλας ἀπὸ τὴν παλιὰ Κίνα. Καὶ ὑστερα ἡ κόρη της, μὲ τὴ σκωτσέζικη φουστίτσα καὶ τὸ ἄσπρο ποιουμισάκι, μοιάζει νὰ βγαίνη ἀπὸ μιὰ εὐρωπαϊκὴ βιτρίνα.

Ἡ κοιζίνα τοῦ διαμερίσματος τῶν Γιοῦ εἶχε ἕνα μεγάλο νεροχύτη, ἕνα τραπέζι, μερικὰ ράφια στὸν τοῖχο, ἀλλὰ κανένα ντουλάπι. Τὰ ντουλάπια στὶς κινέζικες κουζίνες δὲ χρειάζονται. Τὰ σκεύη τῆς μαγειρικῆς περιοδεύονται σὲ δυὸ μεγάλα σιδερένια τηγάνια, μιὰ κατσαρόλα, ἕνα στρογγυλὸ κρεατοσάνιδο μὲ τὸ σχετικὸ μαχαίρι, μιὰ κουτάλα καὶ τὰ «κωπστίκς», τὰ χαρακτηριστικὰ ξυλάκια ποὺ οἱ Κινέζοι χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ τρῶνε τὸ ρύζι.

Ἡ κυρία Γιοῦ διαθέτει ἐπίσης μιὰ κουζίνα μὲ γκάζι, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικὴ πολυτέλεια γιὰ τὸ Χόνγκ-Κόνγκ, ὅπου ὅλοι σχεδὸν μαγειρεύουν μὲ πετρέλαιο ἢ σὲ παραδοσιακὰ «κιάττεες» μὲ κάρβουνο. Τὸ διαμέρισμα διαθέτει κλιματισμό, τὰ παράθυρα ἔχουν γρίλλιες καὶ τέντες, τὰ ἔπιπλα εἶναι τύπου εὐρωπαϊκοῦ, μὰ τὰ χρώματα εἶναι κινεζικά. Οἱ τοῖχοι εἶναι γαλάζιοι, οἱ κουρτίνες κατρινόχρουσες καὶ οἱ καρέκλες πρασινοκίτρινες.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεσι μὲ τὸ διαμέρισμα τῶν Γιοῦ, ἔρχεται τὸ λίβινγκ ροὺμ τῆς οἰκογενείας Ἀοῦ, ποὺ κατοικεῖ στὴν περιφέρεια τοῦ Κοουλοὺν καὶ ποὺ ἔχει ἐπιπλωθῆ μὲ καθαρὰ ἀγγλικὸ στύλ. Δὲ λείπει ἀπ' αὐτὸ οὔτε τὸ πιάνο, οὔτε ἡ τηλεόρασι. Μπροστὰ στὸ ὡραῖο διώροφο σπίτι ὑπάρχει ἕνας μικρὸς κῆπος, στὸν ὁποῖο ὁ παπποῦς καλλιεργεῖ τριαντάφυλλα. Ἡ κυρία Ἀοῦ, σύζυγος ἑνὸς γιατροῦ, ἔχει ἕξη παιδιά. Καθὼς πίνουμε τὸ τσάϊ, ἡ μεγαλύτερη κόρη παίζει Σοϊμπερτ, μὲ πολλὴ δεξιοτεχνία.

Ἡ κατοικία τῆς οἰκογενείας Βοῦ, ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά, ἔχει ὑποστῆ, ἀντίθετα, τὴν ἀμερικανικὴ ἐπίδρασι. Τὰ ντιβάνια εἶναι χαμηλὰ καὶ ὀρθογώνια, τὰ λαμπαντὲρ ἔχουν γίνει ἀπὸ παλιὰ ὀρειχάλκινα κηροπήγια καὶ πολύχρωμα μαξιλάρια εἶναι σκορπισμένα παντοῦ. Καὶ ἐδῶ ὑπάρχει ἐπίσης τηλεόρασι καὶ κλιματισμός. Ἡ κυρία Βοῦ, μιὰ ὡραιότατη νεαρὴ γυναῖκα, εἶναι παντρεμένη μ' ἕναν πλούσιο ἐπιχειρηματία καὶ περνᾶ ἀρκετὴ ὥρα τὴν ἡμέρα στὸ αὐτοκίνητό της. Συνοδεύει τὸ σύζυγό της στὸ γραφεῖο, τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο καὶ πηγαίνει νὰ κάμη ψώνια.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΕΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ὅπως ὅλες σχεδὸν οἱ νεαρὲς Κινέζες, ἡ κυρία Βοῦ φοράει τὸ «κεονγκσάν». Αὐτὸ τὸ τυπικὸ φόρεμα ἀλλάζει μόνο ὡς πρὸς τὸ ὕφασμα. Ὑπάρχουν «κεονγκσὰν» ἀπὸ μάλλινο καὶ βαμβακερὸ ὕφασμα γιὰ τὴν ἡμέρα, ἐνῶ τὰ βραδυνὰ μοντέλα γίνονται ἀπὸ θαυμάσια κεντημένα μεταξωτὰ καὶ μπροκάρ.

Καμμιὰ κοπέλλα, ποὺ ἀκολουθεῖ τὴ μόδα, δὲν πρόκειται νὰ παρουσιαστῆ μὲ τὸ «κεονγκσὰν» τῆς προηγουμένης σαζόν. Γιατί, ἐνῶ στὰ μάτια τῶν Εὐρωπαίων τὸ φόρεμα αὐτὸ φαίνεται πάντοτε ὅμοιο, οἱ Κινέζες διακρίνουν ἀμέσως ἕνα μανίκι κάπως πιὸ μακρύ, ἕνα ἀνοιγμα μικρότερο ἢ μεγαλύτερο καὶ τὸ ὀρθιο γιακαδάκι, πιὸ ψηλὸ ἢ πιὸ χαμηλὸ κατὰ μερικὰ χιλιοστά. Αὐτὲς εἶναι νὰ τὸ «κεονγκσὰν» οἱ ἐνδείξεις τῆς μόδας.

Ὅπως σὲ κάθε κινέζικο σπίτι τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ, καὶ στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Βοῦ ὑπάρχει τὸ διαμέρισμα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ. Ἕνα δωμάτιο μὲ κρεβάτια γιὰ τὶς «ἀμάχ» καὶ ἕνα πλυντήριο, ὅπου γίνεται ἡ μπουγάδα τῆς ἑβδομάδος.

Ἡ «ἀμάχ», μὲ τὰ μαῦρα παντελόνια καὶ τὴν ἄσπρη ζακέττα, εἶναι ἕνα πρόσωπο πολὺ συνηθισμένο στὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Εἶναι εὔκολο νὰ τὴ συναντήση κανείς, ἐνῶ συνοδεύει τὰ παιδια στὸ Βοτανικὸ Κῆπο. Ἐπίσης δὲν εἶναι καθόλου σπάνιο νὰ τὴ δῆ σ' ἕνα ρεστωράν ἢ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, ἀπησχολημένη νὰ προσέχη τὰ παιδιά, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους χορεύουν. Γιατί, σύμφωνα μὲ τὴν κινέζικη συνήθεια, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ παίρνουν τὰ παιδιὰ μαζί τους, ὅταν βγαίνουν τὸ βράδυ.

ΠΟΣΟ ΚΟΣΤΙΖΕΙ Η «ΥΠΗΡΕΣΙΑ»

Τώρα μὲ τὴ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξη, οἱ «ἀμάχ» γίνονται ὅλο καὶ πιὸ σπάνιες. Μὰ οἱ περισσότερες οἰκογένειες ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἀκόμη καὶ τώρα τοὐλάχιστον δυό. Τρεῖς ἢ τέσσερες «ἀμάχ» δὲν εἶναι πολλές, ἀκόμη καὶ οἱ ἕξη ἢ ἑπτά, δὲ θεωροῦνται ὑπερβολικὴ πολυτέλεια.

Μιὰ «ἀμάχ», ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν πλύσι πληρώνεται μὲ δεκατρεῖς λίρες τὸ μῆνα (περίπου 1100 δραχ). Μιὰ «ἀμάχ» μαγείρισσα ἢ ἕνας ὑπηρέτης (μπόϋ) γύρω στὶς εἴκοσι λίρες (1600 δραχ.). Αὐτοὶ οἱ μισθοὶ, προστιθέμενοι στὰ νοίκια, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ὑψηλά, ἐπιβαρύνουν ἀξιοσημείωτα τὸν οἰκογενειακὸ προϋπολογισμὸ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ τρόφιμα εἶναι ἀκριβά, δὲ βελτιώνει φυσικὰ τὴν κατάστασι.

Ὑπάρχει ὅμως τὸ πλεονέκτημα, ὅτι στὸ Χόνγκ-Κόνγκ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη θερμάνσεως.

Στὸ Χόνγκ Κόνγκ μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς ὑπέροχες δύσεις τοῦ ἡλίου...

δεδομένου, ὅτι ἡ θερμοκρασία δὲν κατεβαίνει ποτὲ κάτω ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε βαθμούς, ἐνῶ, ἀντίθετα, ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια, εἶναι ἐφοδιασμένα μὲ ἐγκαταστάσεις κλιματισμοῦ, γιὰ νὰ καταπολεμοῦν τὴ ζέστη τοῦ τροπικοῦ καλοκαιριοῦ.

Αὐτά, ποὺ στοιχίζουν λίγο στὸ Χόνγκ-Κόνγκ, εἶναι τὰ περιττά. Ἕνα μπουκάλι οὐΐσκυ π. χ. στοιχίζει μόνο εἰκοσιπέντε σελίνια, εἰκοσι τσιγάρα μόνο ἕνα σελίνι καὶ τρεῖς πένες, μιὰ σειρὰ ἀπὸ καλλιεργημένα μαργαριτάρια μποροῦν νὰ βρεθοῦν μὲ 3 - 4 χάρτινες λίρες.

ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Τὰ καταστήματα μένουν ἀνοιχτὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ὑπάρχουν σὲ κάθε τύπο, γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν ὅλα τὰ γούστα καὶ ὅλες τὶς τσέπες. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ψωνίσῃ ἀπὸ τοὺς πλανοδίους πωλητές, ποὺ ἔχουν στήσει τοὺς πάγκους τους στὶς σκάλες τῶν ἀνηφορικῶν δρόμων, ὅπως μπορεῖ νὰ κάνῃ ἀγορὲς ἀπὸ κομψὲς μπουτίκ ἢ ἀπὸ μεγάλα καταστήματα σὰν τὸ «Νταϊμαρσοῦ», τὸ κινέζικο ἐμπορικό, ποὺ μένει ἀνοιχτὸ ὡς τὶς δέκα τὸ βράδυ.

Γαλλικὰ ἀρώματα, ραδιόφωνα τρανζίστορ καὶ φωτογραφικὲς μηχανὲς ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, μάλλινα ὑφάσματα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν στὸ Χόνγκ-Κόνγκ, ἀνακατεμένα μὲ τὰ προϊόντα τῆς τοπικῆς βιομηχανίας.

Μέσα στὰ δέκα τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ κέντρο ἀποκλειστικὰ ἐμπορικό, τὸ Χόνγκ-Κόνγκ κατώρθωσε νὰ ἀναπτύξῃ μιὰ ἀνθηρὴ βιομηχανία. Κάθε μῆνα, καινούργια ἐργοστάσια ὑψώνονται, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο.

ΤΑ ΧΑΛΙΑ «ΤΑ·Ι· — ΠΙΝΓΚ»

Πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴ βιομηχανία, ποὺ παράγει τὸ χαλιὰ «Τάϊ - Πίνγκ». Τὸ ἐργοστάσιο ἔχει ἱδρυθῆ μόλις πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ὅμως σήμερα εἶναι σὲ θέσι νὰ φτιάξῃ χαλιὰ σὲ ὁποιαδήποτε μορφή, μέγεθος καὶ σχέδιο, σὲ μιὰ ποικιλία δέκα χιλιάδων διαφορετικῶν ἀποχρώσεων. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο, ποὺ κατασκεύασε γιὰ τὸ βασιλέα τῆς Ταϊλάνδης τὸ μεγαλύτερο στρογγυλὸ χαλὶ τοῦ κόσμου. Ἔφτιαξε ἐπίσης ἕνα ἄλλο γιὰ τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ποὺ τὸ προώριζε γιὰ τὸ λευκὸ σαλόνι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐίνδσωρ. Ἕνας πελάτης παράγγειλε ἕνα χαλί, στὸ ὁποῖο νὰ ἀπεικονίζεται ὁ ἀγαπημένος του σκύλος...

— Γιὰ τὰ χαλιά, ποὺ εἶναι «ἀδύνατο» νὰ κατασκευασθοῦν, χρειαζόμαστε τριάντα μέρες. Γιὰ ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι «ἐντελῶς ἀδύνατο» νὰ κατασκευασθοῦν, μᾶς χρειάζονται σαράντα πέντε μέρες... μοῦ εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα ὁ Λῶρενς Καντόρι, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς προσωπικότητες τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ.

Αὐτὰ τὰ λόγια χαρακτηρίζουν θαυμάσια τὸ πνεῦμα τῆς πρωτοβουλίας, ποὺ ἐμψυχώνει σήμερα τὸ Χόνγκ-Κόνγκ.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γοητευτικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ, εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητα, ἡ κουζίνα. Μπορεῖτε νὰ παραγγείλετε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ τὸ ἔχετε ἀμέσως. Φαγητὰ γαλλικά, ρωσικά, πορτογαλικά, ἰνδονησιακά. Ὅλους τοὺς τύπους τῶν «κάρυ» τῆς Ἰνδίας καὶ τῶν «σουκιγιάκι» τῆς Ἰαπωνίας.

Ἕνα καθὼς πρέπει κινέζικο γεῦμα περιλαμβάνει ἀπὸ δώδεκα ὡς δεκαπέντε πιάτα. Ἡ παραδοσιακὴ σούπα ἀπὸ σκυλόψαρο σερβίρεται στὴ μέση τοῦ γεύματος. Ἕνα ἁπλὸ οἰκογενειακὸ γεῦμα περιλαμβάνει τέσσερα ἢ πέντε πιάτα, ποὺ σερβίρονται ὅλα μαζί.

Ἂν δὲν εἶσθε σὲ θέσι νὰ ἀντιμετωπίσετε ἕνα κανονικὸ κινέζικο γεῦμα, ὑπάρχουν πάντοτε τὰ σπίτια τοῦ τσαγιοῦ, ὅπου μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε τὸ «ντίμσουμ», πιάτα ἐλαφρότατα καὶ πολὺ νόστιμα.

Ἡ ζωὴ πάνω στὸ νησὶ τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ καὶ στὸ Κοουλοὺν εἶναι παρόμοια. Καὶ οἱ δυὸ πόλεις εἶναι ἐφοδιασμένες μὲ ρεστωράν, καταστήματα, κινηματογράφους, ξενοδοχεῖα καὶ νυχτερινὰ κέντρα. Εἶπα προηγουμένως, ὅτι ἡ ζωὴ στὸ Χόνγκ-Κόνγκ εἶναι μᾶλλον ἀκριβή. Ὅμως θὰ πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα, ποὺ στοιχίζουν ἐλάχιστα. Μοῦ ἔτυχε π.χ. νὰ γευματίσω στὸ ξενοδοχεῖο «Γλώστερ», πληρώνοντας μόνο ἑπτὰ σελίνια καὶ ἓξη πένες. Τὸ γεῦμα ἦταν θαυμάσιο καὶ συμπεριλαμβάνονταν σ' αὐτὸ τὸ δορεκτικὸ καὶ ὁ καφές. Ἐπίσης καὶ οἱ διαδρομὲς μὲ ταξὶ στὸ Χόνγκ-Κόνγκ στοιχίζουν ἐλάχιστα.

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΚΟ ΘΕΑΜΑ

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ Χόνγκ-Κόνγκ στὸ Κοουλοὺν, πάνω στὸ «Στάρ Φερρυ», διαρκεῖ πέντε λεπτά, στοιχίζει μόνο τρεῖς πένες καὶ προσφέρει ἕνα ἀξέχαστο θέαμα. Ἰδίως τὴ νύχτα, ὅταν τὰ νερὰ ἀντανακλοῦν τὰ πολύχρωμα φωτα τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ, ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσα, ὅτι παρακολουθεῖ ἕνα μαγευτικὸ θέαμα. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὸ κρεμαστὸ τραμ, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ «Βικτώρια Πίκ», τὸ λόφο, ποὺ δεσπόζει στὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Ἀρκοῦν καὶ σ' αὐτὸ τρεῖς πένες γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς πόλεως, περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ πυκνὴ τροπικὴ βλάστησι, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἀπ' ὅπου ἀντικρύζει ἕνα ἐξαίσιο πανόραμα.

Ὅταν ἐπισκεφθήκαμε τὴ Νέα Χώρα, βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ σκηνογραφία, ποὺ θύμιζε κινέζικο πίνακα. Χωριὰ κλεισμένα μέσα σε τεῖχη ὀκτὼ αἰώνων καὶ ἕνας τρόπος καλλιεργείας τῆς γῆς τόσο παλιός, ὅσο καὶ ἡ Κίνα. Ὅμως καὶ ἐδῶ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν παρουσία τοῦ μοντέρνου Χόνγκ-Κόνγκ. Γιατὶ στὸ Χόνγκ-Κόνγκ ὑπάρχει ἕνας συνεταιρισμὸς γιὰ τὴ συμπαράστασι τῶν γεωργῶν, ποὺ βοηθάει τοὺς ἀγρότες μὲ δάνεια καὶ μὲ ἀγροτικὲς μηχανές.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ

Ὅλα αὐτὰ παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον, ὄχι μόνο οἰκονομικά, ἀλλὰ καὶ πολιτικό. Γιατί, ὅταν ἕνας ἐπισκέπτης ἔρχεται ἀπὸ τὸ δυτικὸ κόσμο, ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ἕνα πρᾶγμα: Φτάνει ν' ἀνεβῇ στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου ἢ νὰ περάσῃ τὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου, καὶ βλέπει μπροστά του τὸν ποταμὸ Σάμ Κούμ, ποὺ χωρίζει τὴ Δυτικὴ ἀπὸ τὴ Λαϊκὴ Κίνα...

Αὐτὸ εἶναι τὸ Χόνγκ-Κόνγκ, ἡ πύλη τῆς Ἀνατολῆς, μιὰ πόλις τοποθετημένη ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ σ' ἕνα γίγαντα, ποὺ ἔχει ἀοχίσει νὰ ξυπνᾶ.

Ἂν μπορέσετε, λοιπόν, νὰ συγκεντρώσετε τὰ χρήματα καὶ θέλετε νὰ κάνετε ἕνα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό, ἐπισκεφθῆτε ἀδίσταχτα τὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Θὰ ἔχετε πολλὰ νὰ θαυμάσετε σ' αὐτὴ τὴν πόλι, ποὺ συνδυάζει σ' ἕνα μεθυστικὸ κοκτεϊὶλ τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύσι.

ΤΖΟΣΥ ΑΡΤΖΥ

Ἀριστερά: Μιὰ χαρακτηριστικὴ κινέζικη βίλλα, ποὺ κατοικεῖται σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἀπὸ τρεῖς γενεές. Δεξιά: Μιὰ βίλλα μὲ βεράντα πάνω στὴ θάλασσα, στὸ πιὸ μοντέρνο ἀμερικανικὸ στύλ, ποὺ κατοικεῖται, ἀντίθετα ἀπὸ μιὰ μόνο κινέζικη οἰκογένεια, ὅπως συνηθίζεται στὴ Δύσι.

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Καρολίνας Ἰνβερνίτσιο

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῆς Μαντονίνας, ὁ ἀνακριτὴς ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ στὴν ἱστορία ποὺ τοῦ διηγήθηκε ὁ Ἀττίλιο καὶ νὰ τὴ θεωρῇ ἐνοχη. Ἡ Ροζίτα ἐπισκέπτεται τὴ μαρκησία Μπέρτα καὶ τῆς ζητάει νὰ ὁμολογήσῃ ὁ γυιός της τὴν ἀλήθεια, ἀλλ' ἐκείνη τῆς ἀπαντάει περιφρονητικὰ καὶ τὴ διώχνει. Ὡστόσο, ὁ Ἀντόνιο, ὁ γέρος ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου Τζάκομο, τῇ βεβαιώνει πὼς θὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ σώσῃ τὴ Μαντονίνα. Στὸ μεταξύ, συλλαμβάνονται ἐπίσης, ὡς συνένοχοι, ὁ μπαρμπα—Νικόλας, ὁ Πεπὲς κι' ὁ Τζοβάνι. Ὁ Συλβάνο ἀμφιβάλλει στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς γυναίκας του, πείθεται ὅμως ὅταν τὸν βεβαιώνουν γι' αὐτὸ ἡ Νίλντα κι' ἡ θεία του καὶ τοῦ ἐξηγοῦν ὅλες τὶς θυσίες ποὺ ἔχει κάμει ἡ κοπέλλα. Ὁ Πεπὲς εἶχε ἐρωτευθῆ τὴν Τζιλέτα κι' ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὴν ἀγάπη του καὶ προσπάθησε νὰ γίνῃ ἀνταξία του. Μετὰ τὴ συλλληψί του, πηγαίνει νὰ βρῇ τὸ Συλβάνο, γιὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ δυὸ γράμματα τοῦ Ἀττίλιο, ποὺ φανερώνουν τὸ ἐγκληματικὸ πάθος του γιὰ τὴ Μαντονίνα. Ἐπειδὴ λείπει ἐδὲ ὁ Συλβάνο, τὰ δίνει στὴ Νίλντα.

19ον — Ἐγὼ τὸν λυπᾶμαι, εἶπε ἡ Νίλντα, γιατὶ θὰ ὑποφέρῃ πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴ Μαντονίνα. Ἐκείνη ἔχει, τουλάχιστον, τὴ συνείδησί της ἥσυχη, ἐφόσον ἐγκλημάτησε γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμή της. Ἐνῶ ὁ Ἀττίλιο ξέρει πὼς κάνει μιὰ ἀτιμία, κατηγορῶντας τὴν. Δὲ ζητάω, παρὰ μιὰ χάρι ἀπ' τὸ Θεό: νὰ τὸν δῶ νὰ ἀποσύρῃ κάθε κατηγορία, εἰλικρινὰ μετανοιωμένος.

—Ὄχι. δὲ θὰ τὸ κάμῃ. Τὸν νοιάζετε πολὺ μεγαλόψυχο, γιατὶ δὲν τὸν ξέρετε ὅπως τὸν ξέρω ἐγώ... Κι' ὕστερα, πιστεύετε πὼς μπορεῖ νὰ σωθῇ ἡ Μαντονίνα, χωρὶς νὰ καταστραφῇ ὁ Ἀττίλιο;

Ἡ Νίλντα ἀνασκίρτησε.

— Σᾶς τὸ ξανελέω. θέλω μονάχα νὰ φωτιστῇ ἡ ψυχή τ[illegible] νὰ μετανοήσῃ. Τότε, κι' ἂν ἀκόμη τὸν χτυπήσῃ ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, θὰ φανῇ ἐπιεικὴς ἀπέναντί του ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ!

Ὅταν ἔφυγε ἡ Τζιλέτα, ἡ Νίλντα κύτταξε τὸ φάκελλο ποὺ τῆς εἶχε ἀφίσει καὶ ποὺ τὸ πεοιεχόμενό του θ' ἀποτελοῦσε ἀποδεῖξι τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἀττίλιο. Ἔπρεπε, αὐτὴ ποὺ τὸν ἐ'χε ἀγαπήσει τόσο, νὰ δώσῃ τὶς ἀποδεῖξεις ἐκείνες στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ της;

Δίστασε ἀρκετά, μὰ ὕστερα νίκησε τὴν ἀδυναμία της καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι της. Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι ὁ Συλβάνο, ἡ Νίλντα τοῦδωσε ἀμέσως τὸ φάκελλο καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Τζιλέτας.

Ὁ νέος ἦταν κατάχλωμος, συγκινημένος. Φίλησε στὸ μέτωπο τὴν ἀδελφή του καὶ κλείστηκε στὴν κάμασά του. Ἄνοιξε μὲ λαχτάρα τὸ φάκελλο καὶ διάβασε ἕνα ἀπ' τὰ γράμματα τοῦ Ἀττίλιο, ποὺ ἀφοροῦσαν τὴ Μαντονίνα:

«Ἂν δὲ μὲ βοηθήσῃς ἐσύ, θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ τὴν πασασύρω σὲ μιὰ παγίδα. Τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴ θέλω. Ἡ περιφρόνησί της μεγαλώνει τὸ πάθος μου γι' αὐτήν. Πέρνε τοελλό... ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἐξασφαλίσῃς τὸ ὑέλλον σου, μὴ μοῦ ἀνηθῆς τὴ βοήθειά σου γιὰ νὰ κάνω δική μου τὴ Μαντονίνα!»

Ἐν' ἄλλο ἔλεγε:

«Εἶναι ὄμορφη κι' ἀκατάδεχτη. Ὑποφέρω καὶ μεθάω μαζί, ὅταν τὴ βλέπω. Αὐτὴ μονάχα μπορεῖ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸν Παράδεισο ἢ νὰ μὲ γκρεμίσῃ στὴν Κόλασι. Εἶμαι ἱκανὸς γιὰ κάθε ἔγκλημα, γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω. Ἡ ἀντίστασί της μὲ ξετρελλαίνει. Λυπήσου με, Τζιλέτα. ἂν θέλῃς νὰ ξαναγυρίσω σὲ σένα!»

Β'.

Ὁ ἀνακριτὴς βρισκόταν στὸ γραφεῖο του, ὅταν ὁ κλητήρας του τὸν εἰδοποίησε πὼς ἕνα κοριτσάκι 12 χρονῶν καὶ δυὸ κύριοι περίμεναν γιὰ νὰ τοῦ μιλήσουν.

—Ἂς περάσῃ πρώτη ἡ μικρὴ διάταξε.

Ἡ κοπελλίτσα μπῆκε στὸ γραφεῖο. Ἦταν ἡ γαλατοῦ, ποὺ εἶχε πάει τὸ γράμμα τοῦ Ἀττίλιο στὴ Μαντονίνα.

Δὲν φαινότανε φοβισμένη ἀπ' τὸ περιβάλλον. Ἔσκυψε μιὰ ματιὰ γύρω κι' ἔπειτα κύτταξε τὸν ἀνακριτή.

— Τί θέλες; ρώτησε ἐκεῖνος. Μίλησε γρήγορα γιατὶ ἔχω δουλειά.

— Κι' ἐγὼ ἔχω δουλειά, κύριε... ἀπάντησε ἡ μικρή.

Ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε μὲ τὴν ἀφέλειά της.

—Ἀ. ὥστε βιάζεσαι κοὶ σύ; τῆς εἶπε μὲ οἰκειότητα.

— Μάλιστα, κύριε. Σὲ μιὰ ὥρα, πρέπει ν' ἀρμέξω τὶς γελάδες. Καὶ τὸ σπίτι μου δὲν εἶν' ἐδῶ κοντά.

— Ποῦ μένεις;

— Στὴν ὁδὸ Ὄρμπασάνο. Εἶμ' ἐγὼ ποὺ πήγαινα γάλα στὴ δεσποινίδα Μαντονίνα.

—Ἀλήθεια; Πῶς σὲ λένε;

— Πιερίνα Μποντζόρνο, στὶς διαταγές σας.

— Πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Δώδεκα.

— Ποιός σ' ἔστειλε ἐδῶ;

— Κανείς. Ἀπὸ τότε ποὺ πιάσαν τὴ δεσποινίδα. ἔχω χάσει τὸ γέλιο μου καὶ νοιώθω φουσκωμένη τὴν καρδιά μου... γιατὶ φοβᾶμαι μὴν εἶναι θυμωμένη μαζί μου γιὰ τὸ γράμμα ποὺ τῆς πῆγα.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνασκίρτησε.

— Ποιό γράμμα; ρώτησε.

—Ἀπ' τὸν κύριο ποὺ τραυματίσθηκε.

—Ἀ. τὸν ξέρεις;

— Βέβαια! Ἐρχότανε πάντα κι' ἔπινε γάλα σὲ μᾶς καὶ μοῦδινε λεφτὰ γιὰ νὰ τοῦ λέω πὼς πήγαινε ἡ δεσποινίδα, τί ἔκανε, ποιὰν ὥρα ἔπαιρνε τὸ γάλα της, ποιὸς ἦταν στὸ σπίτι κι' ἄλλα πολλά.

— Τὸ εἶχες πῆ. αὐτὸ στὴ δεσποινίδα;

—Ὄχι, κύριε. Δὲν ἤξερε τίποτα. Μονάχα μιὰ μέρα ὁ κύριος μοῦ παράδωσε ἕνα γράμμα καὶ μοῦ εἶπε πὼς. ἂν κατάφερνα νὰ τὸ δώσω κρυφὰ στὴ δεσποινίδα, θὰ μοῦ χάριζε 10 λιρέττες. Δέχτηκα. Τὴν ἴδια μέρα, ἔβαλα ξαφνικὰ τὸ γράμμα στὰ χέρια τῆς δεσποινίδας κι' ἔφυγα τρέχοντας. Ὁ κύριος μοῦδωσε τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ εἶχε τάξει.

»Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἤσθε καὶ μὲ βρῆκε ὁ κύριος Τζοβάνι. μοῦ τράβηξε τ' αὐτὶ κοὶ μοῦ εἶπε πὼς. ἂν ξαναπήγαινα γράμματα στὴ δεσποινίδα, θὰ μὲ τσάκιζε στὸ ξύλο.

— Κι' ὁ νέος δὲ σοῦ ζήτησε νὰ τῆς πᾶς ἄλλα γράμματα;

—Ὄχι. Ἐξσκολουθοῦσε νἄσχεται νὰ πίνῃ γάλα. Ἐγὼ ὅμως ἔφευγα ὅταν τὸν ἔβλεπα, γιατὶ μ' εἶχε μαλώσει κι' ἡ δεσποινίδα.

— Καὶ τώρα ἤρθες ἐδῶ μονάχη σου, γιὰ νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆς ὅλ' αὐτά;

— Μάλιστα, κύριε. Γιατί, ὅτανἔμαθα πὼς εἶναι πιάσει τὴ δεσποινίδα ἐπειδὴ θέλησε νὰ σκοτώσῃ ἐκεῖνο τὸ νέο, φοβήθηκα καὶ πόνεσα πολύ... Δὲν ἔλεγα τίποτα σὲ κανένα. ἤθελα ὅμως νὰ πάω στὴ φυλακὴ καὶ νὰ ζητήσω συγκώρεσι ἀπ' τὴ δεσποινίδα γιὰ τὸ κακὸ μα ποὺ τῆς εἶνα δώσει. Ἐπιτέλους ἀντὲς τὴ βράδυ. τὰ φανέρωσα ὅλα σ' ἕνα χωροφύλακα. ποὺ ἔρχεται κάθε πωωὶ καὶ πίνει γάλα. Καὶ σήμερα σύτὸς ὁ ἴδιος μὲ συνόδευσε ὡς ἐδῶ, λέγοντάς μου νὰ μὴ σᾶ- κάνῃ τίποτα, ὃν ἤθελα ἀληθινὰ νὰ βοηθήσω τὴ δεσποινίδα

Ὁ ἀνακριτὴς χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ διάταξε τὸν κλητῆρα του:

— Νάρθῃ ἀμέσως ὁ χωροφύλακας ποὺ ἔφερε ἐδῶ τὴ μικρή.

— Δὲν τὴν ἔφερε κανένας χωροφύλακας, κύριε ἀνακοιτά. Μόνη της ἦρθε.

— Μ' ἄφισε στὴν πόρτα, λέγοντάς μου πὼς δὲν τὸν χρειαζόμουν πιά, ἐξήγησε ἡ κοπελλίτσα.

— Πές μου τ' ὄνομά του.

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Μοῦ ἀράδιασες λοιπὸν ἕνα σωρὸ ψευτιές! φώναξε ὁ ἀνακριτής, θυμωμένος.

Στάφηκε στὸν κλητῆρα καὶ διάταξε:

— Νὰ φύγῃ ἡ μικρὴ καὶ νὰ περάσουν οἱ δυὸ ἄλλοι, ποὺ περιμένουν.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, παρουσιάστηκαν δυὸ κύριοι καθὼς πρέπει. Εἶπαν πὼς λέγονταν Τζεράρντο Ντάνα καὶ Μικέλε Ἀλάσια καὶ πὼς ἦταν ἔμποροι.

— Μᾶς συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, πρόσθεσε ὁ πρῶτος. Γύρισα ὅμως χτὲς ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι μου καί, ὅταν ἔμαθα τὸν τραυματισμὸ τοῦ μαρκησίου ντὶ Μοντεπιάνα. θεώρησα καθῆκον μου νἀρθῶ νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅ,τι εἴδαμε, τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου ἀπὸ δῶ... Κάναμε ἕνα περίπατο, κουβεντιάζοντας γιὰ τὶς δουλειές μας...

Ὁ ἀνακριτὴς, ἐπηρεασμένος ἀκόμη ἀπ' τὴν κατάθεσι τῆς μικρῆς, κύτταξε σχεδὸν μὲ δυσπιστία τοὺς δυὸ ἄντρες. Περίμενε ὡστόσο τὴ συνέχεια.

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ἐξακολούθησε ὁ ἔμπορος, πὼς εἴχαμε ὑπογράψει ἕνα συμβολαίο μὲ τὸν κύριο Ἀλάσια. Τελειώσαμε ἀργὰ καὶ κάναμε μιὰ βόλτα. γιὰ νὰ πάρουμε ἀέρα καὶ νὰ καπνίσουμε. ὅταν πέρασαν δίπλα μας γρήγορα-γρήγορα ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα κι' ἀνέβηκαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ἀταματημένο λίγο πιὸ πέρα. Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ὡστόσο, ἡ ἴδια γυναίκα ξαναπέρασε τρέχοντας ἀπὸ κοντά μας. Τὴν παρακολουθήσαμε ἀπὸ περιέργεια, καὶ τὴν εἴδαμε νὰ μπαίνῃ σ' ἕνα σπίτι.

— Γιατὶ δὲν παρουσιαστήκατε ἀμέσως νὰ δώσετε κατάθεσι; ρώτησε ὁ ἀνακριτής.

— Δὲ φανταζηθήκαμε καθόλου στὴν ἀρχή, πως ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε κάνει ἕνα ἔγκλημα. Κι' ἄλλωστε, τὸ ἄλλο πρωὶ ἔφυγα γιὰ τὴ Ρώμη.

—Ἐγὼ πάλι, πρόσθεσε ὁ δεύτερος κύριος, διάβασα τὴν εἴδησι τῆς αὐτοκτονίας ἑνὸς νέου, ἀλλὰ δὲν πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό μου πὼς μποροῦσε νὰ ἔχῃ κάποια

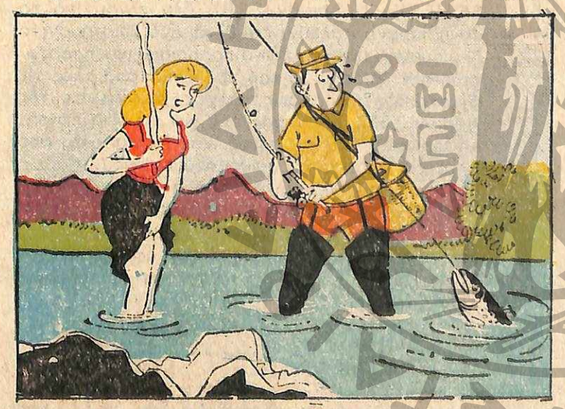

— Στάσου νὰ τοῦ δώσω μιὰ μὲ τὸ ξύλο νὰ τὸ σκοτώσω!...

σχέσι μὲ τὴ συνάντησί μας μὲ κείνη τὴ γυναῖκα. Μονάχα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔμαθα το ἐγκλημα. Μίλησα τότε μὲ τὸ φίλο μου καὶ συμφωνήσαμε νάρθοῦμε μαζὶ νὰ κάνουμε τὴν κατάθεσί μας.

»Ἴσως φαίνεται ἐπιθαρυντικὴ γιὰ τὴν κατηγορουμένη, ἀλλὰ δὲν εἶναι πραγματικά. Γιατὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἀκολουθοῦσε νὸ νέο δίχως νὰ τὸ θέλη. Εἶσκυμένο τὸ κεφάλι της κι' ἔκλαιγε. Γιὰ νὰ τὸν χτυπήση δὲ μὲ τὸ μαχαίρι, πρέπει νὰ εἶχε κ..ποιο σοβαρὸ λόγο.

— Δὲ χρειάζονται σχόλια, διέκοψε ὁ ἀνακριτής. Ὀρκίζεσθε πὼς εἴπατε τὴν ἀλήθεια;

— Τὸ ὁρκιζόμαστε.

Ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ δυὸ ἐπισκέπτες, ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε ἂν εἶχαν φτάσει οἱ κατηγορούμενοι. Διάταξε νὰ τοῦ φέρουν πρῶτα τὸ μπαρμπτα-Νικόλα καὶ σύστησε στὸ γραμματέα του νὰ σημειώνη λεπτομερῶς κάθε λέξι ποὺ θὰ προφέρανε ὅλοι τους.

Ὁ γέρος μπῆκε στὸ γραφεῖο, σκυφτός,ἀκουμπῶντας σ' ἕνα μπαστούνι. Ἦταν ἀγανακτισμένος, ὄχι τόσο γιὰ τὴ σύλληψί του, ὅσο γιὰ τοῦ γυιοῦ του καὶ τῆς Μαντονίνας.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν κύτταξε αὐστηρά.

— Τὰ στοιχεῖα σας, τοῦ εἶπε.

— Λέγομαι Νικόλας Τζίνο. Εἶμαι 65 χρονῶν. Γεννήθηκα στὴν Ἱσπανία καὶ μένω τώρα στὸ Τουρίνο, στὴ βίλλα Ροζίτα, στὴν ὁδὸ Μονκάλβο.

— Τί ἤρθατε νὰ κάνετε στὴν Ἰταλία;

— Εἶμαι γύφτος, κι' ἡ δουλειά μου δὲν εἶχε πολλὴ πέρασι στὴν πατρίδα μου.

—Ἐνῶ ἐδῶ φαίνεται πὼς κάνατε τὴν τύχη σας!

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, κύριε ἀνακριτά. Προηγουμένως ὅμως, ἔμεινα χρόνια στὴ φυλακή, γέρασα, ἀρρώστησα, σαραβαλιάστηκα... Ὡστόσο, ἂν δὲν ἤμουν χοντροκέφαλος καὶ ἠλίθιος, θὰ μποροῦσα νἄχα κάνει τὴν τύχη μου πολὺ νωρίτερα, μὲ κεῖνο τὸ κοριτσάκι, τὸ ἀγγελοῦδι ποὺ εἴχαμε βρῆ.

— Ποὺ εἴχατε κλέψει ἀπ' τοὺς γονεῖς του, πὲς καλλίτερα! προφερε ἀργὰ ὁ ἀνακριτής.

—Ὄχι, καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ὁ γέρος. Τὸ βρήκαμε ἔκθετο, σ' ἕνα ξωκλήσι τῆς Μαντόνας τοῦ Χιονιοῦ. Ἡ γυναῖκα μου τὸ περιμάζεψε καὶ τὸ μεγάλωσε.

— Τὴν ξέρω, αὐτὴ τὴν ἱστορία. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὴν ξανακούσω... Ἂς ἔρθουμε καλλίτερα στὸ λόγο τῆς συλλήψεώς σας. Ἐσεῖς δώσατε στὴ Μαντονίνα Καζάτι τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖο χτύπησε τὸ μαρκήσιο Ἀττίλιο ντὶ Μοντεπιάνα;

— Μάλιστα. Εἶναι ἔργο δικό μου! ἀπάντησε μὲ καμάρι ὁ γύφτος. Ἐγὼ σκάλισα τὴ λαβή του, ἐγὼ τρόχισα τὴ λεπίδα του. Καὶ τὸ χάρισα στὴν κοπέλλα, ὄχι ὅμως μὲ τὸ σκοπὸ ποὺ ὑποθέτετε... Ὀρκίζομαι πὼς κανείς μας δὲ μποροῦσε νὰ ὑποθέση ὅτι θὰ το χρειαζότανε γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν τιμή της!

— Δὲ θέλετε λοιπὸν νὰ ὁμολογήσετε πὼς εἴσαστε συνένοχοί της;... πὼς τὴ βοηθήσατε νὰ βγάλη τὸ ἀναίσθητο θῦμα της ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὸ ξαπλώση στὰ χόρτα, γιὰ νὰ φαίνεται ὅτι αὐτοκτόνησε;

— Πῶς νὰ ὁμολογήσω κάτι ποὺ δὲν εἶν' ἀλήθεια;

—Ἀρνεῖσθε δηλαδὴ πὼς εἴσαστε συνένοχος τῆς Μαντονίνας; ἐπέμεινε ὁ ἀνακριτής.

— Διάβολε! Θέλετε νὰ σᾶς πῶ ψέμματα, γιὰ νὰ μείνετε εὐχαριστημένος;

Ὁ ἀνακριτής, νευριασμένος, διέταξε νὰ πάρουν τὸ μπαομπα-Νικόλα καὶ νὰ φέρουν τὸν Πεπέ.

Ὁ νέος δήλωσε κι' αὐτὸς πὼς ἦταν ἀθῶος.Πρόσθεσε πὼς ἡ Μαντονίνα ἦταν θῦμα τοῦ ἄσωτου ἐκείνου ἀριστοκράτη, ποὺ ἄξιζε νὰ τὸν στείλουν στὰ κάτεργα!

Κουρασμένος καὶ νευριασμένος, ὁ ἀνακριτὴς τὸν ξανάστειλε στὴ φυλακή.

Εἶχε ἔρθει ἡ σειρὰ τοῦ Τζοβάνι. Ἀλλ' ὁ κλητῆρας εἰδοποίησε τὸν ἀνακριτὴ πὼς εἶχε φτάσει ὁ κόμης Συλβάνο Τεάνα καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν δῆ.

Γ'.

Ὁ Συλβάνο μπῆκε στὸ γραφεῖο, ἤρεμος καὶ χαμογελαστός, καὶ χαιρέτησε εὐγενικὰ τὸν ἀνακριτή.

— Κι' ἂν ἀκόμη δὲ μὲ καλούσατε σεῖς, τοῦ εἶπε, θἀρχόμουν μονάχος μου, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μ' ἀκούσετε, γιατὶ ἔχω νὰ σᾶς κάνω σπουδαῖες ἀποκαλύψεις. Ξέρω πὼς ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶναι ἔνοχη καὶ σᾶς φέρνω τὶς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός της.

— Τῆς ἀθωότητός της; διέκοψε ζωηρὰ ὁ ἀνακριτής. Μὰ ξεχνᾶτε λοιπὸν πὼς ὁμολόγησε ἡ ἴδια τὸ ἔγκλημά της;

—Ὄχι τὸ ἔγκλημά της. Ἡ γυναῖκα μου δήλωσε πὼς ἀναγκάσθηκε νὰ χτυπήση μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ μαρκήσιο Ἀττίλιο, γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν τιμή της. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἔγκλημα... Γιὰ νὰ πεισθῆτε γιὰ ὅσα σᾶς λέω, κυττάχτε αὐτὰ τὰ χαρτιά.

Κι' ὁ Συλβάνο ἔβαλε μπροστὰ στὸν ἀνακριτὴ τὰ δυὸ γράμματα ποὺ εἶχε δώσει ἡ Τζιλέτα στὴ Νίλντα. Ἐκεῖνος τὰ διάβασε κι' ὕστερα εἶπε:

—Ἤξερα τὸ περιεχόμενό τους, γιατὶ ὁ τραυματίας δὲ μοῦ ἔκρυψε τὸν παράφορο ἔρωτά του γιὰ τὴ δεσποινίδα Καζάτι. Ἀρνεῖται ὅμως πὼς ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶναι ἔνοχη καὶ σᾶς φέρνω τὶς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός της.

— Τῆς ἀθωότητός της; διέκοψε ζωηρὰ ὁ ἀνακριτής. Μὰ ξεχνᾶτε λοιπὸν πὼς ὁμολόγησε ἡ ἴδια τὸ ἔγκλημά της;

—Ὄχι τὸ ἔγκλημά της. Ἡ γυναῖκα μου δήλωσε πὼς ἀναγκάσθηκε νὰ χτυπήση μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ μαρκήσιο Ἀττίλιο, γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν τιμή της. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἔγκλημα... Γιὰ νὰ πεισθῆτε γιὰ ὅσα σᾶς λέω, κυττάχτε αὐτὰ τὰ χαρτιά.

Κι' ὁ Συλβάνο ἔβαλε μπροστὰ στὸν ἀνακριτὴ τὰ δυὸ γράμματα ποὺ εἶχε δώσει ἡ Τζιλέτα στὴ

Καθαρὸ δέρμα

βάσις τῆς ὠμορφιᾶς!

Πολλὰ καλλυντικὰ γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ δέρματος χρησιμοποιήθηκαν, κατὰ καιροὺς περάσανε καὶ ξεχαστήκανε..... Βγῆκαν ἄλλα καὶ διαρκῶς ἐμφανίζονται καινούργια γιὰ νὰ ξεχαστοῦν κι' αὐτά... Ἕνα ὅμως ἔμεινε χρόνια πολλὰ καὶ δὰ μείνη γιὰ πάντα... Ἡ περίφημη Λοσιὸν προσώπου SCHERK. Ἡ Λοσιὸν ΣΕΡΚ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηδισμένα καλλυντικά. Εἶναι ἕνα ἐπιστημονικὸ δημιούργημα μὲ μοναδικὸ προορισμὸ νὰ προστατεύη τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου ἀπὸ ὅλες τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις. Λίγες σταγόνες τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ γίνη πλήρης καθαρισμὸς τοῦ δέρματος, νὰ τὸ ἀπαλλάξη ἀπὸ ὅλες τὶς βλαβερὲς οὐσίες, ποὺ εἰσδύουν βαθειὰ στοὺς πόρους καὶ νὰ φρεσκάρη τὴν ἐπιδερμίδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ. Τὸ βιβλιαράκι ποὺ συνοδεύει κάδε φιαλίδιο σᾶς ἐξηγεῖ τὶς καταπληκτικὲς ἰδιότητες τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ καὶ σᾶς καδοδηγεῖ γιὰ τὸν ἀποτελεσματικὸ τρόπο τῆς χρήσεώς της.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ • ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ. 25-739

Scherk Face Lotion

Σηκώθηκε χαιρετήσε ψυχρὰ τὸν ἀνακριτὴ κι' ἔφυγε.

Δ'.

Ὁ θάνατος τοῦ μαρκησίου Τζάκομο κι' οἱ λέξεις ποὺ εἶχε προφέρει πρὶν ξεψυχήση, εἶχαν κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Κάρλο, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν πατέρα του κι' εἶχε κατὰ βάθος καλὴ καρδιά, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀδύνατου χαρακτῆρος.

Ὑποπτεύθηκε πὼς ὁ Ἀττίλιο εἶχε κάποια ἀνάμιξι σ' αὐτὸ τὸ θάνατο. Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ τοῦ κάνη λόγο, γιατὶ τοῦ φαινόταν πὼς διάβαζε μέσα στὰ μάτια του πόνο καὶ μεταμέλεια. Προτίμησε λοιπὸν νὰ πιστέψη ὅ,τι τοῦ εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα του—δηλαδὴ πὼς τὰ τελευτσῖα λόγια τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἀπευθύνονταν στὸν ἄγνωστο ποὺ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ πρὶν ἀπὸ λίγο.

Πάντως, ὁ θάνατος ἐκεῖνος εἶχε γιὰ ἀποτέλεσμα νὰ μεταβάλη τὸν ἐπιπόλαιο μαρκήσιο σ' ἕνα σοβαρὸ ἄνδρωπο, ἀφοσιωμένο στὴν οἰκογένειά του.

Ἀφοῦ εἶχε καταστραφῆ πιὰ ἡ διαθήκη τοῦ μαρκησίου Λεονάρντο, ὅπως τὸ εἶχε θελήσει ἡ Μαντονίνα, ὅλη ἡ περιουσία πήγαινε στὸ γυιὸ τοῦ μαρκησίου Τζάκομο, δηλαδὴ στὸν Κάρλο.

Ὁ τελευταῖος βρῆκε μιὰ διαθήκη ποὺ εἶχε συντάξει ὁ πατέρας του, μερικὲς μέρες πρὶν πεθάνη. Μαζὶ της βρῆκε κι' ἕνα γράμμα του γι' αὐτόν, ποὺ ἔλεγε:

«Νὰ θυμᾶσαι πάντα, γυιέ μου, πὼς ὅ,τι σοῦ ἀνήκει, τὸ χρωστᾶς στὴν κόρη τῆς Στεφανίας, στὴ μεγαλόψυχη κοπέλλα ποὺ παραιτήθηκε γιὰ χάρι μας ἀπ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ παπποῦ της, θέλοντας μονάχα νὰ ζήση ἥσυχα κοντὰ στὴν καλή της γιαγιά.

»Μὴν τὸ ξεχάσης ποτέ! Δίδαξε τὰ παιδιά σου νὰ τὴν εὐλογοῦνε τ' ὀνομά της, νὰ τὴ σέβωνται, νὰ τὴν ὑπερασπίζουν ἂν χρειασθῆ.

»Ἡ οἰκογένειά μας, καὶ προπάντων ὁ Ἀττίλιο, τὴν ἔχει βλάψει. Κι' αὐτή, ἡ ἄγια κοπέλλα, μᾶς τὸ πλήρωσε μὲ θυσίες καὶ εὐεργεσίες.

»Σοῦ συνιστῶ, Κάρλο, τὴν κόρη τῆς Στεφανίας, κι' εἶμαι βέβαιος πώς, ἂν μιὰ μέρα ζητήση τὴ βοήθειά σου, γιατὶ θὰ κινδυνεύη ἡ ζωή ἢ ἡ τιμή της, δὲ θὰ τῆς τὴν ἀρνηθῆς».

Συγκινημένος ἀπ' τὸ γράμμα αὐτό, ὁ Κάρλο τὸ ἔκρυψε ἀπ' τὴ γυναῖκα του. Ὀρκίσθηκε ὡστόσο στὸν ἑαυτό του νὰ μὴν ξεχάση ποτὲ τὸ περιεχόμενό του καὶ νὰ βοηθήση ἀδίσταχτα τὴν κοπέλλα, ἂν θὰ εἶχε κάποτε τὴν ἀνάγκη του.

Ὅταν λοιπὸν ἔμαθε τὸν τραυματισμὸ τοῦ Ἀττίλιο ἀπ' τὴ Μαντονίνα, ἔμεινε σὰν κερανοσβολημένος. Ἔπειτα, εἶχε μιὰ σκηνὴ μὲ τὴ γυναῖκα του.

Γιατὶ εἶχε προσποιηθῆ πὼς ἔφυγε ὁ Ἀττίλιο κι' εἶχε κρυφτῆ στὸ Τουρίνο; Τί εἶχε συμβῆ μὲ τὴ Μαντονίνα, γιὰ νὰ τὸν τραυματίση;

—Ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώση, ἂν τὸ ἄξιζε! φώναζε μ' ἀγανάκτησι ὁ Κάρλο. Πῆγε νὰ τῆς ταράξη καὶ πάλι τὴν ἡσυχία! Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ἀσυνείδητος, ἕτοιμος γιὰ κάθε τι, προκειμένου νὰ ἱκανοποίηση τὰ καπρίτσιά του... Γιὰ νὰ τὸν χτυπήση ἡ Μαντονίνα, θὰ πῆ πὼς εἶχε κάποιο σοβαρὸ λόγο. Μὰ θὰ τὸν ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ ὁμολογήση τὴν ἀλήθεια! Θὰ πάω στὸ νοσοκομεῖο, τώρα ἀμέσως...

Ἡ Μπέρτα τὸν ἀκολούθησε, ἀφοῦ πρῶτα προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ ὑπερασπίση τὸ γυιό της.

Στὸ νοσοκομεῖο, ὁ Ἀττίλιο ἐπαν'λαβε στοὺς γονεῖς του ὅλα τὰ ψέμματα ποὺ εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτή: ὅτι ἡ Μαντονίνα εἶχε ὑποκριθῆ πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πως ἤθελε νὰ φύγη μαζί του.

Ἡ Μπέρτα δὲ γελάστηκε. Ξέροντας πολὺ καλὰ τὸ γυιό της, κατάλαβε πὼς ἔλεγε ψέμματα. Τὸ ψέμμα ὅμως αὐτὸ ἐξυπηρετοῦσε τοὺς σκοποὺς της, κι' ἔτσι δὲν τὸ συζήτησε.

Ὁ μαρκήσιος Κάρλο, μὴ μπορῶντας νὰ φανταστῆ τέτοια κακοήθεια, πίστεψε στὰ λόγια τοῦ γυιοῦ του. Πείσθηκε πὼς ἡ Μαντονίνα ἦταν ἱκανὴ γιὰ ὅλη ἐκείνη τὴν κωμωδία, κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁ πατέρας του εἶχε ἐξαπατηθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ ἴσως δὲν ἤταν κἂν κόρη της Στεφανίας.

Τὸ μεταξύ, εἶχε ἀναθληθῆ ὁ γάμος τῆς Ἔλσας. Ὁ γέρος δοῦκας Κάολι, ἀγανακτισμένος μὲ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀττίλιο, θἄθελε νὰ πάρη πίσω τὸ λόγο ποὺ εἶχε δώσει στὸν πατέρα του.Ἀλλ' ὁ Τζούλιο ἀγαποῦσε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του κι' ἔδειξε τέτοια ἀπελπισία, ὥστε ὁ πατέρας του προτίμησε νὰ περιμένη, ὥσπου νὰ πάρη μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι.

— Νὰ δοῦμε πὼς θὰ τελειώση αὐτὸ τὸ σκάνδαλο! γκρίνιαζε ὁ γέρος δούκας.

—Ὅπως κι' ἂν τελειώση, ἀπαντοῦσε σταθερὰ ὁ γυιός του, δὲν πρόκειται νὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴν Ἔλσα.Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ὑποστῆ αὐτὴ τὶς συνέπειες τῆς τρέλλας τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ Ἔλσα δὲ φαινόταν δυσαρεστημένη γι' αὐτὴ τὴν ἀναβολή. Ὑπόφερε πολὺ γιὰ ὅ,τι συνέβαινε, φρόντιζε ὅμως νὰ τὸ κρύβη.

Ἔμαθε πὼς ἡ Νίλντα εἶχε ξαναγυρίσει κοντὰ στὸν ἀδελφό της καὶ θἄδελε νὰ πάη νὰ τὴ βρῆ. Ἀλλ' ἡ μητέρα της δὲν τῆς ἔδινε τὴν ἄδεια. Κι' ἔτσι ἡ Ἔλσα δὲν ἤξερε τὶ ἔκανε καὶ πῶς σκεπτόταν ὁ Συλβάνο.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΥΛΒΑ

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜ/ΦΟΥ

Χρησιμοποιεῖ τὸ σαμπουὰν OM-OR

● Εἰς τὸν κινηματογραφικὸν καὶ θεατρικὸν μας κόσμον, ὅπου τὸ ὡραῖο μαλλὶ καὶ κτένισμα παίζει ἕνα σημαντικὸ ρόλο γιὰ μιὰ ἐπιτυχῆ καριέρα, οἱ περισσότερες ἠθοποιοί μας χρησιμοποιοῦν σαμπουὰν OM-OR, διότι τὸ σαμπουὰν OM-OR κάνει τὰ μαλλιὰ λαμπερά, ἁπαλά, εὔκολα στὸ κτένισμα, εὔκολα γιὰ ὁποιοδήποτε τύπο κτενίσματος.

● Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τόσες διακεκριμένες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου μας λούζουν τὰ μαλλιά τους μὲ OM-OR. Ἀρχίστε, λοιπόν, καὶ σεῖς ἀπὸ σήμερα νὰ λούζεσθε μὲ σαμπουὰν OM-OR, ποὺ ξανανιώνει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ κάνει ὅμορφα, γοητευτικὰ καὶ τὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν πυτιρίδα. Θὰ δῆτε μόνη σας τὴν μεγάλη διαφορά.

Ζητᾶτε τὸ οἰκονομικὸ μέγεθος φιάλης OM-OR

OM-OR

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ADELCO

Ἡ Τύχη λοιπὸν τἄφερε ὥστε, τὴ μέρα ποὺ ὁ Συλβάνο ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ σπίτι τῶν Μοντεπιάνα, νὰ βρίσκεται μονάχη ἐκεῖ ἡ Ἔλσα. Τὸν δέχθηκε αὐτὴ καὶ χλώμιασε βλέποντάς τον. Βάζοντας ὅμως τὰ δυνατά της, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε:

— Νόμιζα πὼς δὲ θὰ ξαναβλεπόμαστε πιά, καὶ μάλιστα μὲ τόσο λυπημὲς συνδῆκες. Ἂν ξέρατε πόσο σᾶς συμπόνεσα!...

— Κρατῆστε τὴ συμπόνια σας αὐτὴ γιὰ τὴν οἰκογένειά σας, κι' ὄχι γιὰ μένα, ἀπάντησε ξεσὰ ὁ νέος. Ἂν ξαναπάτησα τὸ πόδι μου στὸ σπίτι σας, δὲν τόκανα γιὰ νὰ ζητήσω οἶκτο γιὰ μιὰ μάρτυρα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπαγορέψω τοὺς ὅρους μου.

Ἡ Ἔλσα τραβήχτηκε πίσω,σαστισμένη, ἐκμηδενισμένη.

— Τοὺς ὅρους σας; πρόφερε μηχανικά.

— Μάλιστα. Δὲ θἄπρεπε, βέβαια, νὰ τοὺς ἐκθέσω σὲ σᾶς. Ἀλλ' ἀφοῦ θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς καὶ σεῖς τὰ σχέδια τῶν δικῶν σας γιὰ νὰ συντρίψουν μιὰ δύστυχη ἀθῶα, δὲ βλέπω γιατὶ νὰ μὴ μιλήσω...

Αὐτὴ τὴ φορά, ἐξεγέρθηκε ὁ ἐγωϊσμὸς τῆς Ἔλσας καὶ κατακοκκίνισε ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Κύριε κόμη, πρόφερε μὲ ὅση δύναμι τῆς ἀπόμενε, ξεχνᾶτε πὼς βρίσκεσθε μπροστὰ στὴν ἀδελφὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τραυματίσθηκε δόλια ἀπ' αὐτὴ τὴν «ἀθῶα»;

— Πιστεύετε λοιπὸν καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ παραμῦθι; διαμαρτυρήθηκε ὁ Συλβάνο. Σᾶς πείσανε οἱ ἄτιμες συκοφαντίες ποὺ διέδωσε ὁ ἀδελφός σας ἐναντίον ἐκείνης ποὺ θἄπρεπε νὰ προστατεύη καὶ νὰ εὐλογῆ ἡ οἰκογένειά σας;

»Μὰ φυσικά! Μιὰ καὶ καταστράφηκαν οἱ ἀποδείξεις, ξεχνᾶμε τὴν εὐεργεσία καὶ ποδοπατᾶμε τὸν εὐεργέτη... Ἀπορῶ ὡστόσο πὼς πήρατε καὶ σεῖς μέρος στὴ συνωμοσία! Εἴσαστε ἡ μόνη ποὺ θἄθελα νὰ σώσω ἀπ' τὸ σκάνδαλο, ποὺ θὰ σᾶς παρασύρη ὅλους!

Ἡ Ἔλσα τὸν κύτταξε, δουδὴ ἀπὸ ἔκπληξι. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε δῆ σὲ τέτοια ἔξαψι.

Ἔπρεπε νἄχη μεγάλη ἐπιρροὴ πάνω του ἡ Μαντονίνα, γιὰ νὰ τὸν κάνη τόσο τολμηρὸ καὶ νὰ τὸν πείση γιὰ τὴν ἀθωότητά της!

— Δὲ χρειάζομαι τὸν οἶκτο σας, εἶπε μὲ χείλη ποὺ τρέμανε. Φυλάχτε τον γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ τὴ γυναίκα σας... Μὰ νά, ἦρθε ὁ πατέρας μου. Ἐξηγηθῆτε μαζί του!

Κι' ἔφυγε γρήγορα, ἀφοῦ ἔριξε ἕνα τελευταῖο θυμωμένο βλέμα στὸν ἐπισκέπτη.

Ὁ Συλβάνο κι' ὁ μαρκήσιος Κάρλο στάθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

— Ἔμαθα πὼς μὲ ζητήσατε, εἶπε ὁ μαρκήσιος, καὶ λυπήθηκα ποὺ δὲν ἤμουν στὸ σπίτι γιὰ νὰ σᾶς δεχθῶ... Τί ἐπιθυμεῖτε;

Ὁ Συλβάνο ἀνασκίρτησε. Ὁ τόνος τοῦ Κάρλο ἦταν σαρκαστικός.

Τὸν κύτταξε ὡστόσο στὰ μάτια κι' ἀπάντησε:

— Ἔρχομαι, κύριε μαρκήσιε, νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν ὁ γυιός σας θέλη ν' ἀποσύρη τὶς ἄτιμες συκοφαντίες του ἐναντίον τῆς κόμησας Τζορτζίνα Τεάνα.

— Ὁ γυιός μου δὲν ξέρει ποιὰ εἶν' ἡ κόμησσα Τεάνα, εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ σταθερὴ φωνή. Ἐπομένως, δὲ μπορεῖ νὰ τὴ συκοφάντησε. Αὐτὸς κατηγόρησε τὴ δεσποινίδα Μπονέτα, τὴν κοπέλλα ποὺ ἀποπειράθηκε νὰ τὸν σκοτώση.

— Ἀφῆστε τὶς ὑπεκφυγὲς καὶ τὶς εἰρωνεῖες! πρόφερε ὁ Συλβάνο. Εἶναι ἀνάξιες ἑνὸς ἔντιμου

ἀνθρώπου, ποὺ θἄπρεπε νὰ συναίνεται κάθε ἀτιμία.

— Κύριε κόμη, μὲ προσβάλλετε! φώναξε ὁ Κάρλο.

— Ἐσεῖς μὲ προσβάλατε πρῶτος. Γιατὶ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς ἡ Μαντονίνα Μπονέτα, ἢ μάλλον ἡ Τζορτζίνα Καζάτι, κόρη τῆς Στεφανίας ντὲ Μοντεπιάνα καὶ τοῦ Τζόρτζιο Καζάτι, εἶναι ἡ γυναίκα μου.

— Ἔχετε δίκηο, πρόσθεσε πιὸ ἥρεμα ὁ Κάρλο. Μὰ δὲ σκέπεινα καθόλου νὰ σᾶς προσβάλω. Νόμιζα ἄλλωστε πώς, ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι συνέβη θ' ἀκυρώνατε τὸ γάμο σας.

— Ἐδῶ γελιόσαστε! εἶπε ἔντονα ὁ Συλβάνο. Νὰ διώξω τὴ γυναίκα μου, ἐπειδὴ χτύπησε ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν τιμή της; Θὰ τὸ κάνατε σεῖς, μαρκήσιε;

— Ὄχι, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μπῆ διὰ τῆς βίας στὴν κάμαρά της κι' ἂν εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ τὸν χτυπήση, μὴ ἔχοντας ἄλλο μέσον γιὰ ν' ἀμυνθῆ. Μὰ δὲν εἶναι τέτοια ἡ περίπτωσι. Ἡ γυναίκα σας εἶχε ποιμελετήσει τὴν πρᾶξι της. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νἀναι ἀθῶα;

— Ἔπεσε θῦμα τοῦ μαρκησίου Ἀττίλιο καὶ θὰ τ' ἀποδείξη. Θὰ θριαμβέψη τελικά, μολονότι, τὰ φαινόμενα τὴν κατηγοροῦνε... Ὡστόσο, κύριε, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ν' ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο, ποὺ θὰ πέση μονάχα στὴν οἰκογένειά σας! Φτάνει μονάχα νὰ ἀναγκάσετε τὸ γυιό σας νὰ ἀποσύρη τὶς συκοφαντίες του.

— Εἶστε βέβαιος λοιπὸν πὼς κατέθεσε ψέματα;

— Ναί. Ὄχι μονάχα θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ τὴ Μαντονίνα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν πάρη ἀπὸ μένα.

— Κι' ὁ τραυματισμός του; Δὲν ὑπολογίζεται γιὰ τίποτα; Μὰ πιστεύω πὼς ἀστειεύεσθε, ἀπαιτώντας νὰ περάση ὁ Ἀττίλιο γιὰ συκοφάντης καὶ νὰ ταπεινωθῆ μπροστὰ σὲ κείνη ποὺ ἐπιχείρησε νὰ τὸν σκοτώση!

— Δὲ σᾶς φάνηκε ὡστόσο ταπεινωτικὸ νὰ δεχθῆτε τὴν παραίτησι τῆς Μαντονίνας ἀπὸ τὴν κληρονομία τοῦ παππού της! παρατήρησε ὁ Συλβάνο.

Ὁ μαρκήσιος κατακοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπάντησε:

— Γιὰ νὰ παραιτηθῆ, θὰ πῆ πὼς ἦταν βέβαιη ὅτι δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα σ' αὐτήν!

— Ἔτσι σκεπτόταν κι' ὁ μαρκήσιος Τζάκομο;

Ὁ Κάρλο σώπασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἀπάντησε ἀποφασιστικά:

— Ἂν ὁ πατέρας μου μάθαινε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴ Μαντονίνα, θὰ φερνόταν ὅπως κι' ἐγώ.

— Θέλετε λοιπὸν πόλεμο, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συντρίψετε τὴ γυναίκα μου; Ἔστω! Θὰ τὸν ἔχετε... Νὰ ξέρετε ὅμως πὼς θὰ εἴμαστε ἀμείλικτοι!

— Τὸ ἴδιο κι' ἐμεῖς.

Ὁ Συλβάνο κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ περιφρόνησι, χαιρέτησε τυπικὰ κι' ἔφυγε.

Ὁ Κάρλο κάθησε τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Μιὰ ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό του...

Ἀνασκίρτησε ἐφνικά, ἀκούγοντας ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ Ἀντόνιο, ὁ γέρος ὑπηρέτης τοῦ πατέρα του.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ὁ Κάρλο.

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε μαρκήσιε, θἄθελα ὅμως νὰ σᾶς μιλήσω.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Ὁ κύριος Ἀττίλιο εἶναι ἀποφασισμένος ν' ἀφίση νὰ ἐκδικασθῆ καὶ νὰ καταδικασθῆ ἡ κόρη τῆς μαρκησίας Στεφανίας; Δὲ θὰ κανῆ τίποτα γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσ;

Ὁ Κάρλο σηκώθηκε καὶ τὸν κύτταξε ἀγέρωχα ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Τί δικαίωμα ἔχεις ἐσὺ ν' ἀνακατεύεσαι στὶς ξένες ὑποθέσεις; φώναξε.

— Τὸ δικαίωμα ἐνὸς ἀφοσιωμένου ὑπηρέτη, ποὺ ἦταν ὁ ἔμπιστος τοῦ ἀφέντη του.

— Ἂν ὁ πατέρας μου ζοῦσε ἀκόμα κι' ἤξερε ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή, θὰ ἔκανε ὅ,τι κι' ἐγώ!

— Ἡ ἀλήθεια εἶν' αὐτὴ ποὺ διηγήθηκε ἡ νέα, ἐπέμενε ὁ Ἀντόνιο, κι' ἂν ζοῦσε ἀκόμα ὁ κύριός μου, θὰ τὴν ὑπεράσπιζε ὁ ἴδιος ἐναντίον τοῦ ἐγγονοῦ του. Γι' αὐτό, κύριε μαρκήσιε, προειδοποιῆστε τὸ γυιό σας πώς, ἂν δὲν ἀποσύρη τὴν κατάθεσί του, θὰ καταστραφῆ καὶ τὸ σκάνδαλο θὰ παρασύρη ὅλη τὴν οἰκογένεια Μοντεπιάνα!

— Ἄθλιε! οὔρλιασε ὁ μαρκήσιος. Τολμᾶς νὰ ὑπερασπίζεσαι τὴ φόνισσα... ἐσὺ ποὺ χρωστᾶς τόσες εὐεργεσίες στὴν οἰκογένειά μου;

— Δὲν εἶναι φόνισσα, ἀλλὰ θῦμα... καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω!

— Σώπα, ψεύτη, ἀλλοιῶς θὰ διατάξω τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες νὰ σὲ διώξουνε!

Ὁ Ἀντόνιο ἦταν κατάχλωμος, ἀλλὰ ἥρεμος.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, κύριε μαρκήσιε, ἀπάντησε. Φεύγω μόνος μου. Γρήγορα ὅμως θὰ μετανοιώσετε ποὺ δὲ μ' ἀκούσατε... Ἀφοῦ δὲ δέχεσθε τὴ συμβουλή μου, θὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησί μου!

Ε'

Στὴ μοναξιὰ τῆς φυλακῆς ἡ Μαντονίνα εἶχε νοιώσει στὴν ἀρχὴ μιὰ σπαραχτικὴ ἀγωνία. Σιγὰ σιγὰ ὅμως, αἰσθάνθηκε ν' ἀπλώνεται στὴν καρδιά της ἡ ἐλπίδα ἐκείνη, ποὺ δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τοὺς δυστυχισμένους στὴν ὥρα τοῦ πόνου.

Ἀγνοοῦσε τί γινόταν ἔξω ἀπ' τὴ φυλακή. Καὶ νόμιζε πὼς τὴν εἶχαν ξεχάσει ὅλοι— γιατὶ δὲν εἶχε ἐπιτραπῆ σὲ κανένα νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

Εἶχε γράψει πολλὲς φορὲς στὸν ἄντρα της, στὴ γιαγιά της, στὴ Νίλντα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάρη ἀπάντησι. Δὲν ἤξερε πὼς ἡ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν εἶχε κρατήσει τὰ γράμματά της, καὶ τὰ εἶχε παραδώσει στὸν ἀνακριτή.

Πέρασαν ἔτσι οἱ μέρες...

Ἕνα πρωΐ, μόλις εἶχε σηκωθῆ, τὴν εἰδοποίησαν πὼς τὴν περίμενε κάποιος στὸ θάλαμο ἐπισκέψεων. Πῆγε ἀμέσως, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἄταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους της. Εἶδε ὅμως ἕναν ἄγνωστο, ὡς 40 χρονῶν, καλοντυμένο καὶ μὲ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία.

— Μὲ στέλνουν ἡ κυρία Καζάτι κι' ὁ κόμης Συλβάνο, τῆς ἐξήνησε αὐτός. Σᾶς παραγγέλλουνε πὼς, ὅ,τι κι' ἂν συνβῆ, δὲ θὰ πάψουνε ποτὲ νὰ σᾶς ἀγαπᾶνε. οὔτε θὰ κλονισθῆ καθόλου ἡ ἐμπιστοσύνη τους στὴν ἀθωότητά σας.

Ἡ Μαντονίνα ἔνωσε τὰ χέρια της καὶ ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ δακρυσμένα μάτια της.

—Ὁ Θεὸς εἶναι καλός! ψιθύρισε.

Κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν ἄγνωστο καὶ πρόσθεσε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε!

—Ὁ ἄντρας σας κι' ἡ κυρία Καζάτι σᾶς παρακαλοῦν νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Εἶμαι δικηγόρος καὶ μοῦ ἀναθέσανε τὴν ὑπεράσπισί σας.

— Τώρα δὲ φοβᾶμαι πιὰ τίποτα... ἀφοῦ δὲ μὲ ξεχάσανε ὁ Συλβάνο κι' ἡ γιαγιά μου!

Ἡ Μαντονίνα κουβέντιασε πολλὴ ὥρα μὲ τὸ συνήγορό της. Ἔπειτα, ὅταν τὴν ξαναπῆγαν στὸ κελλί της, ἔπεσε γονατιστὴ κι' εὐχαριστήσε μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή της τὴν Παναγία...

*

Ὁ μαρκήσιος Ἀττίλιο εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο καὶ βρισκόταν τώρα στὸ σπίτι του, ὅπου ἀναγκαζόταν διαρκῶς νὰ δέχεται τοὺς δικηγόρους ποὺ θ' ἀναλάβαιναν τὴν ὑπόθεσί του. Ἀδημονοῦσε, ἐπαναλαμβάνοντας διαρκῶς τὰ ἴδια πράγματα.

Μολονότι ἦταν βέβαιος πὼς εἶχε συγκεντρώσει ὅλες τὶς ἀποδείξεις ἐναντίον τῆς Μαντονίνας, φοβόταν μήπως κάτι τυχαῖο ἀλλάξη τὴν κατάστασι, καὶ βρεθῆ ξαφνικὰ κατηγορούμενος, ἀπὸ κατήγορος.

Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, μεγάλωνε τὸν τρόμο του, τὴ μανία του γιὰ τὴ Μαντονίνα, τὸ μῖσος του γιὰ τὸ Συλβάνο.

Ὄχι, ποτὲ δὲ θ' ἀνεχόταν νὰ τὴ δῆ παντρεμένη μὲ ἄλλον!

Ἕνα πρωΐ, βρισκόταν μονάχος στὴν κάμαρά του, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ἄκουσε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα του, μὰ ἔμεινε ἀκίνητος.

— Κύριε μαρκήσιε... πρόφερε μιὰ φωνή.

Γύρισε τὸ κεφάλι του καί, βλέποντας τὸν Ἀντόνιο, τὸν πιστὸ ὑπηρέτη τοῦ παππού του, ζάρωσε τὰ φούδια του.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς πῶ κάτι. Ἰδιαιτέρως; Ἤρθα κρυφὰ ἐδῶ. Μὴ μὲ διώξετε... Εἶναι γιὰ τὸ καλό σας. Ξέρετε πόσο σᾶς ἀγαποῦσα, πόσες φορὲς σᾶς κράτησα, μικρὸ παιδάκι, στὴν ἀγκαλιά μου... Ἤσαστε τότε τόσο καλός, ποὺ σᾶς λατρεύανε ὅλοι, σὰν ἀγγελοῦδι. Πόσα ὄνειρα ἔπλαθε γιὰ σᾶς ὁ καϋμένος ὁ παππούς σας! Τί εὐτυχισμένος ποὺ ἦταν, ὅταν ἱκανοποιοῦσε κάθε ἐπιθυμία σας!

Ἕνα δάκρυ τρεμούλιασε στὰ μάτια τοῦ Ἀττίλιο.

— Ναί, ἦταν καλὸς ὁ παππούς καὶ μ' ἀγαποῦσε! μουρμούρισε. Πόσο ἄσχημα τοῦ πλήρωσα τὴν ἀγάπη του!

Ὁ Ἀντόνιο τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

—Ἴσως δὲ φταίγατε σεῖς, εἶπε. Ἄν, ὅταν συναντήσατε ἐκείνη τὴν κοπέλλα, ξέρατε ποιὰ ἦταν, τὰ πράγματα θἄπαιρναν ἄλλη ἐξέλιξι... Δὲν γνώριζε τότε ἀκόμη ἄλλους ἄντρες... Μποροῦσε νὰ σᾶς ἀγαπήση καὶ νὰ ἦταν τώρα γυναῖκα σας

— Ναί, ἀλήθεια! διέκοψε ζωηρὰ ὁ Ἀττίλιο. Τὴν ἔχασα ἀπὸ δικό μου λάθος. Ἔπρεπε νὰ τῆς φερθῶ διαφορετικά. Ἤμουν τρελλός! Νόμισα πὼς θὰ τὴν κέρδιζα μὲ τὴ βία καὶ τὴν ἔκανα ἔτσι νὰ μὲ μισήση.

—Ἂν θέλετε, εἶπε ὁ γέρος μὲ στοργικώτερο τόνο, θὰ μπορούσατε ἀκόμη νὰ ἐξιλεωθῆτε ἀπέναντί της... καὶ νὰ σᾶς εὐλογῆ ἡ ψυχὴ τοῦ παππού σας!

Ὁ Ἀττίλιο τὸν κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Πῶς; Μὲ ποιόν τρόπο; ρώτησε.

— Φτάνει μονάχα νὰ ὁμολογήσετε πὼς τὴν παρασύρατε σὲ παγίδα.

Ὁ νέος ἄλλαξε ἀπότομα ἔκφρασι. Ξέσπασε σ' ἕνα πικρὸ γέλιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

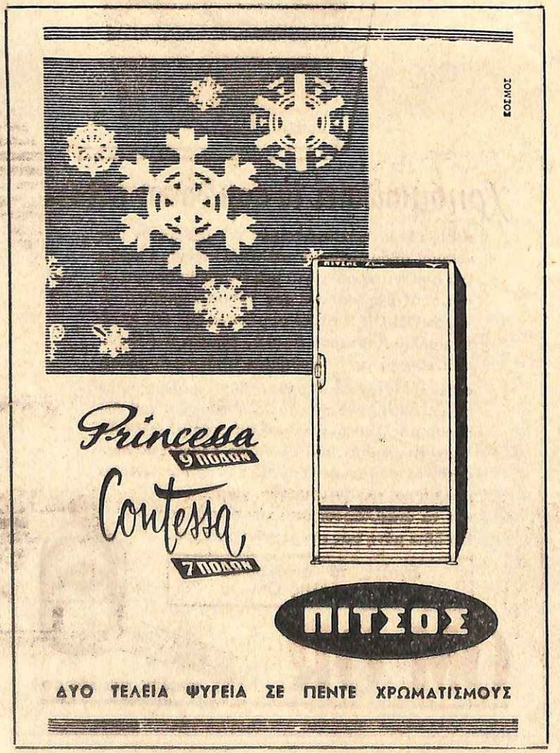

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΟΙΗΜΑ

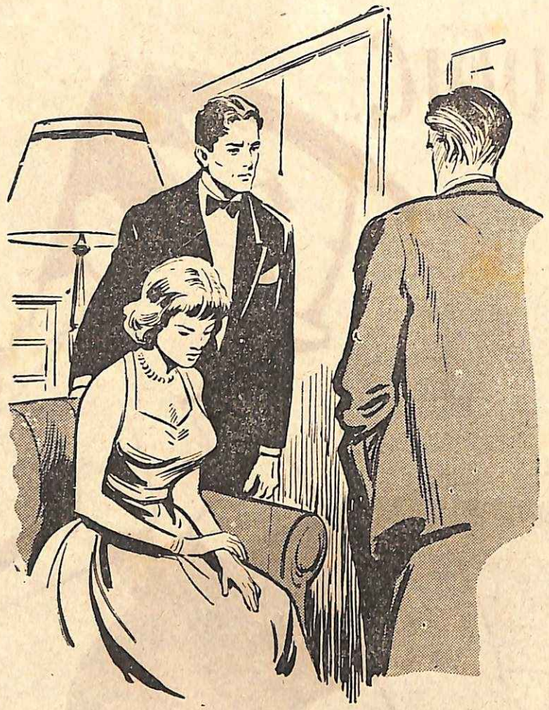

Τὰ πτώματα τῆς κυρίας Ζὰν Φουρὲλ καὶ τοῦ κόμητος Ἀρπένσκυ — ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ ντέτεκτιβ Σαλέ — βρέθηκαν, ἕνα ἀγοξιάτικο βράδυ, ἀπὸ κάποιον πόλισμαν, ποὺ περιπολοῦσε στὴ γαλλικὴ συνοικία τῆς Σαγκάης. Κείτονταν πάνω στὸ πισινὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ κόμητος, ποὺ ἤταν σταματημένο κοντὰ στὴν ἀποθήκη τοῦ Ἀνατὸλ Φουρὲλ, ἑνὸς πλούσιου ἐμπόρου. Εἶχε καθένα τους δεχθῆ μιὰ σφαῖρα ἀπὸ πιστόλι. Τὸ ὅπλο ὅμως αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε πουθενά.

»Ὁ λόγος τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος πρέπει νάταν ἡ ληστεία. Πραγματικά, εἶχαν ἐξαφανισθῆ ὅλα τὰ κοσμήματα τῆς κ. Φουρὲλ καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ πορτοφολιοῦ τοῦ συνοδοῦ της.

»Οἱ Φουρὲλ ἦταν παντρεμένοι ἀπὸ δώδεκα χρόνια. Ὁ Ἀνατὸλ ἀνῆκε σὲ μιὰ οἰκογένεια παλαιῶν ἀρχῶν, γιὰ τὴν ὁποία ἕνα σκάνδαλο ἤταν χειρότερο κι' ἀπὸ ἔγκλημα.

»Ὅσο γιὰ τὸν κόμητα Ἀρπένσκυ, ἦταν ἕνας Λευκορῶσος, εὐθυμος, χαριτωμένος, ἀλλ' ἀπένταρος. Εἶχε ἐξασφαλίσει ὡστόσο τὸ μέλλον του μὲ τὸ γάμο του μὲ τὴν Τσύντια Ραϊντ, κόρη ἑνὸς πλούσιου Ἄγγλου ἐξαγωγέως. Ἡ νεαρὴ αὐτὴ Ἀγγλίδα τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ, τρελλά, κι' εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια.

»Τὰ δυὸ ἀντρόγυνα κατοικοῦσαν σὲ δυὸ γειτονικὲς βίλλες καὶ συνδέονταν μὲ στενὴ φιλία. Ἡ κοινωνικὴ ζωή τους ἤταν ἄψογη.

»Πῶς εἶχαν βρεθῆ ἡ Ζὰν κι' ὁ κόμης στ' αὐτοκίνητο τοῦ δευτέρου, τὴ νύχτα, ἔξω ἀπ' τὴν ἀποθήκη τοῦ Φουρὲλ; Μοῦ ἔδωσαν τὴν ἐξήγησι ὁ Φουρὲλ κ' ἡ κ. Ἀρπένσκυ, ποὺ τοὺς βρῆκα νὰ περιμένουνε μέσ' στὴν ἀποθήκη: Τὰ δυὸ ἀντρόγυνα ἐπρόκειτο νὰ πάνε μαζὶ στὸ θέατρο, αὐτὸ τὸ βράδυ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Φουρὲλ εἶχε δουλειὰ ὡς ἀργά, ἀνέλαβε ὁ Ἀρπένσκυ νὰ πάῃ μὲ τ' αὐτοκίνητο του τὴ Ζὰν ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν πάῃ στὴν ἀποθήκη. Ἐκεῖ θὰ πήγαινε κ' ἡ Τσύντια, ἀφοῦ θὰ τελείωνε τὰ ψώνια της.

»Βρῆκα τὸ Φουρὲλ καὶ τὴν Τσύντια ἀνήσυχους, γιατὶ ἀργοῦσαν οἱ ἄλλοι δυό. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶχαν ἀκούσει δυὸ κρότους, ἀλλὰ τοὺς εἶχαν νομίσει γιὰ ἐξάτμισι αὐτοκινήτου.

»Τὶ συνέβη ἐπειτὰ σὲ τοῦτο τὴ γυναῖκα μου; μὲ ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ Φουρέλ.

»— Ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας μου; φώναξε ἡ Τσύντια.

»— Αὐτοῦμα... ἀπάντησα. Βρίσκοντα κι' οἱ δυὸ ἐδῶ ἀπ' ἔξω στ' αὐτοκίνητο τοῦ κόμητος...σκοτωμένοι!

»Ἡ κόμησσα λιποθύμησε. Ὁ Φουρὲλ μὲ κύτταξε, σὰν ἀποσβολωμένος.

»— Τοὺς δολοφονήσανε!...φώναξε ὕστερα, κι' ἔτρεξε ἔξω.

»Οἱ γονεῖς τῆς Τσύντια τὴν πῆραν στὸ σπίτι τους, μισοαναισθητη. Κι' ὁ πατέρας τοῦ Φουρὲλ — ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ γαλλικοῦ Προξενείου — ἀπαίτησε νὰ βοεθοῦν ἀμέσως οἱ δράστες τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος.

»Στὸ πορτοφόλι τοῦ Ἀρπένσκυ βρῆκα ἕνα πολύτιμο στοιχεῖο. Ζήτησα τότε νὰ μιλήσω στὸν Ἀνατὸλ Φουρὲλ καὶ στὴν κόμησσα Ἀρπένσκυ.

»— Κύριε Φουρέλ, εἶπα, στὸ πορτοφόλι τοῦ κόμητος ὑπῆρχε ἕνα χαρτί, στὸ ὁποῖο ἤταν γραμμένο, ἀπὸ γυναικεῖο χέρι, ἕνα παθητικὸ ἐρωτικὸ ποίημα. Αὐτὴ ποὺ τὸ ἔγραψε, ἤταν ἡ γυναίκα σας!

»Ἡ Τσύντια φάνηκε ἕτοιμη νὰ ξαναλιποθυμήσῃ. Ἀλλ' ἐγὼ συνέχισα:

»— Ἀπὸ μιὰ διακριτικὴ ἔρευνα, ποὺ ἔκανα, βγῆκε τὸ συμπέρασμα πὼς ἡ γυναίκα σας κι' ὁ κόμης εἶχαν κάμει τὴν ἐμφάνισί τους, μόνοι τους, σὲ διάφορα ἀπόκεντρα μέρη. Ἐξ ἄλλου, ὁ Κινέζος ὑπηρέτης σας μοῦ ἀνάφερε πὼς σᾶς ἄκουσε κάποτε νὰ μαλώνετε μὲ τὴ γυναῖκα σας καὶ νὰ τῆς λέτε πὼς ἡ θρησκεία σας ἀπαγορεύει τὸ διαζύγιο.

»Στράφηκα στὴν κατάγλωμη κόμησσα καὶ συνέχισα:

»— Κι' ἡ δική σας καμαριέρα μοῦ φανέρωσε πὼς κάποια νύχτα κλαίγατε πικρά, κι' ὅταν σᾶς ρώτησε γιατί, τῆς εἴπατε, ὅτι ὁ κόμης ἤθελε νὰ χωρίσετε γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν κ. Φουρέλ, κ' ὅτι ἐσεῖς δὲ θὰ τοῦ δίνατε ποτὲ διαζύγιο!

»Σταμάτησα μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα ἐξακολούθησα:

»— Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ «ἔγκλημα». Γιατὶ εἴπαμε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ φόνο καὶ ληστεία; Ἐπειδὴ δὲ βρέθηκε τὸ πιστόλι καὶ γιατὶ χάθηκαν τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ δυὸ στοιχεῖα, ποιὰ γνώμη θὰ σχηματίζαμε τότε; Πὼς ἐπρόκειτο γιὰ αὐτοκτονία δυὸ ἐρωτευμένων, ποὺ ποθοῦσαν νὰ παντρευτοῦν, ἀλλὰ δὲ μποροῦσανε... Τὸ ἐρωτικὸ ποίημα, ποὺ βρήκαμε, θὰ ἐπιβεβαίωνε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι: ὅτι ὁ κόμης σκότωσε τὴ Ζὰν Φουρέλ, μὲ τὴ θέλησί της, κι' ὕστερα τίναξε τὰ μυαλά του!

»Στράφηκα πάλι στὸ Φουρὲλ καὶ ρώτησα:

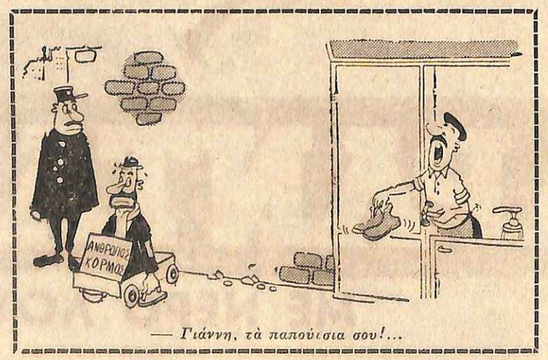

— Γιάννη, τὰ παπούτσια σου!...

«— Κύριε Φουρέλ, εἶπα, στὸ πορτοφόλι τοῦ κόμητος ὑπῆρχε ἕνα χαρτί, στὸ ὁποῖο ἤταν γραμμένο ἀπὸ γυναικεῖο χέρι, ἕνα παθητικὸ ἐρωτικὸ ποίημα...».

»— Αὐτὸ δὲ θἄπρεπε νὰ ὑποθέσετε καὶ σεῖς, ἀμέσως μόλις σᾶς μίλησα γιὰ τοὺς δυὸ σκοτωμένους; Γιατὶ λοιπὸν φωνάξατε: «Τοὺς δολοφονήσανε!»;

»Ὁ Φουρὲλ δὲν ἀπάντησε.

»— Θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τὸ λόγο, συνέχισα. Ἐσεῖς κι' ἡ κόμησσα εἴχατε ἀκούσει τοὺς πυροβολισμούς, εἴχατε τρέξει ἔξω κι' εἴχατε βρῆ τὰ δυὸ θύματα νεκρά, ἀπ' τὸ χέρι τοῦ κόμητος! Ἐσεῖς πήρατε τότε τὸ ὅπλο, τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα, γιὰ νὰ φανῆ, ἡ αὐτοκτονία σὰ ληστεία καὶ ν' ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο.

»Ὁ Φουρὲλ φάνηκε ἀνακουφισμένος. Παραδέχθηκε πὼς εἶχα μαντέψει σωστά. Μοῦ παράδωσε μάλιστα τὸ πιστόλι, τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα, ποὺ τάχε κρύψει στὸ γραφεῖο του.

»— Ἂν ξέσπαγε ἕνα τέτοιο σκάνδαλο, οἱ οἰκογένειές μας δὲ θὰ μποροῦσανε πιὰ νὰ σταθοῦνε στὴ Σαγκάη... μοῦ εἶπε.

Ὁ Σαλὲ διέκοψε τὴν ἀφήγησί του, γιὰ ν' ἀνάψῃ τὴν πίπα του.

— Κι' ἔτσι, λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, κρατήσατε τὸ μυστικὸ καὶ χαρακτηρίσατε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι σὰν ἔγκλημα μὲ ἀγνώστους δράστες;

— Ὄχι ἀκριβῶς... ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ, χαμογελῶντας αἰνιγματικά. Μ' ἀρέσει, ξέρετε, νὰ διευκολύνω κάθε λεπτομέρεια, στὶς ὑποθέσεις, ποὺ ἀναλαμβάνω. Ἐξέτασα, λοιπόν, μὲ σχολαστικὴ ἐπιμονὴ τὸ χαρτί, ὅπου εἶχε γράψει τὸ ἐρωτικὸ ποίημα ἡ Ζὰν Φουρέλ. Ἦταν ἕνα φύλλο ἀπὸ μεγάλο καρνέ. Καὶ προερχόταν ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ ἐργοστάσιο, ποὺ εἶχε σταματήσει τὴν παραγωγὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδιαιτέρου εἴδους χαρτιοῦ πρὶν ἀπὸ 12 χρόνια! Ἡ Ζὰν εἶχε ἀντιγράψει τὸ ποίημα καὶ τὸ εἶχε στείλει... στὸν ἄντρα της, πολλὰ χρόνια πρὶν γνωρίσουμε τοὺς Ἀρπένσκυ!

»Ἦταν ἐξυπνότατος ἄνθρωπος ὁ Φουρέλ. Αὐτὸς κι' ἡ Τσύντια σχεδίαζαν ἀπὸ καιρὸ αὐτὸ τὸ διπλὸ ἔγκλημα. Καὶ τὸ χειρόγραφο ποίημα ἀποτελοῦσε τὸ κλειδὶ τοῦ σχεδίου τους.

»Ὁ Φουρὲλ σκηνοθέτησε τὴν εἰκόνα τῆς ληστείας, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι, ὅταν θἄβρισκα τὸ ποίημα, θὰ συμπέραινα πὼς ἐπρόκειτο στὴν πραγματικότητα γιὰ αὐτοκτονία, καὶ δὲ θὰ ἔψαχνα πέρισσότερο... Ἦταν ἕνα σχέδιο ἀξιοθαύμαστο!

— Κατάλαβα! εἶπε ὁ φίλος. Ὁ Φουρὲλ κ' ἡ κόμησσα θέλανε νὰ σκοτώσουνε τὸ ζευγάρι, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὴν ἀπιστία.

— Δὲν καταλάβατε τίποτε, ἀγαπητέ μου! δήλωσε εἰρωνικὰ ὁ ντέτεκτιβ. Δὲν ἦταν σκηνοθετημένη μόνο ἡ ληστεία, ἀλλὰ κι' ἡ αὐτοκτονία! Ὁ Φουρὲλ κ' ἡ Τσύντια φροντίζαν νὰ δίνουν ραντεβοῦ τῶν δυὸ ἀντρόγυνων σὲ μέρη ἀπόκεντρα, κ' ὕστερα δὲν πήγαιναν αὐτοί, μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀφίσουν μοναχοὺς τοὺς δυὸ ἄλλους.

»Ἐπίτηδες ἔπισης ἐντύπωσαν στὴ μνήμη τῶν ὑπηρετῶν τους τοὺς καυγάδες γιὰ τὸ «διαζύγιο» καὶ γιὰ «τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τῆς Ζὰν Φουρὲλ μὲ τὸν κόμητα»... Τέλος, αὐτοὶ βάλανε στὸ πορτοφόλι τοῦ σκοτωμένου Ἀρπένσκυ τὸ ἐρωτικὸ ποίημα, ποὺ εἶχε στείλει ἄλλοτε ἡ Ζὰν στὸν ἄντρα της!

»Γιατὶ δὲν εἶχαν ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις ἡ Ζὰν κι' ὁ Ἀρπένσκυ... ἀλλὰ ὁ Φουρὲλ κ' ἡ Τσύντια!

ΕΛΛΕΡΤ ΚΟΤΗΝ

Μή πίνετε ποτὲ ΦΡΕΣΚΟΑΡΜΕΓΜΕΝΟ ΓΑΛΑ

Ὁ γιατρὸς ἀπαντάει στὰ διαιτητικὰ προβλήματα τῶν διακοπῶν στὸ βουνό.

Ποιὲς γενικὲς συμβουλὲς πρέπει νὰ ἀκολουθοῦνται γιὰ μιὰ ὑγιεινὴ διατροφὴ στὸ βουνό:

Ἡ διατροφὴ στὸ βουνὸ δὲν ἔχει περιορισμοὺς καὶ ἀπαγορεύσεις. Ὅταν οἱ τροφὲς εἶναι θρεπτικὲς καὶ ὑγιεινές, τὸ ὀρεινὸ κλίμα διεγείροντας τὴν ὄρεξι, ἐπιτρέπει μιὰ διατροφὴ πλούσια καὶ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη.

Ποιὲς τροφὲς πρέπει νὰ ἀποφεύγονται;

Δὲν ὑπάρχουν τροφές, ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγονται. Μά, ἐπειδὴ στὸ βουνὸ καταναλώνονται συνήθως ζωϊκὲς τροφές, χρειάζεται νὰ δώσετε ἰδιαίτερη σημασία στὴ διατήρησί τους. Γι' αὐτό, ἀκόμη καὶ στὸ βουνὸ τὸ ψυγεῖο εἶναι ἀπαραίτητο, διαφορετικὰ οἱ τροφές, ποὺ ἀπαιτοῦν διατήρησι θὰ πρέπει νὰ καταναλώνονται γρήγορα.

Ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ πακύνουν μποροῦν νὰ πᾶνε στὸ βουνό:

Ἀσφαλὸς, ὅμως στὸ βουνὸ μποροῦν νὰ πᾶνε κι' ἐκεῖνοι πού, ἀντίθετα θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Γιὰ νὰ παχύνετε θὰ πρέπει ν' ἀποφύγετε τὶς φυσικὲς προσπάθειες καὶ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴ συνεχῶς αὐξανομένη ὄρεξί σας.

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐκδρομῆς στὸ βουνό, εἶναι ὠφέλιμο νὰ καταναλώνουν οἱ ἐκδρομεῖς ζαχαρωτὰ καὶ σοκολατάκια, καθὼς καὶ οἰνοπνευματώδη ποτά:

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κουραστικῶν ἐκδρομῶν ἡ χρησιμοποίησι ζαχαρωτῶν εἶναι πολὺ σωστή, γιατὶ προμηθεύει στὸν ὀργανισμὸ τὶς ἀπαραίτητες καύσιμες ὕλες, ποὺ ἀπαιτεῖ γιὰ τὴ συνέχισι τῆς φυσικῆς προσπαθείας. Τὸ ἀλκοόλ, ἀντίθετα, δὲν εἶναι καθόλου ἐνδεδειγμένο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίπτωσι, ποὺ ὁ ἐκδρομεὺς ἑτοιμάζεται νὰ κάνῃ μιὰ τελευταία προσπάθεια, τὴν ὁποία θ' ἀκολουθήσῃ ἀμέσως ὕστερα μιὰ καλὴ ἀνάπαυσι ἤ, ἔστω, μιὰ παρατεταμένη στάθμευσι.

Ὅσοι παραθερίζουν στὸ βουνό, μποροῦν νὰ πίνουν φρεσκοαρμεγμένο γάλα χωρὶς νὰ τὸ βράζουν:

Τὸ φρεσκοαρμεγμένο γάλα ποὺ πίνεται χωρὶς προηγουμένως νὰ βραστῆ, ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο κίνδυνο, γιατὶ μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ τυφοειδὴ πυρετό, ὅπως καὶ διάφορα ἄλλα μικρόβια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀντισταθῆτε στὸν πειρασμό, ποὺ παρουσιάζει τὸ μόλις ἀρμεγμένο γάλα μὲ τὸν ἐλκυστικὸ ἀφρό. Φροντίστε νὰ τὸ βράσετε πρῶτα. Ὕστερα μπορεῖτε νὰ τὸ πιῆτε ἄφοβα. Κάθε κίνδυνος ἔχει ἐξουδετερωθῆ μὲ τὸ βράσιμο.

Εἶναι ὠφέλιμη ἡ ἀνάπαυσι μετὰ τὸ φαγητὸ ἀκόμη καὶ στὸ ὕπαιθρο καὶ στὸν ἥλιο;

Ἡ ἀνάπαυσι μετὰ τὸ φαγητὸ (φτάνει νὰ ξαπλώσετε, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ἔχετε διάθεσι νὰ κοιμηθῆτε), εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ τακτική. Μά, ἂν θὰ ξαπλώσετε στὸ ὕπαιθρο, θὰ φροντίσετε νὰ μὴ βρίσκεστε στὸν ἥλιο, ἀλλὰ σὲ μιὰ σκιὰ ποὺ θὰ δροσίζεται ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν στὸ βουνὸ, ἐπειδὴ εἶναι ἄρρωστοι, ὅπως οἱ πάσχοντες ἀπὸ ἀναιμία, ἀπὸ ἀσθένειες τῶν πνευμόνων, ἀπὸ νευρικὴ ἐξάντλησι ἀπὸ ὑπερκόπωσι, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ὑπερτροφία;

Ἡ δίαιτα θ' αὐξηθῆ, μόνο ἂν ὁ ἄρρωστος ἤ ὁ ἀναρρωνῶν θὰ αἰσθανθῆ τὴν ὄρεξί του ν' αὐξάνεται. Ἂν αὐτὸ δὲ θὰ συμβῆ, ὕστερα' ἀπὸ μερικὲς μέρες παραμονῆς στὸ βουνό, κάνετε ἕνα ἔλεγχο βάρους καὶ θερμοκρασίας καί, ἂν τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι ἱκανοποιητικά, ζητήσετε τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ σας.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

Τί πρέπει νὰ ξέρῃ καθένας γιὰ τὴν περίπτωσι ἀτυχήματος

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ ΕΝΤΟΜΩΝ

Μέλισσες.— Ἀφίνουν, μαζὶ μὲ τὸ δηλητήριο, καὶ τὸ κεντρί τους. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὴ μικρὴ πληγή. Ἀλλ' ὄχι μὲ τσιμπιδάκι, γιατὶ μπορεῖ νὰ πιέσετε ἔτσι τὸ σάκκο τοῦ δηλητηρίου, ποὺ περιέχει τὸ κεντρί, καὶ νὰ κάνετε νὰ ξεχυθῆ καὶ τὸ ὑπόλοιπο ὑγρό. Τὸ βγάζετε μ ἕνα ξυραφάκι, καθαρὸ καὶ ἀπολυμασμένο. Ρουφᾶτε ἔπειτα μὲ τὸ στόμα τὴν πληγὴ καὶ φτύνετε ὅ,τι βγῆκε ἀπ' αὐτήν. Τέλος, βάζετε πάνω ἕνα ἀντισηπτικὸ φάρμακο. Ἂν τὸ τσίμπημα εἶναι μέσα στὸ στόμα, θὰ εἰδοποιήσετε τὸ γιατρό. Στὸ μεταξύ, τὸ θῦμα μπορεῖ νὰ πιπιλάῃ κομματάκια πάγου, ἤ νὰ πλύνῃ τὸ στόμα του μὲ παγωμένο νερό, γιὰ νὰ λιγοστέψῃ ὁ ἐρεθισμός καὶ ὁ πόνος. Τὸ δηλητήριο τῆς μέλισσας δὲν εἶναι ὄξινο — ὅπως νομίζουν πολλοί — ἑπομένως δὲν ὠφελεῖ νὰ βάλετε ἀραιὴ ἀμμωνία πάνω στὸ τσίμπημα. Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι μιὰ ἀντιστιμινικὴ ἀλοιφή, ἂν ὑπάρχῃ.

Σφῆκες.— Αὐτὲς δὲν ἀφίνουν τὸ κεντρί τους μέσα στὴν πληγή. Τὸ μόνο, λοιπόν, ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε ἀμέσως εἶναι νὰ ρουφήξετε καὶ νὰ φτύσετε. Ὕστερα βάζετε πάνω ἕνα ἀντισηπτικὸ φάρμακο ἤ κρύες κομπρέσσες.

Ἂν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε κέντημα ἐντόμου, παρουσιαστῆ πρήξιμο ἤ συμπτώματα «σόκ», θὰ εἰδοποιήσετε ἀμέσως τὸ γιατρό.

Τὰ παιδιὰ κυριεύονται κάποτε ἀπὸ ὑστερικὸ φόβο, ὅταν τὰ τσιμπήσῃ μέλισσα ἤ σφῆκα. Προσπαθῆστε, λοιπόν, νὰ τὰ καθησυχάσετε πρῶτα, πρὶν ἐφαρμόσετε τὶς πρῶτες βοήθειες, ποὺ σᾶς ὑποδείξαμε πιὸ πάνω.

ΣΚΑΝΘΡΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΣΩΜΑΤΑ

Στὸ δάχτυλο.— Ἀπολυμαίνετε μιὰ βελόνα, μὲ φωτιά. Ἀναισηκώνετε μ' αὐτὴν ἕνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα, γιὰ νὰ φανῆ τὸ ἀκρο τῆς σκλήθρας. Τὴν πιάνετε τότε μ' ἕνα τσιμπιδάκι καὶ τὴν τραβᾶτε ἔξω. Βουτᾶτε τὸ δάχτυλο σὲ ζεστὸ νερὸ μὲ ἁλάτι, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴ μόλυνσι. Ἂν δὲν καταφέρετε νὰ βγάλετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴ σκλήθρα, ἀποταθῆτε σὲ γιατρὸ ἤ σὲ νοσοκόμα, ποὺ ἔχει μεγαλύτερη ἐπιτηδειότητα.

Ἀντικείμενο στὸ μάτι.— Τραβᾶτε πρὸς τὰ κάτω τὸ κάτω βλέφαρο. Ἂν φανῆ τότε τὸ ξένο σῶμα καὶ δὲν ἔχῃ σφηνωθῆ στὸ βολβό, προσπαθῆστε νὰ τὸ βγάλετε μαλακά, μὲ τὴ βρεγμένη ἄκρη ἑνὸς μαντηλιοῦ. Ἤ, καλύτερα, κάνετε ἕνα ὀφθαλμόλουτρο μὲ χλιαρὸ ἁλατόνερο καὶ ἀναγκολείνετε μέσα σ' αὐτὸ τὰ βλέφαρά σας, ὥστε νὰ παρασυρθῆ τὸ ξένο σῶμα ἀπὸ τὸ νερό. Ἂν δὲν κατορθώσετε τίποτα ἔτσι, καταφύγετε στὸ γιατρό.

Ἐντομοστ' αὐτί.— Πηγαίνετέ το στὸ γιατρό, χωρὶς νὰ τοῦ δώσετε τίποτα νὰ φάῃ. Τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι τὸ ἀνακείμενο θὰ βγῆ μόνο του ἀπ' τὸ σῶμα, μὲ τὸν κανονικὸ τρόπο.

Βελόνα στοὺς γλουτούς.— Ἂν τὸ θῦμα κάθησε ἀπὸ ἀπροσεξία πάνω σὲ μιὰ βελόνα, ποὺ χώθηκε μέσα στὶς σάρκες του, πρέπει νὰ τὸ πᾶτε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ἐξετασθῆ στὶς ἀκτίνες, νὰ ἐξακριβωθῆ ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ βελόνα καὶ ν' ἀφαιρεθῆ μὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι.

ΕΠΙΔΕΣΙΣ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ

Ὁ ἐπίδεσμος πρέπει πάντα νὰ τυλίγεται ἀπ' τὸ μέσα μέρος πρὸς τὰ ἔξω κι' ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω. Πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ σφιχτός, γιὰ νὰ συγκρατῆ στὴ θέσι του τὸ μπαμπάκι ἤ τὴ γάζα, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσο ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἂν τὰ δάχτυλα πρηστοῦν ἤ μελανιάσουν, σημαίνει πὼς εἶναι ὑπερβολικὰ σφιγμένος ὁ ἐπίδεσμος καὶ πὼς πρέπει νὰ χαλαρωθῆ κάπως.

Γιὰ τὸ πόδι καὶ τὸν ἀστράγαλο.— Φέρνετε μιὰ-δυὸ βόλτες τὸν ἐπίδεσμο γύρω ἀπ' τὸν ἀστράγαλο, γιὰ νὰ στερεωθῆ, κ' ὕστερα προχωρεῖτε στὸ πόδι (εἰκ. 1). Τὸν περνᾶτε κάτω ἀπ' τὸ πέλμα, ἀπὸ πάνω, γύρω ἀπ' τὸν ἀστράγαλο καὶ καταλήγετε πάνω ἀπ' τὴ φτέρνα. Συνεχίζετε τὸ τύλιγμα μὲ τὴν ἴδια σειρά, ὥσπου νὰ σκεπάσῃ ὁ ἐπίδεσμος ὁλόκληρο τὸ πόδι (εἰκ. 2).

Γιὰ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ.— Τυλίγετε τὸν ἐπίδεσμο πολλὲς βόλτες, λίγο λοξές, ἔτσι ὥστε καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς νὰ σκεπάζῃ τὰ δύο τρίτα τῆς προηγουμένης (εἰκ. 3 καὶ 4).

Γιὰ τὸν ἀγκῶνα.— Λέτε στὸ θῦμα νὰ λυγίσῃ τὸν ἀγκῶνα του, ποὺ ἀρχίζετε τὴν ἐπίδεσι. Τυλίγετε μιὰ βόλτα ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸν ἀγκῶνα (εἰκ. 5), τὴν ἑπομένη λίγο πιὸ κάτω καὶ τὴν τρίτη λίγο πιὸ πάνω (εἰκ. 6). Συνεχίζετε μὲ τὴν ἴδια σειρά, ὥσπου νὰ σκεπασθῆ τελείως μὲ τὸν ἐπίδεσμο τὸ μέρος ἐκεῖνο (εἰκ. 7).

Γιὰ τὸ γόνατο.— Ἀκριβῶς ὅπως γιὰ τὸν ἀγκῶνα (εἰκ. 8).

Γιὰ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ.— Λέτε στὸ θῦμα νὰ γυρίσῃ τὴν παλάμη του πρὸς τὰ κάτω. Τυλίγετε μιὰ βόλτα τὸν ἐπίδεσμο γύρω ἀπ' τὸν καρπό. Προχωρεῖτε λοξεύοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ δακτύλου. Τυλίγετε μιὰ βόλτα γύρω ἀπ' τὰ δάχτυλα (εἰκ. 9). Ξαναγυρίζετε λοξὰ πρὸς τὸν καρπό. Ἐπαναλαμβάνετε, μὲ τὴν ἴδια σειρά, ὥσπου νὰ συμπληρωθῆ ἡ ἐπίδεσι (εἰκ. 10).

Γιὰ τὸ κρέμασμα τοῦ χεριοῦ.— Ὅταν πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητο τὸ χέρι καὶ τὸ μπράτσο, τὰ φέρνετε στὴ θέσι ποὺ δείχνει ἡ εἰκ. 11. Ὕστερα ἀνεβάζετε τὴν ἄκρη Τ τοῦ πανιοῦ στὸ σημεῖο Χ καὶ τὴ δένετε νερά. Τέλος, διπλώνετε τὴ γωνία Ζ γύρω ἀπ' τὸν ἀγκῶνα καὶ τὴ στερεώνετε σ' αὐτὴ τὴ θέσι μὲ παραμάνες, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα ἀρ. 12.

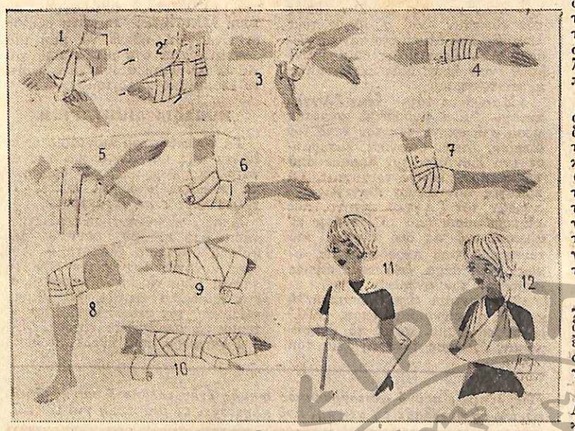

Ἐπίδεσις τραυμάτων

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

ΣΤΗΝ αὐτοκρατορική Ρώμη, τὰ λιοντάρια μεταφέρονταν ἀπὸ τὴν Ἀφρική καὶ τὴν Ἀσία. Οἱ Ἕλληνες τῆς προϊστορίας, ὅμως, βρίσκονταν συχνὰ ἀντιμέτωποι μ' αὐτὰ τὰ τρομερὰ σαρκοβόρα, ποὺ ζοῦσαν μέσα στὰ δάση τους. Κατὰ τὴ βυζαντινὴ περίοδο ἐπίσης, ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἡ Μεσοποταμία, ἡ Συρία κ' ἡ Ἀραβία ἦταν γεμάτες ἀτ' αὐτὰ τὰ ζῶα. Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχή, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γαλάτες συνῆπταν ἐπικοὺς ἀγῶνες μαζί τους...

Ἀπὸ τὸν περιφραγμένο ἀμφιθέατρο, ἐξ ἄλλου, τὰ λιοντάρια ἦταν ἡ μαστίγα τῆς Ἀλγερίας. Οἱ ἰσαγενεῖς τὰ συναντοῦσαν σὲ κάθε τους βῆμα κατὰ τὴ γαλλικὴ κατάκτησι τῆς Ἀλγερίας, γυρω στὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός, ὁ ὑπολοχαγὸς Ζοὺλ Δεγκάν, ὠργάνωσε ἕνα ὅμιλο κυνηγῶν κ' ἐπιδόθηκε σ' ἕνα ἐξοντωτικὸ ἀγῶνα κατὰ τῶν λιονταριῶν. Οἱ ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες, ποὺ προσέφερε στοὺς ἰσαγενεῖς καὶ ἡ αἰγλη, ποὺ ἀπέκτησε, συνετέλεσαν ὀχὶ λίγο στὴν παγίωσι τῆς γαλλικῆς κατακτήσεως στὴν πλουσία αὐτὴ χώρα. Οἱ ὁρόμοι τῆς ἦταν ἐλευθεροι πιὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ κυκλοφοροῦν ἀφοβα ἀπὸ τὴ μιὰ περιοχὴ στὴν ἄλλη.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ζεράρ μιμήθηκαν κ' ἄλλοι τολμηροί.

Ἐκτοτε, ἀρχίζει ἡ ἐξαφάνιση τῶν λιονταριῶν. Ἐνα νὰ σωθοῦν, ὑπολογιοῦνται ὁλόκληρα μπουστὰ στὸν ἄνθρωπο, ποὺ σίγουρα τὰ ἀφήνει σὲ ἡσυχία ποτέ. Κυνηγημένα ἀπὸ τὴ βόρεια Ἀφρική, ἀφήσαν βαθμιαία τὴ Δυτικὴ καὶ τὶς ἀνατολικὲς περιοχὲς καὶ σὲ βρίσκονται σήμερα— σὲ μικρὸ ἀριθμὸ, ἀλλωστε—κυρίως μονο στὸ ἀνατολικὸ καὶ τὸ νοτιο μερος τῆς μαυρης ἠπειρου. Ἐλαχιστα λιοντάρια ζοῦν ἐπισης στὴν Ἀραβία, τὴν Περσία, τὴν Ἀσησυνία καὶ τὸ Ἰκουντζερα των ουτικῶν Ἰνδιων. Στὴν τελευταία αὐτὴ περιοχὴ ὀφείλουν τὴν ἐπιβιωσι τους στὸ ὅτι ὁ μαχαραγιας που τὴν ἐξουσιαζε στὸ παρελθον, εἰχε ἀπαγορευσει τὸ κυνηγι των λιονταριων, για νὰ μπορη νὰ τὸ ἀπολαμβανη μόνον αὐτος καὶ οἱ προσκαλεσμενοι του.

Λιοντάρι τῆς Ἀβησσυνίας. Ἡ πλουσία χαίτη του τοῦ δίνει ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια.

ΓΛΥΤΩΣΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐκινησία τοῦ λιονταριου εἰναι παροιμιωδες. Ἀπ' ἕνα μονο χτυπημα του ποιους τους, μπορει νὰ σπαση τὴ σπονδυλικὴ στηλη ἑνος ἀλογου ἢ ενος ρωδιου. Μπορεῖ ἐπισης νὰ τρεχη ἐπὶ ἑκατονταετεις μετρα, κρατωντας ἐναν ἀνθρωπο ἢ ἑνα μεγαλο ζωο ἀναμεσα στὰ σαγονια του.

Τὸ βάρος του κυμαίνεται συνήθως γυρω στὰ 400 κιλα. Αὐτο το βαρος δὲν το ἐμποδιζει, ὡστοσο, νὰ πηδάη φραχτες υψους 3—4 μετρων. Πολλοι κυνηγοι ἀναφερουν περιπτώσεις λιονταριων, που πηδησαν παρομοια ἐμποδια, κρατωντας στὸ στομα τους μια γιδα, ἢ ἑνα προβατο.

Γιὰ τὸ βασιλιᾶ τῶν ζώων κυκλοφοροῦν οἱ πιὸ παράξενες ἱστορίες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς π. χ. μιλάει γιὰ ἕνα λιοντάρι, ποὺ εἶχε ἀρπάξει ἕνα παιδάκι καὶ ποὺ τὸ ἄφησε γιατὶ συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὶς παρακλήσεις τῆς μητέρας του. Ἡ ἱστορία αὐτὴ μπορεῖ νὰ φανῆ ἀπίθανη. Ὁ ἐξερευνητὴς Βίκτωρ Φορμισὲν ἀναφέρει, ὡστόσο, ὅτι γνώρισε στὴ Νότιο Ἀφρικὴ ἕναν Κάφρο, ποὺ τὸν εἶχε ἀρπάξει ἕνα λιοντάρι καὶ ποὺ γλύτωσε μὲ τρόπο ἀρκετὰ περίεργο ἀπὸ τὰ δόντια του.

«Ὁ Κάφρος αὐτός, γράφει ὁ Φορμπέν, ἦταν πάνω ἀπὸ 60 χρόνων ὅταν μοῦ τὸν ἔδειξαν (ὅπως τὸν ἔδειχναν καὶ σ' ὅλους τοὺς λευκοὺς, ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴ χώρα). Ἀλλ' ἦταν μόλις 30 χρόνων, ὅταν ἔγινε ἥρως μιᾶς ἐκπληκτικῆς περιπετείας.

»Συνώδευε τότε ἕναν Ἄγγλο κυνηγό. Ἕνα μεσημέρι, κοιμόταν μέσα στὴ σκηνή του τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου, ὅταν, ξαφνικά, εἰσώρμησε ἕνα λιοντάρι, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση κ' ἔφυγε τρέχοντας. Οἱ κραυγὲς τῶν ἄλλων ἰθαγενῶν ξύπνησαν τὸν Ἄγγλο κυνηγό, ποὺ ρίχτηκε πίσω ἀπὸ τὸ λιοντάρι κ' ἀδειασε καὶ τὶς δυὸ κάννες τοῦ τουφεκιοῦ του, πυροβολῶντας, ὅμως, στὸν ἀέρα, ἀπὸ φόβο μήπως σκοτώση τὸν ἄνθρωπο.

»Τὸ λιοντάρι εἶχε ἀπομακρυνθῆ καμμιὰ τριακοσαριὰ μέτρα. Ἀλλ' οἱ πυροβολισμοὶ αὐτοὶ τὸ ἀνησύχησαν. Ἄφησε τότε τὴ λεία του κ' ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ὁ νέγρος γλύτωσε μὲ μερικὲς ἐπιφανειακὲς πληγές. Μιὰ τίγρις θὰ σκότωνε πρῶτα τὸ θῦμα της κ' ἐπειτα θαφευγε, παίρνοντάς το μαζί της. Γιατί, λοιπόν, τὸ λιονταρι εἰχε φεφθῆ μὲ τόση λεπτοτητα; Ἡ μόνη ἐξήγησι εἰναι, ὅτι ἤθελε νὰ πάη μιὰ ζωντανὴ λεια στὰ μικρά του, γιὰ νὰ τὰ συνηθίση στὸ κυνήγι, ἢ ὅτι το ἐκαμε ἀπὸ καπριτσιό».

ΚΟΠΑΔΙΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

Τὰ τρομερώτερα λιοντάρια εἶναι ἐκεῖνα τῆς Οὐγκάντα καὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ζοῦν κατὰ κοπάδια, ὅπως οἱ λύκοι. Ἡ τόλμη τους εἶναι ἀφαγταστη.

Μπορεῖ νὰ συναντήση κανεὶς κοπάδια ἀπὸ 15—20 ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ λιοντάρια. Κάποτε, ὁ Ἄγγλος κυνηγὸς Γκρέγκορου εἶχε τὴ σπανία τύχη νὰ βρεθῆ μπροστὰ σ' ἕνα παρόμοιο κοπάδι. Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ τὸν συνώδευαν, ἦταν ἕτοιμοι νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ἀλλ' ὁ Γκρέγκορου, ποὺ ἤθελε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του, δὲν τοὺς ἔδωσε τὸν καιρὸ νὰ φύγουν. Μ' ἕναν ἐπιτυχημένο πυροβολισμὸ, σκότωσε ἕνα μεγάλο ἀρσενικὸ λιοντάρι, ποὺ προπορευόταν καὶ ποὺ θὰ ἦταν ὁ ἀρχηγός.

Τὰ ἄλλα λιοντάρια στριμώχτηκαν ἀμέσως τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, μουγκρίζοντας. Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἐπίθεσι τὰ εἶχε ἀναστατωσει. Δὲ διέκριναν πουθενὰ κανενα ἐχθρό, γιατὶ ὁ Γκρέγκορου κ' οἱ ἄνθρωποί του ἦταν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχμη. Εἶχαν ἀκούσει, ὡστόσο, τὸν πυροβολισμὸ κ' ἔβλεπαν μπροστὰ στὰ ποδια τους τὸν ἀρχηγό τους, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένος στὰ αἵματα.

Ὁ Γκρέγκορου ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴ σύγχυσι τους, για νὰ πυροβολήση καὶ δεύτερη φορά. Κ' ἡ τύχη τὸν εὐνοησε καὶ πάλι. Ἄλλο ἕνα λιονταρι σωριάστηκε κάτω.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΡΕΚΟΡ

Κανένας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς δὲ σκεφτοτάν πια νὰ φύγη. Γιατὶ καταλάβαιναν πώς, ἂν ἐκαναν τὴν παραμικρὴ κινησι, τα λιοντάρια θὰ ὁρμοῦσαν πάνω τους καὶ θὰ τοὺς κομμάτιαζαν. Κι' ἔπειτα, εὕρισκαν ἴσως ἐνδιαφέρον στο κυνῆγι. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἦταν πάντα πολὺ μεγάλος. Οἱ περισσότεροι ἀτ' αὐτοὺς δὲν εἶχαν ἄλλα ὅπλα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαχαίρια τους. Μόνον δύο ἢ τρεῖς ἦσαν ὁπλισμένοι μὲ τόξα. Ἀλλὰ δὲ θ' ἀποφάσιζαν ποτὲ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεύτερο πυροβολισμό, τὰ λιοντάρια ἔκαμαν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Τὸ ἔνστικτό τους τοὺς ἔλεγε, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγουν. Ἀλλὰ δὲν ἤθελαν ν' ἀφήσουν χωρὶς ἐκδίκησι τοὺς δύο συντρόφους τους.

Ὁ Γκρέγκορου εἶχε πάρει τώρα στὰ χέρια του τὴ δεύτερη καραμπίνα του.

Εἶδε, ξαφνικά, ἕνα ὑπέροχο λιοντάρι νὰ ὁρμάη πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ ἄλλα τὸν ἀκολουθοῦσαν, κάνοντας ἕναν τρομερὸ θόρυβο μὲ τὰ μουγκρητά τους. Εἶχαν ἐντοπίσει πιὰ τὸν ἐχθρό κ' ἤξεραν ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθύνουν τὴν ἐπίθεσί τους.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἀμέσως, μὲ διαφορὰ μόλις μερικῶν δευτερολέπτων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ δυὸ ἀκόμη λιοντάρια κυλίστηκαν κάτω.

Τὰ ἄλλα σταμάτησαν σαστισμένα. Ὁ ἐχθρὸς ἦταν πολὺ πιὸ σοβαρὸς ἀπὸ ὅ,τι εἶχαν φαντασθῆ.

Ἕνας ἰθαγενὴς εἶχε γεμίσει, στὸ μεταξύ, τὴν πρώτη καραμπίνα. Ὁ Γκρέγκορου ἔρριξε ἄλλους δύο πυροβολισμούς. Ὁ πρῶτος ἀστόχησε. Ἀλλ' ὁ δεύτερος βρῆκε ἕνα ἀκόμη λιοντάρι ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὸ ἔπλωσε νεκρό.

Τὰ λιοντάρια τἄχασαν αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τὺβαλαν στὰ πόδια. Τὸ θέαμα, ποὺ εἶχαν δῆ τὰ μάτια τους ἦταν τρομερό. Δὲν εἶχαν πιὰ τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρό τους, ποὺ εἶχε σκοτώσει πέντε ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους μέσα σὲ λίγα λεπτά.

Μερικὲς ὧρες ἀργότερα. ὁ Γκρέγκορου συνάντησε ἕνα τμῆμα τοῦ κοπαδιοῦ, ποὺ περιφερόταν δεξιὰ κ' ἀριστερά. Τὰ λιοντάρια, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν, ἦσαν τρομοκρατημένα ἀκόμη ἀπὸ τὸ θέαμα, ποὺ εἶχαν δῆ πρωτύτερα. Ὁ Ἄγγλος κυνηγὸς ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν ταραχή τους, γιὰ νὰ σκοτώση τρία ἀκόμη. Ἀλλά, τὴν τελευταία φορά, λίγο ἔλειψε νὰ πληρώση μὲ τὴ ζωή του τὴν τόλμη του. Ἕνα ἀπὸ τὰ λιοντάρια εἶχε φθάσει σὲ ἀπόστασι 6—7 μέτρων κ' εἶχε μαζευτῆ στὰ πισινά του πόδια, γιὰ νὰ πηδήση πάνω στὸν κυνηγό. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ἡ σφαίρα τοῦ Γκρέγκορου τὸ βρῆκε στὸ στόμα καὶ τὸ σώριασε νεκρό.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

Γύρω στὸ 1920, κατὰ τὴν κατασκευὴ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Μουμπάζα-Ναϊρόμπι (Οὐγκάντα), τὰ συνεργεῖα τῶν ἐργατῶν, ποὺ ἐργάζονταν σ' αὐτὴν, ὑπέστησαν ἀναρίθμητες ἐπιθέσεις ἀπὸ κοπάδια λιονταριῶν καὶ τὰ θύματα ἐπέρασαν μέσα σὲ ἐλάχιστο διάστημα τὰ 100. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐργάτες ἦταν ἕτοιμοι νὰ φύγουν. Ἀλλ' οἱ διευθύντες τῆς ἐργασίες κατέστησαν τὴ φυγή τους ἀδύνατη. Τοὺς ἔκλεισαν μέσα σὲ συρματοπλέγματα κ' ἐγκατέστησαν σὲ πυργίσκους ἀπὸ μπετὸν-ἀρμὲ φρουρούς, ποὺ εἶχαν τὴν ἐντολὴ νὰ τοὺς σκοτώνουν ἀλύπητα στὴν παραμικρὴ ἐκδήλωσι ἀπειθαρχίας. Ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ στὴν Ἀφρικὴ εἶναι γραμμένη μὲ πολὺ αἷμα μαύρον. Τὸ αἷμα αὐτό, ποὺ χύθηκε πολλὲς φορές, μὲ ἀφάνταστη ἀπανθρωπία, θὰ εἶναι ἕνα αἰώνιο στίγμα γιὰ τὴ λευκὴ φυλή.

Ἀλλά, κάποτε πλήρωναν καὶ οἱ λευκοί. Μιὰ μέρα, ἕνα λιοντάρι μπῆκε σ' ἕνα βαγόνι, ποὺ βρισκόταν σ' ἕναν ἀπόμερο σταθμὸ καὶ κατεβρόχθισε μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι ἕναν Ἄγγλο μηχανικό, ποὺ κοιμόταν μέσα σ' αὐτό. Ἔφυγε κατόπιν ἀνενόχλητο, ἀφίνοντας μερικὰ ματωμένα ὑπολείμματα ἀπὸ τὸ πλούσιο γεῦμα του.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴ λειτουργία τῆς γραμμῆς, τὰ λιοντάρια ἐξακολούθησαν νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ὑπαλλήλων τῶν σταθμῶν. Ἡ σιδηροδρομικὴ ἑταιρεία ἀναγκάσθηκε τότε νὰ φτιάξη σὲ κάθε σταθμὸ ἀπὸ ἕνα σιδερένιο κλουβί, ὅπου κατέφευγαν οἱ ὑπάλληλοι σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεις λιονταριῶν. Εἰδοποιοῦσαν ταὐτόχρονα μὲ τὸ τηλέφωνο τοὺς ἄνδρες τῶν γειτονικῶν φυλακίων, γιὰ νὰ τρέξουν νὰ τοὺς ἀπελευθερώσουν.

ΕΜΦΥΤΗ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Ὅλοι οἱ κυνηγοὶ ἀναγνωρίζουν, ὅτι τὰ τρομερὰ αὐτὰ σαρκοβόρα ἔχουν μιὰ ἔμφυτη περηφάνεια, ποὺ δὲν τὴ συναντᾶσι κανεὶς σ' ἄλλα θηρία. Ἡ τίγρις π.χ. φεύγει μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο καὶ μόνον ὅταν πληγωθῆ, γίνεται μανιώδης. Τὸ λιοντάρι, ὡστόσο, ὁρμᾶει πάνω στὸν κυνηγό, ποὺ εἶναι χαμένος ἂν δὲν προφτάση νὰ τὸ σκοτώση. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑπογωρῆ, βλέποντας τὸ ἀνώφελο τῆς πάλης, τὸ κάνει μὲ ἀξιοπρέπεια. Ἀποσύρεται ἀργὰ καὶ κάθε τόσο γυρίζει ποὸς τὸ μέρος τοῦ κυνηγοῦ κ' ἀφίνει ἕνα βρυνηθμό, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν προκαλέση. Ἀφοῦ ἀπομακρυνθῆ ἔτσι ἀρκετά, τὸ βάζει, τέλος, στὰ πόδια, μὲ τὴ συναίσθησι ὅτι ἔσωσε τὴν ἀξιοπρέπειά του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τὰ πυροβόλα ὅπλα ἔκαμαν τὰ λιοντάρια ναδικὴ σχεδὸν ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν οἱ Μασσαΐ, μιὰ πολεμικὴ φυλὴ τῆς Οὐγκάντα, ποὺ ὄχι μόνο δὲ φεύγουν, ἀλλὰ καὶ τὰ κυνηγᾶνε ὡς τὰ βάθη τῆς ζούγκλας, χωρὶς ἄλλα ὅπλα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀκόντιά τους, ποὺ τὰ ἐκσφενδονίζουν μὲ καταπληκτικὴ δύναμι κ' ἐπιδεξιότητα.

ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΜΑΣΣΑΪ

Οἱ Μασσαΐ χρησιμοποιοῦν ἕναν πρωτότυπο τρόπο, γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὰ λιοντάρια.

Φροντίζουν, πρῶτα-πρῶτα, νὰ ἐπισημάνουν τὴ φωλιά τους. Χωρίζονται κατόπιν σὲ ὁμάδες καὶ τὴν περιτριγυρίζουν ἀπὸ παντοῦ. Κάθε ὁμάδα περιλαμβάνει ἕναν ἢ δυὸ ἐξησκημένους κυνηγοὺς καὶ τρεῖς ἢ τέσσερες ἀνιχνευτές. Τὸ ἔργο τῶν ἀνιχνευτῶν συνίσταται στὸ νὰ προκαλέσουν τὸ λιοντάρι καὶ νὰ τὸ ἀναγκάσουν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φωλιά τους. Τὸ μοναδικὸ ὅπλο αὐτῶν τῶν ἀνιχνευτῶν εἶναι τά... πόδια τους. Μόλις τὸ λιοντάρι πλησιάση σ' ἀπόσταση 10 περίπου μέτρων, ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρίσκονται οἱ κυνηγοί.

Ἡ θανάσιμη πάλη θ' ἀρχίση σὲ λίγο.

Ἀλλ' οἱ Μασσαΐ ἔχουν ἕνα αἴσθημα ἀξιοπρεπείας, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ὁρμήσουν πολλοὶ μαζὶ ἐναντίον ἑνὸς λιονταριοῦ. Κάθε ὁμάδα ἐνεργεῖ ἀνεξαρτητα. Ἡ σύμπραξί τους περιορίζεται μόνο στὸ νὰ μὴν ἀφήσουν τὸ λιοντάρι νὰ διαφύγη ἀπὸ πουθενά. Κάθε κυνηγὸς δοκιμάζει ἐπίσης μόνος του τὴν τύχη του. Τὸ ὅπλο του, ὅπως εἴπαμε, εἶναι τὸ ἀκόντιο μὲ τὴ σιδερένια αἰχμή.

Οἱ ἰθαγενεῖς κυνηγοὶ πετᾶνε τὸ ἀκόντιό τους ἀπὸ ἀπόστασι δέκα περίπου μέτρων κ' ἔχουν τόση ἐπιδεξιότητα ποὺ πολὺ σπανία ἀστοχοῦν.

Συμβαίνει, ὅμως, συχνὰ τὸ λιοντάρι νὰ κάμη ἕνα πήδημα στὰ πλάγια ἢ νὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ γλιτώση ὕστερα πάνω στὸν κυνηγό.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐπεμβαίνει ὁ δεύτερος.

Ἂν κ' αὐτὸς ἀποτύχη, ἡ θέσι τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν βοηθῶν τους γίνεται ἀμέσως τραγική. Ἡ ἀπόσταση μεταξὺ τῶν ὁμάδων ξεπερνάει τὰ 100 μέτρα. Ἔτσι, ὅσπου οἱ κυνηγοὶ μιᾶς ἄλλης ὁμάδος νὰ πάρουν μέρος στὸν ἀγῶνα, τὸ λιοντάρι βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ ξεκολλήση χιλιάδες μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς πρώτης.

Ὁ Γάλλος κυνηγὸς Λαντουζύ, ποὺ παρηκολούθησε ἕνα παρόμοιο κυνῆγι, ἀφηγεῖται ὅτι ἡ ἀστοχία τοῦ κυνηγοῦ μιᾶς ὁμάδος στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ πέντε ἰθαγενεῖς. Οἱ σύντροφοί τους ἔμειναν ἀσυγκίνητοι ἐμπρὸς στὰ καταματωμένα πτώματά τους.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σημασία γι' αὐτοὺς, ἦταν, ὅτι τὸ λιοντάρι δὲ διέφυγε τελικά.

Καί, πραγματικά, μὲ τὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζουν οἱ Μασσαΐ, πολὺ σπάνια μπορεῖ νὰ διαφύγη ἕνα λιοντάρι. Ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν δὲν εἶναι λίγα.

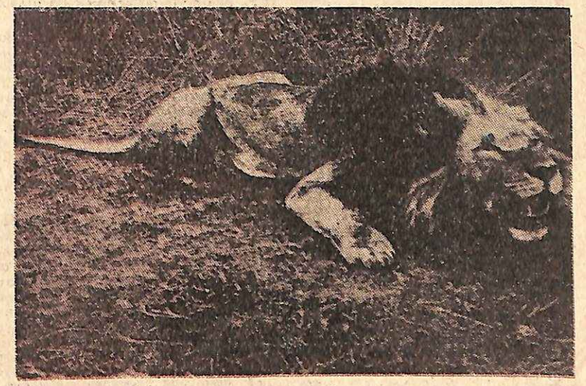

Ἕνα λιοντάρι ἕτοιμο νὰ γυμήξη.

Ὁ Λαντουζὺ ἀφηγεῖται ὅτι οἱ μικροὶ ἰθαγενεῖς ἐξασκοῦνται ἀπὸ πολὺ ἔνοιες στὸ κυνῆγι τοῦ λιονταριοῦ κ' ὅτι ὁ μεγαλύτερος πόθος τους εἶναι νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτό. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸν πόθο τους αὐτὸν τὸν πληρώνουν ὄχι σπάνια μὲ τὴ ζωή τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἱστορία ἑνὸς ἀρχηγοῦ «σαφάρι».

ΨΑΡΕΥΟΥΝ ΑΣΤΑΚΟΥΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΛΩΤΣΙΕΣ

Στὸ Πουέρτο Βαλάρτα τοῦ Μεξικοῦ, τὰ παιδιὰ συνηθίζουν ἕνα περίεργο τρόπο ψαρέματος... μὲ πετροβόλημα! Σκαρφαλώνουν δηλαδὴ στὰ βράχια, ἐφοδιασμένα μὲ πέτρες μεγάλες ὅσο ἕνα τόπι τοῦ τέννις καὶ περιμένουν ν' ἀποτραβήχτῃ ἡ θάλασσα καὶ ν' ἀφίσῃ μικρὰ ψαράκια μέσα στὶς γούβες τῶν βράχων.

Τὰ σκοτώνουν τότε μὲ τὶς πέτρες καὶ τὰ πουλάνε στοὺς τουρίστες.

Ἐξ ἄλλου, στὴ χερσόνησο τοῦ Γιουκάταν, ψαρεύουν τοὺς ἀστακοὺς μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ὅταν βραδυάσῃ, πηγαίνουν στὴν ἀκροθαλασσιά, μὲ φανάρια, ψάχνουνε γιὰ ἀστακοὺς ἀνάμεσα στὰ βράχια καὶ τοὺς πετᾶνε ἔξω, στὴ στεριά, μὲ μιὰ καλοζυγισμένη κλωτσιά!

Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, μποροῦν νὰ πιάσουν 6—8 ἀστακοὺς σὲ μιὰ ὥρα.

Τέλος, οἱ ἰθαγενεῖς διαφόρων περιοχῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Μεξικοῦ, ὁργάνωσε στὰ ποτάμια ἕνα πολτὸ, φτιαγμένο ἀπ' τὶς δηλητηριώδεις ρίζες ἑνὸς φυτοῦ — ἀνάλογο μὲ τὸ γνωστὸ «ρόλιμο» — ζαλίζουν ἔτσι τὰ ψάρια καὶ τὰ πάνουν μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία.

Μιὰ λέαινα, ποὺ ὁ φωτογραφικὸς φακὸς ἑνὸς τολμηροῦ κυνηγοῦ εἰκόνων τὴ συνέλαβε τὴ στιγμή, ποὺ πλησιάζει σὲ μιὰ πηγὴ γιὰ νὰ πιῆ.

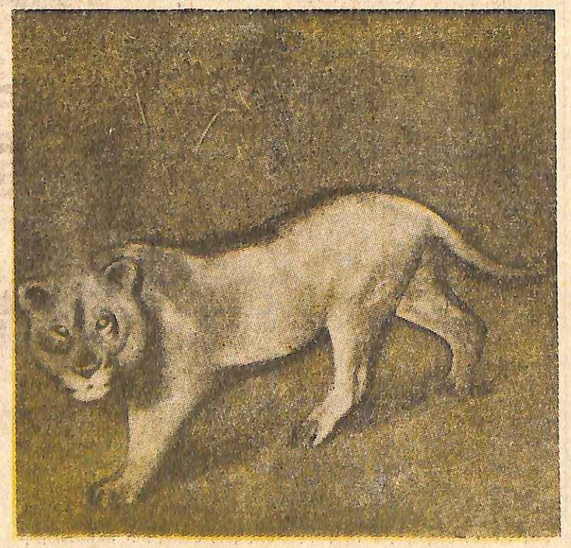

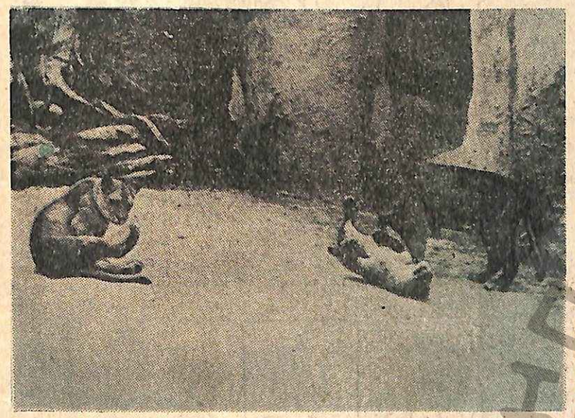

Οἰκογενειακὴ σκηνή. Ὁ ἀρσενικὸς παίζει μὲ τὸ λιονταράκι του, ἐνῶ ἡ μητέρα παράμερα παρακολουθεῖ τὰ παιχνίδια τους.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀρχίσετε μ' ἕνα «ἐγώ», ποὺ ἀντηχεῖ ἄσχημα...

Πῶς γράφεται ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ;

Κάτι ποὺ φαίνεται εὔκολο

ΟΛΟΙ καὶ ὅλες συμφωνεῖτε, φυσικά ὅταν ἀκοῦτε ὅτι ἡ ἀλληλογραφία εἶναι μιὰ ἔξοχη ἐπινόησι. Ὅταν ὅμως πρέπει νὰ γράψετε ἕνα γράμμα, τότε τὰ πράγματα περιπλέκονται. Παρουσιάζονται οἱ πρῶτες ἀμφιβολίες, οἱ πρῶτοι δισταγμοί, οἱ πρῶτες ἀβεβαιότητες καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὅταν μπορῆτε, ἀποφεύγετε νὰ γράφετε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο γράμμα.

Ὅταν ὅμως οἱ περιστάσεις σᾶς ὑποχρεώνουν νὰ βάλετε μπροστά σας ἕνα ἄσπρο χαρτὶ καὶ νὰ πάρετε στὸ χέρι σας τὴν πέννα, ἀρχίζετε νὰ σκέπτεσθε μὲ πραγματικὴ ἀπελπισία: «Πῶς ν' ἀρχίσω; Τί νὰ γράψω...;». Καὶ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων γεμίζει ἀπὸ σχισμένα χαρτιά, ἀπὸ μάταιες προσπάθειες μιᾶς ἀρχῆς κάπως πρωτότυπης καὶ «προσωπικῆς».

Μὲ τοὺς λίγους κανόνες, ποὺ ἀκολουθοῦν, ἐλπίζουμε νὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ ὑπερνικήσετε τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὶς ἀμφιβολίες.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, θὰ πρέπει νὰ διαλέξετε ἕνα χαρτὶ κατὰ προτίμησι λευκό. Ἀποφύγετε γενικὰ τὰ χρωματιστὰ ἐπιστολόχαρτα καὶ ἰδιαίτερα ἐκεῖνα μὲ τὶς ζωρὲς ἀποχρώσεις. Πιὸ κατάλληλος φάκελλος εἶναι ὁ κλασσικός, σχεδὸν τετράγωνος, στὸν ὁποῖο τὸ χαρτὶ τοποθετεῖται διπλωμένο στὰ δυό. Οἱ στενόμακροι φάκελλοι, ποὺ σᾶς ἀναγκάζουν νὰ διπλώνετε τὸ χαρτὶ σὲ τρία δὲν προκαλοῦν τόση καλὴ ἐντύπωσι.

Μὰ τώρα ἂς ἔλθουμε στὴ σύνταξι τοῦ γράμματος.

Ἀρχίζετε σημειώνοντας τὴν ἡμερομηνία στὸ ἀπάνω μέρος, δεξιά. Γράφετε «ἀγαπητέ μου...» ἢ «ἀγαπητή μου...» μόνο ἂν ἀπευθύνεσθε σ' ἕνα πρόσωπο πολὺ φιλικὸ ἢ οἰκεῖο. Ἀντίθετα, ἂν ἀπευθύνεσθε σ' ἕνα πρόσωπο ἁπλῶς γνωστό, γράφετε «ἀξιότιμε κύριε» ἂν πρόκειται γιὰ ἄντρα, «ἀξιότιμος κυρία» ἂν πρόκειται γιὰ γυναίκα.

Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ ν' ἀρχίσετε μὲ ἕνα «ἐγώ» ποὺ ἀντηχεῖ ἄσχημα. Αὐτὸς εἶναι ἕνας βασικὸς κανόνας καλῆς συμπεριφορᾶς, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν παραβλέπετε.

Ἀποφύγετε ν' ἀρχίσετε μὲ τὶς συνηθισμένες ἐκεῖνες φράσεις: «Εἶμαι καλὰ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ διὰ ἐσᾶς». Ἢ «ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ χάρηκα πολὺ ποὺ ἔστε καλά...». Θὰ δώσετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάνετε μιὰ ἀγγαρεία.

Ἀρχίστε ἁπλά, ἐγκάρδια. Ἂν τὸ γράμμα σας ἀπευθύνεται π.χ. σὲ πρόσωπο φιλικό:

«Ἀγαπητή μου Καίτη,
Δὲν φαντάζεσαι πόση χαρὰ μοῦ ἔφερε τὸ γράμμα σου, γιὰ λίγο νόμισα ὅτι σὲ εἶχα κοντά μου....».

«Ἀγαπητή μου Ἄννα,
Ἐπὶ τέλους κατορθώνω νὰ σοῦ γράψω, δὲν φαντάζεσαι ἀπὸ πόσο καιρὸ τὸ ἐπιθυμοῦσα...».

Ἂν ἀπευθύνεσθε σ' ἕνα πρόσωπο γνωστό, θὰ χρησιμοποιήσετε φυσικὰ ὕφος περισσότερο τυπικό, ἀνάλογο μὲ τὴν περίπτωσι, ποὺ σᾶς ἀναγκάζει νὰ τοῦ ἀπευθύνετε τὸ γράμμα.

Μὴ ξεχνᾶτε ἐπίσης, ἕνα ἄλλο βασικὸ καὶ ἐνδιαφέροντα παράγοντα. Σέ ἕνα γράμμα, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ «πῆτε κάτι». Ἂν δὲν ἔχετε νὰ πῆτε τίποτα, τότε εἶναι περιττὸν νὰ γράψετε. Προσπαθῆστε νὰ μεταχειρίζεστε συντομία, ὅταν ζητᾶτε μιὰ χάρι ἢ ὅταν δίνετε μιὰ ἐντολή. Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις μπορεῖτε νὰ ἐπεκταθῆτε κανονικά, γράφοντας ἀκριβῶς ὅπως θὰ μιλούσατε στὸ πρόσωπο ποὺ ἀπευθύνεσθε.

Γράφοντας τὸ γράμμα, προσπαθῆστε νὰ τοῦ δώσετε μιὰ ὄψι εὐχάριστη καὶ εὐπαρουσίαστη. Δυν εἶναι ἀνάγκη νὰ γράφετε μὲ θαυμάσια καλλιγραφία, πρέπει ὅμως νὰ γράφετε εὐανάγνωστα. Μὴ στείλετε ποτὲ ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο νὰ ὑπάρχουν σβυσίματα. Ἡ ὑπογραφὴ τοποθετεῖται γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ ἐκεῖνος, ποὺ λαβαίνει τὸ γράμμα ποιὸς τὸ ἔχει γράψει. Ἀποφεύγετε, λοιπόν, ἐκεῖνα τὰ ἱερογλυφικά, ποὺ τὸ κάνουν ἀκατανόητο.

Ἂν ἀπευθύνεσθε σὲ πρόσωπο φιλικὸ ἢ οἰκεῖο ὑπογράφετε μόνο μὲ τὸ βαπτιστικό σας ὄνομα. Ἂν μὲ τὸ ἄτομο στὸ ὁποῖο γράφετε δὲν σᾶς συνδέη οἰκειότης, προσθέσετε κοντὰ στὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμό σας. Καὶ πρὸς Θεοῦ! Μὴν ὑπογράφετε ποτὲ βάζοντας πρῶτα τὸ ἐπώνυμο καὶ ὕστερα τ' ὄνομα! Δίνετε τὴν ἐντύπωσι ἐλλιποῦς μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς. «Κώστας Παπαδόπουλος» λοιπὸν καὶ ποτέ, μὰ ποτὲ «Παπαδόπουλος Κώστας». «Ἑλένη Παπαδοπούλου» καὶ ὄχι «Παπαδοπούλου Ἑλένη». Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας κανόνας σημαντικός, σημαντικώτατος μάλιστα.

Διπλώνετε τὸ γράμμα σὲ δυὸ καὶ τὸ τοποθετεῖτε στὸ φάκελο μὲ τὸ «δίπλωμα» στὸ βάθος.

Πάνω στὸ φάκελλο γράφετε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμο τοῦ παραλήπτου, ἀφοῦ προηγουμένως σημειώσετε «Κύριον» «Κυρία» ἢ «Δεσποινίδα». Γιὰ τὶς γυναῖκες δὲν προστίθεται ποτὲ ὁ τίτλος σπουδῶν «δικηγόρον» «ἰατρὸν» κ.λπ. Ἐκτός, ἂν πρόκειται γιὰ ἐπιστολὴ ἐπαγγελματική. Κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα προσθέσετε μὲ καθαρὰ γράμματα τὴν ὁδό, τὸν ἀριθμό, τὴν πόλι, τὴν ἐπαρχία. Καὶ τὸ γραμματόσημο χρειάζεται κάποια προσοχή. Τὸ τοποθετεῖτε προσεκτικὰ στὴν ἀπάνω δεξιὰ γωνία τοῦ φακέλλου. Μὴ τὸ κολλήσετε ποτὲ σὲ κανένα ἄλλο σημεῖο καὶ ἀποφύγετε τὶς μακρεὶς σειρὲς γραμματοσήμων, ποὺ συμπληρώνουν τὴν ἀξία τοῦ ἑνός.

✪✪

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΠΙΤΙΩΝ

Ἕνα ἐργοστάσιο τῆς Δανίας, κοντὰ στὴν Κοπεγχάγη, φτιάχνει «ἕτοιμα» σπίτια, ἀπὸ εἰδικές, ἐλαφρές, ἀλλὰ στερεώτατες πλάκες μπετόν, ποὺ συναρμολογοῦνται ἐπὶ τόπου. Τὰ σπίτια αὐτὰ εἶναι, ὄχι μόνο φτηνὰ καὶ πρακτικά, ἀλλὰ καὶ κομψότατα, ἐφωδιασμένα μὲ ὅλες τὶς μοντέρνες ἀνέσεις, μὲ ντουλάπια τοῦ τοίχου, καλοριφὲρ, λουτρά, ἐγκαταστάσεις μαγειρείου καὶ ἀερισμοῦ, κ.λπ. Μέσα σὲ λίγες ἡμέρες, μπορεῖ νὰ στηθῆ ἔτσι ἕνα σπίτι πολυώροφο. Ἀκολουθεῖ ὕστερα ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησί του, σύμφωνα μὲ τὰ ἀτομικὰ γούστα τοῦ ἰδιοκτήτη.

Τὸ ἐργοστάσιο ἔχει παραγωγὴ δύο διαμερισμάτων τὴν ἡμέρα, πρόκειται ὅμως νὰ τὴ διπλασιάση. Τελευταίως ἔστειλε μὲ τὸ τραῖνο 48 τέτοια σπίτια σ' ἕνα προάστιο τοῦ Ἀμβούργου.

Τὸ ἴδιο ἐργοστάσιο θὰ ἱδρύση παράρτημα καὶ στὴν Ἀγγλία, ποὺ θὰ ἔχη ἀρχικὴ παραγωγὴ 1.000 σπιτιῶν τὸ χρόνο.

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

— Πλήρωσα εἴκοσι δραχμὲς τὴν καμπίνα!...
— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ πληρώνουμε γιὰ νὰ γδυθοῦμε!...

— Σβήνεις τὸ φῶς, βγαίνουν οἱ κορεοί, ἀνάβεις τὸ φῶς, μαζεύονται τὰ κουνούπια!

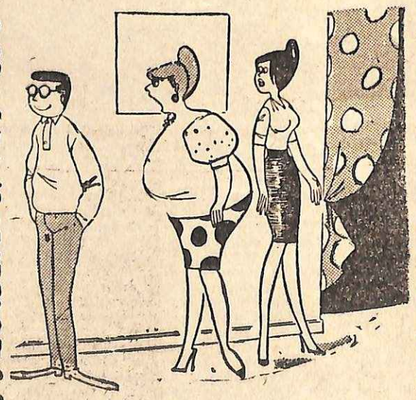

— Τί ἐννοεῖς λέγοντας «Τυχεροί, ὅσοι παντρεύονται ὀρφανές»;

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣ

Ἀφῆστε ἐλευθερία στὸ παιδί σας, ἀφοῦ τὸ ἐξασφαλίσετε ἀπὸ κάθε κίνδυνο

«ΕΙΣΑΙ ἄπακτο καὶ κακὸ παιδί». Πόσες φορὲς ἀκοῦμε μητέρες νὰ λένε αὐτὴ τὴ φράσι σὲ νήπια, ποὺ δὲν κάνανε ὡστόσο καμμιὰ «ἀταξία». Γιατὶ εἶναι ἀπόλυτα φυσιολογικὸ γιὰ ἕνα μικρὸ παιδὶ νὰ ζητήση νὰ γνωρίση τὸν κόσμο μὲ πειράματα, νὰ προσπαθήση π. χ. νὰ κομματιάση ἢ νὰ διαλύση διάφορα πράγματα, γιὰ νὰ δῆ πῶς εἶναι φτιαγμένα. Ἂν δὲ φερθῆ ἔτσι, δὲν εἶναι φυσιολογικὸ παιδί — κι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχήση, ἀντὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήση.

Πρέπει νὰ εἴσαστε προετοιμασμένη, ὅτι τὸ παιδί σας μπορεῖ νὰ βάλη μικρὰ ἀντικείμενα μέσα στὸ στόμα, στὴ μύτη ἢ στ' αὐτί του. Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἀποφύγετε, φροντίστε νὰ μὴ βρίσκη γύρω του τέτοια πράγματα, κατάλληλα στὸ σχῆμα καὶ στὸ μέγεθος.

Μὴν ἐκπλαγῆτε, οὔτε καὶ νὰ σκανδαλισθῆτε, ἂν πιάνη μὲ τὰ χέρια του τὰ κόπρανά του, εἴτε τὰ ὄργανα τοῦ φύλου τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς του.

Δὲ μπορεῖ νὰ ξέρουν τὰ μικρὰ παιδιὰ τί εἶναι συμβατικὰ «σωστὸ» καὶ τί ὄχι. Δὲ μπορεῖ νὰ ξέρουν ἐπίσης ποιὲς θὰ εἶναι οἱ συνέπειες τῶν πράξεών τους, ἂν δὲν τοὺς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὶς δοῦνε, κι' ἔτσι νὰ τὶς μάθουν.

Μιὰ ποὺ θέλομε νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιά μας, πρέπει νὰ τὰ διευκολύνουμε σ' αὐτό, κι' ὄχι νὰ τοὺς λέμε κάθε στιγμὴ πῶς εἶναι ἄτακτα καὶ πῶς φέρονται ἄσχημα.

Ἀφῆστε, λοιπόν, ἐλευθερία στὸ παιδί, ἀφοῦ φροντίσετε ὅμως νὰ τὸ ἐξασφαλίσετε ἀπὸ κάθε σοβαρὸ κίνδυνο. Προσέξετε π. χ. νὰ εἶναι βουλωμένες οἱ ἠλεκτρικὲς πρίζες, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ σοφιστῆ τὸ παιδὶ νὰ χώση μέσα ἕνα καρφί. Φροντίστε νὰ μὴν ὑπάρχη στὸ πάτωμα κανεὶς μεγάλος κουβᾶς μὲ νερό, ὅπου μπορεῖ νὰ πέση καὶ νὰ πνιγῆ τὸ παιδί. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη στέρνα στὸν κῆπο.

Τὰ παράθυρα τῆς κρεβατοκάμαρας πρέπει νὰ κλείνουν σφιχτά, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μπορῆ τὸ παιδὶ νὰ τ' ἀνοίξη καὶ νὰ σκύψη ἔξω. Ποτὲ μὴ βάζετε ὑγρὰ καθαρισμοῦ, φάρμακα ἢ ἐντομοκτόνα μέσα σὲ μποτίλιες τῆς πορτοκαλάδας καὶ μὴ τ' ἀφίνετε στὸ ἴδιο ράφι μὲ τὰ φαγώσιμα. Τὸ προτιμότερο εἶναι νὰ τἄχετε κλειδωμένα κάπου, σὲ ἀσφάλεια.

Γύρω ἀπ' τὴ φωτιὰ πρέπει νἄχετε τοποθετήσει ἕνα μόνιμο προστατευτικὸ διάφραγμα, καὶ τὰ κορίτσια νὰ μὴ φοροῦν νυχτιὰ ἢ φορέματα ἀπὸ εὔφλεκτο νάϋλον. Οἱ πυτζάμες εἶναι πάντα ἀσφαλέστερες ἀπ' τὰ νυχτιά.

Τὸ παιδάκι τοῦ 1 χρόνου δὲ μπορεῖ ἀκόμη νὰ μάθη πειθαρχία. Στὰ 3 χρόνια, μπορεῖ νὰ γίνη τελείως πειθαρχικό. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἀρχίζει νὰ μαθαίνη λίγη πειθαρχία καὶ μερικοὺς βασικοὺς κανόνες, ἀναγκαίους γιὰ τὴν ἀσφάλειά του. Θὰ μάθη π. χ., ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ παίζη, μ' ἕνα σκοινὶ περασμένο γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του, οὔτε νὰ βάζη στὸ στόμα του μυτερὰ ἢ κοφτερὰ ἀντικείμενα, οὔτε νὰ παίζη στὴ σκάλα, οὔτε νὰ χτυπάη τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν κλείση — μὲ κίνδυνο νὰ μαγκώση τὰ δάχτυλά του.

Ὅταν χαρίζετε στὸ μικρὸ γυιό σας ἕνα τόξο, γιὰ νὰ παίζη τὸν Ἐουθοόδερμο, νἄχετε ὑπ' ὄψι σας πῶς μπορεῖ νὰ προκαλέση μ' αὐτὸ τραγικὰ δυστυχήματα, ἀκόμα καὶ νὰ βγάλη κανένα μάτι. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ντουφεκάκια μὲ πεπιεσμένο ἀέρα.

Τὸ παιδὶ τοῦ 1 χρόνου χρειάζεται τελεία προστασία ἐκ μέρους τῶν γονέων του. Ὅσο ὅμως μεγαλώνει, πρέπει νὰ τοῦ παρουσιάζωνται εὐκαιρίες γιὰ νὰ μαθαίνη πῶς ὡρισμένες πράξεις του μπορεῖ νἄχουν δυσάρεστες συνέπειες γι' αὐτὸ τὸ ἴδιο. Συνεπῶς, ἕνα μικροχτύπημα θὰ τὸ ὠφελήση, γιατὶ θὰ τὸ κάνη προσεχτικώτερο στὸ ἑξῆς. Ἂν δὲ μάθη ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ν' ἀποφεύγη μόνο τοὺς τοὺς κιγδύνους, ποὺ τὸ περιβάλλουν, θὰ γίνη μαμόθρεπτο κι' ἀνίκανο νὰ τὰ βγάλη πέρα στὴ ζωή.

Ἐκυκλοφόρησε

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

τοῦ μηνιαίου Θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιεχόμενα:
* Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς καὶ ἡ Παλ. Διαθήκη.
* Ὁ Χριστιανισὸς στὴν πρᾶξι.
* Τί ζητάει ἡ Κίνα;
* Ἡ ἐπιμονὴ τῆς μητέρας μου.
* Ταξιδεύοντας μὲ τὸν Ἀπ. Παῦλο.
* Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Κων) πολι.

καὶ ἄλλες ἐκλεκτὲς συνεργασίες.
Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ Περίπτερα.
Σελίδες 60 Δρχ. 3.

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριοῦλα

Οἱ θαυμαστὲς τῆς συζύγου

ΤΟ γραφεῖο τοῦ περίφημου Ἀμερικανοῦ ντέτεκτιβ Μάθιους, βρισκόταν στὸ 23ο πάτωμα.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ περασμένου μηνός, ὁ κ. Μάθιους εἶδε νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο του μιὰ νέα γυναῖκα ποὺ — πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε — ἦταν ἄσχημη. Φοροῦσε μιὰ τουαλέττα, ποὺ ἦταν ἀπομίμησι παριζιάνικης καὶ κοσμήματα ἀξίας.

Ἡ μύτη της ἦταν πλακουτσωτὴ καὶ τὸ στόμα της ἔμοιαζε μὲ ρύγχος μπαρμπουνιοῦ. Τὰ ὑπέροχα σκουλαρίκια, ποὺ κρεμόντουσαν ἀπὸ τ' αὐτιά της, δὲ συγκάλυπταν οὔτε τὸ τεράστιο μέγεθός τους, οὔτε τὸ σχῆμα τους, ποὺ θύμιζε πιατάκι τοῦ καφέ. Τὰ δαχτυλίδια της ἐπίσης δὲν ἔκρυβαν τὰ κακοσχηματισμένα φουσκωτὰ δάχτυλά της.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἡ ἐπισκέπτρια ἦταν χαριτωμένη. Κάθησε μπρὸς στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μάθιους. Καὶ χωρὶς προλόγους τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μάθιους, ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρουσιαστῶ μόνη μου... Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἄδα Βιτάκερ. Εἶμαι παντρεμένη πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια μὲ τὸν Τζὶφ Βιτάκερ... Ὠ! τὸ ξέρω πῶς δὲν εἶμαι καλλονή, μὰ ὁπωσδήποτε μπόρεσα πρὸ τριῶν χρόνων νὰ κατακτήσω ἕνα σύζυγο...

Ὁ κ. Μάθιους ἄκουγε σιωπηλὸς τὶς δηλώσεις τῆς ἐπισκέπτριάς του. Ἀναψε κατόπιν ἕνα τσιγάρο καὶ εἶπε:

— Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κυρία Βιτάκερ, ἤρθατε νὰ μὲ βρῆτε, γιατὶ εἰσαστε δυστυχισμένη στὴ ζωή. Δεν εἶν' ἔτσι;

— Ἀλλοίμονο, κύριε Μάθιους, μαντεύψατε σωστά. Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγός μου, ὁ Τζίφ, ἀπομακρύνεται ἀπὸ μένα! Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ... γιατὶ θἤθελα νὰ μπορέσω νὰ κρατήσω τὸ σύζυγό μου...

— Τὸ καταλαβαίνω αὐτό, κυρία Βιτάκερ.

— Λοιπόν, ἀφοῦ συλλογίστηκα τὸ πρᾶγμα καλά, ἀφοῦ διάβασα πολλὰ ἔργα ψυχολογίας, κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ βρῶ ἕνα μέσο γιὰ νὰ ἐμπιστευθῶ τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτα τοῦ συζύγου μου. Καὶ γιὰ νὰ συγκρατήση μιὰ γυναῖκα ἕνα σύζυγο, ποὺ ὁ ἔρωτάς του σβύνει, νομίζω πῶς ἡ καλλίτερη τακτικὴ εἶναι νὰ τὸν κάνη νὰ πιστέψη ὅτι ἐρωτοτροπεῖ μαζί της ἕνας ἄλλος ἄντρας.

— Τακτικὴ κοινή, κλασσική, μὰ ἀλάνθαστη, παρατήρησε ὁ κ. Μάθιους. Ἐξακολουθήστε, κυρία Βιτάκερ.

— Ἄρχισα, λοιπόν, νὰ κάνω νάζια στοὺς φίλους τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ τοὺς προκαλῶ...

— Λοιπόν;

— Εἶναι ἁπλούστατο... Κανένας δὲν ἀπάντησε στὶς ματιές μου...

Ὁ Μάθιους, ποὺ ἦταν εὐγενής, τῆς εἶπε:

— Σᾶς ξέρουν γιὰ φρόνιμη, κυρία καὶ σᾶς σέβονται...

— Πιθανόν. Πάντως θὰ μοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ ἔλειπε αὐτὸς ὁ σεβασμός τους... Τότε σκέφτηκα ὅτι εἶστε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήση σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι... Μπορεῖτε σεῖς νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὰ ὄργανά σας. Ἕναν ἄνθρωπο μὲ παρουσιαστικὸ εὐχάριστο, κομψοντυμένο, ποὺ νὰ τὸν διατάξετε νὰ μὲ παρακολουθῆ κάθε φορά, ποὺ βγαίνω μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό μου; Ἐγὼ θὰ προσελκύσω μὲ τρόπο τὴν προσοχὴ τοῦ σύζυγου μου σ' αὐτὸν τὸν πλεττωμικὸ κι' ἐπίμονο θαυμαστή. Καὶ στοιχηματίζω πὼς μόλις τὸ ἀντιληφθῆ αὐτός, θὰ ζωντανέψη πάλι ἡ ἀγάπη του γιὰ μένα.

Ὁ κ. Μάθιους σκέφτηκε λίγο καὶ εἶπε:

— Ἐν τάξει, κυρία Βιτάκερ... Ἡ ἰδέα σας μοῦ φαίνεται περίφημη. Θὰ σᾶς παρουσιάσω ἀμέσως ἕναν ἀπὸ τοὺς συνεργάτες μου, τὸν κ. Οὐίλλιαμ Ταΐλορ. Εἶναι τζέντλεμαν! Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐκπληρώση θαυμάσια τὴ λεπτὴ αὐτὴ ἀποστολή...

Καὶ ὁ κ. Μάθιους φώναξε στὴ γραμματέα του:

— Δεσποινίς, στεῖλτε μου ἀμέσως τὸν κ. Ταΐλορ.

*

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βιτάκερ καθόντουσαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα ἑνὸς θεάτρου.

Στὸ διάλειμμα ὁ κ. Βιτάκερ ἔσκυψε στὴ σύζυγό του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄντα... Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ τύπος ἐκεῖ πέρα, στὴν ὀγδόη σειρὰ τῶν καθισμάτων;

— Γιὰ ποιό τύπο μοῦ μιλᾶς;

— Γι' αὐτὸν ποὺ κάθεται στὸ τρίτο κάθισμα ἀριστερά... Σὲ κυτάζει διαρκῶς, Ἄντα... Μήπως κατὰ τύχη τὸν ξέρεις;

Ἡ κ. Βιτάκερ φάνηκε πολὺ ἐκφυσιασμένη. Ἴσρισε τὸ κεφάλι της. Καὶ ἀφοῦ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος, ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ σύζυγός της, τοῦ ἀπάντησε:

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι. Δὲν τὸν ξέρω... Μὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι περίεργο... Φαντάσου ὅτι καὶ τὸ ἀπόγευμα, ποὺ πήγαινα στὰ ἐμπορικά, εἶδα πάλι αὐτὸ τὸ νέο. Μὲ κύτταζε μὲ προσοχή...

Ὁ κ. Βιτάκερ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!... Ἔχεις λοιπὸν ἕνα θῦμα, ἀγαπητή μου, Ἄντα...

— Ἔλα τώρα, μὴν ἀστειεύεσαι.

— Καθόλου!... Καθόλου!... Μιλάω σοβαρώτατα... Μπράβο, Ἄντα! Ἐγὼ τὸν βρίσκω χαριτωμένο...

— Σὲ παρακαλῶ, μὴν ἀστειεύεσαι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Κατὰ βάθος ἡ κ. Βιτάκερ ἦταν εὐχαριστημένη. Πρώτη φορὰ ὁ σύζυγός της εἶχε προσέξει τὸν ἄνθρωπο τοῦ κ. Μαθιους, ποὺ μιὰ βδομάδα τώρα δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν παρακολουθῆ.

Κι' ἦταν ἀκόμη εὐχαριστημένη, γιατί, ἂν καὶ ὁ σύζυγος ἔκανε πὼς ἐπαίρνε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἀστεῖο, ἔπρεπε νὰ εἶναι, ἂν ὄχι πικραμένος, τουλάχιστον σκανδαλισμένος.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βιτάκερ παρακολουθοῦσαν ἕνα ἀγῶνα πάλης. Ὁ σύζυγος εἶχε ἐνθουσιαστῆ, ὅταν εἶδε τὸν Τούρκο παλαιστὴ νὰ πέτάη δέκα μέτρα μακρὰ τὸν ἀντίπαλό του. Στὸ διάλειμμα, ἐνῶ τὸ κοινὸ σχολίαζε τὴ δύναμι τοῦ Τούρκου, ἡ κ. Βιτάκερ σπρώχνοντας μὲ τὸν ἀγκῶνα τὸ σύζυγό της, τοῦ ψιθύρισε:

— Τζίφ... Τζίφ... Ὁ νεαρὸς τοῦ θεάτρου εἶναι πάλι ἐδῶ... Κύτταξέ τον... Στὴν τετάρτη σειρὰ ἀριστερά...

Ὁ Βιτάκερ κύτταξε καλὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ κ. Μάθιους. Σφύριξε ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ γυρίζοντας στὴ σύζυγό του, εἶπε:

— Μπράβο, μπράβο, Ἄντα... Ὁ ἐπίμονος θαυμαστής σου φαίνεται σκλαβωμένος ἀπὸ τὴ χοντεῖτε σου. Ἀλήθεια, ἂν πρόκειται νὰ ἐξακολουθήση αὐτό, ἀναρωτιέμαι ἂν πρέπει στὸ ἑξῆς νὰ σ' ἀφίνω νὰ βγαίνης μόνη σου ἐδῶ...

Ἡ κ. Βιτάκερ ἦταν ἐνθουσιασμένη... Πῆρε ὑφος ντροπιασμένης μαθητρίας καὶ ψιθύρισε:

— Ὠ!... Τζίφ... Ὠ!...

Τὴν ἑπομένη Πέμπτη ὁ κ. Μάθιους δεχόταν τὴν ἐπίσκεψη τῆς κ. Βιτάκερ.

— Λοιπόν, κυρία Βιτάκερ; τὴ ρώτησε. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα παράπονο ἀπὸ τὸ ὑπηρεσίες κι' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ὁ ἄνθρωπός μου

ἐκπληρώνει τὴν ἀποστολή του.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, κύριε Μάθιους... Ὁ σύζυγός μου πρόσεξε τὸν ἄνθρωπό σας... Ἡ γελιέμαι πολὺ ἢ νοιώθω πὼς βρίσκομαι στὸν καλὸ δρόμο καὶ θὰ ξανακερδίσω τὸν λατρευτό μου Τζίφ... Μά, κατὰ τὴ γνώμη, προχωροῦμε ἀργά. Πρέπει νὰ ἐπισπεύσουμε τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ ἐρεθίσουμε τὸ σύζυγό μου μὲ δυὸ - τρεῖς ἀκόμη ἀφωνους θαυμαστάς... Δὲν ἔχετε ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νὰ παίξουν τὸ ρόλο αὐτό;

— Φυσικά, ἔχω...

— Ἐννοῶ δυὸ τύπους διαφορετικοὺς ἀπὸ τὸν Ταΐβλορ. Μὲ καταλαβαίνετε, δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ ἤθελα πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μοῦ βρῆτε ἕνα τύπο ἡλικιωμένου ἀνθρώπου, μὲ σεβάσμιο παρουσιαστικό... Ἕνα τύπο γέρου τραπεζίτη... Ἔπειτα θὰ ἤθελα ἕνα τύπο νεαροῦ καὶ δροσεροῦ φοιτητοῦ... Καταλαβαίνετε τὴν ἀντίθεση, κύριε Μάθιους...

— Μάλιστα, κυρία Βιτάκερ. Ἀφίστε με νὰ σκεφθῶ... Ἔχω μάλιστα ἕνα τύπο ἡλικιωμένου τραπεζίτη, ὅπως τὸν θέλετε, τὸν κ. Λήρυ.

— Κι' ὁ φοιτητής;

— Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολο. Ξέρω πολλοὺς ἀπ' αὐτούς... Ὁ ἕνας μάλιστα εἶναι ξανθὸς καὶ ροδοκόκκινος.

— Θαυμάσια, κύριε Μάθιους. Καὶ οἱ ὅροι σας;

— Οἱ ἴδιοι ὅπως καὶ πρίν... Εἰκοσιπέντε δολλάρια τὴ μέρα κατ' ἄτομον...

★

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα, ἡ κοκκινομαλλοῦσα γραμματεὺς τοῦ κ. Μάθιους, εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἕνας ἄγνωστος, ποὺ ζήτησε νὰ μπῆ στὴν προϊστάμενό της.

— Ποιόν πρέπει ν' ἀναγγείλω, ρώτησε ἡ δεσποινίς.

— Τὸν κ. Τζίφ Βιτάκερ.

Ἐαφνιασμένη ἡ νέα μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μάθιους καὶ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτου.

— Τζίφ Βιτάκερ... Τζίφ Βιτάκερ... Μὰ εἶναι ὁ σύζυγος!... εἶπε ἐκεῖνος.

Φαντάστηκε κι' ὅλας μιὰ δραματικὴ σκηνή. Εἶχε δῆ τόσες καὶ τόσες στὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας του! Καὶ παρακάλεσε τὴ γραμματέα του νὰ εἰσαγάγη τὸν ἐπισκέπτη.

Ὁ Τζίφ Βιτάκερ παρουσιάστηκε. Δὲ φαινόταν οὔτε ἀναστατωμένος ἀπ' τὴ ζήλεια, οὔτε γεμάτος ἀπὸ ἀνθρωποκτόνα ἔνστικτα.

— Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας; τὸν ρώτησε εὐγενικὰ ὁ κ. Μάθιους.

— Κύριε, πρέπει νὰ σᾶς καθησυχάσω. Δὲν ἔρχομαι ἐδῶ οὔτε γιὰ νὰ δημιουργήσω σκάνδαλο, οὔτε γιὰ νὰ προφέρω ἀπειλές...

— Σκάνδαλο;... Ἀπειλές;... εἶπε ἐκπληκτος ὁ κ. Μάθιους. Μὰ ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε, κύριε;... Ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω...

— Κύριε Μάθιους, εἶπε μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ σύζυγος, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι πληροφορήθηκα τὴν προέλευσι τῶν θαυμαστῶν, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, τριγυρίζουν τὴ γυναίκα μου καὶ τὴν πολιορκοῦν μὲ τὶς φλογερές τους ματιές...

— Μά... κύριε...

— Ναί... Ναί... ξέρω. Εἶναι ὑπάλληλοι τοῦ πρακτορείου σας, ποὺ ἡ γυναίκα μου σᾶς ἀνέθεσε νὰ τοὺς βάλετε νὰ τὴν παρακολουθοῦν, σὰ νὰ ἦταν σκλαβωμένοι ἀπὸ τὰ ἀμφισβητήσιμα θέλγητρά της... Τὴν παρακολούθησα καὶ τὰ μάντεψα ὅλα... Σημειώστε, κύριε Μάθιους, ὅτι λέω «ἀμφισβητήσιμα» ἀπὸ εὐγένεια... Ὅσο ὁ θαυμαστὴς τῆς πρωτότυπης αὐτῆς καλλονῆς — ἂν μπορῶ νὰ ἐκφραστῶ ἔτσι — ἦταν ἕνας δὲν εἶπα τίποτα... Μὰ ὅταν εἶδα νὰ παρουσιάζεται καὶ δεύτερος ἔπειτα καὶ τρίτος, ἔκρινα φρόνιμο νὰρθῶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι στὸ μέλλον δὲ θ' ἀναγνωρίσω πιὰ τὰ χρέη τῆς κ Βιτάκερ στὸ πρακτορεῖο σας... Θὰ καταλαβαίνετε βέβαια, κύριε Μάθιους, ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ πληρώνω τόσα δολλάρια τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ πείθωμαι ὅτι ἡ γυναίκα μου εἶναι τερατώδης ἀσχημη καὶ ὅτι τὴν παντρεύτηκα γιὰ τὴν προίκα της!...

Καὶ χαιρετῶντας μ' εὐγένεια, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Κρυμένη παροιμία

Στὴ στήλη «Α» τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε 18 λέξεις τῶν ἕξη γραμμάτων, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἀκολούθως θὰ πάρετε τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα τῆς κάθε λέξεως τὰ ὁποῖα θὰ βάλετε στὴ στήλη «Β», ἔτσι ὥστε διαβάζοντάς τα στὴ σειρά, ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

Τὰ τέσσερα ὑπόλοιπα γράμματα, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, θὰ τοποθετηθοῦν στὴ στήλη «Γ», σχηματίζοντας 18 λέξεις τῶν τεσσάρων γραμμάτων, τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ ἤρθτε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) Σχηματίζεται κάτω ἀπὸ γέφυρα.
2) Προκλητικὸς καὶ αὐθάδης.
3) Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.
4) Θαλάσσιο ἰχθυοφάγο πτηνό.
5) Δὲν πέρασε ἀπὸ βιβλιοθετεῖο.
6) Λαδὴ τοῦ ἀρότρου.
7) Ἄσπερμο καὶ ἄγονο αὐγό.
8) Πρώτη ὕλη γιὰ βιομηχανία ὑφασμάτων.
9) Μεταβάλλει τὸ θαλάσσιο ταξίδι σὲ ἐφιάλτη.
10) Χρονικὸ ἐπίρρημα, κάπως ἀόριστο.
11) Κάτοικος Εὐρωπαϊκῆς χώρας.
12) Εἶναι τὰ ἀριθμητικά, ἀπὸ τὸ πέντε μέχρι τὸ ἑκατό.
13) Στοιχίζουν πολλὰ λεφτά (οὐδ.).
14) Ἀπονήρευτος.
15) Ἀλλοίμονο ἂν τὸν πατήσετε.
16) Βρίσκονται τελευταία στὴ σειρὰ (μεταφ.).
17) Μελαγχολία, ποὺ ὀφείλεται σὲ ἀνεκπλήρωτο πόθο.
18) Κάτοικος μιᾶς τῶν Κυκλάδων.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

1) Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.
2) Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα.
3) Κίνησις νεροῦ.
4) Κατοικίδιο ζῶο (καθ.).
5) Χρονικὸ διάστημα.
6) Κρατικὰ ἔσοδα.
7) Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου.
8) Μεταφορικὸ μέσον.
9) Ὄργανον αἰσθήσεως.
10) Ἐρωτηματικὸ χρονικὸ ἐπίρρημα.
11) Μέρος ὑποδήματος.
12) Ἀρκοῦνται στὰ λίγα (οὐδ.).
13) Ναυτικὸ παράγγελμα.
14) Μουσικὸς ὅρος.
15) Μικρὸς στὴν ἡλικία.
16) Μουσικὴ σύνθεσις, ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία σὲ μιὰ πριμαντόνα νὰ δείξη τὴν ἀξία της.
17) Δυνατὸ ποτό.
18) Κολλώδης οὐσία, ποὺ μᾶς δίνει ὁμώνυμο φυτό.

Δ.

Μισὲς λέξεις

Οἱ λέξεις ποὺ σᾶς ζητοῦμε κατωτέρω, ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ ἕξη γράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σᾶς δίνουμε μόνο τὰ τρία τελευταῖα. Γιὰ τὴν κάθε ὁμάδα ὅμως, τὰ τρία πρῶτα γράμματα, ποὺ πρέπει νὰ συμπληρώσετε εἶναι κοινά. Π.χ. ΣΠΑρτη,, ΣΠΑγίς, ΣΠΑσμα, ΣΠΑρτά, ΣΠΑχῆς.

1) ... ΙΟΨ = Κάτοικος ἀφρικανικῆς χώρας.
... ΡΙΑ = Καθαρὸς οὐρανός.
... ΡΟΣ = Πρωϊνό, παγωμένο ἀεράκι.
... ΑΛΗ = Καπνιά.
... ΥΙΑ = Εἶδος γλάρου.

★

2) ... ΠΟΣ = Ἁλιευτικὸ δίχτυ.
... ΒΑΣ = Ἡγέτης ἐπαναστατικοῦ κινήματος
... ΠΠΗ = Ἀρρώστεια.
... ΦΟΣ = Αἴνιγμα.
... ΓΡΙ = Πλοιάριον.

★

3) ... ΣΟΣ = Ράβδος τῶν ὀργιαστῶν τοῦ Βάκχου.
... ΕΟΣ = Οἰκόσημον.
... ΩΜΑ = Τὸ πλαίσιο μιᾶς πόρτας.
... ΙΔΑ = Πορτούλα, παραθυράκι.
... ΣΟΙ = Λάτρεις τοῦ Διονύσου.

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 2 8	= Πτηνόν.
2 5 2 4 8	= Βρίσκεται στὸ στόμα.
3 2 5 2 8	= Ὡραῖο νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
4 5 3 6	= Γραφικὸ νησί μας.
5 2 3 1 6 8	= Ζῶον.
6 4 7 2 8	= Μουσικὸ ὄργανο.
7 2 3 5 2 8	= Τίτλος εὐγενείας.
8 1 4 3 2 8	= Νῆσι τοῦ Αἰγαίου.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

20 μικροδιαφορές

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ ἤρθτε καὶ τὶς

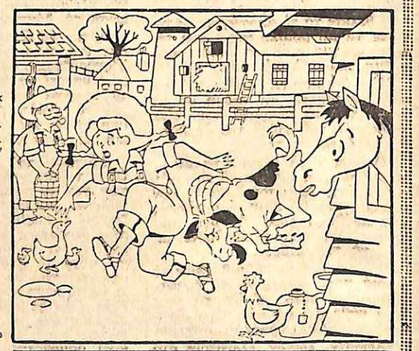

20 αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ παιχνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον, ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκται συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ ἤρθ πρῶτος καὶ τὶς 20 μικροδιαφορὲς ἢ ἐκεῖνος, ποὺ θ' ἀνακαλύψη τὶς περισσότερες μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκατασολικά.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

«ΕΙΜΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΧΟΥΣΕΪΝ»

Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξι

μὲ τὴ βασίλισσα τῆς Ἰορδανίας Μόνα

Ἦταν μιὰ ἁπλῆ Ἀγγλίδα ὑπάλληλος, πρὶν νὰ γίνῃ βασίλισσα. Γνώρισε τὸν Χουσεῖν σ' ἕνα πίκ—νίκ.

Τὰ ὅπλα τῆς Ἀραβικῆς Λεγεῶνος προστατεύουν τὴ ζωή τους.

Ὅταν τὴν παρουσίασε στὸ λαό του, ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς, εἶπε: «Βρῆκα σε μια μικρη καὶ απλῆ οικογένεια τη γυναίκα της ζωῆς μου».

ΠΑΝΩ στὴν ταράτσα ἀπὸ μάρμαρο καὶ μωσαϊκὸ τῆς βίλλας, ποὺ βλέπει πρὸς τὶς γυμνές, ἄλλα γραφικὲς κοιλάδες τῶν Ἁγίων Τόπων, κάθομαι, συζητῶντας μὲ τὴ Μόνα ἐλ Χουσεΐν, τὴν εἰκοσάχρονη Ἀγγλίδα σύζυγο τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἰορδανίας. Στὸ Σούφφολκ εἶχε συνηθίσει νὰ ὀνομάζεται Τόνυ Γκάρντινερ. Τώρα, στὴν Ἰορδανία, εἶναι γνωστὴ μόνο μὲ τὸ ἀραβικὸ ὄνομα, ποὺ σημαίνει «Ἐπιθυμία τοῦ Χουσεΐν».

Ξαφνικά, ἡ Μόνα μοῦ λέει:

— Νομίζω, ὅτι πρόκειται νὰ μᾶς διακόψουν τὴ συζήτησί μας· Ἀκοῦστε...

Ἀπὸ μακρυά, στὴν ἀτέλειωτη σιωπὴ τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ, ἀκούγεται τὸ μοτὲρ ἑνὸς ἀεροπλάνου. Μόλις κατορθώνουμε νὰ τὸ διακρίνουμε. Εἶναι ἕνα μακρυνὸ μαῦρο σημάδι, ποὺ σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνει, πλησιάζοντας πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἡ Μόνα ἐλ Χουσεΐν σηκώνεται καὶ τρέχει πρὸς τὸ κιγκλίδωμα τῆς ταράτσας, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα μικρὸ κινέζικο κουταβάκι, ποὺ ἀκούει στὸ ὄνομα «Πούφφα».

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο κάνει μιὰ βουτιὰ στὸν ἀέρα καὶ φθάνει σὲ ὕψος ὀλίγων μερικῶν μέτρων ἀπὸ ἐμᾶς. Ἡ Πούφφα γαυγίζει ἀδιάκοπα. Ἀπὸ τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἀεροπλάνου βγαίνει ἕνα κεφάλι μὲ κάσκα καὶ ἕνα χέρι, ποὺ κινεῖται σὲ σημεῖο χαιρετισμοῦ. Ὕστερα, τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο, ποὺ εἶναι χρωματισμένο μπλὲ καὶ ἀσημί, ὑψώνεται πάλι καὶ σὲ λίγο ξαναγίνεται μιὰ μαύρη κηλίδα μακρυὰ στὸν οὐρανό.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Ἀπὸ τοὺς γύρω λόφους, οἱ ὁπλισμένοι σκοποί, ποὺ ἀγρυπνοῦν μέρα καὶ νύχτα, χαιρετοῦν μὲ ἐπισημότητα. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰορδανίας Χουσεΐν πηγαινε σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὴ κοντυνὴ Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ συγνηθισμένος τρόπος, με τὸν ὁποῖο λέει στὴ σύζυγό του: «Ὡροῦαρ γιὰ τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ».

Ἡ Μόνα ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ τὸν οὐρανό, ὥσπου τὸ ἀεροπλάνο ἐξαφανίζεται ἐντελῶς. Ὕστερα χαμογελᾶ καὶ ἔρχεται νὰ κοιθῇσῃ ἀντίκρυ μου.

— Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μὲ χαιρετοῦσε. κατεβαίνοντας σχεδὸν ὣς τὸ γραφεῖο, ποὺ ἐργαζόμουν, τότε ποὺ ὁ ἀραβώνας μας ἦταν ἀκόμη μυστικός. Καὶ ὅλοι ἀναρωτιόντουσαν τί συνέβαινε...

Ὅμως τώρα, ὅλοι στὸ Ἀμμὰν ξέρουν πολὺ καλά, ὅτι ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς κάνει αὐτὲς τὶς ἀκροβασίες γιὰ νὰ χαιρετᾷ τὴ σύζυγό του, τὶς ἴδιες ἀκροβασίες, ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ χαιρετᾷ τὴ δεκαεννιάχρονη Τόνυ, ὅταν ἐργαζόταν σ' ἕνα στούντιο στὸ Ἀμμάν.

Ἡ Μόνα ὀνομαζόταν πρὶν Τόνυ-Ἀβόιλ Γκάρντινερ. Αὐτὰ ἦταν τὰ ὀνόματα ποὺ ὁ Οὐόλτερ, Ἡέρσυ Γκάρντινερ καὶ ἡ σύζυγός του Ντόρις ἔδωσαν στὸ κοριτσάκι τους, ποὺ γεννήθηκε τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1941, στὸ Σούφφολκ.

— Ἡ μαμὰ διάλεξε τὸ ὄνομα Ἀβόιλ, γιατὶ γεννήθηκα τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸ ὄνομα Τόνυ, ἀντὶ Ἀντουανέττα, γιατὶ ἀπεχθάνεται τὰ ὑποκοριστικὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούῃ νὰ μὲ φωνάζουν Νέττι ἢ Νέττα. Σκεπτόταν, ὅτι κανένας δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὸ Τόνυ...

Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μά, τὸν περασμένο Ἀπρίλη, ἕνας βασιλιᾶς ἄλλαξε τὸ ὄνομα Τόνυ με τὸ ἀραβικὸ «Μόνα ἐλ Χουσεΐν» (Ἐπιθυμία τοῦ Χουσεΐν), ὅταν ἡ δεκαεννιάχρονη Ἀγγλιδούλα ἔγινε μουσουλμάνα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ τὸν ἐξωτικὸ μονάρχη.

Καὶ ἀκριβῶς με αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ βασιλιᾶς τὴν παρουσίασε στὸ λαό του, ὅταν ἀνάγγειλε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὸν προσεχῆ γάμο του, λέγοντας:

«Βρῆκα σὲ μιὰ μικρὴ καὶ ἁπλὴ οἰκογένεια, τὴ γυναίκα τῶν ὀνείρων μου».

Ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ ζωὴ τῆς Τόνυ ἦταν ὅμοια με τὴ ζωὴ τόσων ἁπλῶν κοριτσιῶν τῆς Ἀγγλίας.

Ὅπως πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά, ποὺ γεννήθηκαν τὸ 1941, εἶδε κι' αὐτὴ τὸν πατέρα της μόνο ὅταν ἦταν πέντε χρόνων. Ὁ Οὐόλτερ Ἡέρσυ Γκάρντινερ βρισκόταν στὸν πόλεμο, εἶχε φύγει σὰ λοχίας καὶ γύρισε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Μετὰ τὸν πόλεμο, ἡ μικρὴ οἰκογένεια Γκάρντινερ πῆγε νὰ ζήσῃ σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Κέντ.

Ἡ Τόνυ ἦταν δέκα χρονῶν, ὅταν ὁ πατέρας της γύρισε στὸ στρατό. Αὐτὸ σήμαινε γι' αὐτὴν ἕνα νέο σπίτι καὶ ἕνα νέο σχολεῖο. Ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἔστειλε τὸν Γκάρντινερ στὴ Μαλαισία γιὰ τρία χρόνια καὶ ἐκεῖ ἡ Τόνυ βρῆκε τὴν πρώτη ἐργασία της σὰ βοηθὸς μακιγιέρ.

Ὅταν ἔγινε δεκαοχτὼ χρόνων, ὁ πατέρας της ἦταν ἀντισυνταγματάρχης καὶ τότε ἡ οἰκογένεια ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία καὶ ἡ Τόνυ βρῆκε τὴ δεύτερη ἐργασία της ὡς τηλεφωνήτρια-δακτυλογράφος, σ' ἕνα ἐργοστάσιο τοῦ Στράφφορτντ-ὃν-Αἴηβον.

Μά, ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ ἀντισυνταγματάρχης Γκάρντινερ, μετετέθη πάλι μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἰορδανία, στὴ θέσι τοῦ «τεχνικοῦ συμβούλου» τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας. Αὐτὸ ἔγινε τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1960 καὶ ἡ Τόνυ ἀναγκάστηκε· μὲ βαρειὰ καρδιά, νὰ ἀφίσῃ τὸ γραφεῖο της, τὶς συναδέλφους της, τὶς φίλες, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ ἀποκτήσει. Φυσικά, ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῇ, ὅτι στὴν Ἰορδανία θὰ ἄοχιζε γι' αὐτὴν ἕνα θαυμάσιο παραμύθι, ποὺ θὰ μιλοῦσε γιὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα καὶ γιὰ ἕνα νεαρὸ, μελαχροινὸ βασιλιά, ποὺ θὰ τῆς χάριζε τὴν καρδιά του καὶ τὸ θρόνο του.

Ἡ οἰκογένεια Γκάρντινερ ἐγκαταστάθηκε στο Ἀμμάν. τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰορδανίας, ὅπου ἡ Τόνυ κατώρθωσε πολὺ γρήγορα νὰ βρῇ τὴν τρίτη καὶ τελευταία ἐργασία της σὲ μιὰ ἔκθεσι.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΡΧΙΣΕ...

«Γνωριστήκαμε σ' ἕνα πίκ-νίκ, ποὺ ὁ βασιλιᾶς Χουσεΐν εἶχε παρουσιασθῆ με τὸν ἀδελφό του Χασὰν καὶ στὸ ὁποῖο εἶχαν πάρει μέρος ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας τοῦ Ἀμμάν. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ βασιλιᾶς χόρεψε μαζί μου ὅλους σχεδὸν τοὺς χορούς κι' ἔτσι ἐγὼ κατάλαβα τὴν προτίμησί του».

Ὁ βασιλιᾶς Χουσεΐν, σ' ἐκείνη τὴν περίοδο, ἦταν μᾶλλον ἀπογοητευμένος, ὄχι μόνο ἀπὸ τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς δυσχέρειες τῆς χώρας του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ προσωπικά του προβλήματα. Μετὰ τὸ διαζύγιό του ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα Ντίνα Χαμέντ, ἔνοιωθε φοβερὰ μόνος· παρ' ὅλο ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν πρώτη σύζυγό του ἕνα κοριτσάκι, τὴν Ἄλια, ποὺ εἶναι τώρα πέντε χρόνων. Καὶ ἔνοιωθε τὴ μοναξιά του ἀκόμη πιὸ βαρειά, ὅταν τύχαινε νὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο ἕνα παιδάκι.

«Πόσες φορές, εἶπε ὁ νεαρὸς μονάρχης, ἀργότερα, ὅταν ἀνηγγειλε τὸ γάμο του με τὴν Τόνυ Γκάρντινερ, πόσες φορὲς ἡ σιὰ τῆς μοναξιᾶς, ποὺ εἶναι ἡ συντροφιὰ τῆς λύπης καὶ τῆς φτώχειας, δὲ γέμισε τὶς μέρες μου καὶ τὶς νύχτες μου. Πόσες φορὲς δὲν ἔνοιωσα τὴ σκέψι μου καὶ τὴν καρδιά μου νὰ καίγωνται στὴ φωτιὰ τῆς μοναξιᾶς. Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη, ἐπιθυμοῦσα τὴ ζεστασιὰ ἑνὸς σπιτιοῦ, τὴν εὐτυχία μιᾶς οἰκογενείας».

Στὴν Τόνυ Γκάρντινερ ὁ Χουσεΐν βρῆκε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Ἡ Τόνυ ἀπαρνήθηκε με προθυμία τὴν ἀμέριμνη ἀστικὴ ζωή, γιὰ νὰ μοιραστῇ με τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγάπησε, τὴ λάμψι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀτέλειωτους κινδύνους ἑνὸς θρόνου.

Ἡ βασίλισσα Μόνα τῆς Ἰορδανίας μὲ τὸν ἀγαπημένο της σκύλο «Πούφφα».

— Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ δώσετε συνέντευξι; τὴ ρωτῶ, ὅταν μὲ ὁδηγῇ στὴν ἀπέραντη βεράντα.

— Δὲν ἔχω συνηθίσει ἀκόμη, μοῦ ἀπαντᾶ μὲ ἁπλότητα, ἐνῶ στριφογυρίζει ἕνα θαυμάσιο σάπφειρο, ποὺ φορᾶ κοντὰ στὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου της.

— Εἶναι τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀραβώνος; τὴ ρωτῶ.

Ἕνα χαμόγελο φωτίζει τὸ πρόσωπό της.

— Ὄχι, εἶναι τὸ δαχτυλίδι. ποὺ μοῦ χάρισε ἡ βασιλομήτωρ πεθερά μου, ὅταν ἔμαθε, ὅτι περίμενα ἕνα παιδί.

Ἡ βασιλομήτωρ Ζεΐν, ποὺ σπάνια κάνει δημόσιες ἐμφανίσεις, περιγράφεται γενικὰ σὰν μιὰ μυστηριώδης καὶ ἰσχυρὴ μορφή, ποὺ εἶχε ἀντιδράσει στὸ γάμο τοῦ γυιοῦ της με τὴν Ἀγγλίδα κοπέλλα.

— Ἡ πεθερά μου στάθηκε πολὺ εὐγενικὴ μαζί μου, λέει τώρα ἡ Μόνα. ἔρχεται νὰ με βρίσκῃ σχεδὸν κάθε μέρα καὶ τῆς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων γι' αὐτό.

Ἡ Μόνα μοῦ δείχνει τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου της. ποὺ βρίσκεται κοντὰ σ' ἐκεῖνο με τὸ θαυμάσιο σάπφειρο.

— Τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀραβώνος μου καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου μου εἶναι τὸ ἴδιο, μοῦ ἐξηγεῖ, ἡ χρυσῆ βέρα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀραβικὴ συνήθεια. Ἀλλὰ ὁ βασιλιᾶς μοῦ χάρισε ἕνα ὑπέροχο κίτρινο διαμάντι, σὰ δεῖγμα ἀφοσιώσεως. δὲ μποροῦσα ὅμως νὰ τὸ φορέσω. πρὶν νὰ γίνω ἐπίσημη μνηστὴ του, δὲν μποροῦσα νὰ τὸ παρουσιάσω. ὅταν πῆγα στὸ Λονδίνο γιὰ ψώνια πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποψιαστῇ κανείς, ὅτι ἤμουν ἡ μνηστὴ τοῦ βασιλιά, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἀνακοίνωσι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ γάμου. τὸ Μάϊο τοῦ 1961, ἡ Τόνυ Γκάρντινερ δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἁπλῆ κοπέλλα, ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα γραφεῖο, ἀλλὰ ἡ σύζυγος ἑνὸς βασιλιᾶ.

Ὁ Χουσεΐν ὅμως φαίνεται, ὅτι συχῶ. Αὐτὸς ἤξερε, ὅτι καὶ ὁ λαός του ἦταν εὐτυχισμένος γιὰ τὴ δική του εὐτυχία. Αὐτὸ σκεπτόμουν κι' ἐγώ, γιατὶ ὅλοι οἱ Ἰορδανοί, ποὺ συναντοῦσα. μοῦ ἔδειχναν ἐξαιρετικὴ εὐγένεια. Οἱ Ἰορδανὲς κοπέλλες, με τὶς ὁποῖες εἶχα ἐργαστῆ στὸ ἴδιο γραφεῖο, ἦταν πρόθυμες νὰ κάνουν τὸ κάθε τι γιὰ μένα, ὅπως κι' ἐγὼ ἤμουν πρόθυμη νὰ κάνω τὸ κάθε τι γι' αὐτές. Κανένας ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου δὲν εἶχε δημιουργήσει ποτὲ τόσο εὔκολα φιλίες ὅσο ἐγὼ στὴν Ἰορδανία.

ΔΕΝ ΦΟΒΑΜΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ

Ἡ Μόνα καὶ οἱ γονεῖς της ἄκουσαν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὴ βασιλικὴ ἀνακοίνωσι:

«Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ σύντροφο γιὰ τὴ ζωή μου κι' ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια. Ἔνοιωσα αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία κάθε φορά, ποὺ συνάντησα στὸ δρόμο ἕνα ἀγοράκι ἢ ἕνα κοριτσάκι. Ὁ λαός μου εἶναι πάντοτε ἡ οἰκογένειά μου. Μὰ τώρα θὰ σᾶς πῶ αὐτὸ ποὺ ὀφείλω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω. Πέρασα μιὰ περίοδο πολὺ θλιμένη. Τώρα βρῆκα ἐπιτέλους τὴν κοπέλλα τῶν ὀνείρων μου».

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ βασιλιᾶς Χουσεΐν πῆρε τὴ Μόνα στὸ αὐτοκίνητο καὶ διέσχισε τοὺς δρόμους τοῦ Ἀμμάν.

— Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἕνας ἄνθρωπος με γοῦσῃ καρδιά, λέει ἡ Μόνα. Ἐργάζεται με τέτοιο πάθος γιὰ τὴν Ἰορδανία, ποὺ δὲ νομίζω, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ συμβῇ κάτι κακό. Ξέρω ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχουν γύρω μας σκοποί καὶ ὁπλα. πιστεύτε με ὅμως ποὺ αὐτὸ δὲ με ἐνοχλεῖ καθόλου, οὔτε με κάνει νὰ ἀνησυχῶ.

Παρατηρῶ τὴ νεαρὴ αὐτὴ γυναίκα, ποὺ ἔχει στὴν ἰδιοκτησία της διαμάντια, ρουμπίνια καὶ σαπφείρους, ἀντάξια μιᾶς μεγάλης βασίλισσας καὶ ποὺ φοράει σὰ μοναδικὸ στολίδι μιὰ μικρὴ χρυσῆ καρφίτσα βικτωριανῆς ἐποχῆς, τὴν καρφίτσα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ φοροῦσε ἡ γιαγιά της. πρὶν αὐτὴ γεννηθῇ.

Εἶναι ἥσυχη, γαλήνια, γελαστή. Κατωρθωσε νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία σ' αὐτὴ τὴ χώρα, ποὺ τὴν ταράζουν τὰ πολιτικὰ πάθη, σὲ μιὰ χώρα τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική της καὶ κατώρθωσε ἀκόμη, παρ' ὅλο ποὺ ἡ τύχη της προσέφερε ἕνα βασίλειο, νὰ μὴ θαμπωθῇ καὶ νὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφα τὰ χαρίσματα τῆς καρδιᾶς της.

TZOAN ΠΕΝΤΕΡ

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀμμάν, ὅπου ὁ Χουσεΐν τῆς Ἰορδανίας ζῇ με τὴν νεαρὴ Ἀγγλίδα σύζυγό του.

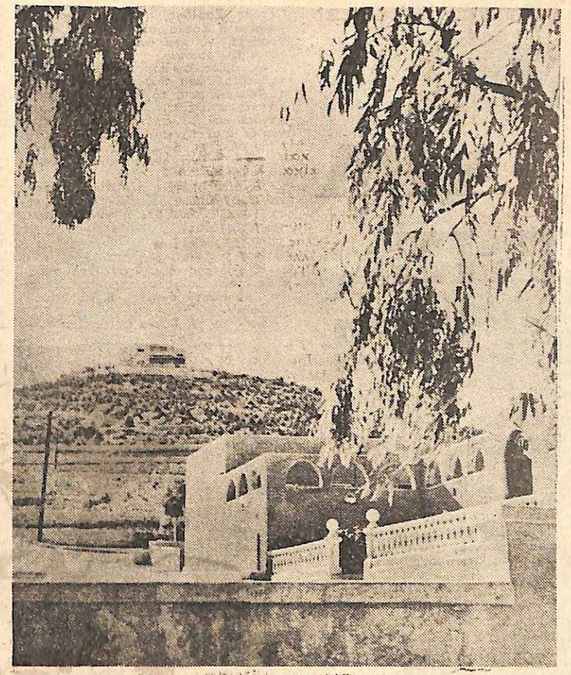

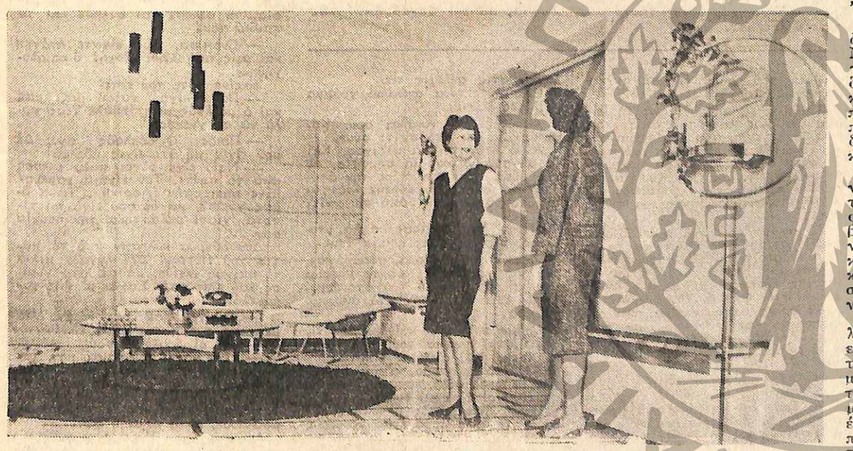

Τὸ λίβιγκ· ρούμ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀμμὰν εἶναι ἐπιπλωμένο πολὺ μοντέρνα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ μέρες ἔλειπε ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἔτρεχε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι κι' ἀπὸ ξενοδοχεῖο σὲ ξενοδοχεῖο.

Δὲν ἦταν λίγο γιὰ τὸν Πέτρο αὐτὴ ἡ ἀλήτικη ζωή. Σαράντα χρόνια τώρα ἦταν ὑπόδειγμα οἰκογενειακῆς τακτικῆς καὶ ἤρεμης ζωῆς.

Ἡ μητέρα του, ἀπὸ τὰ πολὺ παιδικά του χρόνια, τὸν εἶχε συνηθίσει ν' ἀκολουθῆ ἕνα πρόγραμμα στὴ ζωή του.

Τὸ ἴδιο σύστημα ἐξακολούθησε, ὅταν ἦρθε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόλι στὴ Ἀθήνα, γιὰ νὰ σπουδάση. Μὰ κ' ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά του ὡς γιατρός, ἀκόμη κι' ὅταν παντρεύτηκε κι' ἀπόκτησε ἀργότερα δυὸ παιδιά.

Ὅλο τὸ σύστημά του βασιζόταν σὲ μιὰ ἀπόλυτη ἤρεμία, ποὺ τὴν εὑρισκε μέσα στὸ σπίτι κι' ὄχι ἔξω. Ἀπ' αὐτὸ στὶς κοινωνικὲς συναναστροφές, στὶς φιλίες καὶ στὶς διάφορες παρέες. Μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, πὼς τόσο στὸ πατρικό του σπίτι κάποτε, ὅσο καὶ στὸ δικό του τώρα δὲν ἔμπαινε κανείς, γιατὶ δὲν προσκαλοῦσε κανένα.

Οἱ συμμαθητές του ἄλλοτε τὸν φώναζαν ἀκοινώνητο. Οἱ συνάδελφοί του τώρα τὸν ἀποκαλοῦσαν μισάνθρωπο. Μάλιστα γιὰ ν' ἀποφύγη κάθε φασαρία στὸ σπίτι του εἶχε νοικιάσει ἕνα μικρὸ διαμέρισμα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου δεχόταν τοὺς ἀρρώστους σὲ ὡρισμένες ὧρες κι' ἔπειτα ἔφευγε γιὰ νὰ κλεισθῆ πάλι στὸ σπίτι του καὶ στὸν ἑαυτό του.

Εἶχε διακριθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἡ φήμη του ὡς καρδιολόγου εἶχε ξαπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ τὴν πελατεία του τὴ χρωσιοῦσε στὴν ἱκανότητά του καὶ ὄχι στὶς κοσμικὲς συναναστροφές.

Ὅταν παντρεύτηκε, δὲν πῆρε γυναῖκα ἀπὸ ἔρωτα. Διάλεξε μιὰ κοπέλλα, ἔτσι ὅπως τὴν ἤθελε, μέτρια μορφωμένη, νοικοκυρά, ἕνα κορίτσι φτωχό, σπιτικό, μὲ λίγες συναστροφές, ποὺ τὴν ἔμπασε στὴ ζωή του γιὰ νὰ τὴν τελειοποιήση πιὰ αὐτὸς ὡς ἰδανικὴ σύζυγο καὶ ὡς ὑπόδειγμα μητέρας τῶν παιδιῶν, ποὺ θὰ ἔκανε.

Ὁ σεβασμὸς σ' ἕνα ἐπιστήμονα, ποὺ καταδέχτηκε νὰ διαλέξη αὐτὴ γιὰ γυναῖκα του, ἔκανε τὴ Σοφία νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἤρεμη καὶ ἀκοινώνητη ζωὴ τοῦ ἄντρα της.

Τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει, μὲ τὸν τρόπο του, νὰ δέχεται κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ μητέρα της, καθὼς καὶ τοὺς συγγενεῖς της.

Ἡ δύστυχη Σοφία ἀναγκαζόταν νὰ πηγαίνη στὰ κρυφά, ποὺ καὶ ποῦ, ὅταν ἔβγαινε γιὰ ψώνια, νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ μητέρα της γιὰ λίγο καὶ πάλι νὰ γυρίση βιαστικὰ σπίτι της, ἀπὸ φόβο μὴν ἐπιστρέψη ξαφνικὰ ὁ ἄντρας της ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο καὶ δὲν τὴ βρῆ ἐκεῖ.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ συνεχιζόταν ἕξη χρόνια τώρα μετὰ τὸ γάμο τους, ἀκόμη κι' ὅταν ἀπόκτησαν τὰ δυὸ ἀγοράκια, ποὺ εἶχαν.

Σαράντα χρόνων ἦταν ὁ γιατρὸς Πέτρος Σαρίδης, τριάντα χρόνων γυναῖκα ἡ Σοφία, σήμερα, μὲ δυὸ ἀγοράκια, τὸ ἕνα δύο καὶ τὸ ἄλλο τεσσάρων χρόνων.

Κι' ὅμως, ὁ Πέτρος εἶχε δεκαπέντε μέρες τώρα ποὺ εἶχε παρατήσει τὴ δουλειά του, τὸ ἰατρεῖο του, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σπίτι του, καὶ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὴ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι στὴν ἄλλη κι' ἀπὸ ξενοδοχεῖο σὲ ξενοδοχεῖο, γιατὶ δὲν εὑρισκε πουθενὰ λίγη ἤρεμία!

Ἀγριες σκέψεις τὸν τυραννοῦσαν καὶ μιὰ ἔμμονη ἰδέα εἶχε φωλιάσει στὸ μυαλό του: ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε!

★

Ὁ Πέτρος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν σκηνές, ἢ νὰ χειροδικήσουν.

Σεβόταν τὴ Σοφία ὡς μητέρα τῶν παιδιῶν του, ἀλλὰ δὲν τὴ συγχωροῦσε ὡς σύζυγο...

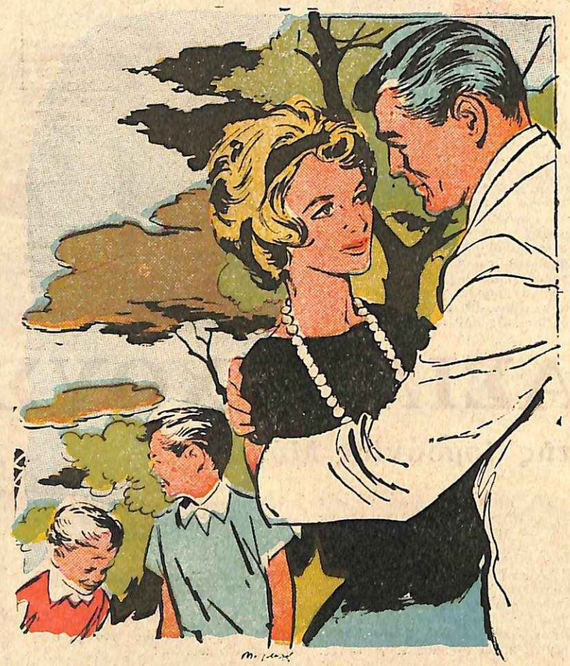

— Εἶχα χάσει τὸν ἑαυτό μου, Σοφία, μὰ τὸν ξαναβρῆκα! τῆς εἶπε ὁ Πέτρος.

Τὴ λύσι δὲ μποροῦσε νὰ τὴ βρῆ κλεισμένος μέσα στὸ σπίτι του, πλάϊ στὴ γυναῖκα, ποὺ πίστευε πὼς τὸν ἀπατοῦσε. Γι' αὐτό, γιὰ πρωτη φορὰ στὴ ζωή του, ἐπαναστάτησε στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ πῆρε ἕνα πρωϊνὸ μιὰ βαλιτσουλα, μὲ λίγα ἀπαραίτητα ἐσώρρουχα κι' ἔφυγε.

Ὅταν μπῆκε στὸ σιδηρόδρομο, γιατὶ ἀντιπαθοῦσε τὴν ταχύτητα μὲ τὰ ὠτομοτρὶς καὶ τὰ λεωφορεῖα, κι ἔπιασε μιὰ γωνία σ' ἕνα βαγόνι, πρώτης θέσεως, ἔνοιωσε ἕνα ξαλάφρωμα στὴν καρδιά. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη δὲ συλλογιζόταν κανένα, οὔτε ἀρρώστους, οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιά. Τὸν ἀπασχολοῦσε μόνο τὸ πράσινο τοπίο, ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά του κι' ἦταν αὐτὸ ποὺ τοῦ μαλάκωνε τὴν καρδιὰ καὶ τὸ νοῦ.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ὡς τὴ Λεβαδειά, ὅπου καὶ κατέβηκε γιὰ πρῶτο σταθμό, δὲ συλλογίστηκε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς συνέπειες τῆς ἀπομακρύνσεώς του.

Ὅταν κλείστηκε ὅμως στὸ δωμάτιο ἑνὸς ξενοδοχείου καὶ ξάπλωσε στὸ κρεβάτι, εἶδε ξαφνικὰ τὸ ταβάνι νὰ στριφογυρίζη ἀπὸ πάνω του, ὅπως στριφογύριζαν οἱ σκέψεις του μέσα στὸ μυαλό του.

Τὸ ἴδιο πάθαινε, κάθε φορὰ ποὺ ξάπλωνε ἀπὸ κρεβάτι σὲ κρεβάτι. Κι' ἄλλαζε διαρκῶς πόλι, ἄλλαζε ξενοδοχεῖο, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀλλάξη ἐντυπώσεις καὶ ν' ἀποφύγη αὐτὸν τὸν ἰλιγγο τοῦ μυαλοῦ του.

Καὶ σηκωνόταν, ἔβγαινε, πολλὲς φορές, ἔξω, μέσα στὴ νύχτα, νὰ νοιώση τὸ θόρυβο, νὰ δῆ τὰ φῶτα, νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἐξάντλησι στὴν πολυθρόνα κανενὸς ἐξοχικοῦ κέντρου, μέσα στὴ δροσιὰ τῆς νύχτας.

Ἦταν ἕνα τρομερὸ μαρτύριο γι αὐτὸν ἡ σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν ἀπατᾶ ἡ Σοφία!

Ἦταν ἀρκετὰ τὰ στοιχεῖα, ποὺ εἶχε γιὰ νὰ ὑποπτεύεται τὴ γυναῖκα του; Αὐτὸ ἦταν διαρκῶς τὸ δίκαίνε φοβερά, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ κλάψη.

★

Τὴ δεκάτη πέμπτη μέρα εἶχε λυτρωθῆ ψυχικά, ἀπὸ τὶς διάφορες μεταπτώσεις καὶ ἔδινε ὅλο τὸ ἀδίκο στὸν ἑαυτό του. Μονολογοῦσε διαρκῶς:

— Τί μοῦ φταίει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἂν γεννήθηκα ἐγὼ μονόχνωτος καὶ τὴ σκλάβωσα τώρα ἕξη χρόνια; Μιὰ μέρα δὲν τὴν πήρα νὰ πᾶμε ἕνα περίπατο! Μιὰ μέρα δὲν τὴν πῆγα σ' ἕνα θέαμα! Ἂν ἐγὼ ἤμουν ἕνα θῦμα τῆς μητέρας μου, ποὺ μοῦμαθε αὐτὴ τὴν ἀποτραβηγμένη ζωή, τί φταίει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ εἶχε μάθει ἀλλοιῶς;

Καὶ συνέχιζε μὲ παράπονο:

— Ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῆ ἕνα φίλο; Ἔπρεπε νὰ τὸν φέρη καὶ στὸ σπίτι;

Μὰ καὶ πάλι ἀμφέβαλλε:

— Ἦταν πράγματι φίλος της; Μὰ τί ἄλλο νὰ ἦταν, ἀφοῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα μου δὲ μοῦ εἶπε τίποτα;...

Ἐδῶ ἔβγαλε ἕνα συμπέρασμα:

— Ὄχι! Ἡ Σοφία δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο ἀναίσθητη! Ὅσο περιωρισμένη καὶ σκληρὴ ζωὴ τῆς κάνω, δὲν παύει νὰ εἶναι μητέρα δυὸ παιδιῶν, κι' ἂν δὲ σεβόταν ἐμένα, θὰ σεβόταν τὰ παιδιά μας. Ὄχι! Ἡ Σοφία δὲν εἶναι ἀσυνείδητη...

Καὶ καταστάλαξε σ' ἕνα συμπέρασμα:

— Πρέπει ν' ἀλλάξω!

★

Ἦταν ἡ δεκάτη πέμπτη μέρα ποὺ ἔλειπε. Ἡ νοσταλγία τοῦ σπιτιοῦ ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζη. Ἀσυναίσθητα ἐκεῖνο τὸ πρωϊ ἔκανε τὸν περίπατό του ὡς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἕνα τραῖνο ἔφευγε κι' ἡ καρδιά του λαχτάρησε. Ἔπειτα κατέβηκε πρὸς τὸν πευκῶνα, πρὸς τὴ θάλασσα καὶ κάθησε ἀναπαυτικὰ σὲ δυὸ καρέκλες

Εἶχε ἀλλάξει ζωή, τὸν τραβοῦσε τώρα τὸ τοπίο, ἡ ἐξοχή, ἡ θάλασσα, μὰ καὶ τὰ βράδυα, τὸν τραβοῦσαν τὰ φῶτα καὶ ἡ μουσικὴ κανενὸς κέντρου. Ἡ ψυχή του εἶχε γαληνέψει, μὰ καινούργιες ἀνησυχίες εἶχαν προβάλει, ἀνησυχίες ἀνθρώπινες, κοσμικές, κοινωνικές.

Φώναξε τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ ρώτησε:

— Εἶναι μακρυὰ τὸ τηλεγραφεῖο;

— Ὄχι, κύριε, ἐκεῖ ἀντίκρυ.

Ὁ Πέτρος τοῦδωσε ἕνα τηλεγράφημα νὰ στείλη:

«Σὲ περιμένω ἀμέσως, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά».

Εἶχε νοιώσει τὴν ἀνάγκη νὰ μὴν εἶναι μόνος, ἀλλὰ νὰ συμμερισθῆ τὴν ἀπόλαυσί του μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Τὸ βραδάκι πῆγε καὶ παρέλαβε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ἀπὸ τὸ σταθμό. Ἀγκάλιασε τὴ Σοφία, τὴ φίλησε καὶ φίλησε καὶ τὰ παιδιά του.

— Ἔνοιωσα, πὼς εἴχατε ἀνάγκη καὶ σεῖς ἀπὸ λίγη ἐξοχή! δικαιολογήθηκε.

Ἐκείνη τότε τοῦ εἶπε:

— Παρὰ λίγο νάρθῆ μαζί μας καὶ ὁ ἀδελφός μου, Ἤθελε τόσο πολὺ νὰ σὲ γνωρίση!

— Ποιός; Ὁ ἀδελφός σου; Δὲ μοῦ εἴχες πῆ ὅτι εἶχες ἀδελφό!

— Ναί, εἶχε φύγει πολὺ μικρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸν εἴχαμε χαμένο. Εἶχε πάει στὴν Ἀφρική... Τώρα ὅμως γύρισε, μὰ δὲ σοῦ εἶχα πῆ τίποτα, γιατὶ σεβάστηκα τὴν ἡσυχία σου...

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Πέτρου. Δὲν ἔβγαλε μιλιὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μὰ σὲ λίγο γύρισε καὶ εἶπε στὴ Σοφία μ' ἕνα χαμόγελο:

— Τηλεγράφησέ του νάρθῆ. Θὰ μείνουμε ἀκόμη ἕνα μῆνα ἐδῶ!...

— Κι' οἱ δουλειές σου;

— Εἶχα χάσει τὸν ἑαυτό μου, τὸν ἀνθρωπισμό μου, Σοφία, μὰ τὸν ξαναβρῆκα. Χαρὰ τῆς ζωῆς δὲν εἶναι μόνο ἡ δουλειά. Ἡ ζωὴ ἔχει κι' ἄλλες ἀνάγκες! Κύτταξε γύρω σου, ἀπόλαυσε, αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή!

Ἔπειτα, μὲ ξαφνικὴ συγκίνησι, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε παράφορα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το τέλος τοῦ Αὐγούστου συνδυάζεται μὲ τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῶν πλεχτῶν. Ὄχι, βέβαια, ὅτι εἶχαν ἐντελῶς ἐκλείψει καὶ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ ὁ ρόλος τους ἦταν ὡς τώρα μόνο βοηθητικός. Κάποιο ἐφεδρικὸ σουέτερ, κάποιο πουλόβερ, ὑπῆρχε πάντα γιὰ μιὰ δροσερὴ βραδυὰ στὴν ἐξοχή, γιὰ ἕνα ταξίδι μὲ τὸ πλοῖο, γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ στὸ βουνό. Μὲ τὸ Σεπτέμβρη ὅμως, ποὺ ἔφτασε, τὰ πλεχτὰ παίρνουν σιγὰ-σιγὰ μιὰ προεξέχουσα θέσι καὶ ἀποτελοῦν ἕνα διάμεσο μεταξὺ τοῦ καλοκαιρινοῦ ντυσίματος καὶ τοῦ χειμερινοῦ. Εἴτε βρίσκεσθε ἀκόμη στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ παρατείνετε τὴ διαμονή σας καὶ τὸν ἑπόμενα μῆνα, εἴτε ἔχετε ἤδη γυρίσει στὴν πόλι, τὸ πουλόβερ ἢ τὸ σουέτερ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν.

Γιὰ νὰ φροντίσετε τὴν καινούργια σας γκαρνταρόμπα, θὰ θέλετε ὄχι ἁπλῶς νὰ πληροφορηθῆτε τὶς νέες τάσεις τῆς μόδας, ἀλλὰ καὶ νὰ βεβαιωθῆτε κάπως γιὰ τὶς ἐξελίξεις της. Στὸ μεταξύ, ἀνανεῶστε τὰ πλεχτά σας.

Προτιμῆστε γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πλεχτὰ μάλλινα, βέβαια, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ λεπτὸ καὶ ἁπαλὸ μαλλί. Τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα θὰ εἶναι τὰ πιὸ κατάλληλα καὶ θὰ συνδυάζωνται ὡραότατα μὲ ἀνοιχτόχρωμα παντελόνια ἢ φοῦστες.

Τὰ πιὸ ἐξυπηρετικὰ εἶναι, φυσικά, τὰ πουλόβερ μὲ τὰ κοντὰ μανίκια. Λέμε κοντὰ μανίκια, γιατὶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δὲ δεχόμαστε ἀκόμη μακρυὰ μάλλινα μανίκια. Ἐξ ἄλλου, θὰ ἔχετε ἐπίσης στὴ διάθεσί σας ἕνα-δυὸ σουέτερ μὲ μακρυὰ μανίκια. Τὰ τουίν-σὲτ εἶναι πάντοτε τῆς μόδας, δηλαδὴ πουλόβερ καὶ σουέτερ ὁμοιόμορφα. Τὰ πουλόβερ γίνονται μᾶλλον κοντὰ μὲ λάστιχο στὴ μέση, ποὺ τὰ σφίγγει λίγο καὶ ὕστερα τ' ἀφίνει ἐλεύθερα στοὺς γοφούς. Φοριοῦνται καὶ μὲ ζώνη καὶ χωρὶς ζώνη.

Τὰ σουέτερ εἶναι ἐντελῶς ρηχτὰ καὶ ἄνετα, μὲ φαρδιὲς μασχάλες καὶ τὴν ἕνωσι χαμηλὰ στοὺς ὤμους.

Συνηθίζεται πολὺ νὰ τελειώνωμε τὸ σουέτερ μ' ἕνα φαρδὺ στολίσμα, γυρισμένο πρὸς τὰ ἔξω. Στὰ δύο πλάγια τ' ἀφίνομε ἄπιαστο κι' ἔτσι σχηματίζονται τσέπες.

Τσέπες κοφτὲς βλέπομε καὶ στὰ πουλόβερ, ὅταν εἶναι μακρυά.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ χρώματα, πολὺ τῆς μόδας εἶναι ὅλοι οἱ τόνοι τοῦ κτρινου, τὸ ροδακινί, τὸ ἀνοιχτὸ πράσινο καὶ τὸ λευκό.

ΣΥΝΟΛΑ ΕΚΔΡΟΜΗΣ

Ἂν χαρῆκατε ὅλο τὸ καλοκαίρι τὴ θάλασσα, τὸ Σεπτέμβρη θ' ἀρχίση ἡ ἄλλη ἀπόλαυσι τῶν ἐκδρομῶν. Τὰ βουνά, οἱ ἐξοχές, σᾶς περιμένουν, γιὰ νὰ χαρῆτε τὶς πρῶτες δροσιές. Νὰ κ' ἄλλη εὐκαιρία νὰ χαρῆτε τὰ πλεχτά σας, ποὺ 'γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ εἶναι κάπως βαρύτερα.

Γιὰ χρώματα, ἡ μόδα σᾶς συμβουλεύει ὅλη τὴ γκάμα τῶν καφέ, ποὺ δὲν ἀποκλείεται νὰ φτάνη καὶ ὡς τὸ χουσαφί. Ἔπειτα, θὰ δοῦμε πολλὰ μπλὲ καὶ πράσινα. Ἕνας ὡραῖος συνδυασμὸς εἶναι ἡ φούστα ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο, σὲ χρῶμα ταμπᾶ, μὲ πουλόβερ σὲ «ντεγκραντὲ» ἀποχρώσεις πρασίνου.

Ἀριστερά: Πανταλόνι μονόχρωμο καὶ βέστα σὲ πλέξι ζακάρ. Δεξιά: Φούστα μὲ καυφάσιεττες καὶ πουλόβερ.

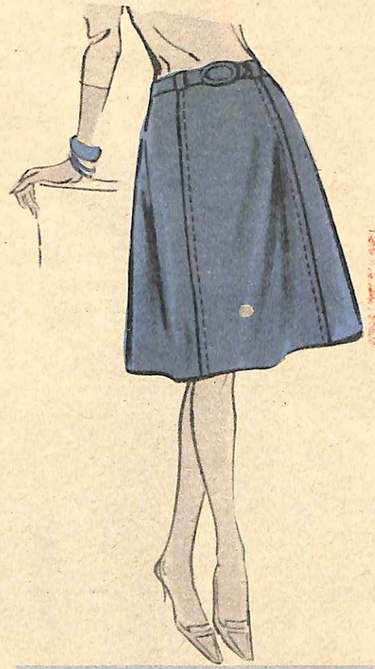

Φούστα φορεμένη χαμηλά.

Ἡ φούστα θὰ εἶναι ἕνας συνδυασμὸς εὐθείας γραμμῆς καὶ ἀνέσεως, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ βαθειὲς κουφωτὲς πιέττες, πιασμένες ὧς κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς. Τὴ στολίζει μιὰ κοφτὴ τσέπη στὸ κάθε πλάϊ, καθὼς καὶ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ κλείνει μὲ ἀγκράφα. Τὸ πουλόβερ σὲ ντεγκραντὲ πράσινο, καθὼς εἴπαμε, θὰ παρουσιάζη τὴν καινοτομία νὰ φοριέται μέσα ἀπὸ τὴ φούστα.

Γίνεται ἀρκετὰ ἄνετο, ὥστε νὰ σχηματίζη στὴ μέση ἐλαφρὸ μπουφάν. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλὸ καὶ τὰ μανίκια κοντά.

Ἄλλη ἐμφάνισι, ἰδιαίτερα πρακτική, εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ παντελονιοῦ μὲ τὴ μακρειὰ πλεχτὴ βέστα. Ἡ πλέξι «ζακάρ» εἶναι ἐνδεδειγμένη γι' αὐτὲς τὶς βέστες καὶ μάλιστα σὲ δύο καὶ τρία χρώματα καὶ σχέδια μᾶλλον μικρά. Πολλὲς εἶναι αὐτὲς οἱ βέστες, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ πολὺ ἀνοιχτὸ μπέζ, ὡς χρῶμα, μὲ τὰ πράσινα καὶ καφὲ σχέδια «ζακάρ».

Ἡ κόψη τῆς βέστας εἶναι ἐντελῶς ριχτή, μὲ στρογγυλὸ λαιμὸ καὶ μακρυὰ ἄνετα μανίκια. Τσέπες κοφτὲς ἢ ἐξωτερικές, τὴ συμπληρώνουν στὸ κάθε πλάϊ.

Τὸ συμπλήρωμα, ἐξ ἄλλου, τῆς βέστας καὶ τοῦ παντελονιοῦ εἶναι καὶ ἕνα πουλόβερ λίγο κοντύτερο ἀπὸ τὴ βέστα.

Στὸ γούστο σας ἐναπόκειται νὰ πετύχετε ὡραίους συνδυασμοὺς χρωμάτων μὲ τὰ τρία αὐτὰ κομμάτια, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἐμφάνισί σας.

Καὶ κάτι, ποὺ θὰ σᾶς εἶναι πολὺ χρήσιμο γιὰ τὸν ἀέρα: ἡ «ἀεροπορικὴ κουκούλα», ὁμοιόγρωμη μὲ τὸ πουλόβερ.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΙΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Τὰ σύνολα φοῦστες καὶ μπλοῦζες, φοῦστες καὶ ζακάκες, φοῦστες καὶ βέστες, θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὴν ἐποχή, ποὺ μᾶς ἔρχεται. Ἡ ποοτίμησι τῆς μόδας κινιαίνεται πάντα μεταξὺ τῆς ἴσιας γραμμῆς καὶ τῆς ἐβαζέ. Τὴν ἴσια γραμμὴ θὰ τὴ δοῦμε περισσότερο σὲ ντὲ-πιές, ποὺ θὰ διατηροῦν κάποια κλασσικὴ τάσι, ἐνῶ τὸ φάρδος στὴ φούστα θὰ εἶναι ἀναπόσπαστο, ὅπως σὲ κάθε σπορτίβ γραμμή.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι, γιὰ κάθε παρόμοια περίπτωσι, τὰ ἐξωτερικὰ γαζιὰ στὶς ὁραφὲς τῶν φύλλων. Τὰ φύλλα εἶναι στενώτερα ἀπάνω καὶ φαρδύτερα κάτω, θὰ σχηματίζουν δὲ συχνὰ μιὰ ἐντονη κλὺς γραμμή. Ἕνα σκέρτσο, ποὺ θὰ δοῦμε, ἐπὶ πλέον, εἶναι ἡ χαμηλὰ τοποθετημένη φούστα, ποὺ συγκρατιέται μὲ μιὰ ζώνη περασμένη μέσα σὲ θηλειές, δυὸ ἐμπρὸς-πλάϊ καὶ δύο πίσω-πλάϊ. Τὸ σκέρτσο αὐτὸ δίνει μιὰ ἐντύπωσι ἐλαφρῶς μακρόταλλη, ποὺ ἔχει πολλὴ χάρι.

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΙΑ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ

Ἡ πρωτοτυπία συνδυάζεται συχνότατα μὲ τὴ σπορτίβ ἐμφάνισι. Σὲ κάθε παρόμοια γραμμή, ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη λεπτομέρεια, ἔρχεται νὰ προσθέση κάτι ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ τυπικὸ καὶ δίνει ἀκριβῶς γι' αὐτὸ μιὰ ἐλκυστικὴ ἐμφάνισι στὸ σύνολο.

Ἡ μόδα μᾶς εἶχε συνηθίσει π. χ. στὶς τσέπες, ποὺ μπαίνουν στὰ παντελόνια ἐξωτερικὲς καὶ τοποθετημένες μᾶλλον χαμηλά, λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὰ γόνατα. Ἤδη βλέπομε σὲ πολλὰ πουκάμισα-βέστες, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ἐξωτερικὴ τσέπη μὲ καπάκι, ποὺ στολίζει τὸ πάνω πλάϊ τῆς βέστας, μιὰ ἄλλη παρόμοια τσέπη νὰ στολίζη, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά, τὸ μανίκι τῆς βέστας. Φυσικά, πρόκειται γιὰ πουκάμισο-βέστα ἐντελῶς σπορτίφ, μὲ κλασσικὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ, εὐθύγραμμο κοψιμιὸ καὶ μακρυὰ μανίκια, μὲ τελείωμα πουανιέ.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΥ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

Ἡ ἐποχή, ποὺ φτάνει, θὰ μᾶς προσφέρη κομψὰ σύνολα, ποὺ θὰ συνδυάζουν τὸ μονόχρωμο μὲ τὸ φανταιζί. Ἄλλοτε, ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς θὰ ἐπιτυγχάνεται μὲ δυὸ διαφορετικὰ ὑφάσματα καὶ ἄλλοτε μὲ λεπτὰ λαινάζ, τῶν ὁποίων ἡ μιὰ πλευρὰ θὰ εἶναι μονόχρωμη καὶ ἡ ἄλλη καρρεδάτη ἢ σκωτσέζικη.

Μὲ ἕνα τέτοιο λαινάζ «ντοὺμπλ-φὰς» μπορεῖτε νὰ πετύχετε ἕνα κομψὸ συνδυασμὸ φούστας, ζακάκας καὶ πτὶ-μαντώ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδυασμοὺς μπορεῖ νὰ ἐμφανίζη τὴ φούστα ἀπὸ τὴ μονόχρωμη ὄψη τοῦ ὑφάσματος καὶ τὴν ζακάκα ἀπὸ τὸ καρρεδάτο, ἐνῶ τὸ πτὶ-μαντώ, λίγο κοντύτερο ἀπὸ τὴ φούστα, θὰ εἶναι ἀπ' ἔξω μονόχρωμο καὶ ἀπὸ μέσα καρρεδᾶτο. Γενικῶς, πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶναι ἐρέτος ὁ συνδυασμὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐπανωφοριοῦ μὲ τὸ ὁλόκληρο φόρεμα ἢ τὴ μπλούζα ἢ τὴν ζακάκα, ποὺ θὰ φοριέται μὲ τὴ φούστα.

Πουκάμισο - βέστα μὲ τσέπη στὸ δεξὶ μανίκι.

Ἐπάνω: Σύνολο τρουὰ - πιὲς καρρεδᾶτο καὶ μονόχρωμο. Κάτω: Σύνολο φούστας καὶ κάπας.

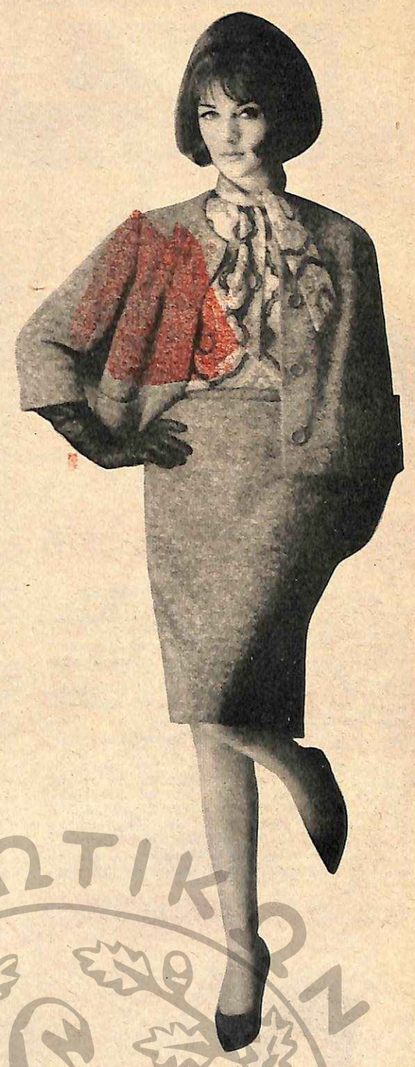

Ἀριστερά: Ἰδιότροπο φθινοπωρινὸ ἐπανωφόρι. Μέσον: Παντελόνι μὲ ζακάκα καὶ βέστα. Δεξιά: Σταμπάτη μπλούζα γιὰ συμπλήρωμα τοῦ ντὲ πιές.

ΣΤΑΜΠΑΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Μιὰ μόδα, ποὺ θὰ ἐπικρατήση, θὰ εἶναι οἱ σταμπάτες μπλοῦζες ὡς συμπλήρωμα ἑνὸς ντὲπιὲς φούστας καὶ βέστας. Τὸ ὕφασμα τοῦ ντὲπιὲς μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε μονόχρωμο λαινάζ, εἴτε φανταιζὶ καὶ ἡ σταμπάτη μπλούζα θὰ θυμίζη, μὲ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο χρῶμα, τὸ βασικὸ χρῶμα τοῦ ντὲ-πιές. Ἡ μπλούζα θ' ἀκολουθῆ μιὰ κόψη σεμιζιέ, ἐκτὸς ἂν εἶναι λουσάτη. Μπορεῖ τότε νὰ ἔχη ἕνα ντραπαριστὸ γιακᾶ καὶ στρογγυλὸ ἄνοιγμα. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἔχη καὶ γιακᾶ-ἐσάρπα, ποὺ θὰ δένη μπροστὰ ἕνα φιόγκο ἢ ἁπλῶς μιὰ θηλειά.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὸ πρῶτο, ποὺ θὰ χρειαστοῦμε μὲ τὴν ἄφιξι τοῦ φθινοπώρου, θὰ εἶναι ἕνα ἐλαφρό, ἀλλὰ ζεστὸ ἐπανωφόρι, τὸ λεγόμενο ντεμι-σαιζόν. Ἡ μόδα τὸ θέλει ριχτό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἴσια γραμμή.

Τὸ μάκρος τοῦ ντεμι-σαιζὸν ἐπανωφοριοῦ ξεπερνάει μόλις κατὰ δύο ἑκατοστὰ τὸ μάκρος τῶν φορεμάτων, ἐκτὸς ὅταν συνδυάζεται μὲ τὸ φόρεμα. Μπορεῖ τότε νὰ εἶναι λίγο μακούτερο.

Ἡ μόδα προσθέτει σ' αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐμφάνισι. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ χρησιμοποίησι τῆς πέττας ὡς διακοσμητικοῦ. Βλέπομε δηλαδὴ ἐπανωφόρια ριχτά, ποὺ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους, σχηματίζουν ἕνα δδάλ πλαστοτόν, ποὺ φτάνει ὡς λίγο ἐπάνω ἀπὸ τὴ μέση. Τὸ πλαστρὸν αὐτὸ σχηματίζεται ὁλόκληρο μὲ πλαγιαστὲς πέττες. Στὴ μέση μιὰ πέττα κουφωτὴ χρησιμεύει γιὰ τὸ κοψιμο, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο ἐπανωφόρι πέφτει ἐλεύθερο. Ὁ λαιμὸς ἔχει στρογγυλὸ κλεῖσιμο καὶ στρογγυλὸ ἐπίσης γιακᾶ, λίγο ἐβαζέ. Τὰ μανίκια εἶναι ἄνετα καὶ λίγο μακρύτερα ἀπὸ τρουνὰ-κάρ.

Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πλησιάζοιν οἱ ἡμέρες, ποὺ θὰ πρέπει νὰ φροντίσετε γιὰ τὸ φθινοπωρινὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν σας. Ἀφ' ἑνὸς γιὰ τὸ σχολεῖο, ἀφ' ἑτέρου γιὰ τὸν περίπατο, ἡ γκαρνταρόμπα τους πρέπει νὰ πλουτισθῆ μὲ φορέματα φοῦστες, μπλοῦζες, πουλόβερ, βέστες. Ὅλα αὐτὰ χρειάζονται γι' αὐτὴν τὴν ἐνδιάμεση ἐποχή.

Γιὰ τὸ σχολεῖο, τὸ πιὸ κατάλληλο ντύσιμο εἶναι πάντα μιὰ φούστα μὲ τιράντες, ποὺ μπορεῖ νὰ φοριέται μὲ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μπλούζα. Στὴν ἀρχή, ἡ φούστα αὐτὴ θὰ εἶναι ἀπὸ κοτονάντ καὶ ἀργότερα θὰ εἶναι ἀπὸ φανέλλα ἢ λαινάζ. Ἡ ἴδια φούστα μπορεῖ νὰ φορεθῆ ἀργότερα καὶ μὲ πλεχτὸ πουλόβερ.

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Γιὰ τὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ἡ μόδα συμβουλεύει ἐπίσης ἕνα συνδυασμὸ φούστας καὶ ριχτῆς ζακάκας. Τὸ μονόχρωμο καὶ τὸ σκωτσέζικο ἀποτελοῦν ἐδῶ ἕνα χαριτωμένο σύνολο. Ἄλλοτε θὰ δοῦμε τὴ φούστα σκωτσέζικη καὶ τὴν ζακάκα μονόχρωμη καὶ ἄλλοτε τὸ ἀντίθετο. Εἶναι καὶ τὰ δύο ὡραῖα.

Οἱ φοῦστες σ' αὐτὰ τὰ σύνολα γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ πιέττες ἢ σουρωτὲς καὶ ἡ ζακάκα στολίζεται μ' ἕνα λευκὸ γιακαδάκι.

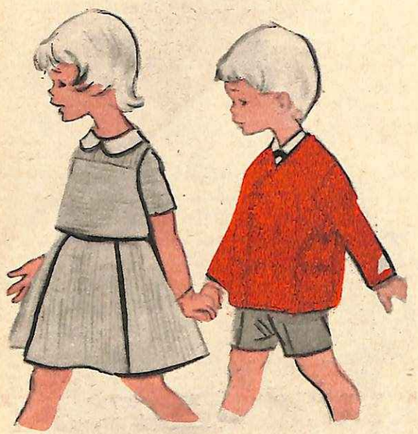

Ἀριστερά: Παιδικὸ φόρεμα μὲ μπλουζόν. Δεξιά: Ἀγορίστικο κοστούμι μὲ σταυρωτὴ βέστα.

ΤΑ ΜΠΛΟΥΖΟΝ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ γραμμὴ μπλουζόν στὰ παιδικὰ φορέματα θὰ εἶναι ἰδιαίτερα τῆς μόδας ἐφέτος.

Θὰ τὰ δοῦμε ἀρκετὰ ἔντονα καὶ ἡ φούστα θὰ συνεχίζεται κάτω ἀπ' αὐτά, κομμένη «ἀν-φὸρμ» μὲ ἄφθονα γκοντέ.

Κοντὰ ἢ μακρυὰ μανικάκια καὶ τὸ ἀπαραίτητο λευκὸ γιακαδάκι στὸ λαιμό, θὰ συμπληρώνουν τὴν ἐμφάνισι τῆς μικρῆς.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Γι' αὐτὲς προτιμάει ἡ μόδα μιὰ γραμμὴ ἐλαφρῶς κορσελέ. Ἐπιτυγχάνεται δὲ μὲ μιὰ ζώνη κοιμένη «ἀν-φόρμ», ὥστε νὰ εἶναι φαρδύτερη πρὸς τὰ πάνω κ' ἔτσι ν' ἀνεβαίνη ἀπάνω ἀπὸ τὴ μέση. Ἡ φούστα εἶναι κ' ἐδῶ φαρδειά, μὲ πιέτες ἢ μὲ κόψη κλός. Ἕνα σχετικὸ μοντέλο παρουσιάζει ἀκριβῶς τὴ γραμμὴ αὐτὴ μὲ τὸ κορσὰζ εὐθύγραμμο καὶ δύο ντεκοὶπ στὰ δύο πλάγια, ποὺ περιορίζουν τὸ φάρδος στὴ μέση. Ἡ φούστα κάτω ἀπὸ τὴν κορσελὲ ζώνη παρουσιάζει μπροστὰ ἕνα ἰσιο κούμπωμα ἀπὸ πάνω ὣς κάτω. Μιὰ φάσα σταυρωτὴ στολίζει τὸ λαιμό, καμωμένη ἀπὸ διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος καὶ τὸ ἴδιο γαρνίρισμα μπαίνει καὶ στὸ τέλος τῶν τρουνὰ-κὰρ μανικιῶν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΖΕΣΤΗ

Ὑποφέρετε ἀπ' τὴ ζέστη; Κουράζονται τὸ σῶμα καὶ τὰ νεῦρα σας; Νά, λοιπόν, μερικὲς ἁπλὲς συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ περιορίσετε πολὺ τὸ κακό:

Σηκωθῆτε τὸ πρωὶ ἀπ' τὸ κρεβάτι μισὴ ὥρα νωρίτερα, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆτε κατόπιν στὴν ἀνάγκη νὰ κάνετε βιαστικὰ τὶς δουλειές σας.

Μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα — τὸ πρωὶ ὅταν ξυπνᾶτε, ἢ τὸ βράδυ πρὶν πλαγιάσετε — κυκλοφορῆστε μέσα στὴν κάμαρά σας, ὅσο περισσότερη ὥρα μπορεῖτε, χωρὶς κανένα ροῦχο πάνω σας: Αὐτὸ τὸ «ἀερόλουτρο» ἐπιτρέπει στὸ δέρμα σας νὰ «ἀναπνεύσει» ἐλεύθερα. Ἔπειτα τρίβετε ὅλο σας τὸ σῶμα μὲ μιὰ τραχειὰ πετσέτα. βρεγμένη μὲ κολώνια.

Τὰ πόδια σας χρειάζονται ἰδιαίτερη περιποίησι. Τὰ βουτᾶτε σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο ἢ ἐλαφρὰ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει 100 γραμμάρια ξύδι ἢ δυὸ μεγάλες κουταλιὲς ἁλάτι. Τὰ σκουπίζετε ἔπειτα καλά, τοὺς κάνετε ἕνα μασὰζ μὲ κολώνια καὶ τὰ πουντράρετε μὲ τάλκ.

Ἂν τὰ χέρια σας ἱδρώνουν καὶ «κολλᾶνε», τὰ βάζετε, πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ βρύση (φυσικά, τὸ νερὸ πρέπει νἆναι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κρύο). Ἀποφεύγετε νὰ φοράτε σφιχτὰ βραχιόλια ἢ δαχτυλίδια.

Τὶς ζεστὲς ὧρες τῆς ἡμέρας, φροντίστε νἄχετε κλειστὲς τὶς κουρτίνες τῆς κρεβατοκάμαράς σας. Τὶς τραβᾶτε ὅμως κ' ἀνοίγετε τὰ παράθυρα. ἀμέσως μόλις πέση ὁ ἥλιος.

Ἀποφύγετε τὸ μάλλινο στρῶμα στὸ κρεβάτι σας. Τώρα τὸ καλοκαῖρι, κατάλληλη εἶναι ἡ «τζίβα». Κολλάρετε τὶς μαξιλαροθῆκες σας, γιὰ νὰ μένουν περισσότερη ὥρα δροσερές.

Ἂν ὁ θόρυβος τῶν δρόμων σᾶς ἐμποδίζη νὰ κοιμηθῆτε μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, δοκιμάστε νὰ μεταγειρισθῆτε κάτι εἰδικὰ βουλώματα τῶν αὐτιῶν. Θὰ τὰ βρῆτε στὰ φαρμακεῖα.

Τέλος, προτιμᾶτε φαγητὰ δροσερὰ καὶ εὔκολα. Εἶναι π. χ. πολὺ κατάλληλα τὰ πράσινα σαλατικά τὰ πηχτὰ αὐγά. τὸ τυρί, τὰ φροῦτα καὶ τὸ γάλα. Πίνετε ἄφθονα ὑγρά.

1) Κορσελὲ φόρεμα κοπελλίτσας. 2) Ντὲ-πιὲς γιὰ μικρούλα. 3) Φούστα κλὸς μὲ τιράντες.

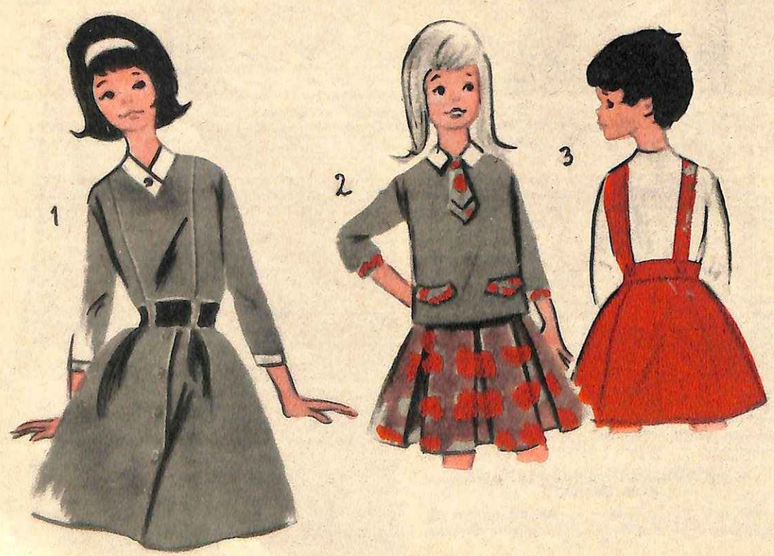

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὰ κουρασμένα μάτια

Ἂν ἔχετε ξενυχτήσει ἢ ἐργασθῆ πολὺ καὶ κουράσατε τὰ μάτια σας, βάζετε πάνω τους μιὰ λεπτὴ κομπρέσσα. Κι' ἔπειτα, ὅταν θὰ πλαγιάσετε, τὰ σκεπάζετε ἐπὶ 5 λεπτὰ μὲ δυὸ μεγάλα κομμάτια βαμπάκι βουτηγμένο σὲ τριανταφυλλόνερο.

Κάνετε ἐπίσης μὲ τριανταφυλλόνερο χλιαρὸ ἕνα καθημερινὸ μπάνιο τῶν ματιῶν, μέσα σ' ἕνα φλυτζανάκι.

Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ ν' ἀφαιρῆτε τὸ βράδυ τὸ μακιγιὰζ τῶν ματιῶν σας, μ' ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ νερό. Προσέχετε δὲ νὰ μὴ μπαίνουν στὰ μάτια σας τὰ διάφορα καλλυντικά.

Ὡραῖο περπάτημα

Γιὰ νὰ ἔχετε ἕνα ὡραῖο καὶ ἁρμονικὸ περπάτημα, πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ συνηθίσετε νὰ λυγίζετε ἐλαφρὰ τὸ γόνατο καὶ νὰ τὸ τεντώνετε μόνο ὅταν τὸ πόδι ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ἔδαφος. Πρέπει ἐπίσης τὰ πόδια νὰ μένουν ἐντελῶς παράλληλα μεταξύ τους κι' ὄχι πολὺ ἀνοιγμένα (ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσά τους νὰ μὴν εἶναι μεγαλείτερη ἀπὸ 10 πόντους).

Γυμνασθῆτε στὸ περπάτημα, κάθε πρωΐ, στὴν κάμαρά σας. Χαράζετε μὲ κιμωλία στὸ πάτωμα δυὸ παράλληλες γραμμές ποὺ θ' ἀπέχουν 8 πόντους μεταξύ τους (ἢ 9, ἂν εἶσαστε ψηλή). Καὶ περπατᾶτε πάνω σ' αὐτές.

Γιὰ τὴ στάσι σας

Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ ἔχη πρόσωπο καὶ σῶμα Ἀφροδίτης, ἂν ὅμως περπατᾶη... σὰν τὴν πάπια ἢ στέκεται ἄσχημα, ἡ ὁμορφιά της δὲ θὰ κάνη καμμιὰ ἐντύπωσι. Μὴ νομίζετε ὡστόσο πὼς τὸ χάρισμα αὐτὸ ὑπάρχει πάντα ἐκ φύσεως. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποχτήσετε, προσέχοντας νὰ κρατᾶτε πάντα τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ λαιμὸ ἴσιο, τὸ στῆθος προτεταμένο, τὴν κοιλιὰ μέσα, τὶς κνῆμες τεντωμένες, τὰ γόνατα ἴσια καὶ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ πίσω.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ἡ στάσι σας εἶναι καλή, σταθῆτε μὲ τὴ ράχη κοντὰ στὸν τοῖχο. Πρέπει τότε ν' ἀκουμπᾶνε στὸν τοῖχο οἱ φτέρνες, οἱ γάμπες, οἱ ὦμοπλάτες καὶ τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Ἂν σταθῆτε μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο, μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα καὶ τὶς μύτες τους κολλημένες ἀπάνω του, πρέπει ν' ἀκουμπᾶη στὸν τοῖχο μόνο τὸ στῆθος σας.

Κιτρινισμένα ἀντικείμενα

Μὲ λίγο ἀλάτι, λυωμένο σὲ ξύδι ἢ σὲ λεμόνι, βρέξετε ἕνα κουρέλι καὶ τρίψετε μ' αὐτὸ τὰ μαρμάρινα, κοκκάλινα ἢ φιλιντισένια ἀντικείμενα ποὺ ἔχουν κιτρινίσει. Ὕστερα τὰ περνᾶτε μὲ λίγο πετρέλαιο. Θὰ ξαναγίνουν κάτασπρα καὶ γυαλιστερά. σὰν καινούργια.

Βραστὲς πατάτες

Ὅσο λιγώτερο νερὸ ἀπορροφήσουν οἱ πατάτες στὸ βράσιμο, τόσο νοστιμώτερες γίνονται. Μὴ τὶς βράζετε λοιπὸν ποτὲ καθαρισμένες, καὶ πολὺ περισσότερο κομμένες.

Οἱ τηγανιτὲς γίνονται καλλίτερες, ἂν μετὰ τὸ πλύσιμο τὶς σκουπίσετε καλὰ μὲ μιὰ πετσέτα.

Γιὰ τὸ φοῦρνο τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας

Εἶναι, βέβαια, μεγάλη εὐκολία νὰ ψήνετε στὸ σπίτι σας τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκά σας, στὸ φοῦρνο τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας σας. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε πότε εἶναι ζεστὸς καὶ πότε μέτριος, ὥστε νὰ τὸν χρησιμοποιήσετε ἀναλόγως. Ἂν, λοιπόν, δὲν ἔχη θερμόμετρο, κάνετε τὴν ἑξῆς δοκιμή: Βάζετε μέσα μιὰ κόλλα ἄσπρο χαρτί, κλείνετε τὴν πόρτα καὶ τ' ἀφίνετε λίγο. Ἂν ὁ φοῦρνος εἶναι πολὺ ζεστός, τὸ χαρτὶ θὰ μαυρίση. Ἂν εἶναι μέτριος, θὰ κιτρινίση. Ἂν δὲν ἔχη ζεσταθῆ ἀρκετά, τὸ χαρτὶ θὰ μείνη ἀμετάβλητο.

Πῶς συντηρεῖται τὸ κρέας χωρὶς πάγο

Ὑπάρχει μιὰ καλὴ μέθοδος γιὰ νὰ συντηρήσετε τὸ κρέας δίχως πάγο: Τὸ βάζετε μέσα σ' ἕνα πήλινο δοχεῖο γεμάτο γάλα, ὥστε νὰ σκεπάζεται τελείως. Κι' ὅταν θέλετε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε, τὸ βγάζετε ἀπὸ κεῖ καὶ τὸ ξεπλένετε μὲ κρύο νερό.

Ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ τ' ἀφίσετε μέσα σὲ λάδι καὶ λεμόνι, σὲ μιὰ κατσαρόλα ἐρμητικὰ κλειστή. Καὶ τρίτος, νὰ τὸ κλείσετε μέσα σ' ἕνα γυάλινο βάζο καὶ νὰ τὸ θάψετε σὲ καρβουνόσκονη.

Οἱ δυὸ πρῶτες μέθοδοι εἶναι οἱ καλλίτερες.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕΪΖ

PANTEBOY
ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

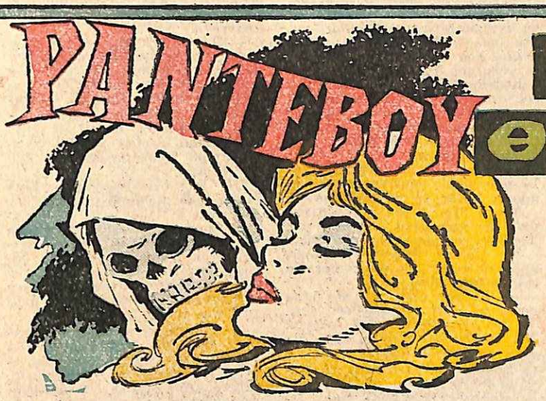

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Κάλβιν πηγαίνει τὴ γραφομηχανὴ τῆς Κὶτ στὴν Τράπεζα, μέσα σὲ μιὰ βαλίτσα, συναντᾶει τὸν Τράβερς καὶ προφασίζεται πὼς ἔχει στὴ βαλίτσα ἕνα κοστούμι του γιὰ τὸ καθαριστήριο. Τοῦ λέει ἐπίσης πὼς στὴν Τράπεζα χρησιμοποιοῦν μιὰ φορητὴ γραφομηχανὴ Κορόνα. Ὅταν φτάνη ἡ Ἶρις, γιὰ νὰ πιάση δουλειά, βλέπει τὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἀναγνωρίζει πὼς εἶναι τῆς μητέρας της. Διακρίνει ἐπίσης στὸ τραπέζι τὸ ἀποτύπωμα τῆς παλιᾶς μηχανῆς καὶ πείθεται πὼς εἶναι βάσιμες οἱ ὑποψίες τοῦ Τράβερς. Το μεσημέρι, τὸν συναντᾶει καὶ τοῦ τὰ λέει ὅλα. Ἐκεῖνος τῆς συνιστᾶει τότε νὰ ψάξη παντοῦ στὴν Τράπεζα, μὲ πρώτη εὐκαιρία, γιὰ νὰ βρῆ τὴ γραφομηχανὴ Ρέμινγκτον. Ἐπίσης νὰ πάρη ἀπ' τὸ ἀρχεῖο καὶ νὰ τοῦ φέρη ἕνα ἀντίγραφο ἐπιστολῆς γραμμένη σ' αὐτήν. Ἀλλ' ὁ Κάλβιν, ποὺ τὸ ἔχει μυριστῆ, ἔχει κλειδώσει τὰ ἀρχεῖα καὶ κρατᾶει αὐτὸς τὸ κλειδί. Γυρίζοντας στὴν πανσιόν, ἡ Ἶρις κάνει μιὰ ἔρευνα στὴν κάμαρα τοῦ Κάλβιν, χωρὶς νὰ βρῆ τίποτα. Φτάνει ὅμως ξαφνικὰ ὁ Κάλβιν καὶ τὴ βρίσκει ἐκεῖ. Κάνει πὼς πιστεύει τὴ δικαιολογία της ὅτι συγύριζε τὴν κάμαρά του. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, σκέπτεται πὼς ἔχει γίνει πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ πὼς πρέπει νὰ πάρη τὰ μέτρα του.

10ον Πῆγαν μαζὶ στὴν Τράπεζα. Οἱ ἐμπειρογνώμονες εἶχαν τελειώσει τὸν ἔλεγχό τους κι' εἶχαν γυρίσει στὸ Σὰν Φραντσίσκο.

Ἐνῶ ὁ Κάλβιν διάβαζε τὴν ἀλληλογραφία, ἡ Ἶρις ἔκανε τὴ δουλειά ποὺ τῆς εἶχε ἀναθέσει. Ἔπειτα τῆς ὑπαγόρευσε μερικὰ γράμματα κι' αὐτὴ τὰ δακτυλογράφησε. ἐνῶ ὁ Κάλβιν δεχότανε τοὺς λιγοστοὺς πελάτες.

Μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὶς 11, ἡ Ἶρις τοὔφερε τὰ γράμματα, γιὰ νὰ τὰ ὑπογράψη. Ἐκεῖνος ἔγειρε πίσω στὴν πολυθρόνα του καὶ τὴν κύτταξε μ' ἀφηρημένο ὕφος.

— Πρέπει νὰ πάω στὸ Σὰν Φραντσίσκο σήμερα τ' ἀπύγεια, τῆς εἶπε. Ὁ διευθυντὴς θέλει νὰ μελετήσουμε μαζὶ τὴν ἔκθεσι τῶν ἐμπειρογνωμόνων. Ἴσως ἔχω νὰ γυρίσω στὶς 12½. Τὸ ἐπόμενο φεύγει στὶς 3. Ἂν δὲν προλάβω τὸ πρῶτο, θὰ χάσω ὅλο τ' ἀπύγειά μου... Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ στὶς 12 παρὰ τέταρτο, γιὰ νὰ προφτάσω. Μπορεῖτε νὰ κλείσετε σεῖς τὴν Τράπεζα;

Δύσκολα ἔκρυψε ἡ Ἶρις τὸ ἐνδιαφέρον της. Νά ἡ εὐκαιρία ποὺ περίμενε!... Ὅταν θάφευγε ὁ Κάλβιν, θὰ μποροῦσε νὰ ψάξη ὅλη τὴν Τράπεζα, μὲ τὴν ἡσυχία της. Κι' ἂν τὰ λεφτὰ βρίσκονταν ἐκεῖ, θὰ τἄβρισκε ὁπωσδήποτε!

— Μά ναί, βέβαια, ἀπάντησε, προσπαθῶντας νὰ μὴ φανῆ ἡ ἔξαψή της.

Ὁ Κάλβιν, ποὺ τὴν κύτταζε προσεχτικά, μάντεψε σχεδὸν τὶς σκέψεις της καὶ παρὰ λίγο νὰ σκάση στὰ γέλια...

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ καθυστερήση κανεὶς πελάτης, τὴν τελευταία στιγμή, εἶπε. Θὰ σᾶς ἀφίσω τὰ κλειδιά. Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ συμβῆ...

Τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς ἔδωσε δυὸ κλειδιά. Ἐκείνη τὰ πῆρε. μὲ γέρι ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά. Τῆς ἔδωσε ἐπίσης κάμποσα χαρτιά.

— Μπορεῖτε νὰ τὰ ταξινομήσετε; ρώτησε. Ἐγὼ πάω νὰ πλύνω τὰ γέρια μου.

Μόλις ἡ κοπέλλα ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο της, ὁ Κάλβιν βγῆκε ἀπ' τὸ δικό του κ' ἀκολούθησε τὸ μικρὸ διάδρομο. ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν τουαλέττα.

Σταμάτησε κ' ἀφουγκράστηκε. Ὕστερα πῆγε γρήγορα ὣς τὴν πίσω πόρτα καὶ τράβηξε ἀθόρυβα τοὺς δυὸ μεγάλους σύρτες.

Μπῆκε ἔπειτα στὴν τουαλέττα κ' ἔπλυνε τὰ γέρια του, σιγοτραγουδῶντας.

Ἡ Ἶρις ἦταν τόσο ἐκνευρισμένη, ὥστε κύτταζε τὰ χαρτιά, ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ γραφεῖο της, χωρὶς νὰ τὰ βλέπη... Σκεπτόταν πῶς θ' ἀρχίζε τὴν ἔρευνα, ὅταν θάφευγε ὁ Κάλβιν.

«Ἔχω στὴ διάθεσί μου ὅση ὥρα θέλω — εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. Μόλις φύγη ὁ Κάλβιν, θὰ φυγάξω ἐδῶ τὸν Κέν. Καλύτερα νὰ ψάξουμε κ' οἱ δυὸ μαζί».

Ξαφνικά, δοκίμασε τὸ συναίσθημα πὼς ὁ Κάλβιν βρισκόταν πολὺ κοντά της. Κι' ἔκανε μιὰ κίνησι τόσο ἀπότομη, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέση ἀπ' τὸ κάθισμά της. Ἕνα μπράτσο τυλίχτηκε γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους της καὶ τὴ συγκράτησε. Ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάση.

Ὁ Κάλβιν τὴν ἄφησε κι' ἀπομακρύνθηκε λίγο.

— Ὀνειροπολοῦσατε; τῆς εἶπε. Πότε θὰ τελειώσετε τὴ δουλειά σας;... Πρέπει νὰ φύγω τώρα. Εἶσαστε σίγουρη πὼς θὰ τὰ καταφέρετε μονάχη σας;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, μὲ φωνὴ λίγο βραχνή.

— Ἐγὼ θὰ γυρίσω αὔριο βράδυ. Πῶς θὰ περάσετε τὴν Κυριακή σας; Θὰ πᾶτε περίπατο μὲ τὸν Κέν;

— Ἐλπίζω... ἂν θάναι ἐλεύθερος.

— Ἀ, ναί! Ψάχνει γιὰ τὸ μυστηριώδη κλέφτη... Ἂν πάρη τὴν ἀμοιβή, σωθήκατε! Τί θὰ τὰ κάνετε τόσα λεφτά;

— Μὰ δὲν τὰ πήραμε ἀκόμα, ἀπάντησε ἡ Ἶρις διστακτικά.

Ὁ Κάλβιν χαμογέλασε.

— Μπράβο! εἶπε. Εἶσαστε λογικὸ κορίτσι. Δὲν πουλᾶτε τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας πρὶν τὴ σκοτώσετε. Πάντως, σᾶς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

Στράφηκε ἀπότομα καὶ ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του. Ξαναβγῆκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, κρατώντας ἕνα χαοτοφύλακα.

— Φεύγω, δήλωσε. Θὰ ξαναδοθοῦμε αὔριο βράδυ.

Τὴν ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ χειρονομία, τῆς χαμογέλασε καὶ βγῆκε.

Ἡ κοπέλλα περίμενε μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Ὁ Κάλβιν διέσχιζε τὸ δρόμο, πηγαίνοντας πρὸς τ' αὐτοκίνητό του.

Ἀνέβηκε, ἔβαλε μπροστὰ καὶ ξεκίνησε.

Ἡ κοπέλλα ἔμεινε ἀκίνητη, μὲ καρδιοχτύπι, ὥστου τὸν ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια της. Ὕστερα πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη.

— Ἐδῶ, Ἶρις Αὐρίνγκ, τοῦ εἶπε. Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν Κέν;

— Καλημέρα, Ἶρις. Δυστυχῶς, ὁ Κὲν λείπει. Ἔχει πάει στὸ Ντιουνσάϊντ. μὲ τὸν Ἤστον.. Μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω σὲ τίποτα;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα μ' ἀπογοήτευσι. Πρόκειται γιὰ κάτι προσωπικό... Ξέρετε πότε θὰ γυρίση;

— Ὄχι ἀκριβῶς. Πάντως ὅμως, μετὰ τὶς 5. Θέλετε νὰ τοῦ πῶ πὼς τηλεφωνήσατε;

— Ὄχι, δὲν ὑπάρχει λόγος. Ἤθελα μονάχα νὰ τὸν ρωτήσω ἂν εἶχε δουλειὰ σήμερα τ' ἀπόγεμα.

— Ναί, ἔχει πολλὴ δουλειά. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Ψάχνομε γιὰ τὸν κλέφτη... Ἀλήθεια, πὼς σᾶς φαίνεται ἡ θέσι σας στὴν Τράπεζα;

— Καλή... πολὺ καλή, ἀπάντησε ἡ Ἶρις, προσπαθῶντας νὰ φανῆ ἥρεμη. Εὐχαριστῶ.

— Παρακαλῶ! εἶπε ὁ σερίφης, κ' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἡ Ἶρις ἄφησε στὴ θέσι του τ' ἀκουστικό.

Δὲ μποροῦσε ν' ἀφίση νὰ καθῆ τέτοια εὐκαιρία! Ἀναγκαστικά, θἄψαχνε μόνη της, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Κέν. Τόσο τὸ χειρότερο...

«Τί θρίαμβος γιὰ τὸν Κέν καὶ γιὰ μένα, ἂν ἀνακαλύψω τὰ λεφτά!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ της.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ της. Ἦταν 12 παρὰ 5!

Σηκώθηκε καὶ πῆγε ὣς τὴν ἐξώπορτα. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος, ὅπως πάντα τὸ Σάββατο τὸ πρωΐ.

Στάθηκε κοντὰ στὴν πόρτα καὶ περίμενε νὰ γτυτήση μεσημέρι τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας.

Τότε ἔκλεισε γρήγορα καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

Πάω' ὅλο τὸν ξαφνικὸ τρόμο, ποὺ τὴν εἶχε χυριεύει, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Κάλβιν κ' ἐξέτασε ὅσα συρτάρια του ἦταν ξεκλείδωτα. Δὲ βρῆκε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον.

Κοντὰ στὸν τοῖχο. βρισκόταν μιὰ μεταλλινη ἀρχειοθήκη. Ἦταν ξεκλείδωτη, ἀλλὰ περιεῖχε μονάχα χαρτιὰ σχετικὰ μὲ τὶς τραπεζικὲς ἐργασίες.

Βρῆκε μιὰ ματιὰ γύρω. Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλες πιθανὲς κρύπτες μέσα στὸ δωμάτιο.

Πῆγε ὕστερα στὴν τουαλέττα. Μιὰ γρήγορη ματιὰ τὴν ἔπεισε πὼς οὔτε κ' ἐκεῖ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη κρυμμένη κούπτη.

Ἂν βρίσκονταν κάπου τὰ λεφτά. ἔπρεπε νἆναι κάτω, στὸ ὑπόγειο.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της τὰ κλειδιά. ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Κάλβιν. καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα.

Ἄνοιξε τὶς δυὸ κλειδωμένες πόρτες καὶ ἔσπρωξε τὴ βαριὰ πόρτα κ' ἄνοιγε τὸ φῶς.

Στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ κύτταξε τὶς κασσετίνες, ποὺ ἦταν τοποθετημένες ἢ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη ὡς τὸ ταβάνι, στὶς τοῖχες πλευρές τοῦ μικροῦ ἐκείνου χώρου. Στὴν τετάρτη πλευρὰ βρισκόταν τὸ γραμματοκιβώτιο. Αὐτὸ. δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸ ἐξετάση. Ἤξερε πὼς δὲν εἶχε μέσα τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ βιβλία τῆς Τραπέζης καὶ τὶς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας.

Ἂν βρίσκονταν κάπου ἐκεῖ τὰ κλεμμένα λεφτά. ἔπρεπε νἆναι κοιμισμένα σὲ κάποια κασσετίνα. Ἡ Ἶρις κατάλαβε μεμιᾶς πὼς θὰ ἦταν πολὺ ἔξυπνο. αὐτὸ τὸ κόλπο...

— Καὶ τώρα δὲ μᾶς μένει παρὰ νὰ βροῦμε τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ ξεκινήσουμε...

Ἔβαλε ἕνα ψηλὸ σκαμνὶ δίπλα στὶς καρσετίνες, ἀνέβηκε σ' αὐτὸ καὶ κατέβασε ἐκεῖνα ποὺ βοισκόταν πάνω-πάνω. Ἦταν κλειδωμένη.

Προσπάθησε γ' ἀνοίξη τὴ δεύτερη, χωρὶς νὰ τὴν μετατοπίση, μὰ τὴ βρῆκε κλειδωμένη κ' ἐκείνη. Θυμήθηκε τότε πὼς εἶχε δῆ ἕνα μάτσο κλειδιὰ μέσα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου τοῦ Κάλβιν.

«Ἴσως νὰ ὑπάρχη κάποιο ἀντικλειδί, ποὺ ἀνοίγει ὅλες τὶς καρσετίνες», σκέφθηκε.

Ξανανέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Κάλβιν — τὴν ἴδια στιγμὴ, ποὺ ἔμπαινε αὐτὸς στὴν Τράπεζα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, πατῶντας στὰ νύχια!

Τὴν ἄκουσε, ποὺ ἔψαχνε στὸ γραφεῖο του, καὶ περίμενε ὑπομονετικά. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν τραχειὰ καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀπειλητικά.

Τέλος, ἡ Ἴρις βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο καὶ κατέβηκε πάλι στὸ ὑπόγειο. Ὁ Κάλβιν κλείδωσε τότε τὴν πίσω πόρτα καὶ τὴ σύρτωσε. Ἔστερα, ἀθόρυβα σὰ σκιά, μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ἄρπαξε τὴν τσάντα του, ἔβγαλε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο του.

Σιγοτραγουδοῦσε μηγανικά. Ξαφνικά, σταμάτησε κ' ἀφουγκράστηκε. Ἄκουγε καθαρὰ τὴν Ἴρις νὰ μετατοπίζη τὶς καρσετίνες καὶ νὰ τὶς βάζη χάμω.

Ἔτοιψε τὸ πηγοῦνι του, χαμογελῶντας σκληρὰ καὶ ἱκανοποιημένα.

«Ἔφτασε ἡ στιγμὴ γὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Καιρὸς εἶναι πιά. Ἄρχισε νὰ μ' ἐνοχλῆ πολὺ αὐτὴ ἡ κοπέλλα! Γίνεται ἐπικίνδυνη».

Βγῆκε ἀθόρυβα ἀπ' τὸ νοητὸ γραφεῖο του καὶ κατέβηκε στὸ ὑπόγειο.

Ἡ Ἴρις εἶχε βοῆ τὸ ἀντικλεῖδι κ' ἄνοιγε μ' αὐτὸ τὶς καρσετίνες. Εἶχε ἀνῴξει ἤδη τοσὲς κ' ἐτοιμαζότανε ν' ἀνοίξη τὴν τετάρτη.

Ἔκανε τὸ ἴδιο, μέχοι τὴν τελευταία. Μόλις τὴν ἄνοιξε κ' αὐτήν, ἔμπηξε μιὰ φωνή. Ἦταν γέματη μὲ χαρτονομισματα τῶν 50 δολλαρίων!

Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ τόσο πολλὰ λεφτὰ ἡ Ἴρις! Γουλωσε τὰ μάτια της... καὶ κατάλαβε πὼς εἶχε βοῆ τὰ κλεμμένα λεφτά. Γονάτησε, χωρὶς νὰ ἐνδιαφεοθῆ γιὰ τὶς κάλτσες της, σὰν ὑπνωτισμένη ἀπ τὸ περιεχόμενο τῆς καρσετίνας. Ἡ καρδιά της κτυπουσε δουμπτικά.

Ὁ Κάλβιν στεκότανε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας τοῦ ὑπογείου καὶ τὴν κύτταζε. Ἔβλεπε, ἀπὸ κεῖ ποὺ βοισκότανε, τοὺς στενοὺς ὦμους της καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Κατέβηκε ἀθόρυβα δυὸ σκαλοπάτια κ' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Ὁ ἐλαφρὸς μεταλλικὸς θόρυβος ἀντήχησε, μέσα στὴ σιωπή, σὰν κλείσιμο ποντικοπαγίδας.

Ἡ Ἴρις στράφηκε ἀπότομα. Καί, βλέποντας τὸν Κάλβιν, παράλυσε ἀπ' τὸν τρόμο.

Κυττάχτηκαν γιὰ λίγο. Ὁ Κάλβιν χαμογελοῦσε ἀπαίσια. Ὁ τόμος τῆς κοπέλλας ἐνεργοῦσε πάνω του σὰν ἰσχυρὸ διεγερτικό. Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἦταν πολὺ ἐλκυστικώτερη ἀπ' τὴν Κίτ...

— Συγχωρητήρια! πρόφερε ἐπιτέλους. Φαντάζομαι, ὅτι τώρα πιὰ μπορεῖτε νὰ σκεφθῆτε πὼς θὰ ξοδέψετε τὴν ἀμοιβή...

Ἡ Ἴρις ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζη μὲ γουρλωμένα μάτια, ἀνασαίνοντας μὲ δυσκολία. Ἤξερε πὼς θάταν ἀνόφελο νὰ βάλη τὶς φωνές. Καὶ συγχράτησε τὸ οὐρλιασμα, ποὺ ἀνέβαινε στὰ χείλη της. Οἱ γογτροὶ τοίχοι τοῦ ὑπογείου δὲ θ' ἄφηναν ν' ἀκουστῆ ὡς ἔξω.

— Ἂν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν περίφημη γοαφομηχανή, συνέχισε ὁ Κάλβιν. Βρίσκεται μέσα σὲ κείνη τὴν καρσετίνα, δεξιά σας, καὶ στὴ διπλανὴ τὸ περίφημο μπέλ παλτό, ποὺ φοροῦσα ὅταν ἔπαιζα τὸ ρόλο τοῦ Τζόννυ Ἄχο.

Κατέβηκε ἄλλα δυὸ σκαλοπάτια καὶ σταμάτησε. Ἀνίκανη μιὰ νὰ συγκρατηθῆ, ἡ Ἴρις φώναξε:

— Μὴ μ' ἀγγίζετε!

Τὸ χαμόγελο τοῦ Κάλβιν ἔγινε πιὸ τονισμένο.

— Γιατί νὰ σᾶς ἀγγίξω, καλό μου παιδί; πρόφερε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ φοβόσαστε.

Μὰ ἡ Ἴρις δὲν ξεγελάστηκε ἀπ' τὴν παγωμένη ἠρεμία του. Τραβήχτηκε πίσω, ὥς τὸν τοῖχο.

Ὁ Κάλβιν ἔσκυψε, τσάβηξε πρὸς τὸ μέρος του μιὰ καρσετίνα καὶ κάθησε πάνω.

— Καιρὸς εἶναι πιὰ νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶπε. Τὴ θεωρεῖτε ἴσως ἁπλὴ ἱστορία. Μὰ ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι. Τίποτα δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ ἁπλό.

Ἔβγαλε τὸ πακέτο μὲ τὰ τσιγάρα του, πῆρε ἕνα, τ' ἄναψε καὶ λοξοκύττταξε τὴ γλωμὴ καὶ ξετρελλαμένη Ἴρις, ἀνάμεσα στὸ συνγνεφάκι τοῦ καπνοῦ. Ὕστερα συνέχισε:

— Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει πὼς ἡ Ἄλις βοήθησε τὸ μυστηριώδη κ. Ἄχο νὰ κλέψη τὰ λεφτά. Λοιπόν, αὐτὸ εἶναι ψέμμα... Μὰ πέστε μου, ὁ Τράβερς πιστεύει πὼς εἶμ' ἐγὼ ὁ Τζόννυ Ἄχο;

Ὑπνωτισμένη ἀπ' τὴν ἀπαίσια ἠρεμία τῆς φωνῆς του, ἡ Ἴρις δὲ μπόρεσε ποσὰ νὰ κοντνηση καταφατικὰ τὸ κεφάλι της, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Τὸ φαντάσθηκα πὼς εἶχε ὑποψίες, ἐξακολούθησε ὁ Κάλβιν. Εἶν' ἐξυπνο παιδί... Θὰ πάη πολὺ μπροστά, ἂν ἔχη τύχη... Ὅσο γιὰ σᾶς, τὸν βοηθᾶτε ἀοκετά. Φαντάζεσθε κ' οἱ δυὸ σας πὼς θὰ πάρετε τὴν ἀμοιβή, θὰ μὲ στείλετε στὸ θάλαμο ἀεροίων καὶ θὰ ζήσετε ὕστερα τοισευτυχισμένοι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ Ἴρις δὲν ἀπάντησε. Εἶχε ἕνα φριχτὸ προαίσθημα πὼς θὰ πέθαινε...

Βλέποντας τὸν ἄνθοωπο ἐκεῖνο νὰ κάθεται ἥσυχα καὶ νὰ τὴν κυττάζη καὶ ξέροντας πὼς εἶχε δολοφονήσει τὴν Ἄλις καὶ πὼς τὴν εἶχε πιάσει τώρα στὴν παγίδα, ποὺ τῆς ἔστησε, αἰσθανόταν μιὰ ἀκατονίκητη ναυτία...

— Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ συμβοῦν ἔτσι τὰ πράγματα, εἶπε ὁ Κάλβιν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πως ἤξερα τὸ κόλπο, ποὺ ἑτοιμάζετε. Ἤξερα πὼς θέλατε ἕνα ἀντίγραφο κάποιου ἀπ' τὰ γαοτιὰ τῆς Τραπέζης, γιὰ νὰ τὸ δώσετε στὸ φίλο σας. Ἤξερα πὼς εἴχατε ὑποψίες γιὰ τὴ γοαφομηχανή. Σᾶς ξενέλασα, λοιπόν, μὲ τὸ δίθεν ταξίδι μου στὸ Σὰν Φραντίσκο... καὶ κατάφεοα ἔτσι νὰ σᾶς τσακώσω!

Ἡ Ἴρις ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ μποῆ νὰ προφέοη λέξι.

— Τώρα, τοὺλάγιστον, ξεκαθάοισε ἡ κατάσταση: Ἐσεῖς ἐογάζεσθε γιὰ τὸν Τράβερς κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ κλέπτης. Δὲ μένει, παρὰ νὰ παζαρέψουμε...

Ὁ Κάλβιν τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του κ' ἔοριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. Ἦταν 12 καὶ 20'.

Ἀναωτήθηκε ἂν ὁ Τράβερς περίμενε τὴν Ἴρις... Δὲν ἔπρεπε νὰ γάνη καιοό!

— Πιστεύω πὼς μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε, πρόσθεσε. Θέλω νὰ βγάλω αὐτὰ τὰ λεφτὰ ἀπ' τὸ Πίτσβιλ. Θὰ ξέρετε, βέβαια, πὼς ἡ ἀστυνομία ψάγνει ὅλα τ' αὐτοκίνητα κ' ἀνοίγει ὅλα τὰ δέματα, ποὺ φεύγουν ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι. Σκέφθηκα, λοιπόν, ὅτι, σὰν ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ σερίφη, θὰ μπορούσατε νὰ περάσετε τὰ λεφτὰ αὐτά, γιὰ λογαριασμό μου.

Ἡ Ἴρις ἀναστέναξε βαθιά.

— Εἴσαστε... εἴσαστε τρελλός! μουρμούρισε.

Ὁ Κάλβιν ἔσκασε στὰ γέλια.

— Καθόλου! ἀπάντησε. Ξέρω ἁπλῶς νὰ ἐπωφελοῦμαι ἀπ' τὶς εὐκαιρίες! Εἴσαστε τὸ μόνο πρόσωπο — ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀστυνομία — ποὺ μποοεῖ νὰ μεταφέοη αὐτὰ τὰ λεφτά, δίχως κίνδυνο.

»Τὴ Δευτέρα, θὰ σᾶς ἀναθέσω μιὰ δουλειὰ στὸ Σὰν Φραντίσκο. Θὰ μείνετε ἐκεῖ τὴ νύχτα. Θὰ πάρετε μαζί σας μιὰ βαλίτσα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν θὰ βοίσκωνται τὰ λεφτά. Θὰ ζητήσετε ἀπ' τὸν Τράβερς νὰ σᾶς συνοδέψη ὥς τὸ σταθμὸ τοῦ Ντιουνσάϊντ. Μὲ τέτοιο συντροφιά, δὲ θὰ δυσκολευτῆτε καθόλου νὰ περάσετε τὰ λεφτά. Θ' ἀφίσετε τὴ βαλίτσα στὴν ἀποθήκη ἀποσκευῶν τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σὰν Φραντίσκο. Καὶ θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπόδειξι, γιὰ νὰ τὴν παραλάβω ἀπὸ κεῖ μόλις μποοέσω.

»Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

Ἡ Ἴρις εἶχε τόσο σαστίσει, ὥστε ξεγνοῦσε τὸ φόβο της.

— Μὰ πῶς φαντασθήκατε, ὅτι πρόκειται νὰ σᾶς βοηθήσω; εἶπε. Πρέπει νάσαστε τρελλός, γιὰ νὰ μοῦ κάνετε τέτοια πρότασι!

— Ἀγαπητό μου παιδί, ἀπάντησε ὁ Κάλβιν μὲ ὑπομονετικὸ ὕφος, πρέπει νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς λέω. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ γιατί. Ἡ γυναῖκα ποὺ νομίζουν ὅλοι πὼς ἦταν ἡ Ἄλις, αὐτὴ ποὺ βοισκόταν μαζί μου στ' αὐτοκίνητο, ἦταν ἡ μητέρα σας!

Ἡ Ἴρις τὸν κύτταξε, σὰν ἀπολιθωμένη.

— Δὲ μποοεῖτε νὰ τὸ πιστέψετε, ἔ; πρόσθεσε ἐκεῖνος. Κι' ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι ξεκίνησε ἀπ' τὴ μητέρα σας. Δικιή της ἦταν ἡ ἰδέα νὰ κλέψουμε τὰ λεφτά...

Καὶ τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστοοία, τονίζοντας τὶς λέξεις του καὶ ψωοὶς ν' ἀφίνη ἀπ' τὰ μάτια του τὸ κατάγλωμο καὶ τοομαγμένο πρόσωπό της: Ἡ Κὶτ εἶνε προτείνει τὴν κλοπὴ κ' εἶναν ἀποφασίσει μαζὶ νὰ σίξουν τὴν εὐθύνη στὴν Ἄλις.

— Ἀφοῦ συμφωνήσαμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, συνέχισε ὁ Κάλβιν, ἔποεπε ν' ἀποφασίσουμε τί θὰ γινόταν ἡ Ἄλις. Ἡ Κὶτ ποότεινε νὰ τὴ σκοτώσουμε. Ἐγὼ ἤμουν ἀντίθετος στὴν ἀοχή, ἀλλὰ μ' ἔπεισε. Κ' ἔτσι κάναμε τὸ φόνο, οἱ δυὸ μας πάλι.

Ἡ Ἴρις ἄκουγε παοάλυτη ἀπ' τὴ φοίκη. Ὅσο προχωοοῦσε ὁ Κάλβιν σὲ λεπτομέρειες, ἀοχίζε νὰ τὸν πιστεύη, νὰ καταλαβαίνη πὼς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια!

— Ὅπως βλέπετε λοιπόν, ποέπει νὰ μᾶς βοηθήσετε. κατάλήξε ἐκεῖνος. Φαντάζομαι πὼς δὲ θἄγετε καμμιὰ διάθεσι νὰ στείλετε τὴ μητέρα σας στὸ θάλαμο ἀεροίων... δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ Ἴρις ἔχουψε τὸ πρόσωπό της σὲς φοῦντες της. Ἔνοιωθε φοβεοὰ ἀδύνατο τὸν ἑαυτό της. Πνιγόταν ἀπ' τὴν ἔλλειψι ἀέρα στὸ στενὸ ἐκεῖνο γῶοο. εἶχε παοαιτήσει ἀπ' τὴ φοίκη της γι' αὐτὰ ποὺ ἄκουγε.

— Δὲ μποοεῖ κανεὶς νὰ βασιστῆ στὴ μητέρα σας, πρόσθεσε ὁ Κάλβιν. Ἂν ἤξερα πὼς ἦταν ἀλκοολική, δὲ θὰ μποοῦσε νὰ περάση μαζί της τ' ἀπόγεμα τοῦ Σαββάτου. Ἑπομένως, ὁ λόγος ποὺ τοῦ τηλεφώνησε, δὲ θἄταν αὐτὸς ποὺ εἶχε πῆ στὸ σερίφη, γιὰ προφασι. Μᾶλλον θὰ εἶχε ἀγακαλύψει κάτι!

Τώρα θἄχε γυρίσει πιὰ στὸ σπίτι της. Λίγο ἔλειψε νὰ πάρη ὁ Τράβερς τὸ τηλέφωνο, ἀλλὰ προτίμησε νὰ μὴ τῆς μιλήση προσωπικὰ στὸ σερίφη.

Σηκώθηκε καὶ ρώτησε:

— Ἔχετε καμμιὰ δουλειὰ γιὰ μένα;

— Γιατί ὄχι; Διάβασε αὐτὰ τὰ χαρτιά. Εἶναι ἀναφορὲς τῆς Τροχαίας... Ἐγὼ θὰ γυρίσω σπίτι μου. Κουφαστηκα. Δὲν ἔχουμε τὴν ἀντοχή σας, ἐμεῖς οἱ γέροι... Ἂν ὑπάρχη τίποτε καινούογιο, τὴν φώνησέ μου.

Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ Τράβερς ἄρπαξε τὸ τηλέφωνο. Ζήτησε τὴν πανσιόν. Τοῦ ἀπάντησε ἡ μὶς Πῆρσον. Τῆ ρώτησε ἂν βοισκόταν ἐκεῖ ἡ Ἴρις. Ἡ γεροντοχόρη τὸν πληροφόρησε πὼς ἦταν ὁλοιόναχη στὸ σπίτι.

— Δὲ θ' ἀογήση ὅμως νὰοθῆ ἡ Ἴρις, πρόσθεσε. Θὰ τῆς πῶ τότε πὼς τὴ ζητήσατε.

Ὁ Τράβερς τὴν εὐχαρίστησε κ' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ἀναωτιάτανε ποῦ μποοοῦσε νἄχη πάει ἡ Ἴρις...

Ἔδιωξε ὕστερα αὐτὴ τὴ σκέψι ἀπ' τὸ μυαλό του κ' ἀφοσιώθηκε στὴ δουλειά.

Μονάχα κατὰ τὶς 7½, ὅταν ἄναψε τὴ λάμπα τοῦ γραφείου του, σκέφθηκε πὼς δὲν εἶχε τηλεφωνήσει καθόλου ἡ Ἴρις...

Ξαναπῆρε τὴν πανσιόν. Τώρα ἀπάντησε ἡ Κὶτ.

— Ἡ Ἴρις εἶναι στὸ κοεβάτι, εἶπε ξεοά, Ἔχει πονοκέφαλο.

— Εἶναι ἀοοωστη; ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Τράβερς.

— Ἔχει πονοκέφαλο. Ξαναπε ἡ Κὶτ.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἡ Κὶτ εἶχε πάει στὸν κινηματογράφο, στὸ Ντιουνσάϊντ. Ἔνοιωθε μιὰ κατάπτωσι, ὅλη τὴ μέρα, κ' εἶχε ἕνα προαίσθημα πὼς θὰ χαλοῦσαν τὰ πράγματα...

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΛΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Ὅλαι αἱ ἀπόφοιτοι τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους καὶ ΔΙΔΟΤΟΥ 20 ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους

ΣΧΟΛΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ Γ. ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς δι' ἐπιστημονικὸν ταξίδιον εἰς Εὐρώπην. Θὰ ἐπισκεφσοῦν διαφόρους Σχολὰς Αἰσθητικῆς, ὡς καὶ Οἴκους Μηχανημάτων Αἰσθητικῆς καὶ Καλλυντικῶν τῆς ΑΥΣΤΡΙΑΣ, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ, ΓΑΛΛΙΑΣ, ΕΛΒΕΤΙΑΣ, ΙΤΑΛΙΑΣ κλπ. Καὶ θὰ τύχουν εἰδικῆς ΔΩΡΕΑΝ μετεκπαιδεύσεως εἰς τὴν καλυτέραν Σχολὴν Αἰσθητικῆς τῶν Παρισίων.

Προσέχετε

Ὅταν παίρνετε Φυτίνη χύμα ἀπαιτεῖτε νὰ σᾶς σερβίρουν μόνον ἀπὸ τὸ δοχεῖο αὐτὸ καὶ ὄχι ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο δοχεῖο.

Ἡ ΦΥΤΙΝΗ-ΕΛΑΪΣ σὲ κλειστὰ δοχεῖα ἢ χύμα εἶναι ποιοτικῶς ἐνιαία καὶ ἀναλλοίωτος. Παρασκευάζεται **πάντοτε καὶ μόνον ἀπὸ ἀγνὸ ἐλαιόλαδο.**
Εἶναι πλούσια σὲ βιταμῖνες, σὲ δερμίδες, σὲ ἀκόρεστα.

ΦΥΤΙΝΗ προϊὸν ΕΛΑΪΣ
ΤΟ ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΥΜΑ

Ἀφοῦ ἑτοίμασε τὸ φαγητὸ γιὰ τοὺς γέρους, ἄλλαξε φόρεμα καὶ πῆγε στὸ Νταουνσάϊντ.

Εἶδε ἕνα καλὸ ἀστυνομικὸ φίλμ τοῦ Χίτσκοκ.

Αἰσθανόταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ σπίτι της, ν' ἀλλάξῃ περιβάλλον, ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις. Ὡστόσο τὸ φίλμ δὲν τῆ διασκέδασε καθόλου. Θἄφευγε πρὶν ἀπ' τὸ τέλος, ἂν δὲν ἤξερε πὼς θἄταν χειρότερο ἀπὸ σπίτι..

Μετὰ τὸν κινηματογράφο, περιπλανήθηκε κἄμποσο, στὴν τύχη. Μπῆκε σ' ἕνα μπάρ, κοντὰ στὸ μέρος, ποὺ εἶχε παρκάρει τ' αὐτοκίνητό της. Ἤπιε δυὸ οὐΐσκυ, συνῆλθε λίγο, πῆρε τ' αὐτοκίνητό της καὶ γύρισε στὴν πανσιόν.

Ἔφτασε ἐκεῖ κατὰ τὶς 6½. Ἔβαλε τ' αὐτοκίνητο στὸ γκαρὰζ καὶ πῆγε στὴν κουζίνα, νὰ δῆ ἂν εἶχε ἑτοιμάσει τὸ φαγητὸ ἡ Φλό. Ἔπειτα, ἐκανοποιημένη, ἀνέβηκε στὴν κἀμαρά της.

Βρῆκε ἐκεῖ τὸν Κάλβιν, χωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ τασάκι, δίπλα του, ἦταν γεμάτο ἀποτσίγαρα. Τὴν κύτταξε, μὲ τὰ μάτια του, ποὺ λἀμπανε.

— Ποῦ εἶχες πάει; γκρίνιασε. Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα πόσες ὧρες σὲ περίμενα!

Ἡ Κὶτ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ πῆγε νὰ καθήσῃ μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, γιὰ νὰ βουρτσίσῃ τὰ μαλλιά της.

— Ὅταν θἄχω ὥρεξι, νἀρθῆς στὴν κἀμαρά μου, θὰ σὲ εἰδοποιήσω, εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν κυττἀξῃ. Φύγε ἀπὸ δῶ!

— Ποῦ εἶν' ἡ Ἴρις;

Ἡ Κὶτ σταμάτησε, μὲ τὴ βούρτσα στὸ χέρι. Στράφηκε κι' ἀπάντησε:

— Δὲν τὴν εἶδα. Γιατί;

Ὁ Κάλβιν πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπό του.

— Τὰ ξέρει ὅλα, πρόφερε.

Ἡ βούρτσα ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι τῆς Κὶτ καὶ γλύστρησε στὸ γυαλισμένο παρκέ.

— Τὰ ξέρει ὅλα;... Τί ξέρει δηλαδή;

— Ξέρει πὼς ἐσὺ κι' ἐγὼ σκοτώσαμε τὴν Ἄλις.

— Ἐσὺ τὴ σκότωσες. Ὄχι ἐγώ! εἶπε μὲ στριγγὴ φωνὴ ἡ Κὶτ. Μὰ πῶς τὸ ξέρει;

Ὁ Κάλβιν ἄναψε τσιγάρο. Τὰ χέρια του τρέμανε.

— Τὴν τσάκωσα στὸ ὑπόγειο, ἐξήγησε. Εἶχε βρῆ τὰ λεφτά. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ μιλήσῃ... ἢ νὰ τὴ σκοτώσω! Τῆς εἶπα, λοιπόν, πὼς ἐσὺ κι' ἐγὼ εἴχαμε ὀργανώσει αὐτὴ τὴν κλοπὴ καὶ πὼς ἤμαστε ἔνοχοι κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ τρέξῃ νὰ τὰ πῆ ὅλα στὸ φιλαράκο της.

Ἡ Κὶτ σηκώθηκε σιγὰ-σιγά. Πῆγε ὡς τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τοὺς μακρυνοὺς λόφους, μὲ τὰ χέρια της σταυρωμένα στὸ στῆθος της.

Ὁ Κάλβιν τὴν παρακολουθοῦσε, κακόκεφος. Μὲ μιὰ ἀλκοολική, δὲ μποροῦσε ποτὲ νἀναι σίγουρος. Ἦταν δυνατό, πάνω σὲ μιὰ κοίσι της, νὰ κἀνῃ ὁποιαδήποτε τρέλλα!

— Ὅλα πἄνε καλὰ τώρα, πρόσθεσε μαλακά. Δὲν πρόκειται νὰ μἄς προδώσῃ. Τῆς μίλησα καὶ λογικεύθηκε.

— Ἔξω ἀπὸ δῶ! Ἔξω, ἀλλοιῶς θὰ σὲ σκοτώσω! πρόφερε ἡ Κὶτ, μὲ φωνὴ κομηλὴ ἀλλὰ γεμάτη λύσσα.

— Μὴν ξαναρχίζῃς τὶς βλακεῖες σου! εἶπε ὁ Κάλβιν μὲ θυμό. Ἐσὺ κι' ἐγὼ βράζουμε στὸ ἴδιο καζάνι. Πρέπει...

Σταμάτησε ἀπότομα, γιατὶ ἡ Κὶτ εἶχε στραφῆ κι' εἶχε ὁρμήσει πρὸς τὸ κομό. Στὴν ἀρχή, σάστισε μὲ τὴν ἀστραπιαία ἐκείνη κίνησί της, συνῆλθε ὅμως ἀμέσως καὶ διέσχισε τὸ δωμάτιο, σὰν ἀστραπὴ κι' αὐτός.

Ἡ Κὶτ εἶχε ἀνοίξει κόλιας τὸ συρτάρι τοῦ κομμοῦ κι' εἶχε χώσει μέσα τὸ χέρι της, ὅταν ὁ ἄντρας ἔφτασε κοντά της καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸν καρπό. Καθὼς τὴν ἔσπρωχνε πίσω, διέκοψε μέσα στὸ συρτάρι τὸ ρεβόλβερ.

Ἡ Κὶτ τὸν χτυποῦσε μὲ τὶς νοθεῖές της. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τ' ἄλλο χέρι καὶ τὴν κράτησε μακρυά τσυ. Ἔπειτα ἄοπαξε τὸ ρεβόλβερ.

Ἐκείνη τοῦ ἐπιτέθηκε. Ἦταν λαχανιασμένη, ἄσπρη σὰν τὸ πανί. Τὰ μάτια της ἀστράφταν. Κατάλαβε ὡστόσο πὼς δὲν εἶχε ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ παλέψῃ μαζί του. Μιὰ κοινούγια σπωξιά του τὴν πέταξε χάμω στὸ πάτωμα.

Ὁ Κάλβιν φύλαξε στὴν τσέπη του τὸ ρεβόλβερ κι' ὀπισθοχώρησε ὣς τὴν πόρτα.

— Φτάνει πιά! μούγκρισε.

Ἡ Κὶτ ἀγασηκώθηκε, ἀκουμπώνταις στὸν ἕνα ἀγκῶνα της. Ἡ μανία τὴν ἀσχήμιζε.

— Δός μου τὸ ρεβόλβερ! εἶπε. Μὰ δὲν ἔκανε κομμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῆ.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό! τῆς φώναξε ὁ Κάλβιν, ἔξω φρενῶν. Σήκω ἀπὸ χάμω καὶ πἄψε νὰ μὲ κυττἀζῃς ἔτσι. Ἐμπρός... σήκω!

Ἐκείνη ὑπάκουσε σιγὰ-σιγά. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Πέρασε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὰ μαλλιά της, μὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

— Γύρισε ἡ Ἴρις; ρώτησε ὁ Κάλβιν. Εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Τράπεζα στὶς 12½ τὸ μεσημέρι. Δὲν ἤρθε ἐδῶ;

Ἡ Κὶτ ἔγνεψε «ὄχι».

— Περίμενέ με ἕνα στιγμή, εἶπε ὁ Κάλβιν.

Κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ πῆγε στὴν κἀμαρα τῆς Ἴρις, Χτύπησε τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς.

Γύρισε τὸ πόμολο, ἄνοιξε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειανό.

Ἄνοιξε τὴ ντουλάπα. Ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ ἐσωτερικό της, ἔκαμε τὸ ἴδιο στὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ. Καὶ διαπίστωσε πὼς ἡ κοπέλλα δὲν εἶχε πἄρει ἀπὸ κεῖ τὰ φορέματά της. Ποῦ εἶχε πάει, λοιπόν;

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὰ πῆ ὅλα στὸν Τράβερς; Μὰ θἄπρεπε πάντως νὰ εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι 6 ὧρες νωρίτερα... Τί ἔκανε; Ποῦ βρισκόταν;

Ξαναγύρισε στὴν κἀμαρα τῆς Κὶτ. Ἐκείνη καθότανε πάντα στὴν ἴδια θέσι, μὲ τὸ κεφάλι της χωμένο ἀνάμεσα στὶς γοῦφτες της.

— Δὲν ξέρω ποῦ εἶναι, εἶπε ὁ Κάλβιν. Μά, ἂν τηλεφωνήσῃ ὁ Τράβερς, πές του πὼς εἶχε πονοκέφαλο καὶ πῆγε νὰ πλαγιάσῃ. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω, πρὶν τὸν δῆ. Ἐκτὸς ἂν βρίσκεται τώρα μαζί του...

Ἡ Κὶτ δὲν ἀνασήκωσε καθόλου τὸ κεφάλι της.

Ὁ ἄντρας τὴν κύτταξε ἕνα λεπτό, ἔπειτα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύρισε στὴν κἀμαρά του. Ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα κι' ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ ἀπ' τὴν τσέπη του. Καθὼς ἔκανε νὰ τὸ φυλἀξῃ σ' ἕνα συρτάρι τοῦ κομμοῦ, τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

Ἦταν πολὺ ἀνήσυχος... Μήπως εἶχε ἀποφασίσει ἡ Ἴρις νὰ τὸν καταγγείλῃ;

Ἦταν μᾶλλον ἀπίθανο. Ὡστόσο, δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἀποκλείσῃ... Πάντως, ἂν τὰ εἶχε φανερώσει ὅλα στὸν Τράβερς κι' ἂν ἐπιχειροῦσε ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν πιάσῃ, δὲ τὸ κατάφερνε εὐκολα!

Δὲ θ' ἄφηνε νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ μείνῃ βδομάδες ὁλόκληρες στὴ φυλακή, γιὰ νὰ τὸν πἄρουν ἔπειτα καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν, σὰ ζῶο, στὸ σφαγεῖο!

Ξανἀβαλε στὴν τσέπη του τὸ ρεβόλβερ. Ἂν ἐρχόταν ὁ Τράβερς νὰ τὸν συλλάβῃ, θἄτρωγε μιὰ σφαίρα στὴν κοιλιά!

Ἔπλυνε τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χέρια του. Ἡ ὥρα ἦταν τώρα 7 καὶ τέταρτο.

Κάθησε, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ προσπάθησε νὰ ἡρεμήσῃ. Μὰ εἶχε πολὺ ἐκνευρισθῆ.

Ξαναστηκώθηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται στὴν κἀμαρά του.

Ἡ Κὶτ κατέβηκε στὸ ἰσόγειο. Ὁ Κάλβιν περίμενε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα βγῆκε κι' αὐτὸς κι' ἔσκυψε λίγο πάνω ἀπ' τὸ κάγκελλο τῆς σκάλας.

Ἡ Κὶτ μιλοῦσε μὲ τὴ Φλό. Ὁ Κάλβιν ἀκούμπησε τὰ μπράτσα του στὸ κάγκελλο καὶ τέντωσε τ' αὐτί του.

Ξαφνικά, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἀνατρίχιασε καὶ περίμενε ἕνα λεπτό.

— Ἡ Ἴρις εἶναι στὸ κρεβάτι, εἶπε ἡ Κὶτ στὸ τηλέφωνο. Ἔχει πονοκέφαλο.

Ὁ Κάλβιν ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Θἄταν ὁ Τράβερς, αὐτὸς ποὺ τηλεφωνοῦσε. Δὲν τὸν εἶχε δῆ λοιπὸν ἡ Ἴρις.

Μὰ ποῦ ἦταν ἡ κοπέλλα; Ποῦ εἶχε πάει;

Καθὼς ἔσκυβε πάλι γιὰ νὰ κυττἀξῃ τὴ σκάλα, εἶδε ξαφνικὰ τὴν Ἴρις! Ἡ κοπέλλα εἶχε μπῆ ἀθόρυβα, ἔβγαλε τὸ παλτό της, τὸ κρέμασε κι' ἄοχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα σιγὰ-σιγά.

Ὁ Κάλβιν τραβήχτηκε πίσω καὶ περίμενε. Ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ μπαίνῃ στὴν κἀμαρά της, κατέβηκε τὴ σκάλα, γρήγορα κι' ἀθόρυβα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα της.

Κάτω, στὸ ἰσόγειο, ἡ Φλὸ ἔφευγε. Ἔκλεισε τὴν πίσω πόρτα.

Ὁ Κάλβιν περίμενε ἕνα λεπτὸ ἀκόμα. Ὕστερα ἔστριψε σιγὰ-σιγὰ τὸ πόμολο καὶ μπῆκε στὴν κἀμαρα τῆς κοπέλλας.

Ἡ Ἴρις στεκόταν ὄρθια, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα, καὶ κύτταζε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἀκούγοντάς τον νὰ μπαίνῃ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο της κι' ἀνασκίρτησε. Ὕστερα στράφηκε ἀπότομα γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ.

— Τί θέλετε; ρώτησε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή.

Τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα, σὰ γἀγε κλἀψει, καὶ τὸ πρόσωπό της γλυκό.

— Δὲ σἄς θέλω ἐδῶ! πρόσθεσε.

Ἐκεῖνος ξανἀκλεισε τὴν πόρτα κι' ἀκούμησε πἄνω τὴν πλάτη της.

— Ἀποφασίσατε τί θὰ κἀνετε; τὴ ρώτησε. Ἡ Κὶτ εἶναι ἐν γνώσει. Τῆς μίλησα. Ἡ ζωή μας βρίσκεται στὰ χέρια σας. Θὰ μἄς βοηθήσετε;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ἴρις. Πρέπει νὰ μιλήσω κι' ἐγὼ στὴν Κὶτ. Σἄς παρακαλῶ, ἀφῆστε με!

Ὁ Κάλβιν τὴν κύτταξε καὶ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, μιλῆστε της. Μὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶναι κι' αὐτὴ ἔνοχη ὅσο ἐγώ. Ἂν μὲ καταγγείλετε, καταστρέφετε κι' αὐτὴν μαζί. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε!

Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε στὴν κρεβατοκἀμαρά του.

Στὶς 8, χτύπησε τὸ κουδουνι γιὰ τὸ δεῖπνο. Ὁ Κάλβιν κατέβηκε. Τὸ φαγητὸ ἦταν σερβιρισμένο κιόλας. Μὰ ἡ Ἴρις κι' ἡ Κὶτ ἀπουσἀζανε.

Ὁ Κάλβιν περιποιήθηκε τοὺς γέρους καὶ φλυάρησε μαζί τους. Τοὺς ἐξήγησε πὼς ἡ Ἴρις εἶχε ἰσως πονοκέφαλο, γιατὶ ἄλλαξε δουλειά. Ἐνῶ μιλοῦσε, τέντωνε τ' αὐτί του, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβο ἀπ' τὰ πάνω πατώματα.

Ἀφοῦ ἑτοίμασε τὸ φαγητό, ἡ Κὶτ εἶχε ξαναπεβῆ στὴν κἀμαρά της. Πῆρε ἀπ' τὴ γτουλάπα μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ καὶ γέμισε ἕνα ποτήρι. Τὸ ἄδειασε καὶ τὸ ξαναγέμισε. Ἄναψε ὕστερα ἕνα τσιγάρο καὶ κἀθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὴ μποτίλια στὸ χέρι.

Ἄοχιζαν νὰ γαλαρώνωνται τὰ νεῦρα της κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ πῆ καὶ τοῖτο ποτήρι οὐΐσκυ, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἡ Ἴρις.

ΚΕΦΑΔΑΙΟΝ Στ'.

Ἦταν Κυριακὴ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ Κὶτ, ἡ Ἴρις κι' ὁ Κάλβιν κἀθονταν στὸ σαλόνι. Ἡ μὶς Πῆρσον κι' ὁ ταχυμτἀοχης Χἀρντυ εἴχαν ἀνεβῆ στὶς κἀμαρές τους νὰ πλαγιἀσουνε.

Ἡ Κὶτ κι' ἡ Ἴρις ἦταν χλωμὲς κι' ἀμίλητες. Ὁ Κάλβιν φαινόταν ἥσυχος καὶ γεμἀτος αὐτοικανοποίησι.

— Ἔτσι εἶναι...ἔλεγε στὴν Ἴρις. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ τὴ ζωή, χωρὶς νὰ κἀψῃ λιγάκι τὰ φτερά του. Τὸ παραδέχομαι, δὲ θἄπρεπε νὰ τὸ κἀνουμε αὐτό. Ἀλλὰ τὸ κἀναμε, καὶ τώρα πρέπει νὰ δοῦμε πὼς θὰ ξεμπλέξουμε. Τρακόσιες χιλιἀδες δολλἀρια εἶναι πολλὰ λεφτά. Ἂν τὸ καλοσκεφθῆτε, θὰ καταλἀβετε γιατὶ μπήκαμε σὲ πειρασμό... Λυπἀμαι γιὰ τὴν Ἄλις, ἀλλὰ μἄς ἦταν ἐμπόδιο στὸ σχέδιό μας καί...

— Σκασμός, κἀθαρμα! οὔρλιασε ἡ Κὶτ.

Ἡ Ἴρις ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔσφιξε τὶς γροθιές της. Ἐδῶ καὶ δώδεκα ὧρες, ζοῦσε σ' ἕνα ἐφιάλτη... Ἡ βραχνὴ φωνὴ κι' ὁ βίαιος τόνος τῆς μητέρας της τὴν ἀρρωστἀιναν.

Τὰ μάτια τοῦ Κάλβιν ἀστράψανε ἀπὸ μανία. Τινἀχτηκε στὸ κἀθισμά του, μὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του καὶ πρόφερε παγωμένα:

— Ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ φωνἀζῃς ἔτσι, θ' ἀκούσουνε οἱ γέροι.

Ἡ Κὶτ τὸν κύτταξε. Ἡ φυσιογνωμία της ἦταν ἀλλοιωμένη ἀπ' τὸ μῖσος.

— Σῶπα, λοιπόν!...μούγκρισε. Κἀνε κἀτι!

— Δὲ μπορῶ νὰ κἀνω τίποτα.

Colorelle

Μὲ 1 λούσιμο

σὲ 10 λεπτά

15 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Τὸ Χρωμο-Σαμπουὰν

Colorelle

λούζει ὁμορφαίνει καὶ ἀνανεώνει τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν

Προϊόν τοῦ Οἴκου L'OREAL - PARIS

"Αν ὑπάρχῃ κἀποιος, ποὺ μπορεῖ νὰ κἀνῃ κἀτι, αὐτὸς εἶναι ἡ Ἴρις.

Ὁ Κάλβιν στράφηκε πάλι στὴν κοπέλλα καὶ πρόσθεσε:

— "Αν θέλετε νὰ γλυτώσετε τὴ μητέρα σας ἀπ' τὸ θἀλαμο ἀερίων, πρέπει νὰ τὴ βοηθήσετε. Θἄπατε νὰ βοῆτε τὸν Τράβερς καὶ θὰ τοῦ πῆτε πὼς ψἀξατε χτὲς στὴν Τράπεζα, ἀλλὰ δὲ βρήκατε τίποτα. Θὰ τοῦ πῆτε πὼς ἐξετάσατε ὅλες τὶς κασσετίνες καὶ πὼς δὲν ἀνακαλύψατε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν κλοπή.

»Θὰ τοῦ δώσετε τὸ ἀντίγραφο ἑνὸς ἀπ' τὰ ἔγγραφα τῆς Τραπέζης. Τὸ ἔχω ἑτοιμἀσει ἐπίτηδες, γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Πῆγα χθὲς στὸ Νταουνσάϊντ καὶ τὸ δακτυλογράφησα μὲ μιὰ νοικιασμένη γραφομηχανὴ Ρέμιγγκτον.

»Πρέπει, μὲ λίγα λόγια, νὰ τὸν πείσετε πὼς εἶχε ἄδικο ποὺ μἄς ὑποπτεύθηκε. Καταλἀβαίνετε;

Ἡ Κὶτ κύτταζε μὲ ἀγωνία τὴν κόρη της, Ἡ Ἴρις ἔμενε ἀμίλητη, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὰ χέρια της.

— Ἀφοῦ μιλήσετε στὸν Τράβερς, συνέχισε ὁ Κάλβιν, θὰ μεταφέρετε τὴ Δευτέρα τὰ λεφτὰ στὸ Σὰν Φραντσίσκο. Τότε πιὰ θἄναι ἥσυχη ἡ μητέρα σας. Ἐνώ, ἂν βροῦνε ἐδῶ τὰ λεφτά... Μὴ νομίσετε πὼς θ' ἀφίσω νὰ μὲ πιάσουνε, χωρὶς νὰ τὴν ἀνακατέψω κι' αὐτήν.

»Ἀφοῦ ἐξασφαλιστοῦνε πιὰ τὰ λεφτά, ἐκεῖ ποὺ θὰ σἄς πῶ, ἡ μητέρα σας κι' ἐγὼ θὰ μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. Θὰ παντρευτῆτε ὕστερα τὸν Τράβερς... καὶ θὰ μἄς ἐεχάσετε! Φαντἀζομαι πὼς δὲ θέλετε τίποτε καλύτερο.

Ἡ Ἴρις σώπαινε.

— Λοιπόν, τί πρόκειται νὰ κἀνετε; τὴ ρώτησε ὁ Κάλβιν, μὲ ξαφνικὴ ἀνυπομονησία. Μὴ μένετε ἀκίνητη ἔτσι, σὰν ἄγαλμα... Θὰ βοηθήσετε τὴ μητέρα σας ἢ ὄχι;

Ἡ Ἴρις σήκωσε τὸ κεφάλι της, κύτταξε τὴν Κὶτ καὶ εἶπε, μὲ ἥσυχη φωνή:

— Ναί, θὰ κἀνω αὐτὸ ποὺ θέλετε. Θὰ πἄω στὸ Σὰν Φραντσίσκο, ἀλλὰ δὲ θὰ ξαναγυρίσω πιά. Ἐλπίζω νὰ μὴ σἄς ξαναδῶ πιὰ ποτέ, οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὴν ἄλλη.

Σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ὁ Κάλβιν τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως. Τὴ σταμάτησε στὸ χὀλ, ἐνῶ φοροῦσε τὸ παλτό της, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ἀντίγραφο.

Ἐκείνη τὸ πῆρε χωρὶς νὰ τὸ κυττἀξῃ. Ὕστερα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε γοήγορα πρὸς τὸ γκαραζ.

Ὁ Κάλβιν τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ μεγἀλο δρόμο. Ἀνασήκωσε τότε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύρισε στὸ σαλόνι. Ἡ Κὶτ εἶχε ἄναψει ἕνα τσιγἀρο. Τὸν κύτταξε, ὅταν μπῆκε.

— Ἔν τἀξει, τῆς εἶπε ὁ Κάλβιν. Εἶναι σιμφωνη... Σ' ἕνα μήνα τὸ πολύ, θὰ πἄρῃς τὸ μεστικο σου. Δὲ σοῦ τὸ εἶχα πῆ ἐγὼ πὼς θὰ τὰ καταφέρουμε;

— Φύγε! πρόφερε ξεφἀ ἡ Κὶτ. Μὴ μὲ πλησιἀζῃς... Δὲν τὰ θέλω, αὐτὰ τὰ λεφτά. Κρἀτησε τὰ ὅλα. Ἐγὼ δὲ θὰ τ' ἀγγίξω. Θέλω νὰ φύγῃς... καταλἀβαίνεις; Ἑτοίμασε τὶς βαλίτσες σου καὶ φύγε! Δὲ σὲ θέλω πιὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Εἶσαι ἕνας Σαταγἀς!

— Μὰ δὲν εἶναι τόσο ἁπλὰ τὰ πρἀγματα, ἀγαπητή μου. Πρέπει νὰ μείνουμε μαζί. Σοῦ ἐξήγησα τὸ λόγο. Δὲν ὑπἀρχει λόγος νὰ σοῦ τὰ ξαναπῶ... Γιὰ δυὸ χρόνια τὸ λιγότερο, δὲ μποροῦμε νὰ χωρίσουμε. Ὄχι πὼς μ' ἀρέσει αὐτό, ἀλλὰ δὲν ὑπἀρχει ἄλλο μέσον. Μὴ μοῦ λὲς δὲ πὼς παραιτεῖσαι ἀπ' τὸ μεστικό σου! Θὰ δῆς πὼς θὰ τὰ θέλῃς τὰ λεφτά, ὅταν τὰ δῆς!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο «ΚΟΣΜΙΚΟΣ»

Ἔργο Σοβαρὸ — Πολιτισμένο — Χρήσιμο — Ἀπαραίτητο

Αἱ καταχωρήσεις εἰς τὸν «ΚΟΣΜΙΚΟΝ», θὰ γίνωνται δι' ἐγγράφου ἀποδοχῆς τοῦ ἐπιθυμοῦντος τὴν καταχώρησιν, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα:

ΕΠΩΝΥΜΟΝ ..... ΟΝΟΜΑ .....
ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ .....
ΟΝΟΜΑ ΜΗΤΡΟΣ ..... ΓΕΝΟΣ ΜΗΤΡΟΣ .....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ ..... ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. .....
ΠΑΡΑΣΗΜΑ .....
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ .....

Σημειώσατε, ἂν εἶσθε εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν καὶ τὸν βαθμόν, τὴν Ἐπιστημονικὴν εἰδικότητά σας καὶ Τίτλους, ἐπίσης, ἂν εἶσθε Πρόεδρος ἢ Σύμβουλος Βιομηχανικῶν ἢ Ἐμπορικῶν Ἑταιριῶν, Καλλιτεχνικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων, μέλος τῶν Διοικήσεων Ἀνωτάτων Κρατικῶν Ἱδρυμάτων κλπ.

ΛΕΣΧΑΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΙΣΘΕ ΜΕΛΟΣ .....

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ .....
ΟΝΟΜΑ ΕΠΑΥΛΕΩΣ (Βίλλας) ..... ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ & ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ .....
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΚΝΩΝ ..... ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ (καὶ ἔτος γεννήσεως τῶν ἀνηλίκων)
καὶ διὰ τὰς ὑπάνδρους θυγατέρας τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ συζύγου .....
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ .....
ΘΑΛΑΜΗΓΟΣ .....

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Δύνασθε νὰ παραλείψετε ὅσα ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων δέν ἐπιθυμεῖτε νὰ καταχωρηθοῦν ἢ δέν σᾶς ἀφοροῦν.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν ἐκδότην κ. Κ. ΣΚΟΥΡΤΕΛΛΗΝ.
Γραφεῖα: ΣΤΑΔΙΟΥ 31 — Τηλ. 235.346.
Διὰ τὰς καταχωρήσεις διαφημίσεων εἰς τὸν ΚΟΣΜΙΚΟΝ, θὰ ἐκδοθῆ ἀνακοίνωσις εἰδική.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113, τηλ. 613-610. Οἰκία 710-752.

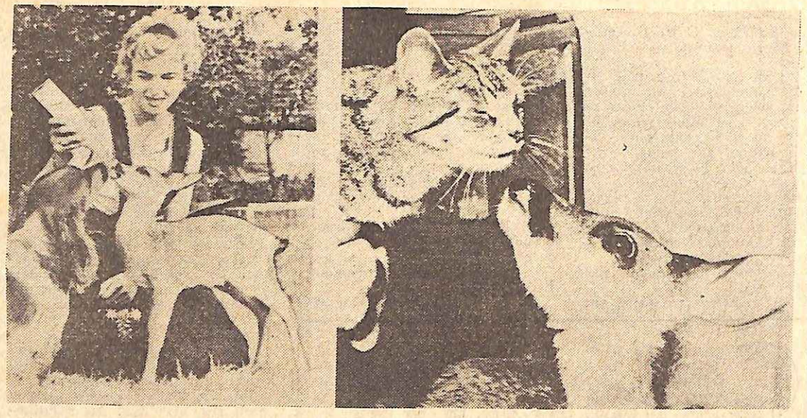

Ἀριστερά: Ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα Μπέντερ, ἀνάθρεψε τὸν Χάνς μ' ἕνα μπιμπερόν. Τώρα τὸ ἐλαφάκι τῆς δείχνει μεγάλη ἀφοσίωσι. Δεξιά: Ὁ Χάνς μαζὶ μὲ τὸν γάτο τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ γουργουρίζει μὲ μισόκλειστα μάτια γιὰ νὰ δείξη πόσο τὸν εὐχαριστεῖ ἡ συντροφιὰ τοῦ νέου φίλου του.

Ὁ Χάνς: Ἕνα ἄφοβο ἐλαφάκι

Ζῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, καὶ παίζει μ' ἕνα κυνηγετικὸ σκυλί

Το ἐλαφάκι Χάνς παίζει στὸ λιβάδι, ποὺ περιβάλλει τὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακα Φρίτς Μπέντερ στὸ Ὀμπερσκέλντερ. Ὁ Χάνς συνήθιζε νὰ ζῆ σὰν ἕνα κατοικίδιο ζῶο καὶ δὲ φοβᾶται τοὺς ἀνθρώπους. Δείχνεται μάλιστα πολὺ ἀφοσιωμένος στὸν κύριό του, ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.

Ὁ πρωταγωνιστὴς αὐτῆς τῆς ἀσυνήθιστης ἱστορίας εἶναι ἕνα ἐλαφάκι, ποὺ γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, σὲ ἕνα δάσος τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Ἡ περιπέτειά του μοιάζει σχεδὸν ἀπίστευτη μέσα στὴν ἀνήσυχη ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ δὲ φαίνεται καθόλου κατάλληλη γιὰ ποίησι καὶ παραμύθια.

Ὅλα ἄρχισαν, κάποιο πρωί, ποὺ ὁ Φρίτς Μπέντερ — ἕνας δασοφύλακας τοῦ Ὀμπερσκέλντερ — ἄρχισε νὰ κόβη τὸ χόρτο στὸ κτῆμα του μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ θερσιστικὴ μηχανή.

Ξαφνικά, ἀντίκρυσε μιὰ σκούρα κηλίδα καὶ μόλις πρόφτασε νὰ σταματήση τὴ μηχανή, γιὰ νὰ μὴν πληγώση ἕνα μικρὸ ἐλαφάκι, ποὺ εἶχε κρυφτῆ ἀνάμεσα στὰ χόρτα.

Ὁ δασοφύλακας πῆρε τὸ ἐλαφάκι καὶ τὸ πῆγε στὸ σπίτι του. Ἡ σύζυγός του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του ἔτρεξαν κοντά του, κατάπληκτοι. Τὸ ἐλαφάκι φαινόταν πολὺ ἀφοσιωμένο, μὰ δὲν ἦταν λογικὸ νὰ τὸ ἀφίσουν στὸ κοντινὸ δάσος, γιατὶ τὸ μικρὸ ζῶο μόλις στεκοταν στὰ πόδια του.

Ἔτσι, οἱ Μπέντερ ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἀναθρέψουν στὸ σπίτι τους σὰν οἰκιακὸ ζῶο καὶ τοῦ ἔδωσαν ἀμέσως τὸ ὄνομα Χάνς.

Σιγὰ-σιγά, ὁ Χάνς συνήθιζε νὰ πίνη γλιαρὸ γάλα μὲ μπιμπερόν. Ὕστερα ἔπαθε νὰ τρώη χυλὸ ἀπὸ βρώμη μέσα στὸ πιάτο, ποὺ κρατοῦσε ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα. Τώρα τῆς δείχνει μεγάλη ἀφοσίωσι καὶ πηγαίνει νὰ τὴν ζητήση, ὅταν ἔσχετε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἔχει συνηθίσει ἀκόμη νὰ κοιμᾶται στὴν κουζίνα, σὰ νὰ μὴν εἶχε ζήσει ποτὲ ἀλλοῦ.

Δὲν προσπαθεῖ ποτὲ νὰ φύγη καὶ διασκεδάζει, παίζοντας μὲ τὸ σκύλο καὶ τὸ γάτο τοῦ σπιτιοῦ. Πολλὲς φορὲς τὰ τρία ζῶα τρῶνε στὸ ἴδιο πιάτο καὶ ὁ Χάνς δὲ διστάζει νὰ βάζη τὴ μουσοῦδιτσα του ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ Χέϊντι (τοῦ σκύλου), χωρὶς νὰ φοβᾶται, ὅτι ἐκεῖνος θὰ τὸν δαγκώση.

Ἀπὸ τότε, ποὺ τὸ σπίτι τῶν Μπέντερ φιλοξενεῖ τὸ Χάνς, προσελκύει πολλοὺς τουρίστες, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν στὸ Ὀμπερσκέλντερ γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σπίτι, ὅπου ὁ Χάνς ἔμαθε νὰ ἀγαπᾶ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ μένουν ὅλοι κατάπληκτοι, βλέποντας τὸ χαριτωμένο ἐλαφάκι νὰ ὑπακούη πρόθυμα στοὺς κυρίους του καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθῆ παντοῦ. Γιατί, ὡς τώρα, κανένας δὲν πίστευε, ὅτι ἕνα ἐλάφι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ συνηθίση νὰ ζῆ σὰν ἕνα κατοικίδιο ζῶο. Γιατὶ συνήθως τὰ ἐλάφια, ποὺ συλλαμβάνουν οἱ κυνηγοί, ἀρνοῦνται νὰ δεχτοῦν τροφὴ καὶ δὲ δέχονται ποτὲ νὰ κοιμηθοῦν σὲ κλειστὸ χῶρο.

Ὁ γιὸς καὶ ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα Μπέντερ δηγοῦνται τὴν περιπέτεια τοῦ Χάνς σὰ νὰ μιλοῦσαν γιὰ ἕνα παραμύθι. Φοβοῦνται ὅμως ὅτι, ὅπως ὅλα τὰ παραμύθια, θὰ εἶναι κι' αὐτὸ καταδικασμένο νὰ τελειώση...

Ὁ Χάνς δὲ θὰ ἀργήση νὰ μεγαλώση καὶ τότε θὰ ἀκούση τὸ κάλεσμα τοῦ δάσους καὶ θὰ θελήση νὰ φύγη.

Μὰ οἱ Μπέντερ ἐλπίζουν, ὅτι, ὅταν θὰ φθάση ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, ὁ Χάνς δὲ θὰ τοὺς λησμονήση καὶ ὅτι κάθε τόσο θὰ γυρίζη γιὰ νὰ ξαναδῆ τὸ «σπίτι του». Ἐλπίζουν, ὅτι ὁ προστατευόμενός τους, ἀκόμη καὶ ὅταν θὰ ἔχη δημιουργήσει μιὰ νέα ζωή δὲ θὰ πάψη νὰ θυμᾶται, ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι «κακοί» καὶ ὅτι δὲν κυνηγοῦν ὅλοι τὰ ζῶα τοῦ δάσους μὲ ὅπλα, γιὰ νὰ τὰ σκοτώσουν.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὡστόσο, ὁ Χάνς δὲ δείχνει καμμιὰ διάθεσι φυγῆς. Παίζει ἥσυχα στὸ κάμπο, ποὺ περιβάλλει τὸ σπίτι τῶν Μπέντερ, ἀφίνει τὰ παιδιὰ νὰ τὸν χαϊδεύουν καὶ φοβᾶται μόνο τὸ μεγάλο δρόμο, ἀπ' ὅπου περνοῦν τὰ αὐτοκίνητα.

ΓΙΑΤΙ ΠΝΙΓΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΨΑΡΟΝΤΟΥΦΕΚΑΔΕΣ"

Διαβάζοντας κάθε τόσο πὼς κάποιος «ψαροντουφεκᾶς» πνίγηκε, ἐνῶ ἐπιδιότανε στὸ ἀγαπημένο του σπόρ, θ' ἀναρωτηθῆκατε ἀσφαλῶς πὼς συμβαίνουν αὐτὰ τὰ δυστυχήματα, σὲ ἀνθρώπους «γιείς καὶ καλοὺς κολυμβητές.

Συνήθως, δίνεται ἡ εὔκολη ἐξήγησι ὅτι τὸ θῦμα σκάλωσε στὰ θράχια τοῦ θυθοῦ. Κι' ὅμως ἔχουν συμβῆ τέτοιοι πνιγμοὶ ἀκόμα καὶ σὲ μεγάλες ποτίνες, ὅπου γίνονται ἀγῶνες ὁποθρυχίου κολυμβήσεως.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ἄλμπερτ Κρεάγκ, ποὺ μελέτησε τὸ ζήτημα, φρονεῖ πὼς ἕνα μεγάλο ποσοστὸ αὐτῶν τῶν «μυστηριωδῶν» δυστυχημάτων ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ ὑποθρύχιοι κολυμβηταὶ κράτησαν πάρα πολὺ τὴν ἀναπνοή τους κι' ἔχασαν τὶς αἰσθήσεις τους ἐνῶ βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὸ νερό. Πραγματικά, ἂν ὁ κολυμβητὴς «ὑπεραναπνεύση», πρὶν βουτήξη στὸ νερό, ἂν δηλαδὴ πάρη μιὰ πολὺ βαθειὰ ἀναπνοή, ἐλαττώνεται ἡ ποσότης διοξειδίου τοῦ ἀνθρακος στὸ αἷμα. Τὸ διοξείδιο ὅμως τοῦ ἀνθρακος εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ νοιώθουμε, μὲ τὴν παρουσία του, τὴν ἀκατανίκητη ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσωμε. Ὅταν λοιπὸν εἶναι ἐλαττωμένο, αἰσθανόμαστε λιγώτερο ἔντονη αὐτὴ τὴν ἀνάγκη.

Σ' αὐτὸ συντελεῖ — προκειμένου γιὰ ἀγῶνες — καὶ ἡ ἐξαφαι τοῦ κολυμβητοῦ, ἡ σφοδρὴ ἐπιθυμία του νὰ νικήση, ποὺ τὸν κάνει νὰ παραβλέπη τὸ κάθε τι.

Ἔτσι, ἀφίνει γιὰ πολλὴ ὥρα τὸν ὀργανισμὸ του χωρὶς ὀξυγόνο, πρᾶγμα ὀλέθριο γιὰ τὰ ἐγκεφαλικὰ κύτταρα. Χάνει τότε τὶς αἰσθήσεις του καὶ πνίγεται.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως τὸν κίνδυνο κἠ ἐξακολουθεῖ νὰ κολυμπάη, γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα. Ἔτσι, ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παρακολουθοῦν, ἀπ' ἔξω, δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν κρίσιμη θέσι του.

Γιὰ ν' ἀποφεύγωνται λοιπὸν αὐτοὶ οἱ πνιγμοί, πρέπει οἱ ὑποθρύχιοι κολυμβητὲς ν' ὑπακούουν ἀμέσως στὴ φυσικὴ ἀνάγκη τους νὰ πάρουν ἀναπνοή, καὶ ν' ἀποφεύγουν ν' ἀναπνέουν πολὺ βαθειὰ πρὶν βουτήξουν.

Ὁμορφιὰ κι' ἀναψυχὴ

ΧΑΡΗΤΕ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΤΤΟ ΒΑΡΟΣ ΣΑΣ

Πίνετε παγωμένο Τσάϊ—Ρίχτερ

Δὲν ἔχει μεγάλη σημασία ποῦ θὰ περάσετε τὶς διακοπές σας ἐφέτος. Εἴτε στὸ ὄρυνό, εἴτε στὴ θάλασσα πρέπει νὰ ξεκουρασθῆτε, νὰ ἀνανεώσετε τὶς δυνάμεις σας, ν' ἀντλήσετε νέα διάθεσι γιὰ τὴ ζωή! Αὐτὸ ἔχει μονάχα σημασία. Ὅτι πρέπει νὰ νοιώσετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐχάριστα. Ἂν λοιπόν, τὸ βάρος σας εἶναι λίγο περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό, ἀφ' ἑνὸς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κινηθῆτε ἐλεύθερα καὶ ἄνετα καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ νοιώσετε ἕνα αἴσθημα κατωτερότητος κοντὰ στοὺς ἄλλους μὲ τὸ νεανικὸ εὐλύγιστο καὶ ἐλαφρὸ σῶμα. Ἔτσι, κάτι τὸ ἀσήμαντο θὰ δηλητηριάση τὴ χαρὰ τῶν διακοπῶν σας. Τί πρέπει νὰ γίνη λοιπόν; Σᾶς δίνομε ἐδῶ μιὰ καλὴ συμβουλή. Πίνετε ἀπὸ σήμερα κάθε πρωῒ καὶ κάθε βράδυ ἕνα φλυτζάνι τσάϊ Ρίχτερ. Τὸ Ρίχτερ εἶναι ἕνα φυτικὸ παρασκεύασμα, δοκιμασμένο ἐπὶ 50 χρόνια τώρα, ποὺ ἔχει τὴν καταπληκτικὴ ἰδιότητα νὰ ἀποβάλλη τὸ περιττὸ βάρος τοῦ σώματος ἐξασφαλίζοντας συγχρόνως στὸν ὀργανισμὸ μιὰ θαυμάσια εὐεξία. Τὸ τσάϊ-Ρίχτερ καταπολεμᾶ ἐπίσης τὴν δυσκοιλιότητα καὶ ἀποτοξινώνει τὸν ὀργανισμό. Ἀρχίστε ἀπὸ σήμερα νὰ πίνετε τσάϊ Ρίχτερ καὶ πολὺ σύντομα θὰ διαπιστώσετε τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματά του ἐπὶ τῆς κομψότητός σας. Ἡ ζωή σας θὰ γίνη εὐτυχισμένη.

ΤΗΛ. 612-810

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΚΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΗ

Εἴμαστε ἀναγνωρισμένοι Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ με PLACENTA

Μ. KASTRIOTIS

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ Α.Β.C.

Εἶναι μιὰ ὡραία ἐποχὴ γιὰ νὰ ἀρχίσετε τὴ σπουδὴ σας, γιὰ ἀκόμα καὶ γιὰ σκίτσο, σχέδιο ἢ καὶ ζωγραφική, μὲ σπουδὴ ὁπὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Ἐπωφεληθῆτε τώρα τὶς εἰδικὲς εὐκολίες ἐγγραφῆς τοῦ καλοκαιριοῦ. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδιζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας, τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος μὲ κάθε ἐπεξήγησι γιὰ τὸ σύστημα καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς διδασκαλίας μας.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623.880

Ο ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ «ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΝΩΡΙΣΑ τὴ νεαρὴ ἐκείνη χήρα σὲ κάποια λουτρόπολι καὶ τὴν ἐρωτεύθηκα τρελλά. Ἀποφάσισα ἀμέσως νὰ τὴν παντρευθῶ. Οἱ σχετικοὶ ὑπαινιγμοί, ποὺ τῆς ἔκανα, ἔγιναν δεκτοὶ μ' ἐνθαρρυντικὰ χαμόγελα.

Μονάχα δυὸ πράγματα μ' ἀνησυχοῦσαν. Πρῶτα, ἡ Λίζα Μπρονέρ — ἔτσι τὴ λέγανε — μοῦ ἀνέπτυξε κάτι παράξενες θεωρίες γιὰ μετεμψύχωσι. Δὲν ἔδωσα ὡστόσο μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτό. Ἥμουν ζωντανός, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ δὲ νοιαζόμουν γιὰ τὰ μυστήρια τοῦ Ὑπερπέραν.

Περισσότερο μ' ἐνοχλοῦσε κάτι ἄλλο: Ἡ Λίζα εἶχε ἕνα σκυλί, ποὺ τ' ἀγαποῦσε μὲ ἀληθινὸ πάθος. Κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ζηλεύω, νὰ ὑποφέρω τρομερά.

Ὁ σκύλος ἐκεῖνος λεγότανε Λὸ6 κι' ἦταν φριχτός, χοντρός, πλατσομύτης, ἀνυπόφορα ἄσχημος. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς εὐχαριστιόταν μὲ τὴ συντροφιά του μιὰ γυναῖκα λεπτὴ καὶ καλαίσθητη, σὰν τὴ Λίζα...

Ἂν χανόταν μιὰ στιγμὴ τὸ ἐλεεινὸ αὐτὸ ζῶο, ἔβαζε τὶς φωνές: «Ποῦ εἶν' ὁ Λόδ;» Καὶ μ' ἀνάγκαζε νὰ τρέχω πίσω ἀπ' τὸν «ἀντίζηλό» μου, γιὰ νὰ τῆς τὸν ξαναφέρω καὶ νὰ δῶ πάλι τὸ χαμόγελο στὰ χείλη της.

Μ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου νὰ κερδίσω τὴ συμπάθειά του, ὁ ἀπαίσιος σκύλος μὲ ὑποδεχόταν πάντα μ' ἀπειλητικοὺς γρυλλισμούς. Κι' ὅταν μύριζε τὰ πόδια μου, ἀνησυχοῦσα σοβαρὰ γιὰ τὶς γάμπες μου...

Ἦταν φανερὸ πὼς, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ μένα, ὁ σκύλος εἶχε τὴν προτίμησι. Ἂν ἔδειχνα τὴν παραμικρὴ δυσφορία ἐναντίον του, ἡ κυρία του τοὔλεγε τρυφερά:

— Ἔλα, Λόδ! Ἔλα, ἀγάπη μου!

Κι' ἄρχιζε τὰ γλυκόλογα καὶ τὰ χάδια ποὺ μὲ βασάνιζαν τρομερά...

Πόσες φορὲς φθόνησα τὴν τύχη τοῦ σκύλου! Καὶ πόσες φορὲς ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου, μόλις θὰ παντρευόμουν, νὰ τὸν ξεφορτώθω, ἔστω καὶ σκοτώνοντάς τον! Ἡ ζήλεια δὲν διστάζει οὔτε μπροστὰ στὸν φόνο...

Παρ' ὅλο ὅμως τὸ ἐλεεινὸ ζῶο, ὁ ἔρωτάς μου γιὰ τὴ Λίζα μεγάλωνε κι' ἡ ἀποφασί μου νὰ τὴν παντρευτῶ γινόταν πιὸ ἀκλόνητη.

Στὸ τέλος τῆς σαιζὸν, γυρίσαμε στὸ Παρίσι. Ἥμουν εὐτυχισμένος τότε. Ὅταν τῆς μίλησα γιὰ γάμο, ἡ Λίζα δὲν εἶπε «ὄχι». Ἴσως θέλεγε ἐπιτέλους τὸ Κί' «ναί» ἂν δὲ συνέβαινε ἕνα παράξενο ἐπεισόδιο...

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἄνοιγε τὸ στόμα τῆς, σίγουρα γιὰ νὰ προφέρη τὴν ποθητὴ λέξι, ὁ σκύλος ἀρχισε νὰ μουγκρίζη, κυττάζοντάς με ἀγρία. Κι' ἡ κυρία του μ' ἔγκαταλεῖψε στὸ κατῶφλι τῆς εὐτυχίας.

Μιὰν ἄλλη φορά, ποὺ ξαναγύρισα στὸ ἴδιο θέμα, μοῦ εἶπε μὲ φανερὴ ταραχή:

— Σᾶς παρακαλῶ, ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτὸ μπροστὰ στὸν Λόδ!

Ἀλλοτε πάλι μοῦ ξήτησε νὰ τῆς ὑποσχεθῶ, νὰ τῆς ὁρκιστῶ, μάλιστα, πὼς, ἂν δεχόταν ποτὲ νὰ μὲ παντρευτῆ, δὲ θὰ τὴ χώριζα ἀπ' τὸ σκύλο της. Καὶ μοῦ εἶπε, ἐπίσημα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Εἶναι γιὰ μένα ἀγαπητὸ καὶ ἱερὸ καθήκον νὰ κρατήσω

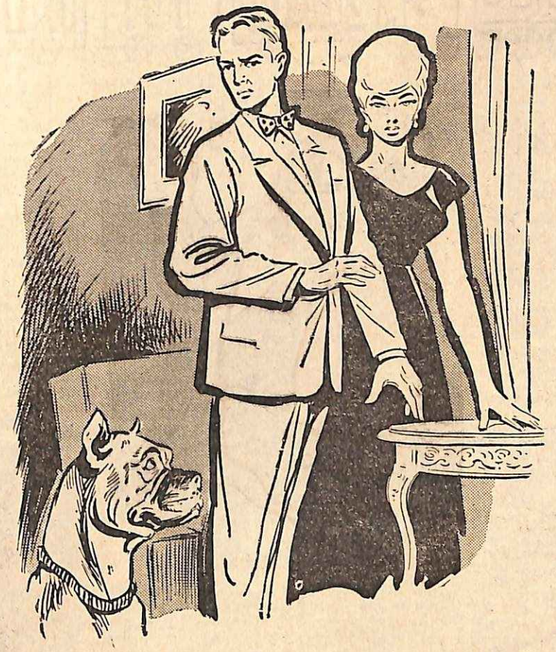

— Σᾶς παρακαλῶ, ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό, μπροστὰ στὸ Λόδ!

πάντα τὸν Λὸ6 κοντά μου. Δὲ θὰ σᾶς παραχωρήσω τὸ χέρι μου, παρὰ μόνο ὅταν θᾶμαι βέβαιη πὼς θ' ἀγαπᾶτε τὸ Λὸ6! Εἶν' ἀνάγκη.

Δὲν καταλάβαινα αὐτὴ τὴν «ἀνάγκη», κι' ἀκόμα λιγώτερο τὴν ὑποχρέωσι νὰ βλέπω διαρκῶς μπροστά μου τὴν ἀπειλητικὴ μούρη καὶ τὰ δόντια τοῦ σκύλου. Ὡστόσο, ὑποσχέθηκα ὅ,τι ἤθελε ἡ Λίζα. Ἀνταμείφθηκα ἄλλωστε ἀμέσως μ' ἕνα χειροσφίξιμό της, τρυφερό, ἐκφραστικό, ἀλλὰ λαθραῖο, σὰν νὰ ντρεπότανε μὴ τὸ δῆ ὁ σκύλος της...

Ὕστερα μὲ ρώτησε, ἀλλάζοντας ἀπότομα θέμα:

— Πιστεύετε στὴν μετεμψύχωσι;

— Σὲ ποιάν;... εἶπα ξαφνιασμένος.

— Στὴ μετεμψύχωσι. Στὴ μεταβίβασι τῆς ψυχῆς, μετὰ τὸ θάνατο, σ' ἄλλο σῶμα.

— Καθόλου! ἀπάντησα γελῶντας.

— Ἔχετε ἄδικο! τόνισε ἡ Λίζα, μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε ἀπόλυτη πεποίθησι. Ἐγὼ τὴν πιστεύω ἀπόλυτα.

Καὶ λέγοντας αὐτά, τράβηξε τὸ χέρι της ἀπ' τὸ δικό μου...

★

Τὰ πράγματα μάκραιναν ἔτσι, κάμποσο καιρό. Ἄρχισα νὰ ἀνυπομονῶ.

Δὲν εἶχα, βέβαια, λόγους νὰ παραπονιέμαι γιὰ τὴ Λίζα. Στὶς συχνὲς ἐπισκέψεις μας, εὕρισκα πάντα τὴν ἴδια προθυμία, τὴν ἴδια φανερὴ εὐχαρίστησι, τὶς ἴδιες ἐλπίδες, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπόφασι. Ὅλα μένανε στὴν ἀοριστία.

Τὴ στιγμὴ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες παθητικῆς εὐγλωττίας, πίστευα πὼς ἔφτασα πιὰ στὸ σκοπό μου, ἡ Λίζα χαμήλωνε τὰ μάτια της, κύτταζε τὸ Λὸ6 καὶ σώπαινε...

Ἦταν ἀνυπόφορο! Ἀποφάσισα νὰ βάλω ἕνα τέλος. Κι' ἐπισκέφθηκα τὴν ὡραία χήρα, ἐν' ἀπόγευμα, γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦμε ὁριστικὰ μεταξύ μας.

Τῆς μίλησα μέ πάθος, μὲ τρυφερότητα. Περιέγραψα τὴν ἀγάπη μου μὲ λόγια θερμά, συγκινητικά. Ἔβλεπα πὼς εἶχα ἐπηρεάσει ἐκείνη, ἀπ' τὴν ὁποία περίμενα τὴν εὐτυχία...

Ταραγμένη, τρέμοντας, ἡ Λίζα σηκώθηκε κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς ἐμένα, ἀπλώνοντάς μου τὰ χέρια της!

Ἐπιτέλους! Ὥρμησα γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω...

Ἀλλά, μὲ τὴν ἀπότομη αὐτὴ κίνησί μου, πάτησα τὸ πόδι τοῦ Λὸ6, ποὺ γαύγισε ἄγρια καὶ μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ πανταλόνι.

Μὲ μιὰ ἀθλητη κλωτσιά, πέταξα μακρυὰ τὸ συχαμένο ζῶο. Κι' ἄφισα νὰ μοῦ ξεφύγη μιὰ φωνή:

— Παληόσκυλο!...

Ὅταν ἡ γυναίκα τοῦ Λὼτ ἔγινε στήλη ἅλατος, δὲν πιστεύω νὰ ἦταν ἡ μεταμόρφωσί της πιὸ κεραυνοβόλος οὔτε πιὸ τέλεια, ἀπ' αὐτὴν ποὺ παρουσίασε τὸ πρόσωπο τῆς Λίζας! Τὸ χαμόγελό της πάγωσε στὰ χείλη της. Ἡ ἔκφρασι τῆς συγκινητικῆς τρυφερότητος παραχώρησε τὴ θέσι της σὲ μιὰ κρύα φυσιογνωμία, τὰ ἁπλωμένα χέρια της ξαναπέσανε...

— Ὅλα τελείωσαν, κύριε! μοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ μᾶς συνδέση. τίποτα, ὕστερα ἀπ' ὅ,τι κάνατε κι' ἀπ' τὴ δρισιὰ ποὺ προφέρατε!

— Πῶς! τραύλισα. Μὲ διώχνετε γιατὶ κλώτσησα ἕνα σκυλὶ ποὺ μοῦσκισε τὸ πανταλόνι, καὶ γιὰ ἕνα χαρακτηρισμό... κάπως δριμύ; Μὰ σκεφθῆτε πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ζῶο...

— Αὐτὸ τὸ ζῶο, κύριε, μοῦ εἶναι ἀγαπητὸ καὶ ἱερό... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄπιστη, σὰν ἐσᾶς. Πιστεύω στὴ μετεμψύχωσι!

— Μὰ τί ἔχει νὰ κάνη ἐδῶ ἡ μετεμψύχωσι;

— Μάθετε, κύριε, πὼς στὸ σῶμα τοῦ Λὸ6 βρίσκεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἔχασα! Τὸν ἄντρα μου, λοιπόν, προσβάλατε... Δὲ θὰ σᾶς τὸ συγχωρήσω ποτέ! Χαίρετε, κύριε!

Βγήκε, ἀγέρωχη, μαζὶ μὲ τὸ σκύλο ποὺ κουτσαίνε. Στὴν πόρτα, τὸ ἀπάισιο ζῶο γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ὀριαμδευτικὰ — ὅπως μοῦ φάνηκε.

Μόλις συνῆλθα ἀπ' τὴν κατάπληξι, πῆρα τὸ κατέλλο μου κι' ἔφυγα.

Κι' ἀπὸ τότε ἔπαψα νὰ θῶ τὸν Λὸ6! Ἀπεναντίας, μάλιστα, τὸν εὐγνωμονῶ, γιατί, δίχως αὐτόν, θὰ παντρευόμουνα μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν ἦταν πολὺ καλὰ στὰ μυαλά της!...

Λ. ΦΟΡΖΕ

ΟΙ ΟΔΟΚΑΘΑΡΙΣΤΑΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΤΖΕΝΤΛΜΑΝ

Ἡ Οὐάρντουρ Στρὴτ τοῦ Λονδίνου, στὴν περιοχὴ τοῦ Σόχο, ἦταν ὡς προχτὲς ἡ πιὸ ἀκάθαρτη τοῦ Λονδίνου. Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ὠφείλετο στὸ ὅτι οἱ παλιοὶ ὁδοκαθαριστὲς ἀντικατεστάθησαν μὲ τρεῖς ἄλλους, ποὺ ἔδειξαν ἀμέσως ἐξαιρετικὸ ζῆλο κι' ἔκαναν τὴν Οὐάρντουρ Στρὴτ νὰ λάμπη. Οἱ τρεῖς ὁδοκαθαριστὲς ἦταν ὁ Μπὶλ Λίμπουρντ 49 χρόνων, ὁ Τζὰκ Μπέννετ, ἐπίσης 49 χρόνων καὶ ὁ Βίκτωρ Φόστερ, 50 χρόνων. Στὸ δρόμο αὐτὸ εἶχε τὸ καταστημά του ὁ Λιοῦζ Γιούνγκ, ποὺ νοίκιαζε ἀντρικὰ ἐνδύματα ὅλων τῶν εἰδῶν ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτελῆ ὡς τὰ πιὸ πολυτελῆ. Μιὰ μέρα τῆς περασμένης βδομάδας, λοιπόν, ὁ Γιούνγκ φώναξε τοὺς τρεῖς ὁδοκαθαριστὲς καὶ τοὺς εἶπε νὰ διαλέξουν ἕνα ἐπίσημο κοστούμι, γιὰ νὰ πᾶνε στὶς Ἱπποδρομίες τοῦ Ἀσκοτ, στὶς ὁποῖες ἐπρόκειτο νὰ παρευρεθῆ καὶ ἡ Βασίλισσα.

Τοὺς πῆρε κατόπιν μὲ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό τους καὶ τοὺς πῆγε στὶς Ἱπποδρομίες. Φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς πῆγε σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, ὅπου τελείωσαν τὴν ἡμέρα τους μ' ἕνα γερὸ φαγοπότι. «Θέλησα νὰ τοὺς ἀνταμείψω γιὰ τὸ ζῆλο τους, εἶπε ὁ μίστερ Γιούνγκ. Ἀπὸ τότε ποὺ καθάρισαν τόσο καλὰ τὸ δρόμο, κάνω δυτλάσιες δουλειές ἀπὸ πρίν».

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΥΧΕΡΟ ΣΑΚΚΙ

ΗΤΑΝ μιὰ φορὰ ἕνα σακκί. Μά, θὰ μοῦ πῆτε: τὸ σακκὶ δὲν εἶναι οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο.

Καὶ βέβαια, δὲν εἶναι οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο. Εἶναι ἁπλούστατα ἕνα σακκὶ καμωμένο ἀπὸ λινάρι. Ἕνα σακκὶ εἶναι ἕνα σακκί, ποὺ τὸ γεμίζουν οἱ ἄνθρωποι μὲ πατάτες, μὲ φασόλια καὶ μὲ χίλια ἄλλα δυὸ πράγματα. Ἀκόμα καὶ μὲ κάρβουνα.

Λοιπόν, μπορεῖ κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἄτυχο, τὸ ζαρωμένο σακκὶ νὰ γίνῃ μιὰ σπουδαία προσωπικότητα!

Μιὰ φορά, ἐπίσης, ὑπῆρχε καὶ ἡ Τύχη. Εἴπαμε ὑπῆρχε, γιατὶ ἦταν καὶ τότε, ὅπως ὑπάρχει καὶ σήμερα, ἡ Τύχη.

Ἡ Τύχη, λοιπόν, ὅπως τὴν παριστάνουν καὶ τὰ βιβλία, εἶναι μιὰ ὑπέροχη, ὡραία γυναίκα, ποὺ φοράει λευκά, κυματιστὰ πέπλα ἀραχνοΰφαντα καὶ ποὺ τρέχει διαρκῶς πάνω σὲ μιὰ ρόδα δίχως ποτὲ νὰ πέφτῃ. Ἡ ρόδα αὐτὴ γιὰ νὰ πετᾷ ἔχει κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς ἀπὸ μιὰ φτερούγα.

Στὸ χέρι της ἡ Τύχη κρατάει ἕνα μεγάλο κέρατο στρογγυλό, γεμάτο πάντοτε μὲ χρυσὰ νομίσματα.

Πολλοὶ λένε, πῶς ἡ Τύχη εἶναι τυφλή. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἔχει βέβαια τὰ μάτια ἀλλοίθωρα, αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶναι πάντοτε ὡραία καὶ τσαχπίνα.

Ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι ἀληθινό, εἶναι ὅτι ἡ Τύχη εἶναι ναζιάρα καὶ διαρκῶς ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἕνα κι' ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἔχει ὅμως κάτι μαλλιὰ μακρυὰ καὶ κατσαρά, ποὺ διαρκῶς τῆς τὰ τραβοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ὅποιος προφτάσῃ καὶ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά, τότε ἡ Τύχη γίνεται δική του. Αὐτὴ ὅμως ὅλο καὶ ξεφεύγει. Πόσα μαλλιὰ δὲν τῆς ἔχουν βγάλει! Τὸ κεφάλι της ὅμως διαρκῶς πετᾷ καινούργια κι' ἔτσι δὲν χάνει τὴν ὀμορφιά της.

★

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἐνῶ ἡ Τύχη ἔτρεχε μέσα στοὺς ἀγρούς,ὅπως πάντα, πάνω στὴ φτερωτή της ρόδα, εἶδε σὲ μιὰ αὐλή, ἕνα σακκί. Τὸ σακκὶ ἦταν ἄδειο καὶ κουρασμένο, γιατὶ εἶχε δουλέψει πάρα πολὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἦταν ἀνοιχτό, ξεχειλωμένο, λὲς καὶ πεινοῦσε καὶ δὲν τοῦδιναν νὰ φάῃ. Ὅταν, λοιπόν, ἡ Τύχη εἶδε ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ μεγάλο σπίτι τοῦ σακκιοῦ, σκέφτηκε νὰ κάνῃ ἐν' ἀστεῖο. Πλησίασε, ἀναποδογύρισε τὸ μεγάλο, στρογγυλὸ κέρατο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της καὶ γέμισε τὸ σακκὶ ἀπὸ χρυσὰ φλωριά.

Τὸ σακκὶ αὐτό, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ὄρθιο ἀπὸ τὴν κούρασι, ὅσο γέμιζε φλωριά, φούσκωνε, καμάωνε, ψήλωνε κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ μὲ τὶς παλάμες τὴν κοιλίτσα του, χαρούμενο, γελαστό, ὥσπου γέμισε ὡς ἀπάνω. Ἂν δοκίμαζαν δυὸ ἄνθρωποι μαζί, νὰ τὸ σηκώσουν δὲν θὰ μποροῦσαν.

Περήφανο καὶ καμαρωτὸ τὸ σακκὶ γεμᾶτο ἀπὸ φλωριά, εὐχαρίστησε τὴν Τύχη, ἐνώ

— Καλημέρα, Ὑψηλότατε! Τί τιμὴ γιὰ τὰ μάτια μου νὰ καθρεφτίζωμαι στὸ χρυσάφι σου!... τοῦ φώναξε ἡ καρακάξα.

ἐκείνη πάνω στὴ φτερωτή της ρόδα, ἔφυγε πάλι μακρυά, νὰ πάῃ νὰ βρῇ καμμιὰ φτωχὴ οἰκογένεια νὰ τῆς γεμίσῃ κανένα ζευγάρι κάλτσες μὲ φλωριά.

Τὸ σακκὶ ἔρριξε τώρα μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ κούνησε τὰ κοντὰ ποδαράκια του. Βγῆκε καμαρωτὸ ἀπὸ τὴν αὐλὴ νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο. Μιὰ ἀχτίδα ἥλιου ἔπεσε πάνω στὰ χρυσὰ φλωριὰ κι' ἔλαμψε τριγύρω ὅλος ὁ κάμπος. Μιὰ καρακάξα, ποὺ τὸ εἶδε, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πάνω ἀπὸ ἕνα δέντρο:

— Καλημέρα, Ὑψηλότατε! Τὶ τιμὴ γιὰ τὰ μάτια μου νὰ καθρεφτίζουμαι στὸ χρυσάφι σου...

Τὸ σακκὶ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε. Μὲ τὸ κούνημα ὅμως τοῦ κεφαλιοῦ τοῦπεσαν στὴ γῆ μερικὰ φλωριά. Ἡ καρακάξα τ' ἅρπαξε καὶ πῆγε νὰ τὰ κρύψῃ στὴ φωλιά της. Τὸ σακκὶ κατόπι συνέχισε τὸ δρόμο του θριαμβευτικὰ μ' ἕνα χαμόγελο στὸ στόμα. Μὰ στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου συνάντησε ἕνα λευκό, ὡραῖο ἄλογο. Ἐκεῖνο σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Χαῖρε, Ὑψηλότατε! Τὰ πόδια σου δὲν πρέπει νὰ πατοῦν τὴ γῆ. Ἂν εὑρεστῆται ἡ Ὑψηλότητά σου, μπορεῖ ν' ἀνεβῇ ἀπάνω μου νὰ τὴ μεταφέρω ὅπου θέλει.

Καὶ τὸ ὡραῖο ἄλογο γονάτισε, ἔσκυψε καὶ τὸ σακκὶ μὲ τὸ περήφανο χαμόγελό του, ἀνέβηκε σὰν βασιλιὰς καὶ κάθησε στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου.

Τὸ ἄλογο περπατοῦσε τώρα σιγὰ-σιγά, καμαρωτά, ἔπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Λὲς καὶ τόκανε ἐπίτηδες γιὰ νὰ γκρεμίσῃ τὸ δύστυχο τὸ σακκί. Τὸ σακκὶ ὅμως κρατιόταν καλά, μὰ τὰ φλωριὰ ἀπὸ τὸ κούνημα σκορπίζονταν πέρα δῶθε.

Ἡ φιλοχρηματία ὅμως τοῦ ἀλόγου ἔσωσε τὸ σακκί. Βλέποντας τὸ ἄλογο πὼς τὰ φλωριὰ σκορπίζονταν στὸ δρόμο, πέταξε τὸ σακκὶ χάμω καὶ γύρισε νὰ μαζέψῃ τὰ φλωριά, ποὺ εἶχαν πέσει. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ σακκὶ ἔβαλε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἔτσι δὲν χύθηκαν ὅλα τὰ φλωριὰ στὸ δρόμο.

Ἀπὸ τὸ πέσιμο ὅμως, τὸ σακκὶ πόνεσε κι' ἄρχισε νὰ βογγᾷ. Εὐτυχῶς ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ μαῦρα ροῦχα, μὲ γυαλάκια καὶ μιὰ τσάντα. Ἦταν ἕνας σπουδαῖος γιατρός.

— Τί ἔχεις καὶ βογγᾶς, Ὑψηλότατε; τὸ ρωτᾷ ὁ γιατρός.

Τὸ σακκὶ ὅταν εἶδε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔλεγε Ὑψηλότατο, ἄρχισε νὰ τὸ πιστεύῃ κι' αὐτό. Καμάρωνε, λοιπόν, πιὸ πολύ.

Ὁ γιατρὸς ἄρχισε νὰ τοῦ τρίβῃ τὴν πλάτη, νὰ τὸ ζουλᾷ ἀπὸ κάτω πρὸς τ' ἀπάνω, ἔτσι ποὺ μὲ τὸ τρίψιμο τὰ φλωριὰ ξεχειλοῦσαν καὶ τὰ χούφτιαζε ὁ γιατρὸς καὶ τἄχωνε στὶς φαρδειές του τσέπες.

Τὸ κακόμοιρο τὸ σακκὶ ἔνοιωθε μιὰ λιποθυμία ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ τρίψιμο.

— Κουράγιο, Ὑψηλότατε, τοῦ φώναζε ὁ γιατρός. Θὰ σὲ κάνω καλά.

Μὰ ξαφνικὰ ὁ γιατρὸς πῆρε τὸ νυστέρι καὶ τοῦκανε μιὰ χαρακιὰ ἀπὸ κάτω. Μόλις ἔνοιωσε τὸν πόνο τὸ σακκί, τοῦ ξεφεύγει κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ὥσπου νύχτωσε.

Ἔτρεχε μέσα στὸ δάσος, δίχως νὰ τολμᾷ νὰ κάτσῃ κάπου νὰ ἀναπαυθῇ, γιατὶ φοβόταν πιά, ὄχι μόνο τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα. Ὅλοι τὸ εἶχαν ξεγελάσει καὶ κακομεταχειριστῆ.

Κι' ὅμως ἔπρεπε κάπου νὰ ξαπλώσῃ. Σκοτείνιαζε στὸ μεταξὺ ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Κάθε θόρυβος τρόμαζε τὸ σακκί. Νόμιζε πὼς κάποιος ἐρχόταν, κάποιος τὸ κυνηγοῦσε, κάποιος θὰ τὸ σκότωνε.

Ξαφνικά, ὅμως, ἄκουσε μιὰ δυνατὴ φωνή. Γύρισε τρομαγμένο κεῖ τί νὰ δῇ; Δυὸ ἀγριάνθρωποι μὲ παντελόνια. Ἦταν δυὸ λῃστές!

— Ἄλτ! Ψηλὰ τὰ χέρια! τοῦ φώναξαν.

Ἔνα μαχαίρι ἀστραψε μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὸ σακκὶ ἔνοιωσε μιὰ μαχαιριὰ στὴν κοιλιά.

Τὰ φλωριὰ χύθηκαν ὅλα χάμω καὶ οἱ λῃστὲς γέμισαν τὰ ταγάρια τους κι' ἔφυγαν.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἕνας ἀλήτης βρῆκε τὸ πεταμένο σακκὶ στὸ δρόμο καὶ τὸ μάζεψε. Τὄρριξε στὸν ὦμο του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πολιτεία.

Πεινοῦσε καὶ πούλησε τὸ σακκὶ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἔτσι τὸ σακκὶ ξαναβρέθηκε ἀνάμεσα σ' ἄλλα πολλὰ παλιὰ σακκιά. Τὸ πλύλωσαν, τὸ διόρθωσαν κι' ἄρχισε πάλι νὰ δουλεύῃ.

Ποῦ ἦταν οἱ δόξες του καὶ τὰ χρυσὰ φλωριά του; Τώρα τὸ γεμίζανε κάρβουνα κι' μόνο κάρβουνα. Ὅπως εἶχε καταντήσει δὲν ἔκανε γιὰ τίποτ' ἄλλο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ πρωϊνὸ τοῦ Μίμη

Ὁ σχολικὸς γιατρὸς ἐξετάζει ἕναν - ἕναν τοὺς μικροὺς μαθητάς, γιὰ νὰ δῇ σὲ ποιά κατάστασι βρίσκεται ἡ ὑγεία τους. Ὅταν φτάνῃ κοντὰ στὸ Μίμη, διαπιστώνει ὅτι ὁ μαθητὴς αὐτὸς εἶναι χλωμὸς καὶ πολὺ ἀδύνατος.

— Παιδί μου, τοῦ λέει, νὰ προσέξῃς τὴν ὑγεία σου. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν κουράζεσαι πολὺ μὲ τὰ παιγνίδια καί, τὸ σπουδαιότερο, νὰ τρῶς καλά. Γιὰ πές μου, τί παίρνεις τὸ πρωῒ, πρὶν ἔρθῃς στὸ σχολεῖο;

— Τὸ λεωφορεῖο! ἀπαντάει ἀφελέστατα ὁ Μίμης...

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

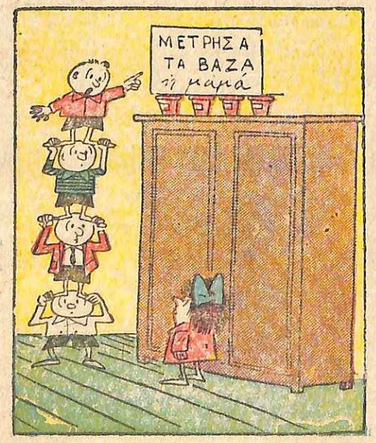

Χωρὶς λόγια.

Ο Ριρῆς κάνει τὸ τραπέζι στὴ Νίνα

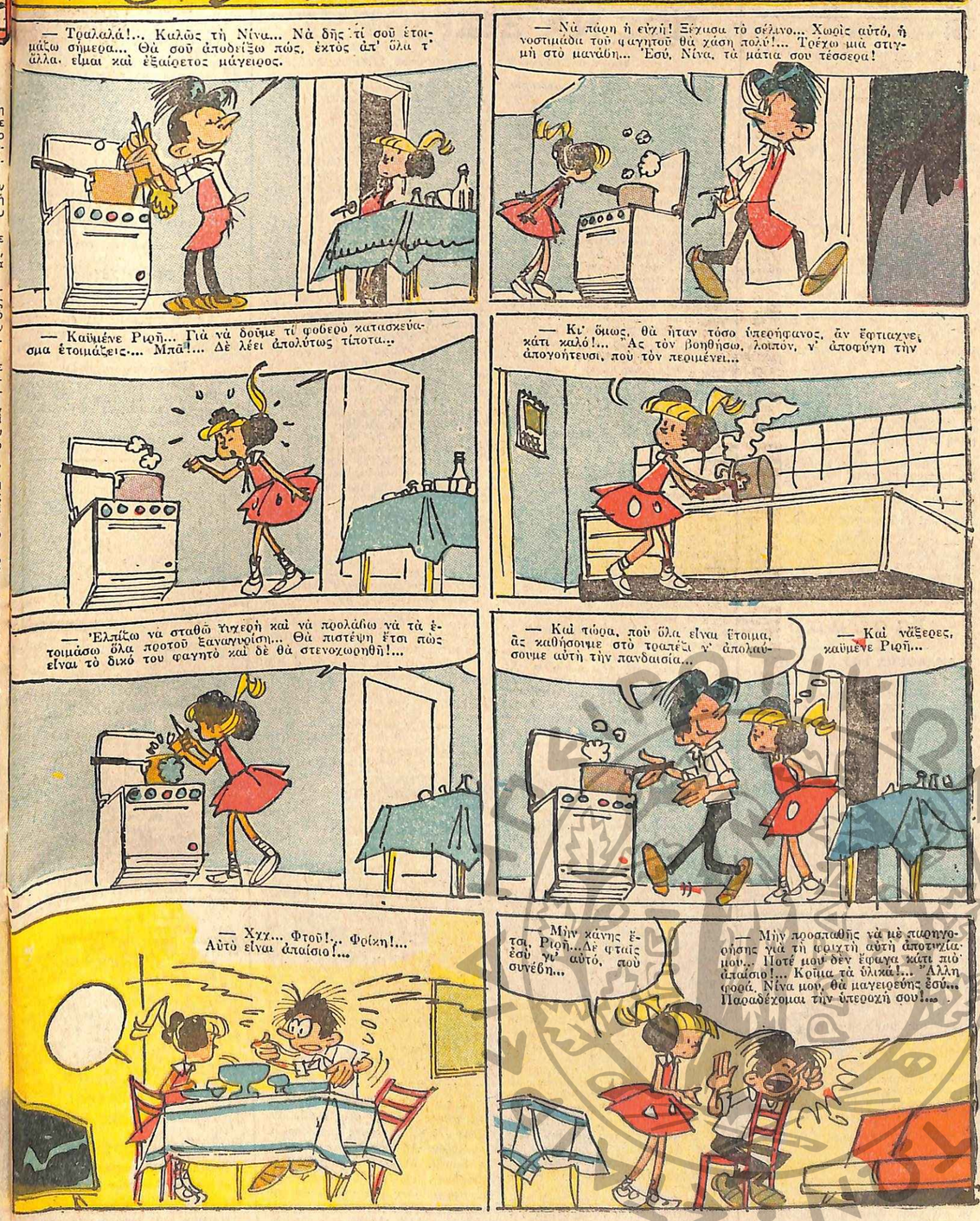

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

Τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας

—Πότε ἀνακηρύχτηκε τὸ Σύνταγμα στὴν Ἑλλάδα;
— Στὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1843.

★

— Πῶς πῆρε τὸ ὄνομά της ἡ ὁδὸς Πολυδώρου τῆς Ἀθήνας;
—Ἀπὸ τὸ Ρόδιο γλύπτη Πολύδωρο, ποὺ εἶχε φτιάξει καὶ τὸ σύμπλεγμα τοῦ Λαοκόοντα.

★

— Ποιό κράτος ἔχει πρωτεύουσα τὴ Μονροβία;
—Ἡ Λιβερία.

★

— Τί ποσοστὸ ζάχαρης βγάζομε ἀπὸ ἕνα παντζάρι;
— Τὸ 32%.

★

— Σὲ ποιὰ ἡλικία σταύρωσαν τὸ Χριστό;
— Σὲ ἡλικία 33 χρόνων.

★

— Ποιός ἔφτασε πρῶτος στὸ Νότιο Πόλο;
—Ὁ Νορβηγὸς ἐξερευνητὴς Ἀμοῦνδσεν, στὶς 4 Νοεμβρίου 1911.

★

— Ποιός εἶναι ὁ ψηλότερος καταρράκτης τοῦ κόσμου;
—Ὁ Ὑοσεμὶτ στὴν Καλιφόρνια. Εἶναι 16 φορὲς ψηλότερος ἀπὸ τὸ Νιαγάρα καὶ τὰ νερά του πέφτουν ἀπὸ ὕψος 2.634 ποδῶν (δηλαδὴ 700 περίπου μέτρων).

★

—Ἀπὸ ποιόν πῆρε τὸ ὄνομα ἡ ὁδὸς Λένορμαν στὴν Ἀθήνα;
—Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ φιλέλληνος Γάλλου ἀρχαιολόγου Καρόλου Λένορμαν, ποὺ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1859 καὶ ἐτάφη στὸν Κολωνό.

★

— Καὶ ἡ ὁδὸς Φαίδρου;
—Αὐτὴ πῆρε τ' ὄνομά της ἀπὸ τὸν Ἕλληνα φιλόσοφο Φαῖδρο τῆς Ἐπικουρείου Σχολῆς, ποὺ ἦταν δάσκαλος τοῦ Κικέρωνα καὶ δίδαξε στὴν Ἀθήνα τὸν Α' π.Χ. αἰῶνα.

Χιοῦμορ

ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΟΥ... ΦΥΛΟΥ!

Ὁ δάσκαλος τῆς ἀριθμητικῆς κάνει ὡρισμένες ἐρωτήσεις στοὺς μικροὺς μαθητάς του:

— Δὲ μοῦ λές, ἐσὺ Γιῶργο, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος γεννήθηκε στὰ 1905, πόσων χρόνων πρέπει νὰ εἶναι;

Καὶ ὁ ἔξυπνος μαθητής, ἀντὶ νὰ ἀπαντήση, ρωτάει πρῶτα τὸ δάσκαλό του:

—Ἄντρας εἶναι ἢ γυναῖκα;

★

— Πῶς! φωνάζει ὁ καινούργιος δάσκαλος. Δὲν ξέρετε νὰ λύσετε αὐτὸ τὸ ἁπλὸ πρόβλημα; Σᾶς τὸ ξαναλέω: Ἔχω πέντε πορτοκάλια καὶ δίνω τὰ τρία. Πόσα θὰ μοῦ μείνουν;

Οἱ μαθητὲς μένουν ἅλαλοι. Τέλος κάποιος σηκώνει τὸ χέρι του καὶ ἐξηγεῖ:

— Ξέρετε, κύριε, ὁ παλιὸς δάσκαλος, μᾶς ἔκανε πάντοτε τὰ παραδείγματα μὲ μῆλα!

★

Ἡ μαμὰ λέει στὸν Πίπη:

—Ἕνα παιδὶ σὰν ἐσένα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κλαίη, οὔτε ὅταν πέφτη κάτω, οὔτε ὅταν δὲν τοῦ δίνουν γλυκά...

— Τότε, μαμά, φωνάζει κατάπληκτος ὁ Πίπης, ἤθελα νὰ ξέρω σὲ τί χρησιμεύουν τὰ κλάματα;

★

Στὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς:

—Λέγε μου, Γιώργο: Ἂν ἔχης 100 δραχμὲς καὶ ξοδέψης τὶς 580. τί θὰ κάνης γιὰ νὰ βρῆς πόσες σοῦ ἔμειναν;

—Θὰ τὶς μετρήσω!

★

Κάποιος ἔξυπνος ρώτησε τὸν Κουφιοκεφαλάκη πῶς τάχα νὰ ὀνομάζεται ὁ Βασιλιὰς τοῦ Ἅδη. Κι ἐκεῖνος δίχως νὰ σκεφθῆ καὶ δίχως νὰ τὰ χάση ἀμέσως, ἀποκρίθηκε:

—Τὸν λένε... βασιλι—άδη!

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΓΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΧΡΕΩΘΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ποιὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα ποὺ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἀποκτήση ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸν Δημιουργόν του; Γιὰ σκέψου σοβαρά. Μὴ ἀφίνης τὸ νοῦ σου νὰ σκέπεται μόνον τὴν ὕλη, τὸ χρῆμα, τὴ δουλειά, τὴν ὑγεία, τὰ παιδιά σου. Εἶσαι παραπάνω ἀπὸ ὕλη. Εἶσαι πνεῦμα, ποὺ σκέπτεται, ψυχὴ ποὺ αἰσθάνεται.

Ὁ Θεὸς ὅταν μᾶς ἐδημιούργησε, μᾶς ἔκαμε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του— ἁγίους ὅπως Αὐτός. Μᾶς ἔδωσε ὅμως τὴν ἱκανότητα τῆς ἐκλογῆς, ἀνάμεσα στὴν ὑποταγὴ σ' Αὐτὸν ἢ τὴν παρακοή. Ἐξελέξαμε τὴν παρακοὴ καὶ τὶς φυσικὲς συνέπειές της, ἤτοι τὸν θάνατον τὸν φυσικὸν καὶ τὸν πνευματικόν.

Μιὰ παρακοὴ ἑνὸς ἀνθρώπου — τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ — μᾶς κατέστρεψε. Ἀλλ' ἐχρειάστηκε ἡ ζωὴ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μᾶς σώση. Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ ν' ἀποθάνη γιὰ μᾶς. Ὁ σκοπός; Νὰ παύσωμε νὰ εἶμεθα ὀφειλέται Του. Νὰ γίνουμε παιδιά Του.

Χρειάστηκε ἡ παρέμβασις τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐξουδετερώση τὸ κακὸ ποὺ προκάλεσε μιὰ πράξις ἀνθρωπίνης παρακοῆς. Ἔτσι εἶναι. Πάρε ἕνα ποτήρι μὲ ὁλοκάθαρο νερό. Ρίξε μιὰ σταγόνα μελάνι. Θὰ μελανιάση ὅλο τὸ νερό. Δοκίμασε τὸ ἀντίθετο τώρα. Πάρε ἕνα ποτῆρι μελάνι καὶ ρίξε μιὰ σταγόνα νερό. Θὰ ἐξακολουθήση νὰ παραμένη μαῦρο μελάνι.

Νὰ γιατὶ δὲν βρέθηκε κανένας ἄνθρωπος, νὰ ἐξιλεώση τὸν ἑαυτόν του καὶ τοὺς ἄλλους συνανθρώπους ἀπὸ τὴν μαυρίλα τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ. Μιὰ σταγόνα ἡ παρακοὴ του, ἀλλὰ τί κακὸ ἔκαμε. Τώρα πιὰ χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ σταγόνα ἀνθρώπινης θυσίας γιὰ νὰ γίνη τὸ μαῦρο - ἄσπρο. Χρειάζεται ἡ ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστὸς μὲ περιγραφικώτατο τρόπο σὲ μιὰ παραβολή Του, μᾶς ἔκαμε ἕνα ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν πρώτη ἐκείνη θέσι στὴν ὁποία εἶχε ἀνεβάσει τὸν ἄνθρωπο, τὸ δημιούργημά Του. Μοιάζει — μᾶς λέγει— ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μὲ ἕνα βασιλέα. Ὁ βασιλιὰς αὐτὸς εἶχε δούλους.

Τί εἶναι δούλος; Δὲν εἶναι ἁπλὸς ὑπηρέτης. Ἀλλ' οὔτε εἶναι ἀνδράποδον. Ὁ δοῦλος κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποστερηθῆ τὴν προσωπικήν του ἐλευθερίαν καὶ ἔχει γίνει πραγματικὰ καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἕνα ὄργανον εἰς χεῖρας τοῦ κυρίου του. Δὲν λέγει ὁ δοῦλος «ὄχι» στὸν κύριόν του. Εἶναι ὅμως ἡ παράδοσις καὶ ἡ ὑποταγὴ ἐθελουσία. Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ «ὄχι» στὸν κύριόν του. Ἡ ἀγάπη του ὅμως πρὸς τὸν κύριόν του, τὸν ἔχει σκλαβώσει. Ἐνῶ εἶναι ἐλεύθερος, εἶναι δοῦλος. Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ θέσις τοῦ πραγματικὰ ἀφιερωμένου χριστιανοῦ. Εἶναι δοῦλος τοῦ Βασιλέως - τοῦ Κυρίου. Ὄχι ὅμως ἀνδράποδον. Ἡ διάκρισις μεταξὺ τοῦ δούλου καὶ τοῦ ἀνδράποδου εἶναι ὅτι ὁ δοῦλος εἶναι ἐκ γενετῆς ἔτσι, ἐνῶ τὸ ἀνδράποδον, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ αἰχμαλωτίζεται στὸν πόλεμο καὶ γίνεται δοῦλος.

Τί θέλει νὰ μᾶς πῆ ὁ Κύριος μὲ τὴν παραβολὴν αὐτήν; Ὅτι ὁ Βασιλέας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, θέλει δούλους. Τοὺς θέλει ὄχι νὰ τοὺς ἀποκτήση ὡς αἰχμαλώτους, ὡς ἀνδράποδα, ἀλλὰ νὰ γεννηθοῦν στὴ Βασιλεία Του. Ἔτσι ξαναποκτοῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ποὺ χάσαμε. Μὲ τὴν καινούργια ἄνωθεν γέννησίν μας στὴν Βασιλεία Του.

Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ προσχώρησις σὲ μιὰ ἰδεολογικὴ παράταξι. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ κατήντησε γιὰ τοὺς περισσοτέρους. Εἶναι μιὰ καινούργια γέννησις στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ὡς ἄνθρωποι, γιὰ τὴν γέννησί μας στὸν φυσικὸ κόσμο δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε τίποτα. Κάποιος ἄλλος εὐθύνεται γιὰ τὸν ἐρχαμό μας στὸν κόσμο. Ἀλλὰ γιὰ τὴν γεννησί μας ὡς δούλων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, εὐθυνόμεθα ἡμεῖς προσωπικά, ὁ καθένας μας γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Ὁ Θεὸς ἔχει ἀνοικτὲς τὶς ἀγκάλες Του νὰ σὲ δεχθῆ καὶ νὰ σὲ κάμη παιδί Του. Φθάνει σὺ νὰ δεχθῆς διὰ τῆς πίστεως τὸν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα σου. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ δοκιμάσης τώρα ἀμέσως. Ἄρχισε τὴν πρὸν τὸν Θεὸν δουλείαν σου γιὰ νὰ δοκιμάσης τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν σου.

Ἴσως ἕνας λόγος ποὺ ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ εἶναι γιὰ νὰ μᾶς διδάξη τὰ προνόμια καὶ τὴν ἀφθονίαν ποὺ βρίσκουμε στὸ Παλάτι τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μας, ὅταν γινόμαστε δοῦλοι Του οἰκειοθελῶς. Αὐτὸ τὸ προνόμιο ἐχάσαμε ὡς ἄνθρωποι μὲ τὴν παρακοὴ καὶ τὴν ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ.

Ποῦ ὅμως νὰ ἐκτιμήση ὁ δοῦλος τὸ προνόμιο μιᾶς τέτοιας διαχειρίσεως... Οὔτε ὁ Ἀδὰμ ἐξετίμησε τὸν Παράδεισο στὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τὸν ἔθεσε. Ἐζήτησε μεγαλύτερους ὁρίζοντες κι' ἔπεσε στὰ βάθη τῆς κολάσεως. Ἐχρεωκόπησε ὁ δοῦλος — ἐχρεωκόπησε καὶ ὁ Ἀδάμ. Καὶ ἐμεῖς μαζί του.

Νὰ τὸ ξεπληρώση ἕνα τέτοιο χρέος, ἦταν ἀδύνατο— ὅπως ἦταν ἀδύνατο γιὰ τὸν Ἀδὰμ νὰ λυτρώση, τὸν ἑαυτόν του ἢ ὅπως εἶναι ἀδύνατο γιὰ οἱονδήποτε ἀπὸ μᾶς, δι' ἰδίων μέσων νὰ μπορέσουμε νὰ ξεχρεωθοῦμε ἀπέναντι τοῦ Οὐρανίου μας Βασιλέως. Ἡ μόνη μας ἐλπὶς εἶναι ἡ συγχώρησις ποὺ ἔρχεται ἀπὸ Ἐκεῖνον. Ἡ ἄρνησις νὰ τὴν δεχθοῦμε εἶναι μιὰ πνευματικὴ αὐτοκτονία. Ἕνας τρόπος ὑπάρχει νὰ ξεχρεωθῆς— δεχόμενος τὴν συγχώρησιν, τὴν ἀπολύτρωσιν ποὺ σοῦ προσφέρει ὁ Χριστός. Θὰ φύγη τότε, ὅταν πιστεύσης, τὸ μεγαλύτερο βάρος ποὺ σὲ βασανίζει— τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας. Πήγαινε λοιπὸν στὸν Χριστό, νὰ ἀπαλλαγῆς.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σημ.: Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος, μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνός, ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην, εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἄς μᾶς γράψη εἰς τὴν διεύθυνσιν: «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387, Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Διευθυντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Κρυμένη παροιμία

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) ΚΑΜΑΡΑ. 2) ΙΤΑΜΟΣ. 3) ΑΚΥΡΟΣ. 4) ΑΛΚΥΩΝ. 5) ΑΔΕΤΟΣ. 6) ΕΧΕΤΑΗ. 7) ΟΥΡΙΟΝ. 8) ΜΕΤΑΞΙ. 9) ΝΑΥΤΙΑ. 10) ΚΑΠΟΤΕ. 11) ΙΤΑΛΟΣ. 12) ΑΚΛΙΤΑ. 13) ΑΚΡΙΒΑ. 14) ΑΔΟΛΟΣ. 15) ΕΧΙΝΟΣ. 16) ΟΥΡΑΙΑ. 17) ΜΕΡΑΚΙ. 18) ΝΑΞΙΟΣ.

ΣΤΗΛΗ «Β»

1) ΜΑΡΑ. 2) ΟΜΑΣ. 3) ΡΟΥΣ. 4) ΚΥΩΝ. 5) ΕΤΟΣ. 6) ΤΕΛΗ. 7) ΡΙΟΝ. 8) ΤΑΞΙ. 9) ΑΥΤΙ. 10) ΠΟΤΕ. 11) ΣΟΛΑ. 12) ΛΙΤΑ. 13) ΒΙΡΑ. 14) ΣΟΛΟ. 15) ΝΙΟΣ. 16) ΑΡΙΑ.17) ΡΑΚΙ. 18) ΙΞΟΣ.

Ἡ παροιμία ποὺ σχηματίζεται μὲ τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα εἶναι: «Καὶ τὰ καλὰ δεχούμενα καὶ τὰ κακὰ δεχούμενα».

Μισὲς λέξεις

1) ΑΙΘΙΟΨ — ΑΙΘΡΙΑ — ΑΙΘΡΟΣ — ΑΙΘΑΛΗ — ΑΙΘΥΙΑ.
2) ΓΡΙΠΟΣ — ΓΡΙΒΑΣ —ΓΡΙΠΠΗ — ΓΡΙΦΟΣ — ΓΡΙΓΡΙ.
3) ΘΥΡΣΟΣ — ΘΥΡΕΟΣ — ΘΥΡΩΜΑ — ΘΥΡΑΖΕ — ΘΥΡΣΟΙ.

Κρυπτογραφικὸν

1) ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ. 2) ΟΔΟΥΣ. 3) ΡΟΔΟΣ. 4) ΥΔΡΑ. 5) ΔΟΡΚΑΣ. 6) ΑΥΛΟΣ. 7) ΛΟΡΔΟΣ. 8) ΣΚΥΡΟΣ.

20 μικροδιαφορές

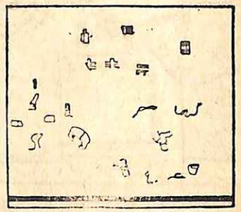

Τὸ σχ[illegible] [illegible]ει καθ[illegible]ρά σὲ ποιὰ ἀκριβῶς σημεῖα βρίσκονται οἱ μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 916 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΑΝΑΠΟΔΑ — ΑΣΙΦΩΝΑ. 2) ΛΥΡΑ — ΥΔΩΡ. 3) ΚΑΡ — ΜΑΣΙΝ — ΣΕΝ. 4) ΑΜΑΝ — ΦΑΓΗ ΤΟΝ — ΣΙΛΟ. 5) ΝΑΙ — ΚΑΛΑ. ΜΑΡΑΣ — ΑΙΡ. 6) ΑΙ — ΣΑ — ΑΝΑΜΑ — ΕΜ — ΣΤ. 7) ΡΑΠΑΝΙ — ΑΝΕΚΤΗ. 8) ΑΡΑΜΙΣ — ΣΗΜΕΡΑ. 9) ΤΑΔΕ — ΑΓΙΣ. 10) ΣΚΙΡΟΝ — ΟΙΚΑΔΕ. 11) ΗΛΙΑΚΑ — ΑΛΕΣΙΑ. 12) ΧΑ — ΣΕ — ΛΑΜΙΑ — ΗΣ — ΣΣ. 13) ΑΜΗ — ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ — ΟΚΑ. 14) ΝΕΡΑ — ΑΒΑΤΑΡΑ — ΙΡΑΝ. 15) ΩΜΑ — ΑΙΣΙΑ — ΗΡΑ. 16) Η ΜΑΡ — ΝΟΡΑ. 17) ΠΑΝΑΜΑΣ — ΡΩΣΙΚΟΣ.

Καθέτως:

1) ΦΑΝΑΡΙ — ΜΗΧΑΝΗ. 2) ΜΑΙΑ — ΛΑΜΕ. 3) ΚΑΙ —ΠΑΤΣΙ — ΗΡΩ. 4) ΑΛΑΝ — ΣΑΡΑΚΑΣ — ΑΜΗΝ. 5) ΠΥΡ — ΚΑΝΑΔΙ. ΚΕΣ— ΑΜΑ. 6) ΟΡ — ΦΑ — ΙΜΕΡΑ — ΜΑ — ΑΜ. 7) ΔΑΜΑΛΑ — ΛΑΒΑΡΑ.8) ΑΓΑΝΟΣ —ΜΕΑΡΑΙ. 9) ΣΗΜΑ — ΜΑΤΣ. 10) ΙΤΑΜΟΣ — ΟΛΙΓΑΙ. 11) ΣΥΝΟΡΑ — ΑΔΡΑΝΩ. 12) ΙΔ — ΝΑ — ΑΜΑΚΑ — ΟΑ — ΟΣ. 13) ΦΩΣ --ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ —ΗΡΙ. 14) ΩΡΕΣ —ΜΕΡΙΔΕΣ —ΙΡΑΚ. 15) ΝΙΑ —ΚΑΣΕΣ —ΟΡΑ. 16) ΛΙΣΤ —ΙΣΚΑ. 17) ΜΟΡΤΗΣ — ΧΑΣΑΝΙ.

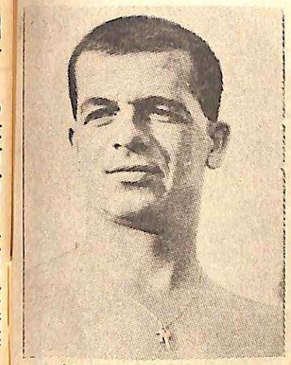

Ὁ Ντίνος Μούρτζης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΓΕΡΙΑ

ΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΡΤΖΗΣ

Ἀξιοπρεπὴς καὶ σοβαρὸς

ΣΤΗΝ κολύμβησι καὶ ὑδατοσφαίρισι φιγουράρει πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια τὸ ὄνομα τοῦ Κώστα Μούρτζη. Εἶναι ἕνα ταλέντο τοῦ ὑγροῦ στίβου, ποὺ ἔχει προσφέρει πολλὰ στὸ σύλλογό του, τὸν «Ὀλυμπιακό». Πειραιώτης, στὴν καταγωγή, ἔνοιωσε γρήγορα τὴν ἀνάγκη νὰ γνωριστῆ μὲ τὴ θάλασσα, ποὺ ἁπλωνόταν στὰ πόδια του.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθη συστηματικὰ τὸ κολύμπι καὶ νὰ μπορέση νὰ διακριθῆ, ἔπρεπε νὰ γραφῆ κάπου. Καὶ σὰν Πειραιώτης, πῆγε στὸ σύλλογο μὲ τὴν παν-ελληνία φήμη. Τὸ 1946 σὲ ἡλικία 12 χρόνων πῆρε τὸ βάφτισμα τῆς θαλασσας σὰν «ἐπίσημος κολυμβητής».

Ὁ χρόνος αὐτὸς ἦταν ἕνας σταθμὸς στὴ ζωή του, γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ κι' ὕστερα ἀνέβηκε ὅλα τὰ σκαλοπάτια τῆς δόξας καὶ τῆς διακρίσεως ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος συναθλητῶν του.

Ἔτσι ἔφτασε μιὰ μέρα νὰ δημιουργήση τὸν καλλίτερο χρόνο στὰ 100 μέτρα «πεταλούδας». Αὐτὸ ἔγινε στὴ Χάγη. Ἐκεῖ πῆρε τὸν τίτλο τοῦ ρέκορντμαν Ἑλλάδος μὲ ἐπίδοσι 1'11''3. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του καὶ τὸ δεύτερο καλλίτερο ἑλληνικὸ ρεκόρ στὰ 100 μ., μὲ χρόνο 1' 01''3. Εἶναι πολοὶ οἱ βαθμοὶ ποὺ ἔχει προσφέρει στὸν «Ὀλυμπιακό» στὰ διάφορα κολυμβητικὰ πρωταθλήματα. Ὅταν τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη, λάβαινε μέρος καὶ σὲ ἀγωνίσματα, ποὺ δὲν ἦταν τῆς εἰδικότητός του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βοηθήση τὸ σύλλογό του. Καὶ φέτος, ἂν χρειασθῆ, δὲν θὰ πῆ ὄχι...

Τώρα ἐπιδίδεται στὸ γουῶτερ — πόλο. Καὶ σχεδὸν ἔχει τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Ἡ ὁμάδα ὑδατοσφαιρίσεως τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» στὴν ὁποία μετέχει, πιστεύεται ὅτι γρήγορα θὰ πάρη τὰ σκῆπτρα ἀπὸ τὸν πρωτοθλητὴ «Ἐθνικο» Πειραιῶς. Κι' αὐτὸ γιατὶ διαθέτει νέους καὶ ἐνθουσιώδεις παίκτες, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Νίκος Μούρτζης.

Στὴν ἰδιωτική του ζωὴ δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Ἡ μάλλον ἔχει κάτι ποὺ τὸν χαρακτηρίζει: Τὴ σοβαρότητα καὶ τὴν πάντα ἀξιοπρεπῆ ἐμφάνισι.

Ἐργάζεται στὴ ΔΕΗ κι' ὅταν δὲν ἔχη προπόνησι ἢ ἀγῶνα προτιμᾶ νὰ παρακολουθῆ ποδόσφαιρο. Φυσικά, εἶναι «ἐρυθρόλευκος» καὶ μάλιστα φανατικός. Ἂν δὲν ἦταν κολυμβητὴς καὶ γουωτερτολίστας, θὰ προτιμοῦσε νὰ παίξη φοὺτ—μπὼλ καὶ μάλιστα σέντερ φὸρ γιὰ νὰ βγάζη γκὸλ — αὐτά, ποὺ δὲ βγάζουν οἱ ποδοσφαιριστὲς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ»...

Ἀθλητικὰ παραθυρόφυλλα

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ„ ΤΗΣ 2-9-62

Συμβουλές. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΜΠΕΟΓΚΡΑΝΤ — ΣΛΟΜΠΟΝΤΑ	1	X
2 ΣΑΡΑΓΕΒΟ — ΕΡΥΘΡΟΣ ΑΣΤΗΡ	1	X 2
3 ΝΟΒΙΣΑΝ — ΜΠΟΥΝΤΟΥΣΝΟΣΤ	1	
4 ΡΑΝΤΝΙΣΚΙ — ΡΙΕΚΑ	1	
5 ΧΑΥΝΤΟΥΚ — ΒΟΙΒΟΝΤΙΝΑ	1	X 2
6 ΔΥΝΑΜΟ — ΖΕΛΕΖΝΙΤΣΑΡ	1	
7 ΠΑΡΤΙΖΑΝ — ΒΕΛΕΖ	1	
8 ΠΡΟΛΕΤΕΡ (Ζ.) — ΡΟΥΝΤΑΡ (ΚΜ)	1	
9 ΒΑΡΝΤΑΡ — ΜΑΤΣΒΑ	1	X
10 ΜΠΑΣΚΑ — ΣΠΑΡΤΑΚ	1	X 2
11 ΜΠΟΡΟΒΟ — ΤΖΕΖΝΟΣΚΑ	1	
12 ΜΠΟΡΑΤΣ — ΣΠΛΙΤ	1	X
13 ΚΑΡΛΟΒΑΤΣ — ΦΑΜΟΣ	1	

Ἀναπληρωματικοί:

1 ΣΟΥΜΠΟΤΙΤΣΑ — ΡΑΝΤΝΙΣΚΙ (Β.)	X	
2 ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ — ΣΙΜΠΕΝΙΚ	1	

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἀθλητὲς τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος τοῦ στίβου ἐφυγαν γιὰ τὸ Βέλγιο καὶ τὴ Γαλλία ὁμοιόμορφα ντυμένοι, μὲ τὶς στολές καὶ τὰ ἐθνόσημα στὸ ἀριστερὸ πέτο, ὁ σφαιροβόλος Γ. Τσακανίκας, φοροῦσε τὴν πολιτική του περιβολή! Πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔβαλε τὰ στρατιωτικά του.

— Γι' αὐτή του τὴν ἀπρέπεια ἡ διοίκησι τοῦ ΣΕΓΑΣ θὰ τὸν καλέση σὲ ἀπολογία κι' ἴσως τοῦ ἐπιβάλη ποινή.

— Ὁ ἐκλέκτορας τῆς ἐθνικῆς μας ποδοσφαιρικῆς ὁμάδας κ. Κλεάνθης Μαρόπουλος, δὲν πολυσκοτίζεται γιὰ τὸ μάτς μὲ τὴν ἐθνικὴ τῆς Αἰθιοπίας.

— Σὲ μιὰ συνομιλία ποὺ εἴχαμε μαζί του δήλωσε ὅτι γιὰ τὸ μάτς αὐτὸ «θὰ καλέσω τὴν προηγούμενη ἡμέρα τοὺς πιὸ φορμαρισμένους παῖκτες καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κερδίσουμε— ἂν οἱ Αἰθίοπες προώδευσαν...».

— Ἡ ἐτησία γενικὴ συνέλευσις τῆς ΕΠΟ δὲν ἔγινε ὅπως ἄλλοτε στὰ γραφεῖα της, ἀλλὰ στὴν αἴθουσα τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐπιμορφωτικοῦ Ἰνστιτούτου. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ διοίκησι τῆς ΕΠΟ ἤθελε νὰ προστατεύση τὰ ἔπιπλά της ἀπὸ τὴ φθορά, γιατὶ στὶς προηγούμενες συνελεύσεις ἀπὸ τὴν πολυκοσμία ἔσπασαν καρέκλες...

— Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συνελεύσεώς τους καὶ τῆς συνελεύσεως τῆς ΕΠΟ ἔγινε γνωστὸ καὶ πόσοι εἶναι οἱ σημερινοὶ ἐν ἐνεργεία διαιτητὲς ποδοσφαίρου.

— Σύμφωνα μὲ σχετικὴ ἀνακοίνωσι, ἡ δύναμι τῶν διαιτητῶν εἶναι ἡ ἑξῆς: Διαιτητὲς ΕΠΟ 53, διαιτητὲς Α' κατηγορίας 270, Β' κατηγορίας 303 καὶ δόκιμοι 218. Σύνολον 844. Συμπέρασμα: Τόσοι μᾶς... βασανίζουν κάθε Κυριακή.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Ο Π.Α.Ο. ΘΑ ΠΑΗ ΠΑΛΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ὁ γενικὸς ἀρχηγὰς τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» κ. Ἀπ. Νικολαΐδης, ἔλαβε ἐπιστολὴ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ΠΑΟ στὴ Ν.Ὑόρκη, κ. Σκουλαρίκου, στὴν ὁποία διαψεύδονται τὰ περὶ ἀποκλεισμοῦ τοῦ ΠΑΟ ἀπὸ τὸ προσεχὲς διεθνὲς τουρνουὰ τῆς Ν. Ὑόρκης. «Ὁ ὀργανωτὴς τῶν ἀγώνων κ. Κόξ— γράφει ὁ κ. Σκουλαρίκος — μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔδωσε ποτὲ συνέντευξι, ὅτι δὲν κατηγόρησε ποτὲ τοὺς Ἕλληνες καὶ ὅτι ὁ ΠΑΟ θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος πάλι στὸ προσεχὲς τουρνουά».

Στὸ μεταξὺ ὁ «Παναθηναϊκὸς» καὶ ἡ «Πολόνια» ἤρθαν σὲ συμφωνία ὅπως οἱ δυὸ ἀγῶνες τους γιὰ τὸ Κύπελλο Πρωταθλητριῶν Εὐρώπης, διεξαχθοῦν στὶς 12 καὶ 19 Σεπτεμβρίου, ἀντιστοίχως στὸ Κάτοβιτς καὶ στὴν Ἀθήνα.

ΑΕΡΟΝΑΥΤΙΚΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟ

Στὸ πρωτάθλημα τοῦ ἀεροναυτικοῦ πεντάθλου τοῦ ΣΙΣΜ, ποὺ ἔγινε στὸ Ὄσλο, ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα κατετάγη τρίτη, μὲ πρώτη τὴν σουηδικὴ καὶ δεύτερη τὴν γαλλική. Ἡ ὁμάδα ἀποτελεῖτο ἀπὸ τοὺς Παπαδάκη, Λεδάκη, Κατσιλιεράκη, Ἠτσινα καὶ Μπελιά.

ΗΤΤΑΙ ΤΩΝ ΠΥΓΜΑΧΩΝ

Κατὰ τὴν δεκαπενθήμερη περιοδεία τους στὴν Αἴγυπτο, οἱ πυγμάχοι μας ἔδωσαν ἀγῶνες στὴν Ἀλεξάνδρεια, τὴν Ἰσμαηλία καὶ τὸ Καΐρο. Ἐπὶ 30 συναντήσεων ἀπέπασαν 10 νίκες καὶ 1 ἰσοπαλία. Στὶς 19 ἡττήθησαν.

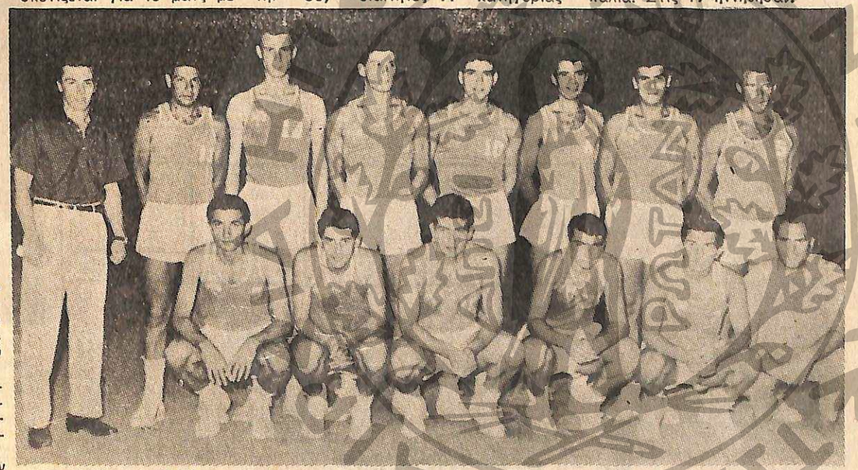

Ἡ ὁμάδα τοῦ ΠΑΟ ποὺ ἀνεδείχθη πρωταθλήτρια στὸ πανελλήνιο πρωτάθλημα μπάσκετ μπώλλ, ποὺ ἔγινε στὴ Θεσσαλονίκη νικήσασα τὸν «Τρίτωνα» 79—70, τὸν «Ἡρακλῆ» 71—67 καὶ ἡττηθεῖσα μόνο ἀπὸ τὴν «Ἀνατολία» 66—68.

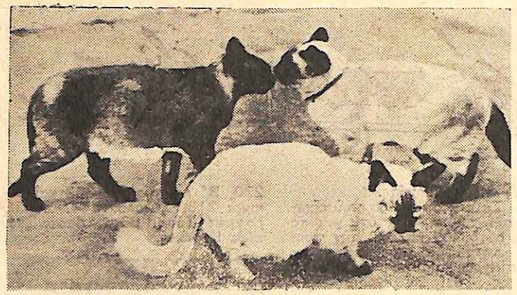

Οἱ γάτες τῶν σαλονιῶν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ 60 θερμίδες τὴν ἡμέρα γιὰ κάθε κιλὸ τοῦ βάρους τους.

Δὲν φτάνει στὴ γάτα ἕνα κομμάτι πλεμόνι

Χρειάζεται κι' αὐτὴ μιὰ δίαιτα ἀπὸ γάλα, φρούτα καὶ βιταμίνες

ΑΝ ΕΙΣΤΕ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σκέπτονται ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀσχολῆται κανεὶς μὲ τὸ τί πρέπει ἢ τί δὲν πρέπει νὰ τρώνε οἱ γάτες, ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε ὁ κόσμος, οἱ γάτες ξέρουν πάντα νὰ τὰ καταφέρνουν μόνες τους καὶ ὅτι μιὰ πραγματικὴ γάτα θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ «βολεύῃ» κυνηγώντας μόνο ποντικοὺς καὶ χωρὶς νὰ ζητᾶ τίποτα ἀπὸ τὸν κύριό της, τότε μπορεῖτε νὰ γυρίσετε ἥσυχα τὴ σελίδα καὶ νὰ κυττάξετε γιὰ κανένα ἄλλο θέμα.

Βέβαια, ὅσοι ἔχουν γάτες θὰ πρέπει νὰ τὶς μεταχειρίζονται σὰν πλάσματα προνομιοῦχα. Πρέπει μόνο νὰ ξεκαθαρίσουμε ὅτι κι' αὐτὲς ἔχουν ὡρισμένες ἀνάγκες διατροφῆς, ὅπως ἔχουμε κι' ἐμεῖς καὶ ὅπως, μὲ κάποια λογικὴ διαφορά, ἔχουν ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα.

Εἶναι, λοιπόν, ἀρκετὰ χρήσιμο νὰ γνωρίσῃ κανεὶς αὐτὲς τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς γάτας, ἀκόμη κι' ἂν ὕστερα, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν θὰ ἀκολουθήσῃ αὐτοὺς τοὺς κανόνες.

Καὶ ἀρχίζοντας τὴ μικρή μας συζήτησι γύρω ἀπὸ τὴν διατροφὴ τῆς γάτας, ἂς μιλήσουμε πρῶτα γιὰ τὸ πλεμόνι.

Οἱ γάτες τῶν πόλεων τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ πλεμόνι, καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, δείχνουν ὅτι ἐκτιμοῦν πολὺ αὐτὴ τὴν τροφή. Στὴν πραγματικότητα, τὸ πλεμόνι τοὺς ἀρέσει γιατὶ καθὼς εἶναι ἐλαστικό, μποροῦν νὰ γαντζώνουν σ' αὐτὸ τὰ νύχια τους καὶ νὰ τὸ μεταχειρίζονται σὰν μιὰ πραγματικὴ ζωντανὴ λεία. Μὰ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς θρεπτικῆς ἀξίας τὸ πλεμόνι εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀποτυχεῖς τροφές.

Τώρα, λοιπόν, ξέρουμε ὅτι, «παίζοντας» τὴ γάτα μας μὲ κομμάτια πλεμόνι, τῆς προσφέρουμε μιὰ ὑπηρεσία πολὺ ἀσύμφορη.

Στὴν πραγματικότητα, οὔτε οἱ εἰδικοὶ μελετητὲς ἀφιέρωσαν ποτὲ πολὺ καιρὸ στὰ προβλήματα διατροφῆς τῆς γάτας. Ὑπάρχουν ὅμως μερικοὶ κανόνες, ποὺ ἰσχύουν γιὰ ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γάτας. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι ὅτι μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς τροφῆς στὸ σῶμα, πρέπει νὰ ἐπιτυγχάνωνται τρία ἀποτελέσματα:

α) Προμήθεια τῶν ὑλικῶν, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ δημιουργία νέων ἱστῶν καὶ γιὰ τὴν διατήρησι ἐκείνων ποὺ ἤδη ὑπάρχουν. Ἕνα μέρος τῆς τροφῆς θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶναι «ἐποικοδομητικό».

β) Προμήθεια οὐσιῶν, οἱ ὁποῖες ὅταν «καίγωνται» προσφέρουν στὸν ὀργανισμὸ τὶς θερμίδες ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν μυϊκὴ ἐνέργεια. Ἕνα δεύτερο μέρος τῶν τροφῶν θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ ἔχῃ μιὰ λειτουργία ἐνεργητική.

γ) Προμήθεια οὐσιῶν, ποὺ εἶναι χρήσιμες γιὰ τὴν ἁρμονικὴ ἐξέλιξι τοῦ ὀργανισμοῦ (αὐτὲς εἶναι οἱ βιταμίνες, τὰ μεταλλικὰ ἅλατα κλπ.). Αὐτὲς οἱ τελευταῖες οὐσίες ἔχουν, λοιπόν, μιὰ λειτουργία ρυθμιστική.

Ἡ πρώτη λειτουργία, ἡ ἐποικοδομητική, ἐξασφαλίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὶς πρωτεΐνες, ποὺ βρίσκονται στὸ ψάρι, στὸ κρέας, στὰ αὐγά, στὸ γάλα καὶ στὸ τυρί. Ὁ ἄνθρωπος, ἐξασφαλίζει τὶς ἐνεργητικὲς οὐσίες ἀπὸ τοὺς ὑδατάνθρακες, ἢ τὸ ζάκαρο ποὺ βρίσκονται στὸ ψωμί, στὰ ζυμαρικά, στὸ ρύζι, στὶς πατάτες καὶ σ' ὅλα τὰ ἀμυλώδη. Μὰ αὐτὲς τὶς δεύτερες τροφὲς ἡ γάτα δὲν τὶς ἐκτιμᾶ καθόλου καὶ ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ προμηθεύεται καὶ τὶς ἐνεργητικὲς οὐσίες ἀπὸ τὴν πρώτη ὁμάδα τροφῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι καὶ οἱ μόνες ποὺ κατορθώνει νὰ χωνεύῃ καὶ νὰ ἀξιοποιῆ ἀπόλυτα.

Ὅσο γιὰ τὴν τελευταία λειτουργία, τόσο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅσο καὶ γιὰ τὴ γάτα, τὴν ἐξασφαλίζουν τὰ φρούτα καὶ τὰ χόρτα.

Εἶναι φανερό, λοιπόν, ὅτι ἡ βάσι τῆς διατροφῆς τῆς γάτας θὰ πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ κρέας καὶ χόρτα. Μὰ ἡ δίαιτά της αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι «ἰσορροπημένη», νὰ ἀποτελῆται δηλαδὴ ἀπὸ τὶς σωστὲς ἀναλογίες τῶν διαφόρων οὐσιῶν, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖες ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τῆς γάτας, τὴν ἐνεργητικότητα ποὺ ἀναπτύσσει καὶ τὸ περιβάλλον. Γιὰ τὴ γάτα θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε τὰ ἑξῆς γενικὰ κριτήρια:

1) Ἡ ποσότης τῶν πρωτεϊνῶν (κρέας, ψάρι, αὐγά, γάλα καὶ τυρί) θὰ πρέπει νὰ καταλαμβάνῃ σὲ ὄγκο τὰ δύο τρίτα τῆς τροφῆς, ποὺ θὰ καταναλίσκη ἡμερησίως τὸ ζῶο. Τὸ ὑπόλοιπο τρίτο, θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ φυσικὲς τροφὲς (φρούτα, χόρτα). Ὑπολογίζεται ὅτι σὲ ἕνα γατάκι, ποὺ μόλις ἔχει σταματήσει νὰ θηλάζῃ, χρειάζονται 250—300 θερμίδες τὴν ἡμέρα, γιὰ κάθε κιλὸ τοῦ βάρους τοῦ ζώου. Ἡ ἀνάγκη σὲ θερμίδες περιορίζεται ἀντίθετα σὲ 150 γιὰ τὶς γάτες, ποὺ ἔχουν ἀπόλυτα ἀναπτυχθῆ καὶ σὲ 60 γιὰ ἐκεῖνες ποὺ περνοῦν μιὰ ζωὴ πολὺ καθιστικὴ (ἡ τυπικὴ γάτα τῶν σαλονιῶν).

2) Ὡς ἐνεργητικὲς οὐσίες ἐνδείκνυνται κυρίως τὰ λίπη φυτικῆς προελεύσεως (λάδι ἐλιᾶς ἢ σπορέλαια καὶ μαργαρίνη). Ἡ γάτα τὰ χωνεύει πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὶς ἀμυλώδεις τροφὲς καὶ τὰ καταβροχθίζει μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

3) Γιὰ τὴν προμήθεια τῶν ρυθμιστικῶν οὐσιῶν, ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι τὸ ἀσβέστιο, τὸ φώσφορο, τὰ μεταλλικὰ ἅλατα περιέχονται στὰ κόκκαλα καὶ στὰ ὠμὰ χόρτα, ἐνῶ οἱ βιταμίνες βρίσκονται γενικὰ σὲ ὅλες τὶς στερεὲς τροφές.

Ἔχοντας ὑπ' ὄψι ὅσα εἴπαμε ὡς τώρα, νὰ ἕνα ὑπόδειγμα τῆς ἡμερησίας κανονικῆς τροφῆς μιᾶς γάτας ἀπόλυτα ἀνεπτυγμένης καὶ μὲ κανονικὴ μυϊκὴ ἐνεργητικότητα:

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΜΕΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΤΑ ΣΑΣ

Τροφὲς	Ποσότητες σὲ γραμμάρια	Θερμίδες	Βιταμίνες
Γάλα	80	45	A. B. PP. H
Κρέας	45	60	A. E. B. PP
Φρούτα καὶ χόρτα	15 - 30	8 - 10	C
Καρότα	15	15	C
Φυτικὰ ἔλαια	3	30	A. D
Σύνολον	173	160	

Πρέπει ἐπίσης νὰ γνωρίζετε, ὅτι μερικὲς φορὲς εἶναι προτιμότερο νὰ ἀγοράσετε ἀπὸ τὴν ἰδιαίτα τὸ φρέσκο γάλα, ὅταν θὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τῆς γάτας δὲν τὸ ἀνέχεται.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μὲ μιὰ μεγαλύτερη ποσότητα κρέατος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυτικὰ ἔλαια, εἶναι καλὸ νὰ γοφηνῆτε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ (ἰδίως στὰ γατάκια) μικρὲς ποσότητες μουρουνέλαιο.

Δὲν ἀποκλείεται ἡ γάτα, ποὺ ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴν ἀξία τῶν βιταμινῶν, νὰ ἀρνῆται νὰ καταπιῆ φρούτα καὶ χόρτα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὑπάρχουν δύο λύσεις: Ἢ θὰ ἔχετε πάντοτε στὴ διάθεσί της γρασίδι ἢ θὰ τρίβετε τὰ χόρτα πολὺ ψιλὰ καὶ θὰ τὰ ἀνακατεύετε μὲ τὸ κρέας καὶ τὶς ἄλλες τροφές της.

ΤΟ ΠΙΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ

Τὸ χτένισμα αὐτό, ποὺ θυμίζει τὴν περικεφαλαία τῶν φρουρῶν τῶν ἀγγλικῶν ἀνακτόρων, κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ διαγωνισμὸ τοῦ «πιὸ ἐξωφρενικοῦ χτενίσματος» ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ κοσμικὴ πλάζ τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Μιὰ πλαστικὴ μπανέλα στὸ ἐσωτερικὸ τὰ κρατάει στὸ ὕψος τους καὶ τὰ διατηρεῖ στὴ θέσι τους ἀκόμα κι' ὅταν φυσᾶ ἐλαφρὸ ἀέρακι.

ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα μοντέρνο ζευγάρι σανδάλια γιὰ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ ἁπλῶς γιὰ ἕνα καιροῦργιο στολίδι τῶν γυναικείων ποδιῶν τῶν ὡραίων ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν πλάζ. Ἡ νέα μόδα εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ μιὰ παλαιὰ συνήθεια τῶν γυναικῶν τῶν νήσων τῆς Καραϊβικῆς. Φυσικὰ τὰ μοντέρνα αὐτὰ στολίδια εἶναι μεγάλης διαρκείας γιατὶ τὰ ἄνθη δὲν εἶναι φυσικά, ἀλλὰ πλαστικά...

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Λαμπρινὴ Μαθιουδάκη, Ρέθυμνον, Πόπη Β. Α., Ἐνταῦθα, Σοφίαν Ἀνδρούδη, Καλάμας καὶ Χαριτίνη Νεραντζοπούλου, Ναύπακτον.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Μαρία Παπαγεωργίου, Μ. Κωνσταντίνου Νο 5, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ Θούλα Παντελίδου, Εὐριπίδου 31, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ἡ Λίλιαν Πάλμερ, (18 χρόνων), Πὸστ Ρεστάντ, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα σοβαρὸ κύριο, μορφωμένο καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴ γαλλική, ἑλληνική καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Δέσπω Κυριακοῦ, Ὀνησίλου 1Α, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 35—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Λίζα Παπαδοπούλου, Πραξιτέλους 5, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18 — 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ἡ Ρένα Ἀποστολίδου, Γρηγορίου Αὐξεντίου Νο 17Α, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Λιτσα Κωνσταντίνου, Ἕκτορος 34, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς ἀδελφές, ἡ Μίνα, (17 χρόνων), ἡ Κλαίρη, (19 χρόνων), καὶ ἡ Ρέα Κωνσταντίνου, Σακελλαρίου 4, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλική καὶ ἀγγλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Νούλη καὶ ἡ Ἑλλα Λεμέσου, Ἐλευθερίας 120, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Θεοφάνου, Ἀγίας Παρασκευῆς Νο 2, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Χριστοδούλου, (16 χρόνων), Μαυροκορδάτου 4, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες, ἡλικίας 14—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀνδρέας Χρ. Ἀνθίμου, Κάτω Δίκωμον, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κόκος Λοΐζίδης καὶ ὁ Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους, (17 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 143, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαλάκης Ἰωάννου, Σινᾶ Ὄρος, Σολέας, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σάκης Ρήγας, Πὸστ Ρεστάντ, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Λουκῆς Πιερῆ, Μιὰ Μηλιά, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀλέκος Δημητριάδης, Σωκράτους 11, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χριστάκης Ἀνδρέου, Μάρκου Αὐρηλίου 11, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Σταύρος Ἀλεξανδρίδης, Σωχός, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ. Τὸ ἴδιο ζητοῦν καὶ οἱ Ἀστέριος Γούτμαν καὶ ὁ Κ. Κατσίνα, γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Δ. Ἀμπελάς, Ν.Σ.Σ., 8η Κλινική, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ποὺ νὰ ἔχουν πονέσει στὴ ζωή τους.

Ὁ Δ. Ντέρος, Δημητρακοπούλου 34, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ μορφωμένη νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Πάρης Χατζηδάκης, (25 χρόνων), Ἀγίας Τριάδος, Λεχαινά, Ἠλεία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ε. Σωτηρίου, Ἄνθω, χώριον, Καρ'ιτσα, θέλει ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Ἰω. Χονδρίδης, Ἀνατολικῆς Θράκης 38, Γλυφάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Οἱ Κ. Ἰωάννου, Κ. Λουκάρεως Νο 40, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας 17—21 χρόνων, ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Σ. Τριανταφύλλου, Ἀριστοτέλους 6, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Μάκης Λοΐζος, Θερμοπύλαι, Λαμία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Χ. Καμάρας, Γηροκομείου 130, Πάτραι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Οἱ Τ. Σαρῆς καὶ ὁ Π. Καβαρατζῆς, Μ. Ἀλεξάνδρου 13, Λάρισα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ δύο σοβαρὲς νέες, ποὺ νὰ μένουν στὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ν. Βαλάκος, Μόρια, Μυτιλήνη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία.

Ὁ Α. Ράπτης, Ἐρεσσοῦ 10, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γ. Νικοβιώτης, Β. Κωνσταντίνου, Ἀλμυρός, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Πελοπόννησο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Τάκης Ταταπιᾶς, (19 χρόνων), Νεμέσεως 32, Ἀχαρνῶν, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15—18 χρόνων, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κ. Παπαδόπουλος, Ἀκταίου 11, Θησεῖον, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἀμερικανίδες, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Ι. Κοκκίνης, (23 χρόνων), καὶ ὁ Γουλάκης, Παπατσώνη 8, Μεσσήνη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Γ. Λεονταρίδης, Φιλοτίμου 36, Κυψέλη, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Δ. Ζαχαριᾶς (20 χρόνων), Ἡρακλέους 43, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Μ. Τσούκαλης, Σαλαμῖνος 12, Περιστέρι, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ὁποιασδήποτε ἡλικίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Τάκης Ἰωάννης, (22 χρόνων), Ὀμαλόν, Παιονία, Κιλκίς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ εὐπαρουσιάστες νέες, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 300
Ἑξάμηνος	» 150
Τρίμηνος	» 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας 7
»	Δολλάρια 20
»	Φρ. Βέλγ. 1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα 1000
»	Φρ. Ἑλβ. 90
»	Μάρκα Γερμ. 90

Ἐμβάσματα: Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμώνος), Ἀθῆναι.

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Κότες... ἡρωΐδες

Δὲν εἶναι μόνο οἱ γυναῖκες, ποὺ μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν πολλὰ παιδιά, πότε δίδυμα ἢ τρίδυμα, πότε τετράδυμα ἢ καὶ πεντάδυμα

ἀκόμη. Καὶ στὸ ζωϊκὸ βασίλειο ὑπάρχουν ἡρωΐδες καὶ μάλιστα ἀνάμεσα στὰ κατοικίδια ζῶα. Οἱ κότες π. χ. φαίνεται, ὅτι παρακολουθοῦν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν «ὑπερηχητικὴ» ἐποχή μας καὶ βάλθηκαν νὰ συναγωνισθοῦν κι' αὐτὲς ἀκόμη τὶς γυναῖκες! Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται μιὰ καλὴ «φωτόκος» ὄρνιθα, ποὺ σὲ μιὰ μέρα ἀράδειασε, οὔτε λίγα οὔτε πολλά, ἑφτὰ αὐγά! Ρεκόρ, πραγματικά, ἀσυναγώνιστο! Ἀλλά, στὴν Ἀμερική, ὅπου, ὡς γνωστόν, συμβαίνουν πάντα ὅλα τὰ παράδοξα, μιὰ ἄλλη κότα γέννησε, μέσα σὲ μιὰ μέρα, δύο τεράστια αὐγά — ἕνα τὸ πρωὶ καὶ τὸ δεύτερο τὸ βράδυ — ποὺ ζύγιζαν τὸ πρῶτο 196 καὶ τὸ δεύτερο 201 γραμμάρια!

«Σᾶς ζητάω γιὰ χάρι νὰ μὲ σκοτώσετε!»

Ἕνας Ἀμερικανός, ὁ Σὰμ Ρέσνικ, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ ἀπὸ διαβήτη, δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες μιὰ μικρὴ ἀγγελία, μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσε «εὐγενικὲς ψυχές, ποὺ θὰ ἤταν πρόθυμες νὰ κάνουν μιὰ φιλανθρωπικὴ πρᾶξη». Ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ παρουσιάσθηκαν, διάλεξε πέντε νεαροὺς νέγρους, στοὺς ὁποίους ἔδωσε ραντεβοῦ σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος τῆς Ἀριζόνας.

Ὁ Σὰμ Ρέσνικ ἔφτασε τὴν ὁρισμένη ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ πῆγε στὸ ραντεβοῦ. Ἐκεῖ εἶπε στοὺς νέους ποὺ τὸν περίμεναν:

— Ἡ ζωή μου εἶναι ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο. Σᾶς ζητάω γιὰ χάρι νὰ μὲ σκοτώσετε.

Καὶ τοὺς πρόσφερε γι' ἀνταμοιβὴ 4000 δολλάρια.

Οἱ νέγροι δίστασαν στὴν ἀρχή, ἀλλὰ κατόπιν τὸν στραγγάλισαν μ' ἕνα σχοινί. Συνελήφθησαν ὅμως καὶ πρόκειται τώρα νὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν πρᾶξη τους.

Ἀσφαλίζονται τὰ σκυλιὰ καὶ οἱ γάτες

Μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία τῆς Αὐστραλίας ἄρχισε νὰ ἀσφαλίζη τὰ σκυλιὰ καὶ τὶς γάτες. Οἱ ἰδιοκτῆτες, ποὺ ἀσφαλίζουν τὰ ζῶα τους, θὰ δικαιοῦνται νὰ εἰσπράττουν τὰ ἔξοδα, ποὺ κάνουν γιὰ ἰατρικὴ περίθαλψη, καθὼς καὶ μιὰ ἀποζημίωση, λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, σὲ περίπτωσι θανάτου τους.

Αἰωνόβιος παπαγάλος

Στὸ Κτηνιατρικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Νέας Τόρκης ἐφορτάσθηκαν πρὸ ἡμερῶν τὰ 100 χρόνια ἑνὸς παπαγάλου. Στὸν φτερωτὸ αἰωνόβιο προσεφέρθη μιὰ τούρτα μὲ 100 κεράκια.

Τὸ φαγητὸ καὶ ἡ τύχη τῶν ἐθνῶν

Ἱδρύθηκε στὸ Παρίσι μιὰ διεθνὴς γαστρονομικὴ ὁμοσπονδία, ποὺ ἔχει ὡς ἐμβλημά της τὴν περίφημη φράσι τοῦ Μπριγιὰ-Σαβαρέν: «Ἡ τύχη τῶν ἐθνῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τρέφονται».

Ὅταν ξύπνησε τὸ ἡφαίστειο

Ἡ ἰσχυρότερη ἔκρηξι, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, συνέβη στὶς 27 Αὐγούστου 1883, ὅταν ἀγρίεψε ξαφνικὰ τὸ ἡφαίστειο τῆς νήσου Κρακατόα (στὴν Ἰνδονησία). Ὁ κρότος ἀκούστηκε ἕπειτα ἀπὸ 4 ὧρες, στὴ νῆσο Ρογτοκέζ, 3000 δηλαδὴ μίλια μακρυά, σὰν κανονιά. Ἡ ἔκρηξι αὐτὴ ὑπολογίζεται πὼς εἶχε δύναμι 100πλάσια ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ὑδρογονοβόμβες. Ἐκσφενδόνισε μεγάλους βράχους σὲ ὕψος 34 μιλίων. Κι' ἡ στάχτη τοῦ ἡφαιστείου ἔπεσε μετὰ 16 μέρες σ' ἀπόστασι 3.313 μιλίων.

Ἕνα καινούργιο πιάτο

Ἕνας Γάλλος μάγειρος ἐπενόησε ἕνα καινούργιο πιάτο: πέστροφες, τηγανισμένες μέσα σὲ γάλα!

Ὁ ξυλοδαρμὸς τῆς συζύγου

Ὁ διάσημος ... ρικανὸς ψυχαναλυτὴς δόκτω... ...ντεῖ ὑποστηρίζει, ὅτι, σὰν ... τὶς ἐξομο-

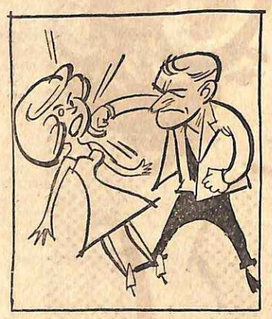

λογήσεις ποὺ τοῦ ἔγιναν, τὰ 67,4% τῶν Ἀμερικανῶν συζύγων, ἔδειραν μιὰ τοιαύταιστον φορὰ στὴ ζωή τους τὴ γυναῖκα τους.

Γιὰ νὰ ἐνοποιηθῆ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα

Ἐκεῖνοι, ποὺ μαθαίνουν ἀγγλικά, ξέρουν πὼς ὑπάρχουν δύο τοιαύταιστον ἀγγλικὲς γλῶσσες, ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ ἀμερικανική, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ πολλὲς δυσκολίες ὄχι μόνο γιὰ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Ἀμερικανούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ξένους. Ἕνας ξένος π. χ., ποὺ μαθαίνει ἀγγλικὰ στὴν Ἀμερική, δὲν κατορθώνει νὰ συνεννοηθῆ στὴν Ἀγγλία. Γι' αὐτό, οἱ ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ὀργανώσουν μιὰ σειρὰ συναντήσεων, μὲ σκοπὸ τὴν ἑνοποίησι τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης.

Ἕνα κορίτσι ποὺ νὰ φέρνεται σὰν ἀγόρι...

Ἡ Φραντσεσκίτα Σαγκὰν πρόκειται, ὡς γνωστόν, νὰ γίνη μητέρα. Στὴν ἐρώτησι ἂν προτιμᾶ νὰ φέρη στὸν κόσμο ἀγόρι ἢ κο-

ρίτσι, ἀπάντησε:

— Θὰ ἤθελα ν' ἀποχτοῦσα ἕνα κορίτσι, ποὺ νὰ συμπεριφέρεται σὰν ἀγόρι.

Γυμνάζει περιστέρια

Ἕνας ψυχολόγος τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια, ὁ καθηγητὴς Οὐίλλιαμ Κοῦμνγκ, γυμνάζει περιστέρια, γιὰ νὰ κάνουν διάφορες λεπτὲς δουλειές, π. χ. νὰ βρίσκουν τὰ ἐλαττώματα ἠλεκτρονικῶν συσκευῶν, ἢ νὰ ξεδιαλέγουν κακοφτιαγμένα χάπια φαρμάκων. Τὰ γυμνασμένα αὐτὰ πουλιὰ μποροῦν κατόπιν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες βιομηχανίες.

Τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα φίδια

Ποιὸ εἶδος φιδιοῦ ἔχει τὸ ἰσχυρότερο δηλητήριο; Ἐδῶ διαφωνοῦν οἱ εἰδικοί. Πάντως, φαίνεται πὼς τὰ πρωτεῖα ἀνήκουν στὸ «τιγρόφιδο» τῆς Αὐστραλίας καὶ στὴ «λόγχη» τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Δυὸ χιλιοστόγραμμα τοῦ δηλητηρίου τους ἀρκοῦν γιὰ νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο.

Τὸ μοναχικώτερο δένδρο

Στὴν ὄασι Τενερὲ τῆς Σαχάρας βρισκόταν τὸ μοναχικώτερο δέντρο τοῦ κόσμου. Ἀπέχει 1800 χιλιόμετρα ἀπὸ κάθε ἄλλο, ὁλόγυρα, καὶ εἶχε ρίζες ποὺ ἁπλώνονταν σὲ ἀπόστασι 30 μέτρων. Τὸ 1960 ὅμως, ἔπεσε πάνω του ἕνα μεγάλο γαλλικὸ καμόνι, καὶ τώρα ἔχει σχεδὸν ξεραθῆ.

Μὲ 15 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!

Τὸ πρῶτο ἐπιτυχημένο αὐτοκίνητο μὲ βενζινοκινητῆρα, κατασκευάσθηκε ἀπ' τὸ Γερμανὸ Κὰρλ Μπένζ καὶ δοκιμάσθηκε στὸ Μανγκάϊμ τῆς Γερμανίας, τὸ 1886. Ἦταν τρίτροχο κι' ἔτρεχε μὲ τὴν... ἰλιγγιώδη ταχύτητα τῶν 15 χιλιομέτρων τὴν ὥρα! Ἂν ἐνδιαφέροσθε καὶ γιὰ τὸ φτηνότερο αὐτοκίνητο, ἦταν τὸ μοντέλο Τ τῆς Φόρτ. ποὺ πουλιόταν, τὸ 1923, 295 δολλάρια.

Παράλογα δυστυχήματα

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἀνεκοίνωσε, ὅτι προσφέρει 10.000 δολλάρια σ' ὁποιον μαντέψη πόσα σπίτια ἐξοδεύονται στὸν κόσμο σὲ μιὰ ὥρα!

Σὰν σαριδάκι

Ὁ τελευταῖος τρομερὸς τυφὼν στὴ Βιργινία ἀνασήκωσε ἕνα καμόνι καὶ τὸ μετέφερε σὲ ἀπόστασι 400 περίπου χιλιομέτρων!

Γιατί ἡ νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ

Κρατάει 2 φορές περισσότερο

Μὲ μιὰ καλὴ Πούδρα, τὸ πρόσωπό σας εἶναι πάντα δροσερὸ καὶ βελουδινο Πρέπει ὅμως ἡ πούδρα νὰ κρατᾶη καὶ νὰ μὴ φραζῆ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Ἡ νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι σεροποιημένη, δηλαδὴ σὲ κάθε μόριο πούδρας ὑπάρχουν μικρὲς φυσαλλίδες ἀέρος ποὺ τὴν κάνουν ἀπολύτως ἐλαφρὰ. Ἔτσι, ἡ ἐπιδερμίς σας ἀναπνέει κανονικὰ καὶ τὸ πρόσωπό σας μένει βελουδένιο. Δοκιμάσετε τὴν νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε

Tokalon

Η ΤΟΚΑΛΟΝ ΩΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ!

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ βάζετε μπουγάδα χωρὶς κόπο.

Μουσκεύετε τὰ ροῦχα σὲ σκέτο νερὸ καὶ τὰ στίβετε καλά.

Κατόπιν ρίχνετε καυτὸ νερὸ μέσα σὲ μιὰ σκάφη ἢ στὸ πλυντήριό σας.

Μὲ 1/2 φάκελλο Bella (Μπέλλα) σκόνη καὶ ἀνάλογο σαποῦνι ἢ ἀπορρυπαντικὸ σχηματίζετε μιὰ πλούσια σαπουνάδα. Ἐκεῖ μέσα βάζετε τὰ ροῦχα ἕνα-ἕνα ἁπλωτὰ καὶ τὰ ἀφήνετε ἀπὸ τὸ βράδυ σκεπασμένα.

Τὸ πρωῒ θὰ τὰ βρῆτε πεντακάθαρα, πιὸ λευκά, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ ἐλάχιστο κόπο καὶ χωρὶς χλώριο.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

"Ἕνας ἐργολάβος κηδειῶν ποὺ ἤθελε νὰ κάνη... τὸν ἔξυπνο!

Τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἐργολάβων κηδειῶν εἶναι τέτοιο, ὥστε νὰ τοὺς κάνη — ἄδικα — ἀντιπαθεῖς στὸν πολὺ κόσμο. Πῶς ὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ χαρακτηρίση κανεὶς ἕνα ἀπ' τοὺς παρεξηγημένους αὐτοὺς ἐπαγγελματίες, ποὺ φρόντισε, σὲ μιὰ περίπτωσι, νὰ προμηθεύση κάθε τι, ποὺ ἀπαιτοῦσε μιὰ κηδεία — ἀκόμα καί... τὸν πεθαμένο;

Πάντως, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας τῆς Φλωρίδας, δὲν τὸν ἔχουν ξεχάσει, μολονότι ἔχουν περάσει 11 χρόνια ἀπ' τὸ ἔγκλημά του καὶ 8 ἀπ' τὴν τιμωρία του.

Θάλεγε κανεὶς πὼς θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο καὶ πανέξυπνο κι' ὅλους τοὺς ἄλλους διανοητικὰ καθυστερημένους. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἀποδείχθηκε ἠλίθιος αὐτὸς ὁ ἴδιος, γιατὶ ἄφησε τόσο ξεκάθαρα ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός του, ὥστε ἡ ἀστυνομία δὲ δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ τὸν ἀνακαλύψη καὶ νὰ τὸν συλλάβη.

Λεγόταν Ἔλγουντ Νὸρθ κ' εἶνε ἀρχίσει τὴ σταδιοδρομία του στὴν Τάμπα τῆς Φλόριντας. Στὴν πόλι αὐτή, τὸ 1943, ἔπαιξε βασικὸ ρόλο σὲ μιὰ τραγῳδία.

Μιὰ νύχτα, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία, σὰν τρελλός, κ' ἀναφερε, ὅτι τὸ κυνηγετικό του ὅπλο εἶχε πάρει φωτιὰ τυχαίως, καθὼς

Τὸ κυνηγετικό του ὅπλο εἶχε πάρει φωτιὰ τυχαίως καὶ τὰ σκάγια εἶχαν χτυπήσει τὴ γυναῖκα του στὸ πλευρό...

τὸ καθάριζε, καὶ τὰ σκάγια εἶχαν χτυπήσει τὴ γυναῖκα στὸ πλευρό. Τὸ θῦμα πέθανε, πρὶν προλάβη νὰ τοῦ προσφερθῆ ὁποιαδήποτε ἰατρικὴ βοήθεια.

Ὁ ἰατροδικαστὴς κι' ἡ Δικαιοσύνη παραδέχθηκαν τὴν ἄποψι αὐτὴ τοῦ «δυστυχήματος». Ὡστόσο, τὸ κουτσομπολιὸ τῆς γειτονιᾶς κατάστρεψε τὴ δουλειὰ τοῦ Νὸρθ, ποὺ μόλις εἶχε ἀρχίσει, καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ φύγη ἀπ' τὴν Τάμπα.

Τὸν ξανασυναντοῦμε, τὸ 1951, στὴ μικρὴ πόλι Φὸρτ Μὴντ. Εἶχε ξαναπαντρευτῆ στὸ μεταξύ. Διαθροῦσε ἕνα γραφεῖο κηδειῶν στὸ Φὸρτ Μὴντ καὶ δεύτερο στὴν κοντινὴ πόλι Λέϊζ Οὐῶλς. Εἶχε ἐπίσης μερίδιο σὲ μιὰ κτηνοτροφικὴ ἐπιχείρησι. Ὁ συνεταῖρος του σ' αὐτὴ τὴν τελευταία δουλειά, ὀνόματι Ἴρα Ἄλμπριτον, εἶχε ἕνα ράντσο μὲ ἀρίστη ἀπόδοσι, γιατὶ εἶχε ἐπινοήσει μιὰ πρωτότυπη μέθοδο διατροφῆς τῶν βοιδιῶν μὲ πορτοκαλόφλοιοὺς καὶ μὲ «ξυνὰ» φροῦτα, ἀκατάλληλα γιὰ τὸ ἐμπόριο.

«Ὅταν πέθανε ἀπὸ συγκοπή, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1951, ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία στὴ χήρα του Μπέττυ, μιὰ γυναῖκα 57 χρονῶν. Κι' ὁ συνεταῖρος του Νὸρθ — ποὺ ἦταν τότε μόλις 35 χρονῶν — ἔγινε ὁ ἔμπιστος, ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος καί... ὁ παρηγορητὴς τῆς πλούσιας καὶ «τεθλιμμένης» χήρας.

Πέρασαν ἕξη μῆνες ἀκόμα. Τὸ βράδυ τῆς 25ης Ἰουνίου 1951, ἔκανε τρομερὴ ζέστη στὸ ράντσο, τόση, ποὺ δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ κλείση μάτι. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Ἔλγουντ Νὸρθ, βρῆκε τὴ Μπέττυ καθισμένη στὴν ἐξώπορτα, μανεκοή! Κειτόταν κοντὰ στὴν ἐξώπορτα κι' εἶχε μελανιές, σὰ σημάδια ἀπὸ χτυπήματα, στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό της.

Ὁ Νὸρθ ἐξήγησε στοὺς ἄλλους πὼς εἶχε πάθει καρδιακὴ προσβολή, μὲ σπασμούς, κι' ὅτι εἶχε χτυπήσει μόνη της, πέφτοντας.

Φυσικά, ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὴν κηδεία. Πῆγε τὸ πτῶμα στὸ κατάστημά του, στὸ Φὸρτ Μὴντ, ὅπου τὸ βάλσαμωσε. Πέρασε δὲ ἕνα χοντρὸ στρῶμα κρεοῦ καὶ μπογιᾶς πάνω ἀπ' τὰ σημάδια «γιὰ νὰ μὴ διακρίνωνται καὶ τὴν ἀσχημίζουν», ὅπως εἶπε.

Ἡ κηδεία της ἔγινε 36 ὧρες μετὰ τὸ θάνατο τῆς Μπέττυ. Κι' ὁ Νὸρθ κατάφερε νὰ τὴ θάψη, χωρὶς νὰ ἔχη πάρει τὸ ἀπαιτούμενο πιστοποιητικὸ θανάτου ἀπὸ ἕνα γιατρό. Ὅταν ὅμως τὸ μάθανε οἱ συγγενεῖς της, ἀπορήσθηκανε καὶ ἐπιτύχανε τὴν ἐκταφὴ τοῦ πτώματος. Ξύστηκε τότε τὸ κρεὶ καὶ ἡ μπογιά, ἐξετάσθηκαν τὰ σημάδια κ' ὁ ἰατροδικαστὴς ἀποφάνθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ εἶχαν γίνει ἀπὸ ἄλλον ἄνθρωπο.

Στὴ νεκροψία δὲ βρέθηκαν ἴχνη δηλητηρίου. Ἐκεῖνο ποὺ περιεῖχαν — κατὰ πᾶσαν πιθανότητα — τὰ σοκολατάκια, εἶχε ἐνεργήσει ὡς ἐμετικὸ καὶ εἶχε ἀποβληθῆ ἀπ' τὸν ὀργανισμὸ τοῦ θύματος, ποὺ προλάβη ν' ἀπορροφηθῆ.

Ἀλλ' ὁ ἰατροδικαστὴς διαπίστωσε μὲ βεβαιότητα πὼς ἡ Μπέττυ Ἄλμπριτον εἶχε στραγγαλισθῆ!

Οἱ ἐρεύνες, ποὺ ἀκολούθησαν, ἀποκάλυψαν τὰ ἑξῆς: Δυὸ βδομάδες πρὶν ἀπ' τὸ θανατό της, ἡ χήρα εἶχε πάει σ' ἕνα δικηγόρο, μαζὶ μὲ τὸ Νὸρθ. Εἶχε μαζί της ἑτοιμη τὴ διαθήκη της καὶ τὴν ὑπεγραψε μπροστὰ στὸ δικηγόρο. Μ' αὐτὴν, ἀφήνε στὸ Νὸρθ ὅλη τὴν περιουσία της, δηλαδὴ 100.000 δολλάρια περίπου.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Νὸρθ, μολονότι φαινόταν εὔπορος, εἶχε ἀπλωθῆ πολὺ σ' ἐπιχειρήσεις κι' εἶχε ὑποθηκεύσει τὸ κατάστημά του σὲ μιὰ Τράπεζα, ποὺ ζητοῦσε νὰ πληρωθῆ.

Τέλος, ἡ Μπέττυ εἶχε ἐμπιστευθῆ σὲ συγγενεῖς της πὼς σκεπτόταν νὰ ξαναπαντρευτῆ, κάποιο γείτονά της, κτηματία, καὶ πὼς ὁ Νὸρθ τὴ συμβούλευε ἐπίμονα νὰ μὴ τὸ ἀποφασίση.

Μ' ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ὁ Νὸρθ δικάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Ὡστόσο, ἡ ἐκτέλεσι τῆς ποινῆς του ἀναβλήθηκε ἐπὶ 3 ὁλόκληρα χρόνια, μὲ προσφυγὲς σὲ ἀνώτερα δικαστήρια. Καὶ μόνο στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1954 κάθησε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ἡ δεύτερη σύζυγός του ζήτησε τὸ σῶμα του καὶ τὸ κηδεύσε. Λέγεται δέ, ὅτι τοῦ ἔκανε μιὰ πολὺ ὡραία κηδεία — ἀντάξια μὲ τὸ ἐπάγγελμά του!

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΛΟΥΣΙΑΣ ΧΗΡΑΣ

Μικρὴ Ἱστορία

Τὸ κέρδισε ἐκείνη!..

Δυὸ ἀδελφὲς παντρεμένες ζοῦν σὲ διαφορετικὲς πόλεις. Ἡ μία, λοιπόν, γράφει στὴν ἄλλη καὶ παραπονιέται ὅτι παχαίνει ὑπερβολικά.

«Θέλεις νὰ σοῦ στείλω ἕνα μέσο ν' ἀδυνατίσης;» τῆς ἀπάντησε ἡ μικρότερη ἀδελφή.

«Καὶ βέβαια! γράφει στὴν ἑπομένη ἐπιστολή της ἡ μεγάλη ἀδελφή. Μάλιστα σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ στείλης ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα».

Ἡ ἀδελφή της, χωὶς καμμιὰ καθυστέρησι, τῆς ἔστειλε τότε τὸ ἀγοράκι της, ποὺ μόλις εἶχε κλείσει τὰ τέσσερα χρόνια.

Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες ἡ θεία, ποὺ φιλοξενοῦσε τὸ μικρό, ἔχασε 15 κιλὰ ἀπὸ τὸ βάρος της. Καὶ γράφει στὴν ἀδελφή της.

«Ἔλα ἀμέσως νὰ παραλάβης τὸ γυιό σου, γιατὶ θὰ λυπόμουν πολὺ νὰ χάσω κι' ἄλλα ἀκόμη κιλὰ ἀπὸ τὸ βάρος μου...».

Καὶ ἡ μητέρα τοῦ ἀτίθασσου μικροῦ τῆς ἀπαντάει στὸ γράμμα της:

«Μὴ σὲ νοιάζη καὶ τόσο γι' αὐτό, γιατὶ τὸ βάρος ποὺ ἔχασες, εὐτυχῶς, τὸ κέρδισα ἐγώ!...

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

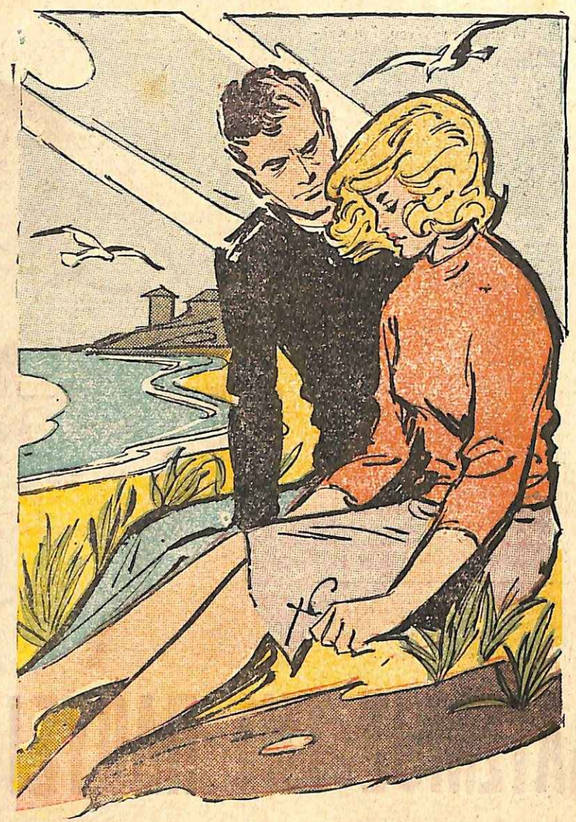

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

Μ Η μὲ πλησιάζης, εἶπε ἡ 'Ελίζα, τεντώνοντας μπροστὰ τὰ χέρια της γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸ νέο ποὺ ζητοῦσε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

'Ο Πιὲρ Κονὲ σταμάτησε, παγωμένος.

— Γιατί; Τί ἐννοεῖς;.. Νὰ μὴ σὲ πλησιάσω, ἐγώ, ὁ ἀρραβωνιαστικός σου;

— Δὲν εἶμαι πιὰ μνηστή σου ... Εἶμαι... εἶμαι ἡ γυναίκα τοῦ Πῶλ 'Αντοῦ.

'Ο θαλασσινὸς τὴν κύτταξε, σὰν νὰ τὴ πίστευε στ' αὐτιά του.

— Ὥστε... ἐνῶ ἐγὼ πάλευα ἕξη μῆνες μὲ τὰ κύματα, ἐσὺ παντρεύτηκες αὐτὸ τὸ γέρο-τσιφούτη;

— Μὴ τὸν βρίζης. Εἶναι ἄντρας μου.

— Κι' ὁ πατέρας σου τὸ ἐπέτρεψε;

— Δὲ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ, ἀφοῦ τόθελα ἐγώ.

— 'Εσύ;... φώναξε μ' ἀπελπισία ὁ νέος. Μὰ μοῦ εἶχες δώσει τὸ λόγο σου...

— Εἴμαστε φτωχοί, Πιὲρ.

— 'Ενῶ ὁ 'Αντοῦ εἶναι ὁ πλουσιώτερος τοῦ Κρουαβέρ. Καὶ δὲ ντρέπεσαι νὰ τὸ λές!

— Πιέρ, ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἔλληξε... 'Υπάρχουν κι' ἄλλες γυναῖκες στὸν κόσμο...

'Ο τόνος τῆς 'Ελίζας ἦταν τόσο ψυχρός, ὥστε ὁ ναύτης στράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας στὰ δρομάκια τοῦ λιμανιοῦ, χωρὶς νὰ βλέπη μπροστά του.

'Ενῶ πήγαινε ἔτσι, στὴν τύχη, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα κοντὸ κι' ἀδύνατο πεινηντάρη.

— Μπά, γύρισες! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

'Ο Πιὲρ συνῆλθε, τὸν κύτταξε ... 'Ηταν ὁ Πῶλ 'Αντοῦ, ὁ ἄντρας τῆς 'Ελίζας!

— Πῶς σοῦ φάνηκαν τὰ νέα τοῦ χωριοῦ; τὸν ρώτησε.

— Καλά, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά, μὴ θέλοντας νὰ δείξη τὸν πόνο του.

— Εἶμ' εὐχαριστημένος ποὺ τὸ παίρνεις ἔτσι, φιλοσοφικά... Καὶ πότε θὰ ξαναφύγης;

— Δὲ θὰ ταξιδέψω. πιά. Θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ κάνω μεταφορὲς μὲ τὴ «Μπελόνα», τὴ βάρκα τοῦ πατέρα μου... τὴν πιστή μου ἀγάπη, ποὺ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ μὲ προδώση ποτέ.

'Ο 'Αντοῦ δὲν ἄφινε ποτὲ νὰ φανοῦν τὰ αἰσθήματά του. 'Ωστόσο, δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου ἡ σκέψι πὼς θἄμενε διαρκῶς στὸ Κρουαβὲρ ὁ πρώην ἀρραβωνιαστικὸς τῆς γυναίκας του. Κι' ὕστερα, ἐφόσον ὁ Πιὲρ θἄκανε μεταφορές, δηλαδὴ τὴν ἴδια δουλειὰ μ' αὐτὸν θὰ τὸν ἀνταγωνιζόταν μοιραῖα.

Πραγματικά, ὁ Κονὲ δὲ λυπήθηκε λεφτὰ γιὰ νὰ διορθώση τὴν παλιὰ βάρκα. Κι' ἡ «Μπελόνα», φρεσκοβαμένη καὶ περιποιημένη, σὰν κοπέλλα, συγκέντρωνε ἀρκετὴ πελατεία τὸ καλοκαίρι.

Μὰ τὰ χρήματα ποὺ ξόδεψε ὁ Πιέρ, τάχε δανειστῆ. Καὶ τὰ κέρδη του δὲν τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ πληρώση τὸ χρέος, ὅταν θὰ τελείωνε, τὸ Μάρτη—ἀφοῦ ἄλλωστε, μὲ τὶς συνεχεῖς φουρτοῦνες, οἱ μεταφορὲς εἶχαν σταματήσει.

Ἔλπιζε ὡστόσο πὼς θἀπαιρνε παράτασι, πληρώνοντας τοὺς τόκους, ὅταν ἕνα ξαφνικὸ γεγονὸς ἦρθε νὰ τὸν ἀναστατώση.

Ἕνα πρωΐ, ποὺ ἡ κακοκαιρία δὲν τὸν ἄφινε καὶ πάλι νὰ δουλέψη, πῆρε τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ δουνό. Κι' ἀξάφνα, ἄκουσε κάτι πνιγμένα ἀναφυλλητά, μέσα στὴν ὁμίχλη. Πλησίασε, ἔκπληκτος, κι' εἶδε τὴν 'Ελίζα νὰ κλαίη πικρά, καθισμένη σὲ μιὰ πέτρα.

— 'Ελίζα! Τί σοῦ συμβαίνει; τῆς φώναξε, ξεχνώντας τὴν πίκρα ποὺ τὸν εἶχε ποτίσει.

— Τί..τί...πο...τα...

Πῆγε πιὸ κοντά της καὶ διέκρινε σημάδια στὸ πρόσωπό της, σὰν κάποιος νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει.

— Τί εἶν' αὐτά; τὴ ρώτησε. Ποιὸς σὲ χτύπησε, 'Ελίζα; Πές μου!

'Η νέα γυναίκα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.

— Ἄχ, γιατὶ νάρθῆς; τραύλισε. Εἶσαι ὁ μόνος ποὺ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ δῆς τὶ τραβάω ἀπ' αὐτόν!..

'Ο τόνος της ἔλεγε περισσότερα ἀπ' τὰ λόγια της.

— Ὥστε... δὲν τὸν ἀγαπᾶς; ρώτησε ὁ Πιέρ.

— Γιατὶ λοιπὸν μοῦ μίλησε τόσο σκληρὰ τότε;

— Γιὰ νὰ σὲ [illegible] σήσης. Φοβόμουν πώς, ἂν μάθαινες τὴν ἀλήθεια, θἄκανες καμμιὰ τρέλλα!

'Ο νέος τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια.

— Τότε γιατὶ τὸν παντρεύτηκες, 'Ελίζα, κι' ἔκαμες καὶ τοὺς δυό μας δυστυχισμένους;

— Γιατὶ θὰ πουλοῦσε τὸ σπίτι μας καὶ θὰ πετοῦσε στὸ δρόμο τὴν οἰκογένειά μου.

— Ὤ, 'Ελίζα!.. Ἔλα νὰ φύγουμε μαζί!

Σηκώθηκε, τράβηξε τὰ χέρια της ἀπ' τὰ δικά του κι' ἀπάντησε:

— Αὐτὸ θὰ χειροτέρευε τὴν κατάστασι. Καλλίτερα νὰ μὴ ξαναιδωθοῦμε ποτέ!

Ἔπειτα ἔφυγε τρέχοντας.

★

Διάφορα σχέδια στριφογύριζαν μέσα στὸ νοῦ τοῦ Πιέρ, δταν ἦρθε ἕνα γράμμα νὰ τοῦ προσθέση καινούργιες φροντίδες. 'Ηταν σχετικὸ μὲ τὸ χρέος του. 'Ο Πῶλ 'Αντοῦ εἶχε πάρει στὰ χέρια του τὸ γραμμάτιό του κι' ἀπαιτοῦσε τώρα νὰ τὸν ξοφλήση τελείως.

'Ο νέος ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του.

— Μοῦ εἶν' ἀδύνατο νὰ σοῦ τὰ πληρώσω ὅλα μαζί, τοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ τὰ δώσω σὲ μηνιαῖες δόσεις.

— Κι' ἐμένα μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ περιμένω. Θέλω τὰ λεφτά μου... Ἀλλοιώς θὰ κατάσχω τὴ βάρκα σου.

— *Φοβόμουν πώς, ἂν μάθαινες τὴν ἀλήθεια, θἄκανες καμμιὰ τρέλλα!... τοῦ εἶπε ἡ 'Ελίζα.*

'Ο ναύτης ἔνοιωσε νὰ κοχλάζη τὸ αἷμα του καὶ βλαστήμησε. Μὰ τί ὠφελοῦσε; Δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα... Ἔφυγε σὰν τρελλός.

'Η «Μπελόνα» δὲν ἦταν ἁπλῶς μιὰ βάρκα γι' αὐτόν, 'Ηταν σὰν ἕνα πρόσωπο ζωντανό! 'Η σκέψι πὼς θὰ περνοῦσε σὲ ξένα χέρια, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ σπαράζη...

Σὲ μερικὲς μέρες ξαναπῆγε στὸν 'Αντοῦ, δειλός, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπε, ἡ «Μπελόνα» εἶναι δυσκολοκυβέρνητη. 'Αφοῦ δὲ δέχεσαι νὰ μὲ περιμένης, θέλεις νὰ μὲ βάλης κυβερνήτη της;

Τὰ μάτια τοῦ ἄλλου ἄστραψαν μὲ κακία.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὑποκριτικά. Μὰ ἡ «Μπελόνα» δὲ θὰ κάνη παρὰ ἕνα ταξίδι, τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα, ὡς τὸ Τζέρσεϋ, ὅπου θὰ τὴ διαλύσουνε.

'Ο Πιὲρ νόμισε πὼς δέχτηκε μιὰ μαχαιριὰ κατάστηθα. Κι' ὁ 'Αντοῦ εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ κακὸ ποὺ τοῦκανε, πρόσθεσε:

— Ναί, θὰ τὴ διαλύσω, θὰ τὴν κάνω ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.

★

'Η Δευτέρα ἔφτασε. 'Ο Πιὲρ πῆγε στὴν ἄλλοτε βάρκα του.

'Ο καιρὸς ἦταν ἐλεεινός. 'Η θάλασσα σήκωνε κύματα θεώρατα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ λιμάνι, εἶπε ὁ νέος.

— Φοβᾶσαι τὴ φουρτούνα! Μὰ ἐγὼ δὲν ἀλλάζω ἀπόφασι... Θὰ φορτωθῆ ἡ «Μπελόνα» μὲ πέτρες καὶ θὰ τὴ ρυμουλκήση ἡ βενζινάκατός μου.

'Η βενζινάκατος τοῦ 'Αντοῦ ἦταν πολὺ μικρότερη ἀπ' τὴ βάρκα. Πῶς θ' ἀντιμετώπιζε τὴν τρικυμία;... Μὰ ὁ ἄντρας τῆς 'Ελίζας εἶχε ἕνα ἁπλὸ σχέδιο: Καβισμένος στὴν πρύμνη τῆς βενζινάκατου, ἔκρυβε στὴ φούχτα του ἕνα μαχαίρι. "Οταν θὰ βγαίνανε στ' ἀνοιχτά, θὰ μποροῦσε μ' ἕνα χτύπημα, δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς, νὰ κόψη τὸ σκοινὶ ποὺ ἔνωνε τὰ δυὸ σκάφη. Κι' ἡ «Μπελόνα» μὲ τὸ βαρὺ φορτίο της, δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ βουλιάξη, παίρνοντας στὸ βυθὸ καὶ τὸν Πιὲρ, τὸ μισητό του ἀντίζηλο!

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ 'Αντοῦ, ἐνῶ τὰ δυὸ σκάφη χοροπηδοῦσαν σὰν τρελλὰ πάνω στὰ τεράστια κύματα...

Ξαφνικά, ὅμως, καθὼς ἡ βενζινάκατος βρισκόταν στὸ κενό, ἀνάμεσα σὲ δυὸ κύματα, ἡ «Μπελόνα» σκαρφάλωσε στὴν κορυφὴ τοῦ δευτέρου. Ταλαντεύθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα, σὰν νὰ τὴν ἔσπρωξε κάποιο ἀόρατο χέρι, ἔπεσε πάνω στὸ ἔλαφρὸ σκάφος!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, βρέθηκαν ὅλοι στὸ νερό. "Υστερα ὁ Πιὲρ κι' οἱ δυὸ ναῦτες τῆς βενζινακάτου μπόρεσαν ν' ἀρπαχτοῦνε στὸ ναυάγιο τῆς βάρκας, ἀπ' ὅπου τοὺς περιμάζεψαν οἱ ναυαγοσῶστες.

Μόνο ὁ 'Αντοῦ ἔλειπε. Κι' ὁ θάνατός του ἀνακούφισε πολλοὺς κι' [illegible] δυὸ εὐχισμένους: Τὴν 'Ελίζα καὶ τὸν Πιέρ.

Β. ΜΕΓΛΕΥ

Τὰ ΑΣΤΡΑ μαὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 30 Αὐγούστου — 5 Σεπτεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἡ ἐργασία θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ξεχάσετε μιὰ αἰσθηματικὴ φύσεως ἀπογοήτευσι. ★ Προσπαθῶντας νὰ βοηθήσετε κάποιο φίλο, θὰ ἐξυπηρετήσετε καὶ τὰ δικά σας συμφέροντα. ★ Πρόσωπο γεμᾶτο ὑποκρισία, ἐπιδιώκει νὰ σᾶς βλάψη.	★ Ἡ νέα Σελήνη αὐξάνει τὴ νευρικότητα καὶ σᾶς ὠθεῖ στὴ μελαγχολία. Ἀποφύγετε τὴ μοναξιά, ποὺ μπορεῖ μόνο νὰ χειροτερέψη τὴν κατάστασι. ★ Ἐπιδιώξετε νὰ ταξιδέψετε. Θὰ κάνετε μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη συνάντησι.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐκθέτουν σὲ διαφόρους κινδύνους καὶ γι' αὐτὸ κάθε σας ἐνέργεια ἀπαιτεῖ, κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, μεγάλη προσοχή. ★ Κάθε σπουδὴ δυνάμεων θὰ εἶχε δυέβρίες συνέπειες. ★ Λυθῆστε τὶς ὧρες ὕπνου.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἡ νέα Σελήνη βοηθεῖ τοὺς ἀνέργους νὰ βροῦν δουλειὰ καὶ τοὺς ἐργαζομένους νὰ βελτιώσουν τὴν ἐπαγγελματική τους θέσι. ★ Ἡ ὑπομονή σας θὰ δοκιμαστῆ σκληρά. Ἔχετε ὅμως συμφέρον νὰ διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας.	★ Ἐπειγούσης φύσεως ἐπαγγελματικὰ ζητήματα θὰ σᾶς κάνουν νὰ παραμελῆστε ἀγαπημένο πρόσωπο. Δὲν πρέπει πάντως νὰ τὸ ἀφήσετε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά σας, γιατὶ δύσκολα θὰ ξανακερδίσετε τὴν ἀγάπη του.	★ Μετριάστε κάπως τὸ ρυθμὸ τῆς δραστηριότητός σας καὶ κάνετε ὅσο τὸ δυνατὸν οἰκονομία δυνάμεων. ★ Μὴ πλησιάζετε ἀρρώστους, γιατὶ ὁ ὀργανισμός εἶναι μέχρι τὰ μέσα Σεπτεμβρίου πολὺ εὐπροσβέλητος. ★ Τυχερὸ τὸ 3.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Πρόσωπο γεμᾶτο ὑποκρισία ἐπιδιώκει νὰ σᾶς βλάψη. ★ Εὐνοϊκὴ περίοδος γιὰ τὸ ἐμπόριο, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὶς ἐργασίες, ποὺ βασίζονται κατὰ κάποιο τρόπο στὴν τύχη. ★ Ἀπρόβλεπτα ἔσοδα βελτιώνουν τὰ οἰκονομικά σας.	★ Κάποιο σχέδιο, ποὺ κατασκευάζετε, δὲ θὰ πραγματοποιηθῆ τόσο εὔκολα, ὅσο νομίζετε. ★ Ἡ νέα Σελήνη ἐξασφαλίζει εὐχάριστες βραδυνὲς ὧρες τόσο στοὺς ἐρωτευμένους, ὅσο καὶ στοὺς παντρεμένους. Γνωριμία μὲ ἐκπλήξεις.	★ Ἐργασία κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμὸ θὰ βλάψη ἀνεπανόρθωτα τὰ μάτια σας. ★ Προσέξετε ἐπίσης τὰ δόντια σας. "Αν ἐξακολουθήσετε νὰ τὰ παραμελῆτε, θὰ δοκιμάσετε πολὺ δυσάρεστες ἐκπλήξεις. ★ Χρῶμα σας τὸ ἄσπρο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Κάποιος, μεταξὺ τῶν συνεργατῶν σας, δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ τοῦ δείχνετε. ★ Σᾶς ἀρέσει ἡ καλὴ δουλειὰ καὶ θὰ δώσετε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, στοὺς προϊσταμένους σας τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία σας.	★ Θ' ἀνακαλύψετε πὼς κάποιο πρόσωπο σᾶς ἀγαπᾶ κρυφὰ ἀπὸ καιρό. ★ Τοὺς νέους θὰ στενοχωρήση ἡ ματαίωσις ἑνὸς ραντεβοῦ, στὸ ὁποῖο ὑπολόγιζαν πολύ. ★ Εὐτυχισμένοι οἱ γάμοι ποὺ θὰ τελεσθοῦν κατὰ τὸ Σεπτέμβριο.	★ Ἡ ὑγεία παραμένει καλὴ καὶ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀπασχολήση κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ν' ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ νὰ ἐξασφαλίσετε στὸν ὀργανισμό σας τὶς ἀπαραίτητες ὧρες ὕπνου. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Κέρδη, μᾶλλον ἀπρόβλεπτα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ πολλὲς πηγὲς συγχρόνως. ★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς ὠθεῖ ὅμως σὲ δοκιμάνες, ποὺ ξεπερνοῦν τὶς δυνατότητές σας. ★ Ἀντιδράστε γιατὶ αὐτὸ θὰ εἶχε δυσάρεστες συνέπειες.	★ Σᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσετε ποιὰ εἶναι τὰ ἀπέναντί σας πραγματικὰ αἰσθήματα προσώπου, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. ★ Μὴ παρεμπιπτεύετε ὅ,τι σᾶς λένε καὶ ἀποφεύγετε τὶς ἄστοχες καὶ ἀπερίσκεπτες ἀντιδράσεις.	★ Μικροενοχλήσεις, ποὺ πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοθοῦν στὶς καιρικὲς μεταβολὲς καὶ στὴν ἔλλειψη προφυλάξεων ἐκ μέρους σας. ★ Παρακολουθήστε δυὸ πράγματα: τὸ βάρος καὶ τὴν πίεσί σας. ★ Μὴ παραμελῆτε τὰ δόντια σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Οἱ ἔμποροι θὰ δοῦν ν' ἀποτυγχάνουν προσπάθειες, στὶς ὁποῖες στήριζαν πολλὲς ἐλπίδες. ★ Στοὺς ὑπαλλήλους δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ βελτιώσουν τὶς σχέσεις μὲ τοὺς προϊσταμένους καὶ συναδέλφους. ★ Ἀποφύγετε διαστικὲς ἀποφάσεις.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ περιβάλλον καὶ ἰδίως μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο παρουσιάζονται τεταμένες. Μὴ ἀφήσετε ὅμως τὰ πράγματα νὰ πάρουν μιὰ δραματικὴ τροπή. ★ Μὲ τὴ νέα Σελήνη θὰ σημειωθοῦν εὐχάριστες ἀλλαγές.	★ Ἡ λιαμαργία σᾶς ἐπιφυλάσσει δυσάρεστες ἐκπλήξεις. Γιὰ νὰ τὶς ἀποφύγετε, τρῶτε ἐλαφρά, ἰδίως τὰ βράδυα. ★ Τὰ νεφρὰ εἶναι, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ ὀργανισμοῦ. ★ Τυχερὸ τὸ 9.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Κάποιος ἀντίπαλος θὰ προσπαθήση, μὲ τρόπο ὑπουλο, νὰ σᾶς ἐξοντώση. Ἀντιμετωπίσετε τον μὲ θάρρος καὶ λίγη ἀφήσετε ἀνεκμετάλλευστη μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα, ποὺ θὰ ἔχετε τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Μπορεῖτε νὰ βασιστῆτε στὴν Τύχη.	★ Μὴ παίρνετε τίποτα κατάκαρδα καὶ φροντίσετε νὰ βρίσκετε πάντα συμβιβαστικὲς λύσεις, ἀποφεύγοντας τὶς ἀκρότητες. ★ Ἡ νέα Σελήνη δὲν ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φύλο. ★ Μεγάλη εὐαισθησία καὶ εὐθυξία.	★ Ἀδιαθεσία, ποὺ ὀφείλεται μᾶλλον σὲ ἀπεριοδίασι ἢ ὑπερέντασι. "Εχετε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἀναπαυσι καὶ ἀπὸ αὔξησι τῶν ὡρῶν ὕπνου. ★ Ἀποφύγετε τὰ κονσερβαρισμένα τρόφιμα. Ὑπάρχει κίνδυνος τροφικῆς δηλητηριάσεως.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἐλέγξετε τὶς πληροφορίες, ποὺ σᾶς δίνουν καὶ θὰ διαπιστώσετε πὼς εἶναι ἀνακριβεῖς. ★ Ἡ νέα Σελήνη εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ οἰκονομικά σας. ★ Ἐνέργεια στὴν ὁποία στηρίζετε πολλὲς ἐλπίδες θ' ἀποτύχη λόγω κακοῦ χειρισμοῦ.	★ Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ βγάλετε λανθασμένα συμπεράσματα ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ προσώπου ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ κατὰ βάθος σᾶς ἀγαπᾶ. ★ Προτοῦ τὸ ἐπιτελῆσετε, φροντίστε νὰ βεβαιωθῆτε πὼς οἱ ὑποψίες σας δὲν εἶναι ἀδάσμιες.	★ Μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ βρεθῆτε στὴν ἐξοχὴ καὶ ν' ἀναπνεύσετε καθαρὸν ἀέρα. ★ Παραμείνετε σ' ἕνα περιβάλλον ποὺ ἐπιτρέπει στὰ νεῦρα σας νὰ ἠρεμήσουν. ★ Ἀπὸ γυναίκες ἡ ἐπιδερμίδα παρουσιάζει εὐαισθησία.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Παρουσιάζονται στὸν ὁρίζοντα ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι καὶ ἐχθροί, τοὺς ὁποίους θὰ δυσκολευτῆτε ν' ἀντιμετωπίσετε. ★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὸ ἔξοδο, ἄλλως σᾶς ἀπειλοῦν οἰκονομικὲς δυσχέρειες. ★ Μὴ βασιστῆτε σὲ ὑποσχέσεις.	★ Οἱ νέοι θὰ βρεθοῦν μπροστὰ σὲ αἰσθηματικὴς φύσεως δίλημμα. ★ Προσέξετε πολὺ τὴ συμπεριφορά σας. Ὁ ἐγωϊσμὸς θὰ σᾶς ὠθήση σὲ ἐνέργειες, ποὺ θὰ δυσαρεστήσουν ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Μὲ τὴ νέα Σελήνη ἀρχίζει μιὰ δύσκολη περίοδος, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθμα καὶ γενικὰ ἀνωμαλίες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Ἀντίθετα, τὸ πεπτικὸ σύστημα παρουσιάζει αἴσθηση βελτίωσι. ★ Ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία.
ΔΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Ἡ νέα Σελήνη βελτιώνει τὰ οἰκονομικὰ καὶ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ σταθεροποιήσετε τὴν ἐπαγγελματική σας θέσι. ★ Οἱ ἰλογισται ἂς προσέξουν πολὺ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὸ μέτρημα τῶν χρημάτων. Κίνδυνος νὰ κάνουν λάθος.	★ Θὰ δείξετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ κατανόησι ποὺ θὰ ἐξυπηρετήση τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ Ἕνας χωρισμὸς θὰ ἔχη ἐντελῶς προσωρινὸ χαρακτῆρα καὶ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἐκτιμήσετε καλύτερα ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Ἡ εὐαίσθητη καρδιὰ ἀπαιτεῖ ν' ἀποφεύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. Ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ πλούσια γεύματα, ἰδίως τὸ βράδυ καὶ παρακολουθῆστε τὴν πίεσί σας. ★ Οἱ ἡλικιωμένοι ἂς προσέξουν πολὺ κατὰ τὶς μετακινήσεις.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Προσέξετε πολὺ τὴν ἐκλογὴ τῶν προσώπων, μὲ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ συνεργαστῆτε. Φροντίστε νὰ ἔχουν μεγαλύτερη πεῖρα ἀπὸ σᾶς, ἄλλως πολὺ γρήγορα θὰ μετανοήσετε. ★ Ἀπὸ δισταγμὸ θὰ χάσετε σπουδαία εὐκαιρία.	★ Κάποιο πρόσωπο καταχράται τῆς ἐμπιστοσύνης, ποὺ τοῦ δείχνετε. ★ Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ καὶ ν' ἀποφύγουν, ἀπὸ παντὸς τὶς γραπτὲς ὁμολογίες γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μετανοήσουν. ★ Μὴ ὑποκύψετε σὲ πειρασμό.	★ Ὑγεία ἐξαιρετική, αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὠθήση σὲ ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες, γιατὶ τότε θὰ μετανοήσετε. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἄστρα εὐνοοῦν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴ σύλληψι. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Θὰ σᾶς κάνουν μιὰ καινούργια πρότασι συνεργασίας, ποὺ ἔχετε συμφέρον ν' ἀποδεχθῆτε. ★ Μὴ ὑπολογίζετε καθόλου σὲ ξένη βοήθεια καὶ προσπαθῆστε ν' ἀποφύγετε κάθε ἀπασχόλησι, ποὺ θὰ σᾶς ἔκανε νὰ χάσετε πολύτιμο χρόνο.	★ Ὁ ρομαντικὸς χαρακτῆρας σας πιθανὸν νὰ σᾶς παρασύρη σὲ μιὰ περιπέτεια, ποὺ σᾶς ἐπιφυλάσσει πολλὲς στενοχωρίες καὶ ἐλάχιστες χαρές. ★ Ἐμπιστεύεστε πρόσωπα ἀνάξια ἐμπιστοσύνης καὶ ὑποψιάζεστε κάποιο ἄλλο ἀδίκως.	★ Παραμονὴ καὶ περίπατοι στὸν καθαρὸν ἀέρα τὴς ἐξοχῆς θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολύ. ★ Προσέξετε πολὺ τὰ νερά, στὰ ὁποῖα κάνετε τὰ λουτρά σας. "Αν δὲν εἶναι ἀπολύτως καθαρά, βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. ★ Τυχερὸ τὸ 6.

Καθαρά, φρέσκα,

εὐωδιαστά σάν τή θάλασσα τά ροῦχα πού εἶναι πλυμένα μέ σκέτο TIDE

Tide ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ